

WOENSDAG 15 DECEMBER 2010

VOORZITTER: JERZY BUZEK

Voorzitter

1. Opening van de vergadering

(De vergadering wordt om 8.35 uur geopend)

2. Presentatie van het werkprogramma van de Commissie voor 2011 (ingediende ontwerp-resoluties): zie notulen

3. De toekomst van het strategisch partnerschap Afrika/EU na de derde Afrika-EU-top (ingediende ontwerp-resoluties): zie notulen

4. Uitvoeringsmaatregelen (artikel 88 van het Reglement): zie notulen

5. Voorbereiding van de bijeenkomst van de Europese Raad (16-17 december 2010) - Instelling van een permanent crisismechanisme om de financiële stabiliteit van de eurozone te waarborgen (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de gecombineerde behandeling van:

- de verklaringen van de Raad en de Commissie over de voorbereiding van de bijeenkomst van de Europese Raad (16-17 december 2010), en
- de mondelinge vraag (O-199/2010) van Sharon Bowles, namens de Commissie economische en monetaire zaken, aan de Commissie: Instelling van een permanent crisismechanisme om de financiële stabiliteit van de eurozone te waarborgen (B7-0659/2010).

Olivier Chastel, *fungerend voorzitter van de Raad.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, voorzitter van de Commissie, commissaris, geachte afgevaardigden, namens de Raad bedank ik u, mijnheer de Voorzitter, voor deze mogelijkheid om hier in het Parlement de onderwerpen door te nemen die tijdens deze Europese Raad ter sprake zullen komen.

Het is duidelijk dat de Europese Raad van morgen en overmorgen doorslaggevend zal zijn voor de versterking van de economische pijler van de Economische en Monetaire Unie. Het belangrijkste onderwerp op de agenda is namelijk de versterking van de financiële stabiliteit. We beleven roerige tijden die zowel de regeringen als de burgers zwaar op de proef stellen. Wij moeten alles doen wat nodig is om ervoor te zorgen dat we de huidige financiële crisis te boven komen en het vertrouwen hersteld wordt.

Sinds het begin van de crisis hebben we laten zien dat wij vastberaden zijn om de maatregelen te treffen die nodig waren om de financiële stabiliteit te handhaven en de terugkeer naar een duurzame groei in de hand te werken. De crisis heeft aangetoond dat er een extra instrument nodig is om de financiële stabiliteit van de eurozone te waarborgen. We hebben daarom een ad-hocmechanisme opgezet dat we nu al gebruikt hebben om Ierland bij te staan. Op termijn hebben we echter behoefte aan een permanent instrument.

Met het oog hierop, en in nauw overleg met de voorzitter van de Europese Raad, zal de Belgische regering bij de volgende Europese Raad, morgenochtend, een voorstel voor een

besluit tot wijziging van het Verdrag indienen om een mechanisme ter waarborging van de financiële stabiliteit van de gehele eurozone op te zetten, door middel van aanpassing van artikel 136. De Europese Raad zal worden verzocht zijn akkoord te hechten aan dit ontwerpbesluit en aan de invoering van de vereenvoudigde herzieningsprocedure zoals voorzien in artikel 48, lid 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. De bedoeling is om het besluit in maart 2011 formeel goed te keuren en op 1 januari 2013 in werking te laten treden.

De tenuitvoerlegging van het rapport van de taskforce economisch bestuur, waarvan de instelling door de Europese Raad van oktober werd bekrachtigd, is overigens een belangrijke stap vooruit in de versterking van de begrotingsdiscipline, de verbreding van het economisch toezicht en de verdieping van de coördinatie. Dit dossier, waar wij bijzonder veel waarde aan hechten, ligt momenteel ter tafel in zowel het Parlement als de Raad en moet voor komende zomer worden goedgekeurd.

Verder wil ik nog benadrukken hoe belangrijk de nieuwe Europa 2020-strategie voor groei en werkgelegenheid is om ons uit de crisis te halen. Het Belgisch voorzitterschap heeft stappen gezet om deze strategie in de praktijk te brengen en zo een duurzaam economisch herstel te bevorderen.

Naaste deze economische kwesties wil ik nog twee zaken noemen. De Europese Raad zal de betrekkingen van de Europese Unie met haar strategische partners bespreken. De Raad Buitenlandse Zaken, onder voorzitterschap van barones Ashton, heeft voortgangsverslagen opgesteld over drie van zijn partners, te weten de Verenigde Staten, China en Rusland. De Europese Raad zal daarom aandachtig luisteren naar de toespraak van barones Ashton over de betrekkingen van de Europese Unie met haar strategische partners. Barones Ashton zal bovendien worden verzocht om hetzelfde te doen voor andere partners als Oekraïne, Afrika, India en Brazilië, en om in maart 2011 verslag uit te brengen over de stand van zaken ten aanzien van deze contacten.

Ten slotte het verzoek van Montenegro tot toetreding tot de Europese Unie. De Raad Algemene Zaken staat positief tegenover het advies van de Commissie ten aanzien van Montenegro. Het land heeft vooruitgang geboekt om aan de door de Europese Raad van Kopenhagen vastgestelde politieke criteria te voldoen, alsook aan de vereisten van het stabilisatie- en associatieproces. Er moeten echter nog meer inspanningen worden geleverd, met name voor de realisering van de zeven grote prioriteiten in het advies van de Commissie. Gelet op het voorstel van de Commissie heeft de Raad aanbevolen om Montenegro de status van kandidaat-lidstaat toe te kennen. De toekenning van de status van kandidaat-lidstaat zal door deze Europese Raad worden besproken.

José Manuel Barroso, *voorzitter van de Commissie* . – (EN) Mijnheer de Voorzitter, voorzitter van de Raad, geachte leden, deze week zal de Europese Raad zich richten op twee primaire doelen: het bereiken van overeenstemming over de essentiële kenmerken van een toekomstig permanent Europees Stabiliteitsmechanisme voor de eurozone en over de beperkte verdragswijziging die dit mechanisme juridisch waterdicht maakt. Daarom hoop en verwacht ik dat deze Europese Raad zich zal richten op het inlossen van de verwachtingen, op het stabiliseren van de koers en op het versterken van de consensus. Met het bereiken van een akkoord zal deze Europese Raad ook een signaal van eenheid, solidariteit en ondubbelzinnige steun voor het Europees project laten uitgaan, maar het vereist hard werken om zover te komen.

We weten allemaal dat er op dit moment veel op het spel staat voor de Europese Unie en de eurozone in het bijzonder. Veel mensen kijken voor antwoorden naar de Europese Unie: in de eerste plaats de markten, vervolgens onze partners in de wereld, maar bovenal, onze burgers. Wat verwachten zij? Hoe kunnen we hen het beste geruststellen? Voor mij is het antwoord helder. We moeten laten zien dat de Europese Unie de gebeurtenissen onder controle heeft, dat we een actieprogramma hebben waar we aan vasthouden en dat we met één stem spreken en eensgezind handelen. Wat we niet nodig hebben is een schoonheidswedstrijd tussen leiders, een kakofonie van uiteenlopende scenario's, of woorden die niet worden gevolgd door daden.

Inderdaad, we staan voor uitdagingen, maar als u even wat afstand neemt en naar de feiten kijkt, ziet u dat de Europese Unie deze uitdagingen dit jaar ferm tegemoet is getreden. We werden met Griekenland en Ierland met twee bijzondere zaken geconfronteerd. In beide gevallen hebben we de noodzakelijke beslissingen genomen. De realiteit is dat de EU beide keren wist op te treden, maar we moeten vergaande hervormingen doorvoeren om te garanderen dat dergelijke situaties zich in de toekomst niet opnieuw voordoen.

Werkelijk Europees economisch bestuur is daarvoor een noodzakelijke en allereerste voorwaarde. Het pakket voor een economisch bestuur moet daarom worden gezien als dé essentiële bouwsteen in een systeem dat de Europeanen en de markten het vertrouwen geeft dat de juiste structuren aanwezig zijn. Ik hoop dat dit Parlement deze voorstellen van de Commissie met prioriteit zal blijven behandelen, zodat zij halverwege volgend jaar volledig geïmplementeerd kunnen worden.

Ons toekomstig systeem zal een systeem zijn dat gebaseerd is op individuele en collectieve inspanningen, op verantwoordelijkheid en op solidariteit. We gaan snel die kant op. Tegelijkertijd moeten de overheidsfinanciën worden versterkt. Gezonde overheidsfinanciën zijn nodig om het vertrouwen te herstellen dat zo essentieel is voor groei. In veel lidstaten trekt de huidige koers van het fiscale beleid een zware wissel op de duurzaamheid op de lange termijn van de overheidsfinanciën en corrigerende maatregelen zijn nodig.

Uiteraard moeten we verder kijken dan fiscale consolidatie bij het stimuleren van groei en via de Europa 2020-strategie leggen we nu de kiem van de toekomstige groei van Europa. Dat biedt Europa een werkelijk groeiperspectief. Ik zie steeds meer lidstaten die de mogelijkheden van Europa 2000 volledig aangrijpen. Laten we daarop voortbouwen met snelle hervormingen die de groei stimuleren. Als we Europa 2020 serieus nemen, kan dit onze lokale, nationale en Europese economieën in de richting van de bronnen voor de groei van morgen sturen.

We zijn hard aan het werk om over een maand de eerste jaarlijkse groeianalyse te kunnen presenteren. Ik ben ervan overtuigd dat dit voor het Parlement volgend jaar een belangrijk onderwerp wordt. Datzelfde geldt voor de begroting van de Unie en voor de wijze waarop de grote mogelijkheden die deze biedt kunnen worden gebruikt om de groei te stimuleren en banen te creëren.

We moeten ook naar ons bankstelsel kijken en de noodzakelijke maatregelen nemen om te garanderen dat banken in de positie verkeren om de economie op de juiste wijze te financieren, met name kleine en middelgrote ondernemingen. Bij het stabiliseren van economieën waren veel van onze maatregelen ad hoc of tijdelijk. Een ander belangrijk element van onze benadering van verreikende hervormingen moet een permanent stabiliteitsmechanisme zijn.

Dat is het doel van het Europees Stabieleitsmechanisme. Na een intensief en zeer goed verlopen overleg konden we eind vorige maand de opzet van dit mechanisme presenteren. Ik ben ervan overtuigd dat deze de komende week door de Europese Raad zal worden goedgekeurd, hoewel de precieze contouren in de nabije weken verder uitgewerkt moeten worden.

Het mechanisme moet tevens worden ondersteund door een beslissing om verder te gaan met een beperkte en gerichte verdragswijziging. Nu er consensus is tussen de lidstaten om de route van een verdragswijziging te volgen, moet deze benadering snel vorm krijgen. Het doel van de verdragswijziging is zeer specifiek. Het is een pragmatische, rechttoe rechtaan wijziging die in een specifieke behoefte voorziet. Voor de implementatie is niet meer dan een simpele wijziging nodig. Laten we dus de verleiding weerstaan de zaken te ingewikkeld te maken of kunstmatige koppelingen te leggen met andere onderwerpen en laten we ons niet laten afleiden van de taak die ons wacht. De politieke wil achter de euro is enorm. Zowel het tijdelijke mechanisme als nu het permanente mechanisme zijn essentiële beslissingen die laten zien dat de lidstaten nog altijd bereid zijn hun gewicht in de schaal te leggen ten behoeve van de stabiliteit en integriteit van de euro.

Al deze elementen – economisch bestuur, fiscale consolidatie, het waarborgen van hervormingen die de groei stimuleren, effectieve banken, de Europese Faciliteit voor financiële stabiliteit en de opvolger daarvan, het Europees Stabieleitsmechanisme – hangen met elkaar samen. Zij moeten worden benaderd als één geheel waarvan de onderdelen op elkaar ingrijpen om zo een breed antwoord op de crisis te formuleren en ervoor te zorgen dat iets als dit nooit meer kan gebeuren.

De actie van de Europese Centrale Bank draagt hier uiteraard wezenlijk aan bij.

Iedereen is het erover eens dat de actie die dit jaar is ondernomen, het duidelijkst ten behoeve van Griekenland en Ierland, ook in het bredere belang van de hele Europese Unie en al haar lidstaten is. Deze berust in belangrijke mate op fundamentele beginselen van solidariteit, collectieve verantwoordelijkheid, het delen van risico's en het verlenen van wederzijdse steun in tijden van nood. Ik weet dat deze beginselen dit Parlement nauw aan het hart liggen. Ze liggen ook mij na aan het hart en daarom begrijp ik goed dat er ook andere ideeën zijn geopperd om deze beginselen via andere mogelijke mechanismen vorm te geven.

Laat ik helder zijn op dit punt. Euro-obligaties zijn op zich een interessant idee. In 2008 heeft de Commissie dit idee zelf naar voren gebracht bij een evaluatie van de eerste tien jaar EMU. Maar we verkeren in een crisissituatie en we hebben al financiële mechanismen om deze crisis aan te pakken, zoals de Europese Faciliteit voor financiële stabiliteit. Deze mechanismen zijn nog lang niet uitgeput en kunnen verbeterd en aangepast worden, sneller dan alle alternatieven, hoe interessant deze ook zijn.

Hoewel ik goed begrijp dat u over alle mogelijke oplossingen na wilt denken, is het nu tijd om onmiddellijk te handelen. We hoeven het idee niet onmiddellijk af te schieten, maar laten we ons op dit moment concentreren op hoe we tot overeenstemming tussen de lidstaten kunnen komen, op wat we snel en resoluut kunnen doen.

Laten we samenwerken om dit jaar af te sluiten met een boodschap van vertrouwen dat de Europese Unie één gemeenschappelijke visie heeft op haar economie en bezig is die in de praktijk te brengen. Laten we dat doen in het volle besef van onze bestemming en laat die bestemming ook glashelder zijn: een sterke en stabiele eurozone in een steeds hechtere Europese Unie.

De Voorzitter. – Ik wil de fungerend voorzitter van de Raad, de heer Chastel, en de voorzitter van de Commissie, de heer Barroso, graag hartelijk bedanken voor hun inleiding op het debat. We hebben het over iets heel belangrijks: het te boven komen van de crisis en het scheppen van banen zijn voor onze burgers de eerste prioriteiten en dat zijn dan ook precies de onderwerpen waarmee de Europese Raad zich morgen en overmorgen vooral zal bezighouden.

Joseph Daul, *namens de PPE-Fractie.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de Europese Raad van deze week vindt plaats onder bijzondere omstandigheden: speculatiegolven tegen de euro, wederopleving van de eurosceptis en de eerste gedachtewisselingen over de financiën van Europa, terwijl het Parlement op het punt staat om de begroting voor 2011 goed te keuren.

Dat heeft uiteraard allemaal met elkaar te maken. De eurocrisis en de solidariteitsmaatregelen zijn van invloed op de koopkracht van de Europeanen en zij vragen zich af of dit allemaal wel de moeite waard is, of het iets zal opleveren. Daarom neemt ook de eurosceptis toe, zelfs in landen die tot nu toe altijd traditioneel pro-Europees waren. Dit fenomeen wordt opgepakt door populistische en extremistische politieke krachten die inspelen op angstgevoelens, de neiging hebben om zich in zichzelf terug te trekken en er, als ze eenmaal in de regering zitten, achter komen dat ze zelf ook geen wondermiddel hebben.

Ik wil beginnen met de euro, die wij moeten beschermen en versterken, maar waar wij ook vragen over moeten stellen.

Eerste vraag: heeft Europa ooit eerder zo een stabiele munt als de euro gehad? Ik zeg dit tegen degenen die met weemoed terugdenken aan hun nationale munt: een terugkeer naar de oude situatie zou desastreuze gevolgen voor Europa hebben.

Tweede vraag: wie is er verantwoordelijk voor de aanvallen waarvan de euro al maanden het slachtoffer is? Wie profiteert er van deze misdaad als ik dat zo mag noemen? Ik ben geen aanhanger van complottheorieën, maar ik voer gesprekken met politieke leiders en financiële analisten en alles wijst in de richting van de bron van onze problemen. Wanneer gaan we hier iets van leren? Dat zeg ik rechtstreeks tegen onze vrienden.

Derde vraag: waarom is de euro nog steeds 1,30 dollar waard? Dat is een groot probleem voor de export en iedereen zegt dat het gedaan is met de euro. Waarom moeten onze landen een streng begrotingsbeleid voeren, terwijl onze concurrenten van hun zwakke munt profiteren om hun economieën te stimuleren? Die vraag stellen onze burgers aan ons. Deze vragen zijn mij de afgelopen twee weken gesteld tijdens vergaderingen met gekozen politici.

Dames en heren, wat wij nodig hebben is een duidelijke boodschap van vertrouwen om uit de crisis te komen, maatregelen die nodig zijn voor het herstel van de groei, concrete maatregelen zoals die onlangs genomen zijn door de Commissie-Barroso om de interne markt een impuls te geven en de financiële markten te stimuleren. Wat wij nodig hebben en wat de eurocrisis heeft laten zien, is dat het sociaal beleid en het begrotingsbeleid moeten convergeren. Daar is moed voor nodig. Fungerend voorzitter van de Raad, voorzitter van de Commissie, ga alstublieft een stap verder en doe het snel, dan kunnen we heel wat problemen oplossen.

Er zal de komende jaren heel veel moed nodig zijn als we onze landen sterker willen maken in de wereldwijde concurrentiestrijd, als we het geld van de belastingbetaler zo efficiënt mogelijk willen uitgeven. We moeten de uitgaven in de hand houden op alle niveaus: lokaal,

regionaal, nationaal en Europees. De politieke en financiële prioriteiten van de Europese Unie moeten opnieuw worden gezien, de openbare financiën van Europa moeten tot op de bodem worden uitgezocht, ook op dit gebied moeten we de juiste vragen stellen en, afhankelijk van de antwoorden die we daarop geven, ons begrotingskader aanpassen voor de periode 2014-2020.

Het is een fundamenteel debat waarvan het Europees Parlement vindt dat we het moeten voeren, een inhoudelijke discussie die wij moeten voeren als rechtstreeks verkozen vertegenwoordigers van 500 miljoen Europeanen, en wij willen daar volledig aan deelnemen, of bepaalde regeringen dat nu willen of niet.

Ik vraag de Europese Raad om in te stemmen met dit voorstel en zo nodig over te gaan tot een stemming. Diegenen die ons niet de mogelijkheid willen geven om deel te nemen aan het debat, moeten hun verantwoordelijkheid nemen. Het is voor ons geen machtskwestie, we willen deelnemen aan een debat dat doorslaggevend is voor de opbouw van Europa. We moeten het kwaad met wortel en tak uitroeien, we moeten de juiste besluiten nemen die nodig zijn om van de Europese begroting een echte investeringsbegroting te kunnen maken.

Als onze lidstaten door de noodzaak van bezuinigingen minder kunnen investeren in onderwijs, opleiding, onderzoek en innovatie, moeten we dat op Europees niveau doen door onze middelen te bundelen en op die manier schaalvoordeel te boeken.

De Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) vindt dat het debat over de financiën van Europa niet mag verworden tot een ruzie tussen de lidstaten die hun geld terug willen hebben. Integendeel, we moeten onze burgers weer verzoenen met Europa door ze te laten inzien wat de toegevoegde waarde is van een visionaire Europese samenwerking.

Ik reis momenteel langs alle Europese hoofdsteden en ik kan u vertellen dat het debat werkelijk wordt gevoerd, doe daar uw voordeel mee. Ik wil het Belgisch voorzitterschap bedanken, het is bijna Kerstmis, het nieuwe jaar staat voor de deur en dit voorzitterschap loopt bijna ten einde, voor de zeer goede samenwerking met het Parlement, evenals José Manuel Barroso, die de moed heeft gehad om toe te zeggen vóór juni met een tekst over kapitaaleisen (eigen middelen) te komen. Ik denk dat we samen verder moet gaan op de ingeslagen weg, de staatshoofden en de regeringsleiders moeten ons daarin volgen. Wij moeten hen laten zien welke kant we opgaan.

(Applaus)

Martin Schulz, *namens de S&D-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, volgens mij zijn we nog niet vaak aan het eind van het jaar met meer redenen tot grote zorg bijeengekomen. Grote zorg, omdat de vertrouwenscrisis in Europa steeds grotere en ernstigere vormen aanneemt. Deze vertrouwenscrisis heeft oorzaken. Ik zal proberen hier een aantal van deze oorzaken te beschrijven. Mijns inziens hebben we te maken met een dubbele salamitactiek. Degenen die de bevolking van het land in kwestie niet vertellen hoe het er werkelijk voorstaat, gebruiken deze tactiek. Het vertrouwen van mensen wordt flink geschaad als regeringen hun bevolking zeggen, relax, geen probleem, we hebben alles onder controle, en dan plotseling aankomen met de mededeling dat vele miljarden aan hulp nodig zijn. Dat hebben we nu al tweemaal meegemaakt. En ik weet niet of het niet nog een keer zal voorkomen dat regeringen zeggen dat ze alles onder controle hebben en hun leningen kunnen financieren, zelfs als de rente stijgt. En dan komen ze opeens aan en willen hulp,

vragen om een vangnet. Dat kan gewoon niet. We moeten een inventarisatie maken van de reële schulden van landen en ook van banken. Volgens mij wekt het meer vertrouwen als we zeggen: "Dit is de situatie zoals zij is", zelfs al is deze niet best. Als alle kaarten op tafel liggen, kunnen we gemakkelijker naar oplossingen zoeken.

Ook de andere kant maakt echter gebruik van de salamtactiek, namelijk wanneer de sterke landen zeggen: "Wij hoeven geen hulp te bieden". Als deze hernationalisatiegeluiden klinken: "We gaan toch niet voor de rest betalen", hoewel degenen die dit zeggen maar al te goed weten dat we elkaar natuurlijk uiteindelijk moeten helpen en met geld over de brug zullen moeten komen. De salamtactiek waarbij de bevolking niet de waarheid te horen krijgt terwijl je weet dat je in je eigen belang betaalt en moet betalen, is net zo funest voor het vertrouwen.

En de verschillende geluiden in de Europese Raad waar we ons nu op voorbereiden? De één zegt ja tegen euro-obligaties, de ander juist nee tegen euro-obligaties. De één zegt reddingspakket stabiliseren en uitbreiden, de ander juist niet uitbreiden. Ik vraag me af wat de logica is van de uitspraak dat het allemaal maar tijdelijke maatregelen zijn, omdat alles onder controle is, terwijl die tijdelijke maatregelen wél in het Verdrag opgenomen moeten worden, zodat ze ook op de lange termijn beschikbaar zijn. Echt iedereen ziet de tegenstrijdigheid hierin, en ook dat schaadt het vertrouwen. Het vertrouwen loopt overigens ook een deuk op als een regering in de zomer de banken aan een stresstest onderwerpt en een aantal maanden later vaststelt dat de stresstest in feite een stresstest voor de euro was, en niet voor de banken.

We hebben te maken met een vertrouwenscrisis, en ik moet u zeggen, mijnheer Barroso, dat wat u vanochtend zei dan wel juist mag zijn, maar klinkt als dat we niet zoeken naar de beste oplossingen en deze in praktijk brengen, maar kijken welke minimale consensus we vrijdag kunnen bereiken. Dat is absoluut onvoldoende. Daar wordt de vertrouwenscrisis alleen maar groter van. Een politiek die de markt alleen maar op korte termijn tot rust brengt, volstaat niet. We hebben een politiek nodig die markten stabiliseert en de euro stabiliseert. Waarom heeft hier en in de Europese Raad eigenlijk niemand het over de waarde van de euro op de internationale valutamarkt? De euro is vandaag 1,34 Amerikaanse dollar waard. De laagste waarde tijdens de crisis was 1,20, bij de invoering 1,15. De euro is een stabiele munt. In de concurrentie tussen continenten, waarbij regio's op economisch vlak met elkaar concurreren, tellen niet langer de afzonderlijke nationale munten, maar wordt gekeken naar de valutaconstructie van de regio in kwestie. De eurozone is economisch en sociaal absoluut de sterkste economische regio ter wereld. Alleen bevindt ze zich op politiek gebied in een situatie waarin degenen die de verantwoordelijkheid dragen deze feitelijk sterke zone verzwakken omdat ze zich bij hun beleid te veel bezighouden met het op korte termijn sussen van nationale discussies. De euro is sterk. De euro zou nog veel sterker kunnen zijn als degenen die het politieke kader vormen en de verantwoordelijkheid dragen eindelijk hun plicht vervullen en moedige en eenvormige beslissingen nemen op sociaal en economisch vlak om een einde te maken aan de vertrouwenscrisis. Kijk naar wat er aan de hand is in Londen, in Parijs, in Rome. Als we geen einde maken aan deze vertrouwenscrisis, zullen we de komende jaren op grote problemen stuiten.

Daarom mijn oproep aan de Raad: ik ben een voorstander van euro-obligaties. Als er andere oplossingen zijn, graag, maar zorg er eindelijk eens voor dat de euro intern wordt gestabiliseerd; naar buiten toe is hij sterk genoeg.

Guy Verhofstadt, *namens de ALDE-Fractie.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat er in het leven één regel is die overal geldt: als een groep wordt aangevallen, dan moet men solidair en standvastig reageren. In 2010, toen de euro werd aangevallen, is precies het tegenovergestelde gebeurd, we zijn het na de Griekse crisis niet meer met elkaar eens geweest, er was geen sprake van eenheid en al helemaal niet van solidariteit.

Nu moeten we het lef hebben – ik zeg dit ook tegen de voorzitter van de Commissie – om toe te geven dat alle tijdelijke maatregelen niet volstaan. Dat is niet mijn analyse, dat is de analyse van het Internationaal Monetair Fonds (IMF), de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO), van de heer Trichet, per slot van rekening de baas van de euro, de president van de Europese Centrale Bank, die van mening is dat alle maatregelen die zijn genomen en die nog in de *pipeline* zitten niet ver genoeg gaan.

Iedereen zegt dat er op vier punten iets moet gebeuren: allereerst een stabiliteitspact met echte sanctiemechanismen; ten tweede een groter en permanent crisisfonds – dat zeg ik niet, de heer Trichet zegt dat het fonds groter moet, de regeringsleiders willen dat niet, en we willen dat het vertrouwen in de markten terugkomt; ten derde, een economisch en begrotingsbestuur dat reëel is, een fiscale en economische unie; en ten vierde, één euro-obligatiemarkt.

Deze vier zaken moeten er komen, want nergens ter wereld, beste leden, bestaat er een munt die niet ondersteund wordt door één regering, één economische strategie en één obligatiemarkt. Dat bestaat nergens. En wat wordt er vandaag tegen ons gezegd, hier in deze vergadering? Er wordt tegen ons gezegd: "Ja, een prima idee, maar we moeten nog even wachten". Wachten waarop? Wachten op de totale chaos of wachten tot de euro is verdwenen!

Nee, moeten we nu een beslissing nemen en ik verwacht van de Commissie, mijnheer de Voorzitter, niet dat zij vandaag zegt: "Ja, het zal moeilijk worden, we moeten niet verdergaan met deze discussie over de euro-obligaties; het is een prima idee, maar het is nog niet het juiste moment want we hebben dat crisisfonds, dat nu permanent wordt." Het een heeft niets met het ander te maken. Het crisisfonds is nu nodig om de aanvallen op de euro af te slaan, maar de euro-obligaties zijn nodig voor de stabiliteit van de euro op termijn, op middellange termijn en op lange termijn. Dat is geen tegenstrijdigheid, we hebben ze allebei nodig, zoals overal ter wereld het geval is.

Ik denk dus dat naast de regeringsleiders die hier morgen en overmorgen over zullen praten en die gaan zeggen "Ja, we gaan het verdrag wat wijzigen en we gaan het crisisfonds permanent maken, dat uitgebreid moet worden, zoals ook alle anderen vragen", dit het geschikte moment is voor de Commissie om zo snel mogelijk met een moedig, dapper, coherent pakket te komen met deze vier elementen. Wat betreft het Stabiliteits- en groeipact met reële sanctiemechanismen kan het Parlement zijn werk doen, aangezien het pakket er is en we zullen terugkomen op de oorspronkelijke voorstellen van de Commissie. Wat betreft de andere drie elementen, een uitgebreid crisisfonds, ja, maar stel het maar voor. Stel het voor! Neem een standpunt in over dit thema en zeg dat het crisisfonds moet worden uitgebreid. Waarom? Omdat daarmee de speculatiegolven tegen de euro worden gestopt. Ten tweede, stel een globaal pakket voor over een fiscale en economische unie, en ten derde, ben niet bevreesd, stel één euro-obligatiemarkt voor, want we weten allemaal dat die de euro op termijn zal stabiliseren.

Daniel Cohn-Bendit, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (FR) Mijnheer de Voorzitter, voorzitter van de Commissie, dames en heren, er is toch iets vreemds aan de hand. Mijnheer

Chastel, u had het over de volgende top. U had ons kunnen vertellen dat sommige dingen wat onzeker waren voor deze top en u had kunnen zeggen dat de toon van bepaalde debatten misschien wat gematigd zou moeten worden.

Mijnheer Barroso, ik denk dat we er niets mee opschieten als we niets zeggen en niets doen. Martin Schultz heeft gelijk: de realiteit van de crisis moet worden benoemd, de dingen moeten bij de naam worden genoemd, maar onze politieke onmacht moet ook worden genoemd, evenals de redenen voor die onmacht. Het heeft helemaal geen zin om te zeggen dat we de juiste beslissingen hebben genomen. U weet net zo goed als ik, dat weten we allemaal, dat we te laat beslissingen hebben genomen. We zetten een stap vooruit en doen er twee terug. Ik zeg niet dat dit aan u ligt, integendeel, ik vind juist dat de Commissie een stabiele factor is geweest op een moment waarop scherpzinnigheid ver te zoeken was. Maar – ik geloof dat Guy Verhofstadt de juiste vraag stelde – welke strategie moeten wij volgen in de komende maanden?

De strategie is volgens mij heel eenvoudig: de Commissie stelt een stabiliteitspact voor, wat zij al heeft gedaan, waarin de noodzakelijke stabiliteit staat omschreven, dus de verantwoordelijkheid van allen ten aanzien van de euro, en een solidariteitspact waarin de solidariteit bepaald wordt die wij nodig hebben. Er is geen stabiliteit zonder solidariteit. De discussie tussen mevrouw Merkel en mijnheer die en die interesseert ons niet meer. Ja, het standpunt van sommige landen, waaronder Duitsland, die zeggen dat stabiliteit nodig is en dat dit niet meer mag gebeuren, dat klopt. Ja, mits wij tegelijk zeggen dat de solidariteit ons dwingt de mogelijkheid te scheppen de euro te beschermen met euro-obligaties om te investeren, om ecologische en economische veranderingen teweeg te brengen. We moeten investeren, maar op nationaal niveau kan dat niet meer. Er zitten twee kanten aan onze munt, stabiliteit aan de ene en solidariteit aan de andere kant, en daartussenin zit die verantwoordelijkheid.

Voorzitter van de Commissie, dien een voorstel in tot herziening van de werking van de Europese Unie om met euro-obligaties tot die stabiliteit en solidariteit te komen, en wel zo dat er geen speculatie meer kan bestaan tegen de schulden van bepaalde landen, terwijl u met die euro-obligaties bovendien meteen kunt gaan investeren.

De heer Oettinger heeft ons verteld dat er 1 000 miljard euro nodig is voor de hervorming van de energiesector, maar waar wil hij dat vandaan halen? Gaat hij soms meedoen aan de lotto? Het is volstrekt absurd om te zeggen dat we 1 000 miljard euro nodig hebben zonder erbij te vertellen hoe we aan het geld moeten komen voor deze economische veranderingen.

De strategie is dus heel simpel, de Commissie stelt voor, het Parlement wijzigt en beslist en de Commissie en het Parlement nemen een standpunt in tegen of voor de Raad, en de Raad moet reageren ten aanzien van dit gemeenschappelijke standpunt. Zo simpel is het. De enige oplossing in het debat van vandaag. Als we moeten wachten totdat mevrouw Merkel besluit om een beslissing te nemen een kwartier voordat zij die beslissing moet nemen, nou, dan kunnen we lang wachten. Tegen de tijd dat ze een beslissing neemt, hebben we de trein gemist. Natuurlijk kunt u tegen me zeggen dat er wel weer een andere trein komt, dat het niet erg is, dat we altijd de volgende nog kunnen nemen. Maar zo gaat dat niet. Gorbatsjov zei het al, "wie te laat is, wordt door de geschiedenis gestraft".

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Ik wil niet dat Europa gestraft wordt door de geschiedenis. Neem uw verantwoordelijkheid. Wij nemen die van ons en we moeten de Raad laten zien dat de politieke stabiliteit die we

nodig hebben hier ligt, in de Commissie en in het Parlement, op die manier gaan we de instabiliteit van de Raad het hoofd bieden.

(Applaus)

Timothy Kirkhope, *namens de ECR-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik deel de hoop dat er in de Europese Raad overeenstemming wordt bereikt over maatregelen ter kalmering van de markten en voor herstabilisatie van de eurozone, omdat we, of we nu lid zijn of niet, daar allemaal belang bij zouden moeten hebben.

Vóór de vergadering kregen we te horen dat meer sancties een centraal element van de oplossing zouden zijn, maar willen ze effectief zijn, dan moeten sancties ook geloofwaardig zijn. Wat dit aangaat zijn de prestaties in het verleden van de Unie niet al te best. Automatische toepassing ervan maakt sancties niet echt geloofwaardiger indien de overtuiging blijft bestaan dat er een politieke oplossing gevonden zou kunnen worden om ze te voorkomen. Wat leden van de eurozone echt nodig hebben, is de politieke wil om hun huidige verplichtingen na te komen.

We hebben horen fluisteren dat een essentieel onderdeel van de oplossing is dat de particuliere sector moet meedelen in de last van toekomstige financiële reddingsoperaties. Maar het zou een afschuwelijke paradox zijn als de voornaamste consequentie van zo'n initiatief een verhoging van de leenkosten voor een aantal van de zwakkere lidstaten uit de eurozone zou zijn, waarmee een volgende crisis in de hand zou worden gewerkt.

We hebben recentelijk een omvangrijk proces van hervorming van het Verdrag afgerond en met dat hervormingspakket zou, zo zei men, het boek van een verdragswijziging voor een generatie worden gesloten. Nog geen paar maanden later beginnen we nu blijkbaar met het volgende.

Ons is ter geruststelling gezegd, ook door de voorzitter van de Commissie, dat er slechts wijzigingen van beperkte omvang nodig zijn, maar de Duitse regering denkt daar blijkbaar anders over. Dr. Schäuble, de Duitse minister van Financiën, lijkt de deur te hebben geopend naar een nieuwe ronde van integratie die tot een fiscale unie en uiteindelijk tot een politieke unie leidt.

Waar gaat dit eindigen? Toch zeker niet in nog een verloren decennium met de nadruk op het verkeerde soort hervormingen? Europa heeft economische hervormingen nodig, discipline in de overheidsfinanciën, verdieping van de interne markt, wijzigingen in de arbeidswetgeving om de werkgelegenheid een impuls te geven en een pakket aan maatregelen om het Europa 2020-programma tot een succes te maken.

Dat zijn de essentiële hervormingen, door commissievoorzitter Barroso zo krachtdadig en correct geformuleerd in het programma voor zijn Commissie, maar ik ben bang dat deze gelegenheid ons nu al door de vingers aan het glippen is. Het afschuwelijke risico is dat Europa in feite ondermijnd zou kunnen worden, ook al praat men over opbouwen, en terwijl je hoopt op een sterker Europa wordt het juist zwakker doordat de onderliggende economische problemen blijven liggen.

Wij zijn van mening dat de Europese Raad prioriteit moet geven aan het bereiken van overeenstemming over een beperkt aantal specifieke maatregelen, zodat leden van de eurozone elkaar door de directe crisis heen kunnen helpen zonder de lasten bij lidstaten te leggen die hebben gekozen daarbuiten te blijven, om daarna nogmaals duidelijk te maken dat het van essentieel belang is dat we het langetermijnrisico aanpakken waarmee we

worden geconfronteerd: het risico dat ons economische concurrentievermogen blijvend ineens stort.

Lothar Bisky, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, de mondiale economische en financiële crisis houdt ons nu al drie jaar bezig. Eén ding kunnen we uit de langdurige discussie concluderen: we pakken met onze maatregelen niet de oorzaken van de crisis aan, maar doen nog steeds slechts aan symptoombestrijding. Ik herhaal nog maar eens: beslissingen op EU-niveau mogen niet worden gestuurd door de financiële markten. Het is onacceptabel dat de banken tot nog toe nagenoeg ongemoeid zijn gelaten, vrolijk doorgaan met speculeren, terwijl de risico's van hun handelen worden afgewenteld op de staat. De rigoureuze bezuinigingspakketten voor Griekenland en Ierland zadelen de bevolking op met de kosten van de crisis die zij niet heeft veroorzaakt. Dit zet een rem op de consumptie en verhindert de nodige economische opleving. Een drastische bezuinigingskoers stuurt andere landen waar een crisis dreigt, zoals Portugal of Spanje, in de richting van de situatie waarin Griekenland en Ierland zich bevinden.

Het aanpassen van financiële instrumenten of het aanbrenge van vangnetten alleen lost de problemen niet op. Een permanent mechanisme voor handhaving van de financiële stabiliteit moet maatregelen omvatten die het reilen en zeilen van de markt reguleren. Dit behelst onder andere de invoering van een belasting op financiële transacties en verplichte sociale minimumnormen. Daarnaast moeten we de statuten van de Europese Centrale Bank zo wijzigen dat ze noodlijdende landen op directe wijze, zonder tussenkomst van de banken, financieel kan steunen.

Daarmee zouden we een begin maken – inderdaad, een begin, maar wel een begin dat al lang geleden had moeten plaatsvinden. Voor alle duidelijkheid: nationale bekrompenheid houdt regelingen voor een effectieve controle op de financiële markten tegen. De staatshoofden en regeringsleiders zetten een rem op vooruitgang in de juiste richting. De Duitse bondskanselier hoort daar wat mij betreft ook bij.

Nigel Farage, *namens de EFD-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, 2010 zal worden herinnerd als het jaar waarin de diepe barsten in het europroject aan het licht kwamen en de mensen in Europa tot grote verbijstering van hun leiders wakker werden.

En daar is dus de volgende top, de volgende crisis, terwijl het vertrouwen in de euro elke week afneemt. Het is net of je in slow motion naar een auto-ongeluk zit te kijken en dan wilt u een permanent reddingsmechanisme. U denkt dat alles goed komt als u over een fonds met laten we zeggen één miljard euro beschikt. Maar dat is niet zo. Het mislukken van de euro heeft niets te maken met speculatie. Het heeft niets te maken met de markten, of het nu geld of obligaties betreft, het is omdat het noorden en het zuiden van Europa op dit moment, of op welk moment dan ook, niet in één monetaire unie passen. Dat werkt gewoon niet.

En politiek gezien zult u het Verdrag natuurlijk moeten veranderen. De reden daarvan is dat de vier Duitse hoogleraren zullen winnen in Karlsruhe. Zij zullen aantonen dat de reddingsoperaties die u al in stelling heeft gebracht, onder de Verdragen feitelijk illegaal waren.

Goed, ik veel opzichten verwelkom ik deze verdragwijziging omdat deze betekent dat er in Ierland een referendum noodzakelijk is. En je weet maar nooit, misschien houdt David Cameron zijn belofte wel en komt er een referendum in het Verenigd Koninkrijk. Ik ben

ervan overtuigd dat u allen, als democraten, een referendum over de EU in het Verenigd Koninkrijk zou toejuichen.

Aan het eind van 2010 zouden we niet alleen bespiegelingen over de toestand van de Unie moeten houden, maar ook over de toestand van België. Zes maanden geleden zat het Belgische fungerend Raadsvoorzitterschap ons hier te vertellen dat we verregaander moesten integreren. Wat een farce. In uw eigen land is er al vanaf juni geen regering. Hier is een non-land bezig ons land op te heffen. Het is echt één grote farce, maar niemand hier durft dat toe te geven omdat u allemaal in de ontkenningfase verkeert. België is de Europese Unie in het klein. België is bezig in stukken uiteen te vallen en de rest volgt. Prettige kerstdagen iedereen.

Sharon Bowles, *rapporteur*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, we staan opnieuw naar de kleefpleister te kijken, waarbij we ons afvragen of deze groot genoeg is om de wond af te dekken. In juli heb ik gevraagd wanneer de Commissie het verwachte wetgevingsvoorstel voor een permanent crisisbeheersmechanisme voor staatsschulden verwachtte en wat de rechtsgrondslag daarvan zou zijn. Ik heb daarnaast een groot aantal andere vragen gesteld, zoals over de relatieve ranking van de verschillende fondsen en de verhoudingen waarin deze zouden worden gebruikt. De gebeurtenissen hebben laten zien dat het antwoord er in feite op neerkomt dat we het niet weten en dat het gaandeweg moet blijken.

Ik kan me daar eigenlijk wel enigszins in verplaatsen, in zoverre dat we ons op nieuw terrein bevinden en er nieuwe plannen moeten worden gemaakt. Maar ik herhaal nog eens, als een uitvoerig vervolg op verklaringen, of die nu van de Commissie zijn of van de Raad, uitblijft, wordt het voordeel van conclusies daarmee tenietgedaan. Er is op mijn vragen van juli alleen antwoord gekomen inzake de Ierse hulpoperatie, en dat vind ik betreuenswaardig, niet in de laatste plaats als het kleinste fonds, dat uit de EU-begroting, gebruikt wordt voor een aandeel dat gelijk is aan dat van de grotere fondsen. Het Parlement werd ondanks mijn eerdere vragen niet geraadpleegd.

Nu sta ik hier om naar verdere bijzonderheden te vragen naar aanleiding van de conclusies van de Raad van oktober, waarin de Commissie gevraagd werd aan een beperkte verdragswijziging te werken die noodzakelijk is om een permanent mechanisme voor crisisoplossing te kunnen realiseren. Men zei ook dat de particuliere sector bij een en ander betrokken moest worden, wat de markt verontrustte, omdat dit onvoldoende werd toegelicht. Ook werd daarmee het door mij genoemde regelgevingsprobleem van een risicoweging van 0 procent voor staatsschuld in de eurozone onderstreept, wat de marktdiscipline heeft ondermijnd en tot verkeerde prikkels heeft geleid.

Vervolgens kondigde de Eurogroep aan dat het permanente mechanisme gebaseerd zou zijn op de Europese Faciliteit voor financiële stabiliteit en dat de particuliere sector hierbij op incidentele basis betrokken zou kunnen worden, in lijn met de praktijk van het IMF. Kunnen we nu om te beginnen nadere bijzonderheden krijgen over de verdragswijziging en de procedure? Het Parlement moet weten of deze adequaat zijn. Nog meer rommelen met artikel 136 is niet het antwoord. In de tweede plaats, moet het nieuwe instrument gebaseerd zijn op een intergouvernementele aanpak, want zo werkt de EFSF, of zal het in feite communautair zijn, zoals het volgens ons zou moeten zijn? Ten derde: wat zijn de technische mogelijkheden en voorwaarden? Het spreekt voor zich dat het mechanisme wordt gebaseerd op de technische realiteit en dat het robuust, betrouwbaar en duurzaam is. En ik zou daaraan willen toevoegen: betaalbaar. In de vierde plaats: worden lidstaten

die nog niet bij de euro zijn aangesloten uitgenodigd deel uit te maken van het mechanisme? Dat lijkt met name relevant voor degenen die schulden opbouwen in euro's.

We hebben gevraagd wanneer een en ander zou gebeuren en het antwoord was januari 2013. Maar welke rol ziet de Commissie voor het Parlement? Het Parlement en mijn commissie zijn inderdaad vastbesloten om hun rol te spelen, zeker omdat we steeds voorop hebben gelopen in het denkproces. Als wij al niet voldoende worden geraadpleegd en geïnformeerd, wat betekent dat dan voor nationale parlementen en burgers? Deze kwestie is onlosmakelijk verbonden met het pakket voor een economisch bestuur. De maatregelen ter verbetering van het Stabiliteits- en groeipact, het toezicht en het Europees Semester richten zich allemaal op het voorkomen van een volgende crisis en ze dienen ter monitoring van de herrijzenis uit de huidige economische crisis.

Dit mechanisme is geen tovermiddel dat we zo maar aan de muur kunnen prikken om de marktdiscipline te bewaken. De oplossing voor de euro is het erkennen van de behoefte aan volledige politieke discipline, in combinatie met volledige marktdiscipline. Deze crisis is ontstaan doordat beide in het verleden zijn ondermijnd.

Olli Rehn, lid van de Commissie . – (EN) Mijnheer de Voorzitter, geachte leden, ik wil graag mevrouw Bowles bedanken voor haar vraag en voor de ontwerpresolutie over het permanente mechanisme. Ik zal proberen u het standpunt van de Commissie te schetsen inzake de vijf vragen die in de mondelinge vraag zijn gesteld.

De Europese Raad van oktober nodigde voorzitter Van Rompuy samen met de Commissie uit voor overleg over een beperkte verdragswijziging die nodig was om tot een permanent mechanisme voor crisisoplossing te komen. Naar verluidt impliceert een beperkte verdragswijziging het gebruik van de vereenvoudigde herzieningsprocedure op basis van artikel 48 van het Verdrag.

De beperkingen van deze procedure houden in de eerste plaats in dat deze alleen verdragswijzigingen toestaat van het type dat de bevoegdheden die aan de Unie zijn toegedeeld niet vergroot, en in de tweede plaats is deze beperkt tot wijzigingen in het derde deel van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, over het beleid en intern optreden van de Unie.

Het lijkt erop dat de lidstaten de voorkeur hebben voor een zeer beperkte verdragswijziging waarvoor artikel 136 waarschijnlijk als grondslag zal dienen, waarvan de bepalingen specifiek zijn voor de lidstaten van de eurozone. De zaak zal uiteraard worden besproken in de Europese Raad van deze week. Welke verandering er ook wordt voorgesteld, het Parlement zal er formeel over worden geraadpleegd.

Na het besluit van de Europese Raad van oktober is de Eurogroep in een buitengewone vergadering van november tot overeenstemming gekomen over de voornaamste uitgangspunten van een Europees Stabiliteitsmechanisme, ofwel ESM. Volgens de overeenkomst die in de Eurogroep is bereikt, wordt het ESM een intergouvernementeel mechanisme waarvan het bestuur gebaseerd is op het model van de Europese Faciliteit voor financiële stabiliteit.

Over de concrete details van het financieel mechanisme moet nog een besluit worden genomen en deze zullen in het eerste kwartaal van volgend jaar nader worden uitgewerkt. Financiering is uiteraard een essentieel element. Het toekomstige instrument dient voldoende robuust te zijn en moet een grote betrouwbaarheid genieten op de markten.

Alle steun van het ESM zal gebonden zijn aan stringente voorwaarden. Bijstand die aan een lidstaat uit de eurozone wordt verleend, moet zijn gebaseerd op een rigoureuus programma van economische en financiële beoordeling en een grondige analyse van de schuldpositie, die door de Commissie en het IMF gezamenlijk en in samenwerking met de Europese Centrale Bank wordt uitgevoerd.

Ondanks het intergouvernementele karakter van de financieringskant van het mechanisme zullen de beleidsvoorwaarden stevig geworteld blijven in het Verdrag teneinde volledige consistentie te garanderen met het gemeenschappelijke multilaterale toezichtskader waarop de gehele Economische en Monetaire Unie feitelijk is gebaseerd.

Om antwoord te geven op een van de vijf vragen van mevrouw Bowles, er is nog geen besluit genomen of lidstaten die niet tot de eurozone behoren deel kunnen uitmaken van het mechanisme. Desalniettemin lijkt het erop dat de meeste lidstaten een voorkeur hebben voor een transparant en helder kader waarin lidstaten van buiten de eurozone gedekt zouden worden door het betalingsbalansmechanisme, terwijl lidstaten van binnen de eurozone onder het Europees Stabiliteitsmechanisme zouden vallen.

Overigens zou het nog steeds mogelijk moeten zijn dat sommige lidstaten van buiten de eurozone via bilaterale bijdragen aan een steunoperatie deelnemen, zoals dat in het geval van Ierland ook nu al geldt voor het Verenigd Koninkrijk, Zweden en Denemarken.

Ik wil ook graag reageren op de discussie over de euro-obligaties. Laten we niet vergeten dat de Commissie, in het kader van het instellen van de financiële vangnetten op 9 mei jl. – Schuman-dag – en de daarop volgende nacht, een voorstel heeft gedaan voor een Europees financieel stabilisatiemechanisme, een communautair instrument dat op basis van leninggaranties door de begroting van de Unie onder het besluit betreffende de eigen middelen feitelijk was vastgesteld op maximaal 60 miljard euro.

De begroting van de Unie even terzijde gelaten stelden wij voor dat dit mechanisme gebaseerd moest zijn op door de lidstaten verstrekte leninggaranties die via dit mechanisme hun weg zouden moeten vinden naar landen die financiële hulp nodig hadden vanwege de financiële instabiliteit van de eurozone in zijn totaliteit.

Dit werd door de Raad Ecofin op 9 en 10 mei verworpen. Waarom? Omdat veel lidstaten van mening waren dat dit voorstel te veel op de euro-obligatie leek.

Dit leidde vervolgens tot het instellen van de Europese Faciliteit voor financiële stabiliteit, een intergouvernementele voorziening, en in het geval van Ierland gebruiken we nu zowel het mechanisme als de faciliteit.

En hoewel de kwestie van de euro-obligaties dus absoluut een zeer belangrijke zaak is, moeten we ook rekening houden met het feit dat dit voorstel recentelijk door de Raad in de besprekingen van mei over het Europees financieel stabilisatiemechanisme is verworpen.

Concluderend wil ik benadrukken dat het toekomstige Europees Stabiliteitsmechanisme onderdeel zal uitmaken van een bredere reactie om de crisis te beheersen en de Europese economie te stabiliseren, en het ESM zal het nieuwe kader van versterkt economisch bestuur complementeren. Dit zal zich in eerste instantie richten op preventie en het zal de kans dat er zich in de toekomst een crisis voordoet, wezenlijk reduceren.

Dat is het algehele, essentiële doel van het nieuwe systeem van economisch bestuur en ik ben u zeer dankbaar voor uw steun voor de voorstellen die de Commissie in dit verband heeft gedaan.

Werner Langen (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, als je zo luistert naar de eerste ronde, zou je een indruk kunnen krijgen van wie deze vertrouwenscrisis op zijn geweten heeft – want dat is het inderdaad, een vertrouwenscrisis: ten eerste de Commissie, ten tweede de speculanten, ten derde de Raad, en dan met name mevrouw Merkel. Ja, het is vrij simpel.

Gelukkig heeft iemand – de voorzitter van de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement – erop gewezen dat de euro stabiel is, niet alleen naar buiten toe, maar ook intern, met de laagste inflatiepercentages. Speculatie heeft hier helemaal niets mee te maken. De euro is een stabiele factor. Het lag aan de verdragsgrondslagen en de kakofonie in de Raad Ecofin. In elke Ecofin-vergadering is sprake van nieuwe turbulenties.

De heer Rehn heeft er zojuist op gewezen dat de Commissie een communautair instrument heeft voorgesteld, maar dat de Raad niet bereid was een bijdrage aan dit communautaire instrument te leveren. We zeggen nu dat de Commissie niets gedaan heeft – ik behoor niet tot de mensen die alles wat de Commissie doet geweldig vinden, maar het is wel zo dat de Commissie in 2008 na tien jaar euro nauwkeurig de balans heeft opgemaakt.

Zij heeft vier punten genoemd die moeten worden geregeld: een uniform Europees toezichtsmechanisme, ten tweede een uniform economisch bestuur, economische regering, of hoe je het ook wilt noemen, ten derde een gezamenlijke externe vertegenwoordiging en ten vierde een uniform crisismechanisme. Dit alles ligt nu op tafel. Anderen hebben deze zaken genegeerd – ik wil daar nadrukkelijk op wijzen. Als we hier schuldigen willen aanwijzen, dan mogen we één schuldige niet vergeten, namelijk de lidstaten, die buitensporig hoge schulden hebben gemaakt, die de voordelen van de invoering van de euro niet hebben benut om hervormingen door te voeren en hun schulden af te bouwen, maar boven hun stand hebben geleefd.

Ook wil ik benadrukken dat bij deze landen sprake is van een rode draad. In al deze landen zitten of zaten lange tijd sociaaldemocraten in het zadel: Portugal, Spanje, het Verenigd Koninkrijk, Hongarije en Letland. In Griekenland hebben ze vier jaar lang dezelfde ellende aangericht. En dit is het resultaat. Als we niet open zijn over waar de belangrijkste oorzaak voor de buitensporig hoge schulden van de lidstaten ligt, komen we er niet uit.

(Spreker verklaart zich bereid een "blauwe kaart"-vraag krachtens artikel 149, lid 8 van het Reglement te beantwoorden)

VOORZITTER: LIBOR ROUČEK

Ondervoorzitter

Martin Schulz (S&D). - (DE) Mijnheer Langen, u kunt weer gaan zitten. Dat hebt u mooi verwoord, u hebt uw punt gemaakt. Ik heb een vraag voor u: Ierland is voor zover ik weet geen Zuid-Europees land, maar ligt in het noorden van Europa. Ierland heeft enorme schulden. Kunt u ons eens vertellen waar de Ierse schulden vandaan komen, en kunt u er dan ook meteen bij zeggen wie de afgelopen dertig jaar in Ierland aan de macht is geweest?

Werner Langen (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, daar geef ik graag antwoord op. De Ierse regering heeft de fout gemaakt dat ze garanties heeft verstrekt zonder een hervorming van het bankwezen te eisen. Dat was onverantwoordelijk, en daarom kampt zij nu met netto nieuwe schulden van 32 procent. Dat is bekend. Maar haalt u de problemen van Ierland en die van andere landen toch niet door elkaar. Ierland is een geval apart, omdat

het hierbij gaat om de tweede fase van de bankencrisis en niet om een structureel probleem, zoals in de andere gevallen. Collega Schulz, dat weet u toch net zo goed als ik. Leid de aandacht niet af van de verantwoordelijkheid.

(Spreker verklaart zich bereid een "blauwe kaart"-vraag krachtens artikel 149, lid 8 van het Reglement te beantwoorden)

Victor Boştinaru (S&D). - (RO) Mijnheer de Voorzitter, vergissen is menselijk. In een vergissing volharden is duivels. Weet u wie er premier was in Griekenland toen alle schulden werden gemaakt die tot de crisis in Griekenland hebben geleid? Het was zeker niet mijnheer Papandreou. Herinnert u zich bij welke politieke familie die premier – Karamanlis – hoorde?

Werner Langen (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, na vier jaar de regering-Karamanlis ... (Rumoer). Nee, nee, de structurele problemen van Griekenland zijn ouder. Hier in dit Parlement hebben we ons in 2000 afgevraagd of we Griekenland alsnog in de eurozone zouden opnemen. Het waren de sociaaldemocraten, de Duitse Bondsregering, die daarom vroegen. Er was hier mede dankzij u een tweederdemeerderheid voor het alsnog opnemen van Griekenland in de eurozone. Dat is de waarheid. Dat heeft toch niets met nationalisme te maken.

Ik wil nog kort ingaan op de vraag van collega Schulz over de schulden van Duitsland en Spanje. Uiteraard is de staatsschuld van Spanje lager dan die van Duitsland. Spanje heeft geen eenwording hoeven bolwerken. Maar de Spaanse regering-Zapatero kampt met andere problemen: zij heeft 6 miljoen mensen het land binnengelaten en 2 miljoen van hen de Spaanse nationaliteit gegeven, en nu bedraagt de werkloosheid ruim 20 procent. Dat is een structureel probleem, dat een naam heeft: Zapatero.

Stephen Hughes (S&D). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, veel mensen in de Raad en de Commissie zijn er van overtuigd dat het afbouwen van de arbeidsrechten, onze cao-stelsels en pensioenen de enige manier is om te overleven in de mondiale economie. We zouden dus kort gezegd ons sociale model op de helling moeten zetten. De overheidsfinanciën moeten op orde worden gebracht met als enige doel de overheidsschulden terug te brengen tot een arbitraire 60 procent van het bbp en begrotingstekorten zijn voortaan feitelijk volledig uit den boze.

En dan hebben we toch wel degelijk over dezelfde Raad die, als ik me niet heel erg vergis, de Europa 2020-strategie heeft goedgekeurd. Het heeft er echter alle schijn van dat het hem tegelijkertijd niets kan schelen waar het geld voor die de strategie dan vandaan moet komen. Als we de overheidsfinanciën jaar in jaar uit fors moeten doen zakken en als we zoals de Commissie voorstelt geen begrotingstekorten van meer dan 1 procent mogen hebben, dit alles in een situatie van lage groei en hoge werkloosheid, hoe moeten we die 2020-strategie dan uitvoeren?

Deze economische strategie op basis van concurreren op kosten en extreem streng begrotingsbeleid slaat de plank volledig mis en luidt het begin in van een neerwaartse spiraal juist nu Europa op een kruispunt van wegen in zijn geschiedenis staat. De voorzitter van de Commissie, de heer Barroso, is momenteel niet hier, maar ik denk dat hij de Raad duidelijk moet maken dat hij de politieke agenda op ten minste drie vlakken moet herzien.

Allereerst dienen we de Economische en Monetaire Unie te vervolmaken door een Europees stabiliteitsagentschap op te richten voor gemeenschappelijke euro-obligaties en het doet mij deugd dat de heer Barroso de idee van die obligaties vandaag niet op voorhand heeft afgewezen. Op deze manier kunnen de speculatieve aanvallen een halt worden toegeeroepen,

kan de markt voor overheidsschulden weer liquide worden gemaakt en kunnen de financieringskosten van krediet in de eurozone omlaag worden gebracht.

Ten tweede dienen we de voorgestelde wetgeving over economisch bestuur anders vorm te geven. We zijn het erover eens dat voor een streng begrotingsbeleid strenge regels en een strakke implementatie nodig zijn. Dat neemt niet weg dat we dit alles in overeenstemming dienen te brengen met de tenuitvoerlegging van de doelstellingen van de Europa 2020-strategie in de lidstaten, hetgeen zijn weerslag dient te vinden in de wetgeving.

Ten slotte hebben we nieuwe bronnen van overheidsfinanciering nodig. Door de crisis zijn jarenlange inspanningen op begrotingsvlak in één keer weggevaagd. De belasting op financiële transacties had er allang moeten zijn en het is een groot schandaal dat de Raad volledig geblokkeerd is en niet in staat een besluit daarover te nemen. Dit zijn de in de huidige situatie broodnodige hervormingen.

Sylvie Goulard (ALDE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, in de geschiedenis van parlementen is het zelden gebeurd dat macht aan het parlement is gegeven. Parlementen kregen steeds meer macht door meer macht te nemen. Als ik luister naar het debat van vanmorgen dan vind ik dat we – de rapporteurs van het pakket voor economisch bestuur – gelijk hebben als we verder gaan dan we zouden mogen, want, commissaris, de Commissie heeft het al gezegd: "We hebben het geprobeerd, maar het is niet gelukt" en de Raad heeft tegen ons gezegd "We hebben geen zin om verder gaan". Nou, dat komt mooi uit, daar is het Parlement. Het is overigens de Raad die de rechten van het Parlement wilde uitbreiden, het is niet zo dat het Parlement bevoegdheden uitoefent die het niet heeft. Volgens het Verdrag van Lissabon zijn wij medewetgevers.

Ik kan u vertellen dat ik in mijn verslag dat ik vanmorgen voorleg ook euro-obligaties heb voorgesteld, omdat hierover in deze plenaire vergadering gedebatteerd moet worden. Ik sta niet toe dat de heer Barroso tegen ons zegt "O maar ja, het is allemaal heel ingewikkeld; we hebben al heel veel domme dingen gedaan in de Raad, dus nu moet u echt uw mond houden". Dat gaan we dus precies niet doen. We gaan hier democratisch over praten.

Ten tweede wordt er nog nagedacht over een Europees Monetair Fonds, omdat, Martin Schulz zei het al, we allemaal tijdelijke oplossingen hebben die permanent worden, maar daar zitten de burgers niet op te wachten. We kunnen uit het raam gaan zitten staren of we kunnen aan het werk gaan. Dit Parlement gaat proberen te werken. We hebben geen *blueprint*, we beweren niet dat we de waarheid in pacht hebben, maar ik vind het niet normaal dat het debat wordt gevoerd in de *Financial Times* en in de *Zeit* en niet hier in het Europees Parlement. Dus wij gaan hier gewoon ons werk doen.

(Applaus)

Philippe Lamberts (Verts/ALE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik sta helemaal open voor de oproep van Martin Schulz om te proberen het vertrouwen van onze burgers te herstellen en dat betekent dat we de waarheid moeten vertellen en dat we het allemaal niet zo simplistisch moeten benaderen.

De eerste simplistische stelling is te zeggen dat euro-obligaties verantwoordelijkheid weghalen bij de lidstaten. Dat is echt niet waar, want niemand heeft ooit van de lidstaten gevraagd om hun schulden voor 100 procent bij elkaar te stoppen. In elk geval moeten de lidstaten, ook als we euro-obligaties zouden hebben, nog steeds voor een gedeelte van hun schulden naar de markten toe en dan zullen ze goed merken wat hun handtekening waard

is, wat zal worden weerspiegeld in de rente die ze moeten betalen. Dat is dus een simplistische stelling waar we vanaf moeten.

De tweede simplistische stelling is het volgende zeggen: "Wij schieten de Grieken en de Ieren te hulp omdat ze het in hun eentje niet redden". Ik wil er even aan herinneren dat wat wij doen geld lenen aan hen is, wij lenen geld aan hen voor een hele hoge rente en verdienen daarop. Het zit zo: óf we vinden dat Griekenland en Ierland met onze leningen geen risico meer vormen, wat betekent dat we die leningen veel goedkoper moeten verstrekken, misschien wel tegen een nulpercentage of in ieder geval een hele lage rente, óf we denken dat ze failliet gaan. Laten we dan meteen het abces doorprikken en de schulden saneren om zo een einde te maken aan de onzekerheid.

En dan wil ik nog iets zeggen tegen onze Duitse vrienden, in het bijzonder het CDU. Mijnheer Langen, u had het over hereniging en u had gelijk. Toen Duitsland herenigd werd, heeft de hele *deutschmark*-zone, waar België ook deel van uitmaakte en waaraan Frankrijk uiteindelijk ook heel loyaal was, dat betaald in de vorm van zeer hoge rentes. En dat was terecht. Het was historisch terecht, want de hereniging van Duitsland was de hereniging van ons Europa, en het was economisch terecht, want uiteindelijk heeft iedereen voordeel gehad van de economische groei die daaruit is ontstaan.

Daarom zeg ik vandaag tegen het CDU "Houd daar rekening mee" en wij vragen nu aan u, aan Duitsland, om deze keer voor ons te doen wat wij voor u hebben gedaan .

(Applaus)

Martin Callanan (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, gezien het feit dat de euro zich van crisis naar crisis sleept, is het ironisch genoeg volledig terecht dat de Europese Raad over een permanent crisismechanisme spreekt. Hoewel velen in het Verenigd Koninkrijk de euro altijd al als een historische vergissing beschouwden, zowel voor ons eigen land als voor Europa als geheel, scheidt de huidige situatie ons uiteraard geen genoeg. We willen nu dat de problemen op Europees niveau worden opgelost via een krachtige terugkeer naar begrotingsdiscipline in alle lidstaten.

De problemen worden niet opgelost door op Europees of lokaal niveau nog meer geld te lenen. Het is belangrijk dat we heel duidelijk zijn over waar de verantwoordelijkheid voor deze problemen met de euro ligt. Het is de plicht van elke lidstaat binnen de eurozone om zich te kwijten van al zijn verplichtingen jegens die zone, en het is de taak van elk eurozoneland erop toe te zien dat de andere dat ook daadwerkelijk doen. Dat is dan ook een van de belangrijkste redenen waarom zij een aparte bijeenkomst hebben van eurozoneministers. Om het kort en bondig te zeggen: stabiel beheer van de eurozone is eerst en vooral de verantwoordelijkheid van haar leden. De rest van ons kan politieke steun verlenen, maar dat is dan wel zo'n beetje alles. Er is geen enkele rechtvaardiging voor nog meer lasten of überhaupt welke sancties ook voor die lidstaten die ervoor gekozen hebben niet de fout te maken tot de eurozone toe te treden.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *schriftelijk.* - (EL) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het is nu precies een jaar geleden dat de dramatische ineenstorting van de Griekse economie begon, waarna mijn land betrokken raakte bij het desastreuze memorandum en het ondersteuningsmechanisme. Mijnheer Langen, een jaar na deze ontwikkelingen bevindt het land zich nu op de rand van een faillissement. Ten eerste een sociaal faillissement, daar de werkloosheid volgend jaar zal oplopen tot 15 procent terwijl de regering gisteren nog een wetsvoorstel heeft aangenomen op basis waarvan collectieve

arbeidsovereenkomsten worden opgeheven – en vandaag wordt er een algemene staking gehouden. Ten tweede een financieel faillissement, en deze keer werd het tekort en de schuld niet verhoogd door de "liegende Grieken" van PASOK en Nieuwe Democratie. Deze keer werden zij verhoogd door de alchemisten – commissarissen die de gegevens van Eurostat naar eigen goeddunken gebruiken en de schulden van de zwakken omhoog jagen en die van de sterken omlaag brengen.

Als er dus een mechanisme wordt ingesteld zoals dat waar Griekenland gebruik van heeft gemaakt, dan gaan we zeer zeker failliet. Als de Raad bezig is een dergelijk mechanisme uit te werken, dan zal dat bij de landen leiden tot recessie en werkloosheid en tot gunsten voor banken en grote ondernemingen. Ik vraag mij dus af: is dit nou de Europese visie waar de heer Barroso in het begin over sprak, die helaas niet aanwezig is om ons van uitleg te voorzien?

Timo Soini (EFD). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, naar mijn mening is elk land zelf verantwoordelijk voor zijn eigen economie. Landen zijn dus niet aansprakelijk voor elkaars schulden. Dat staat ook in artikel 125 van het Verdrag. Wanneer het past, dan houdt men zich aan het Verdrag, maar wanneer het even niet past, dan wordt het Verdrag genegeerd. Dat heeft men bij de referenda kunnen zien: Frankrijk zegt nee, Nederland zegt nee en Ierland zegt nee. Twee van deze resultaten werden tenietgedaan door het Parlement en een door een nieuw referendum. De interpretatie van de artikelen in het Verdrag hangt af van hoe de wind waait.

De Finse regering heeft de Finse belastingbetalers opgezadeld met onredelijke aansprakelijkheden die wij als borg zouden hebben en die wij uiteindelijk moeten betalen. Wij begrijpen niet waarom Finse arbeiders en kleine ondernemers zich in het zweet moeten werken om de schulden van gokkers en leugenaars te betalen. Dat is gewoon oneerlijk.

Als er in de Sovjet-Unie problemen waren, dan werd er meer socialisme geëist. Men kwam in Moskou bijeen om meer socialisme te eisen. Als er in Europa problemen zijn, dan komt men in Brussel bijeen om meer integratie te eisen. Het eindresultaat is precies hetzelfde. Het zal niet werken.

Gezonde samenlevingen zijn van beneden naar boven opgebouwd. Democratie werkt van beneden naar boven en niet vanuit een ivoren toren van boven naar beneden. Zo is dat nu eenmaal de juiste richting. Een gemeenschappelijk Europees economisch beleid zal niet werken. Europa kan alleen werken als economische zone en vrijhandelszone, die Europa weer moet worden.

Ik wil nog enkele woorden kwijt over euro-obligaties. Ik was in Mellunmäki in Helsinki om daarover te spreken en toen ik zei wat dat waren, grepen vrouwen hun handtassen steviger vast en vroegen mannen zich af of zij hun portemonnee nog hadden. Het zal niet werken.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, we waren zojuist getuige van een Duits spelletje zwartepieten. Dat roept doembeelden op van eind jaren twintig.

Als fervent aanhanger van Europa en langdurig voorvechter van de euro roep ik u toe: merkt u dan niet hoe u juist nu dit geweldige economische en vredesproject van de Europese Unie de nek omdraait? Daniel Cohn-Bendit heeft er terecht op gewezen dat hier altijd te laat wordt gereageerd, en altijd naderhand. Nu moeten we vooruitkijken. Merkt u niet wat er onder de mensen leeft? Mensen interesseren zich niet meer voor dit gekrakeel tussen socialisten en conservatieven, niet in mijn eigen land en niet in het Europees Parlement,

maar willen wel oplossingen zien. Wat hen bezighoudt, is of hun geld nog veilig is. En we moeten daar eerlijk over zijn: dat is niet langer het geval.

We moeten de volgende stap naar voren zetten en zeggen: absoluut, we moeten de moed hebben onze schulden drastisch te verlagen, we moeten de rekening eindelijk bij de banken leggen, ook als dit gevolgen heeft voor onze levensverzekeringen, en we moeten een nieuw Europees politiek project op touw zetten dat niet langer gebukt gaat onder de problemen van het Verdrag van Lissabon.

We zitten nu in de val. Als de wijziging op het artikel nu wordt doorgevoerd, zullen we zien dat de bevolking van Ierland in een referendum "Nee" zegt. Dat zal ook het geval zijn in mijn eigen land. Het Verenigd Koninkrijk kampt met een enorm probleem. Collega's, word eindelijk wakker.

Corien Wortmann-Kool (PPE). - In deze crisistijd moeten wij niet uit het oog verliezen dat de euro ons in de afgelopen tien jaar veel welvaart, werkgelegenheid en stabiliteit heeft gebracht. Daarom is de euro het meer dan waard om daadkrachtig verdedigd te worden. Dat vereist echter wel een besluitvaardige Europese top en heel, heel veel meer eensgezindheid. Dat ontbreekt te veel. Als het gaat om het permanente crisismechanisme, maar ook als het gaat om een stevig economisch bestuur.

Hier in de discussie, Voorzitter, lijkt *eurobonds* het toverwoord, alsof het de problemen van de staatsschuld als sneeuw voor de zon laat verdwijnen! Maar zij in dit huis die roepen om *eurobonds* moeten zich ook realiseren dat dit forse verplichtingen met zich meebrengt en vergaande begrotingsdiscipline die veel verder gaat dan de voorstellen die nu voorliggen ter versterking van het stabiliteitspact.

President Trichet zei "a fiscal union". Zijn zij hier in dit huis die roepen om *eurobonds* daartoe bereid? Daar heb ik mijn vraagtekens bij.

Voorzitter, wij moeten onze energie steken in de voorstellen die nu voorliggen om het fundament onder de euro te versterken. Dat is urgent en daar werken wij in dit huis hard aan. Een meer *rule based approach*, ook in de preventieve arm van het stabiliteitspact, want voorkomen is beter dan genezen. En lidstaten veel meer medeverantwoordelijk maken, niet alleen voor de voordelen, maar ook de verplichtingen en het *commitment* dat voortvloeit uit het stabiliteitspact.

Udo Bullmann (S&D). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, Europa is er altijd in geslaagd crisissituaties te boven te komen. Niet omdat de belangen tegen elkaar werden uitgespeeld, maar omdat de belangen werden gebundeld en men daardoor nieuwe wegen kon bewandelen.

Ik had het de heer Barroso graag gevraagd – maar hij is helaas al weg. Er zijn vast belangrijke persconferenties over de vraag hoe je met de kleinste gemene deler Europa kunt redden, maar de heer Rehn kan mijn vraag misschien doorspelen. Ik snap niet waarom we niet de volgende weg bewandelen: euro-obligaties zijn een goed idee. De heer Schulz heeft dat namens mijn fractie gezegd, mijn partij zegt dat ook in Duitsland, waar dit een omstreden onderwerp is. Er zijn voorbehouden, vooral bij de Duitse regering, maar ook bij andere landen, die minder rente betalen. Waarom doen we niet het volgende: we zeggen dat deze problemen kunnen worden opgelost. We lanceren nu euro-obligaties, maar dan wel in het kader van een weldoordacht pakket. Hoe kunnen we ervoor zorgen dat Europa weer kan handelen? Hoe krijgen we geld in het laatje? Hoe kunnen we meer belastingpotentieel krijgen om een doordachte duurzame economie tot stand te brengen? We voeren

euro-obligaties in en koppelen deze invoering aan de invoering van de belasting op financiële transacties in de Europese Unie. Dat is een combinatie die een win-winsituatie kan creëren, die iedereen voordeel kan opleveren. Vraagt u bij de Europese top eens aan mevrouw Merkel of ze daartoe bereid is. Waarom zou dat niet kunnen? Waarom doet de Commissie geen dergelijk voorstel? Dit zou iedereen helpen en een groot nieuw project voor Europa zijn om uit de crisis te geraken. Ik wacht op deze Commissie om met dit voorstel te komen.

Geen uitvluchten meer, u bent aan zet. U moet handelen, nu, in het belang van onze burgers, in het belang van de lidstaten, zodat we weer de weg van de groei kunnen volgen. Het lot ligt in uw handen, maar u moet nu wel het initiatief durven nemen.

Carl Haglund (ALDE). – (SV) Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat het voorbije jaar laat zien dat een gemeenschappelijke munt duidelijke gemeenschappelijke spelregels nodig heeft, en het is duidelijk dat we die momenteel niet hebben. Het is ook duidelijk dat het de eurozone ontgensprekelijk ontbreekt aan geloofwaardigheid in de ogen van de bevolking en van de financiële markten. Ik ben het niet eens met de heer Bullman. Ik denk veeleer dat de Commissie goed werk heeft geleverd en ambitieuze voorstellen heeft gedaan. Wat betreft de uitdagingen waarmee we momenteel worden geconfronteerd, ligt het probleem volgens mij niet bij de Commissie, maar veeleer bij de Raad. Er staat de Raad in de komende paar dagen een zeer lastige bijeenkomst te wachten.

Ik zou willen zeggen hoe verheugd ik ben dat de Commissie nu ook een voorstel heeft gedaan op basis waarvan we in de toekomst macro-economische onevenwichten kunnen corrigeren. Tot dusver hebben we ons uitsluitend geconcentreerd op de overheidsfinanciën en de tekorten daarin, en dat is allesbehalve voldoende, zoals duidelijk blijkt uit het geval Ierland.

Wat mij minder vrolijk stemt, is de manier waarop de Raad te werk gaat, zoals blijkt uit de koehandel van de heer Sarkozy en mevrouw Merkel om de goede voorstellen van de Commissie veel minder bindend te maken, waardoor het voorstel geen verbeteringen brengt. We mogen niet vergeten wat er in 2005 gebeurde, toen het Stabieliteits- en groeipact minder stringent werd gemaakt. Het waren dezelfde landen die toen een situatie creëerden die uiteindelijk kon leiden tot wat er nu in Griekenland is gebeurd. Ik hoop dat de Raad zich vermant en inziet welk soort besluiten we nodig hebben – anders zullen we deze situatie niet te boven komen.

Derk Jan Eppink (ECR). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, de Vlaamse politicus Bart De Wever heeft in *Der Spiegel* een interview gegeven waarin hij zei dat België een betaalunie is geworden waarin geld van de een naar de ander wordt overgeheveld. Niet de taal, maar dit feit zou de kern van het probleem in België zijn. Solidariteit zou eenrichtingsverkeer zijn.

De EU gaat nu precies dezelfde kant op. We veranderen een unie waarin landen elkaar bijstaan in een "overhevelingsunie". De euro is het middel daartoe. Hij biedt verschillende lidstaten de mogelijkheid goedkoop aan geld te komen. Zoals de voorzitter van de Europese Raad, de heer Van Rompuy, zei, is de euro een slaappil geworden: het concurrentievermogen in verschillende landen is ondermijnd. Nu eisen veel Europese politici nog een slaappil: euro-obligaties. Zo wordt de kloof alleen maar groter. Als we zo doorgaan, is de EU er over een aantal jaar net zo aan toe als België op dit moment: een overhevelingsunie waarvan de politieke basis afbrokkelt.

Met de kerst ga ik het boek "Rettet unser Geld" van de heer Henkel, oud-voorzitter van het Bundesverband der Deutschen Industrie, lezen, en misschien kunt u dat ook doen, omdat we er op die manier achterkomen wat ze in Duitsland vinden.

Mario Borghezio (EFD). - (IT) Mijnheer de voorzitter, dames en heren, na de onthullingen van de *New York Times* wordt in de VS onderzoek verricht naar de geheime club van negen banken, waarvan één uit Europa, waarvan de directeuren elke woensdag bijeenkomen om af te spreken welke maatregelen moeten worden genomen op het gebied van derivaten. De crisiscommissie wist van niets en Europa heeft het nakijken.

De Amerikaanse Federal Reserve heeft uitleg moeten geven over de 13 biljoen dollar die hij heeft gebruikt om de banken te redden. Kunt u ons vertellen wat de Fed heeft gevraagd voor de redding van de Europese banken? Is het niet de kritieke situatie van de banken, in plaats van die van de overheidsbegrotingen, die vereist dat het bedrag van het Europese reddingsfonds wordt verdubbeld en een vangnet van 2000 miljard euro wordt ingesteld?

Wat weerhoudt ons ervan om de Europese Centrale Bank te verzoeken op transparante en gedetailleerde wijze verantwoording af te leggen, zoals in de Verenigde Staten voor de Fed is gedaan, met alle details? Dit zou de twijfels wegnemen dat de Bank naar eigen inzicht handelt en heeft gehandeld, en niet in het algemeen belang van de bevolking en de belastingbetalers van de lidstaten van de Europese Unie.

Waarom wordt er nooit gesproken over het nemen van maatregelen om commerciële banken daadwerkelijk te scheiden van speculatieve banken, zoals in de Amerikaanse *Glass-Steagall Act*?

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Alfredo Pallone (PPE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, we zijn het allen eens over de noodzaak van een instrument waarmee in tijden van crisis maatregelen kunnen worden genomen. Een dergelijk instrument dient noodzakelijkerwijs gepaard te gaan met strikte en zorgvuldige begrotingsbeleidsmaatregelen in de lidstaten. Ik hoop dat crises als degene waar we deze maanden mee worden geconfronteerd, zich op deze manier niet nogmaals voordoen.

Het debat van vandaag gaat over de beste manier om een dergelijk instrument te financieren. Zoals we allemaal weten, was de private sector in sommige landen deels verantwoordelijk voor de crisis. In zulke gevallen moeten zij die verantwoordelijkheid ook op zich nemen, hoewel hun aandeel per geval moet worden beoordeeld.

Ik denk echter dat we nieuwe en innovatieve instrumenten moeten vinden om het "anticrisisinstrument" te financieren. Een voorbeeld zouden euro-obligaties kunnen zijn, die sommigen zien als een extra last op de nationale begrotingen. Dit is echter niet het geval. Sterker nog, met de emissie van euro-obligaties zou het anticrisisinstrument via de markt kunnen worden gefinancierd, met gebruikmaking van buitenlands kapitaal en mensen die willen investeren.

Een mechanisme dat slechts gebaseerd is op evenredige bijdragen door simpelweg reserves aan te boren zou een enorme belasting voor de lidstaten betekenen, omdat zij middelen en kapitaal zouden moeten aanhouden zonder dat ze daar enig rendement of vergoeding voor krijgen. In een situatie als de huidige, waarin de lidstaten enerzijds worden verzocht een fors begrotingsbeleid te voeren om tekorten en schulden terug te dringen en anderzijds worden verzocht bij te dragen aan een anticrisisfonds, is de kans op instorting erg groot.

We kunnen de Europese economie onmogelijk nieuw leven inblazen als we niet tegelijkertijd gebruik maken van de kracht van de euro op de internationale markten en de daaruit voortvloeiende verhoging van de kredietwaardigheid om de economie te herstellen.

Elisa Ferreira (S&D). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, het Parlement heeft een zeer duidelijke boodschap geformuleerd, een verzoek aan de Commissie om op te treden en te handelen. De Commissie wordt verzocht niet langer alleen maar in te stemmen met de kleinst mogelijke overeenstemming tussen de lidstaten of, anders gezegd, de Commissie mag zich niet langer laten intomen door de wil van de sterkste landen. De Commissie moet zich kwijten van haar taak en van de verplichting om initiatief te nemen.

Het spijt me hier te moeten signaleren dat de conclusies van de volgende bijeenkomst van de Europese Raad waarop wij hier vooruitlopen geen oplossing zullen aandragen, vooral omdat het geplande crisismechanisme unaniem door alle lidstaten moet worden aangenomen en wij een Europese dimensie nodig hebben, veeleer dan een dimensie die de deur opent naar allerlei onevenwichtigheden en onderlinge controle tussen landen. Anderzijds is het thans niet de aangewezen weg om het Verdrag te herzien, aangezien we daarmee de doos van Pandora zouden openen. Hoe dan ook had ik graag antwoord gekregen op de volgende vraag: kunnen in het kader van dit nieuwe mechanisme overheidsobligaties worden gekocht?

Commissaris, er is een brede, diepgaande visie nodig. De Commissie mag het huidige debat inzake euro-obligaties niet negeren en ze moet reageren op de initiatieven die inmiddels door tal van actoren zijn genomen, namelijk Juncker, Mário Monti, sommige geledingen van dit Parlement en diverse denktanks. De Commissie moet een voorstel indienen en ze moet dat voorstel kunnen verdedigen.

Tot slot nog een laatste opmerking: globaal gezien kent de eurozone geen problemen, of eigenlijk wel, maar dan gaat het meer om de ontoereikende groei van de eurozone in haar geheel dan om de ongelijke groei van de economieën die er deel van uitmaken. Waar zijn de middelen die samen met het economisch bestuur en de sanctiemaatregelen moeten bijdragen aan de effectieve bevordering en tenuitvoerlegging van de 2020-strategie?

Wolf Klinz (ALDE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, Martin Schulz heeft gelijk. We hebben te maken met een enorme vertrouwenscrisis, en de leden van de Raad draaien de burgers een rad voor ogen. Ze zeggen dat alles onder controle is; er hoeven slechts minimale wijzigingen in het Verdrag te worden doorgevoerd, waaronder de invoering van een permanent stabilisatiemechanisme, en dat is het dan. De facto is de situatie niet onder controle. De lidstaten ageren niet, maar reageren, ze springen van brandhaard naar brandhaard, maar het lukt ze niet het vuur te doven. En de markten vragen zich af: wie heeft in Europa en in de eurozone eigenlijk de touwtjes in handen?

De EU bevindt zich op een belangrijk keerpunt. Als we nu niet de juiste koers gaan varen, zullen we niet eens de status quo kunnen handhaven, maar zullen we achteruitgang meemaken. We moeten verder integreren. We hebben meer Europa nodig, we moeten de interne markt voltooien, met inbegrip van de dienstensector. Naast de monetaire unie hebben we een economische, begrotings- en fiscale unie nodig. Plus een sterke Commissie, die het recht en de kracht heeft om deze economische unie daadwerkelijk te sturen en te bewaken en vervolgens ook automatisch sancties op te leggen als daartoe aanleiding bestaat. Als we deze integratiestappen hebben voltooid, dan kunnen we het ook over de invoering van euro-obligaties hebben. Dan is de voorwaarde daarvoor gecreëerd. Daarnaast moeten we ervoor zorgen dat we – alle terechte bezuinigingsmaatregelen ten spijt – op de lange

termijn over de benodigde investeringsmiddelen beschikken om het concurrentievermogen van de Europese Unie op de middellange en lange termijn te behouden.

We moeten de burgers eindelijk zeggen hoe het ervoor staat. We moeten onbevooroordeeld oplossingen bedenken, los van ideologische overwegingen discussiëren en ophouden met aanmodderen. Wat we nu nodig hebben, is langetermijnvisie, en geen kortetermijnreactie.

VOORZITTER: DAGMAR ROTH-BEHRENDT

Ondervoorzitter

Vicky Ford (ECR). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, laten we met het goede nieuws beginnen. Inderdaad, de Europese economie laat over het geheel genomen enkele tekens van herstel zien. Dit herstel wordt echter bedreigd door de nog altijd voortdurende onzekerheid, waardoor financiering opdroogt en investeringen worden opgeschort. Iedereen in Europa, met inbegrip het Verenigd Koninkrijk, heeft alle belang bij een gezonde eurozone-economie.

Ingrijpende en transparante economische planning om spijzieke overheidsuitgaven en onhoudbare schuldenlasten onder controle te krijgen, vormt daar voor alle 27 lidstaten een cruciaal onderdeel van. De eurozonelanden zijn tot het inzicht gekomen dat er een permanente oplossing van de crisis dient te komen. Dat neemt niet weg dat er veel open vragen zijn waarvan de resolutie van het Parlement er enkele behandelt.

Allereerst, hoe en in welke mate dient de private sector bij het geheel te worden betrokken? Ik ben ingenomen met de suggestie om het precedent van de IMF te volgen, namelijk om overheidsgeld te beschermen met behulp van de status van bevoorrechte schuldeiser. En dan ten tweede, over welke verdragswijziging heeft u het precies? Dat dient te worden opgehelderd.

En tot slot: het permanente crisismechanisme is ook wel omschreven als een instrument ter versterking van de eurozone. De lidstaten die zich bij de euro willen aansluiten, dient de mogelijkheid te worden geboden om daaraan deel te nemen, maar degenen die ervoor hebben gekozen om niet mee te doen, mogen niet worden gedwongen eraan bij te dragen.

Alain Lamassoure (PPE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, het is de twijfel die de Europese burgers en ook de financiële markten zorgen baart. Kunnen de Europeanen, nu ze hun lot aan elkaar verbonden hebben, solidair reageren?

Die solidariteit komt nu boven, op het dieptepunt van de crisis. Dat is goed, maar het is niet genoeg. De Europeanen moeten ook laten zien dat ze solidair zijn in de voorbereiding van de toekomst, want als de crisis Europa al harder heeft getroffen dan de andere continenten, dan was dat doordat onze economie al verzwakt was door tien jaar trage groei, gemiddeld slechts 1 procent per jaar. De tien jaar van de strategie van Lissabon waren een verloren decennium.

De Europese leiders hebben met Agenda 2020 een programma voorgesteld om onze economie nieuw leven in te blazen, maar zij hebben niet toegelicht hoe dat moet worden gefinancierd en gecontroleerd en wat de eventuele stimulansen en sancties zouden moeten zijn. Daarom moet het Stabiliteits- en groeipact worden aangevuld met een solidariteitspact, zoals hier al is gezegd.

Het woord solidariteit komt 23 keer in het Verdrag voor, laten we dat omzetten in daden. Er moet een procedure komen om te zorgen voor stabiliteit, tekorten moeten worden

beperkt, dat is coördinatie van het begrotingsbeleid. Welnu, laten we het doel ervan uitbreiden en samen coördineren om ook de financiering voor de toekomst zeker te stellen. We moeten minder uitgeven, beter uitgeven, niet ieder voor zich onder de dreiging van sancties, maar samen. Als de Europeanen het ergste willen vermijden, moeten ze samenwerken om het best mogelijke voor te bereiden.

Zoran Thaler (S&D). – (SL) Mevrouw de Voorzitter, wij Europeanen leven met een interessante paradox. Aan de ene kant heeft de euro gedurende de twaalf jaar van zijn bestaan bewezen dat het om een van de meest stabiele muntenheden ter wereld gaat. Volgens de officiële cijfers van de Europese Centrale Bank in Frankfurt bedroeg de gemiddelde inflatie in deze periode 1,97 procent en dat is slechts 3 procentpunten lager dan de target van 2 procent. De waarde van de euro ten opzichte van de Amerikaanse dollar is voor alle praktische doeleinden hoger gebleven dan toen de Europese valuta werd ingevoerd. Aan de andere kant horen wij echter verhalen dat de euro zelfs het risico loopt om in elkaar te klappen. Hoe zijn wij in een dergelijke situatie verzeild geraakt?

Wij zijn op dit punt aanbeland door het groteske en onverantwoordelijke gedrag van populistische beleidsmaatregelen, zowel ter linker- als ter rechterzijde. Gaan wij bij het verdedigen van onze munteenheid echter ook zo ver dat wij toestaan dat de democratie zwakker blijkt dan relatief autoritaire regimes? Wij hebben verantwoordelijk gedrag nodig, wij hebben behoefte aan vijf gouden regels voor verantwoordelijk gedrag die in ons beleid verankerd dienen te worden. Laten wij die regels hier in dit Parlement vaststellen. Laten wij besluiten op welke manier wij niet alleen de mate van verantwoordelijk gedrag gaan meten, maar ook de mate van gedrag dat ten goede komt aan het gemeenschappelijk belang zoals dat door het beleid van de onze lidstaten bevorderd wordt.

Dat betekent dat de belasting op financiële transacties en euro-obligaties de hoeksteen zullen moeten vormen. Het is onze plicht vandaag om een dergelijk beleid goed te keuren ter verdediging van onze gemeenschappelijke munteenheid.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, wat we nu nodig hebben zijn duidelijke regels, maar wat we aan het doen zijn, is precies het tegenovergestelde. Daarom zal ik enkele voorstellen doen om de zaak weer helder te krijgen.

Het Europees Parlement wil zich tijdens het Europees semester richten op een aantal discussies die nu nog een zekere focus missen en niet aansluiten bij de publieke opinie. We willen dat de politieke antwoorden op de aanbevelingen die in de loop van dat semester aan de lidstaten worden gedaan, in aanmerking worden genomen bij het vaststellen van de sancties die zijn voorzien in het wetgevingspakket over bestuur.

Mijn fractie wil duidelijk stellen dat het wetgevingspakket geen toverformules bevat om ons uit de crisis te krijgen. Wel zijn er de bekende methoden van begrotingsdiscipline en structurele hervormingen om het concurrentievermogen op peil te houden.

Zoals ik gisteren tegen u zei, commissaris, beloofde voorzitter Barroso ons hier in dit Huis dat het crisismechanisme een Europees mechanisme zou worden. Vandaag stelt de Raad ons een intergouvernamenteel mechanisme voor. Is dat "Europees" zoals de heer Barroso dat bedoeld heeft, want het fonds gaat zich kennelijk in Europa bevinden en niet op de Kaaimaneilanden, of denkt de Commissie ons te helpen bij het tot stand brengen van een mechanisme op basis van de communautaire methode waarbij dit Parlement iets te zeggen heeft?

Volgens de Commissie, de OESO en deskundigen is de uitgifte van euro-obligaties wel een goed idee maar nog onvoldoende uitgewerkt, zodat we er te laat mee zijn.

Wat ik de Commissie voorstel, is dat we een debat beginnen om een stelsel van euro-obligaties op te zetten dat landen die zich goed gedragen voorziet van redelijke financiering en landen die dat niet doen, sanctioneert door ze terug te verwijzen naar markten met ronduit ontmoedigende rentes. Dat is de enige manier om begrotingsdiscipline op passende wijze te combineren met economische groei.

En zeg nu niet dat het te vroeg of te laat is, want we weten inmiddels dat we altijd te laat zijn geweest. We zullen zien of we nu, met andere regels, een keer ruim op tijd zijn.

Catherine Trautmann (S&D). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, de euro is ons gemeenschappelijk goed en de vakbonden hebben bij het Parlement hun zorgen geuit omdat zij de prijs betalen van de crisis door een zwakke euro, een aangevallen euro en niet door een euro die leidt tot groei en werkgelegenheid.

Daarom is het van belang dat wij niet alleen maar kijken naar een eenvoudige technische herziening van de verdragen. Uit de crisis zijn twee redenen naar voren gekomen waardoor de eurozone niet goed functioneert en waarvoor een oplossing moet komen.

De eerste oplossing is de invoering van euro-obligaties, het is al genoemd. Met deze obligaties kan niet alleen de euro worden gestabiliseerd, maar kunnen ook speculatieve aanvallen meteen worden afgeweerd.

De tweede manier waarop we fiscale rechtvaardigheid kunnen invoeren en ervoor kunnen zorgen dat de financiële markt de prijs van de crisis betaalt, is het invoeren van een belasting op financiële transacties, want anders moeten werknemers de prijs betalen van deze crisis en dat is onrechtvaardig.

Bovendien moet er een Europees agentschap voor schulden komen om een deel van de staatsschuld van de lidstaten te bundelen.

Verder geef ik mijn steun aan de heer Juncker. De woorden van Dominique Strauss-Kahn, algemeen directeur van het Internationaal Monetair Fonds (IMF), kwamen neer op het verhogen van het stabiliteitsfonds, wat verstandig zou zijn.

Op tijd in actie komen – het is al gezegd – niet te laat komen en ervoor kiezen om sterker te worden in plaats van zwakker, daarmee kunnen we een bestuur garanderen dat het vertrouwen herstelt waarom onze voorzitter, Martin Schultz, heeft gevraagd.

(Applaus)

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Mevrouw de Voorzitter, laat ik beginnen met een punt dat enige verduidelijking behoeft en hier in het Parlement even in de verf moeten worden gezet. In tegenstelling tot wat we soms in de krant lezen of door de Europese leiders horen verkondigen, is de euro als munt van essentieel belang gebleken om paal en perk te stellen aan de huidige crisis. Zonder de euro zouden wij in een bijzonder moeilijke situatie verkeren. De munten van de zwakkere landen zouden een enorme devaluatie hebben gekend en de waarde van de Duitse mark zou te hoog zijn om de Duitse en Europese economie te kunnen ondersteunen. Met andere woorden, de euro heeft voor stabiliteit gezorgd, niet alleen in de landen van de eurozone, maar ook voor de munten van de landen die niet tot de eurozone hebben willen toetreden.

Daarom moeten wij ons sterk maken voor deze Gemeenschap, die erin is geslaagd het hoofd te bieden aan een nog niet eerder vertoonde crisis. We zullen zien wat er bijvoorbeeld in de toekomst met de Amerikaanse dollar zal gebeuren en we zullen zien dat de euro daadwerkelijk voordelen heeft.

Het is onze verantwoordelijkheid om in het kader van de aanstaande bijeenkomst van de Raad al het mogelijke te doen om de euro te verdedigen. We moeten met name een stabilisatiefonds invoeren dat ten uitvoer wordt gelegd overeenkomstig de communautaire methode en enerzijds verantwoordelijkheden oplegt aan de landen die er het ergst aan toe zijn en anderzijds de solidariteit bevordert van de landen die hun verplichtingen zijn nagekomen, maar in de context van de eurozone niet steeds de nodige bereidheid tot solidariteit aan de dag hebben gelegd, althans niet in hun verklaringen naar buiten toe.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, het jaar dat ten einde loopt – 2010 – is meer dan eens beschreven als een jaar waarin we gevaarlijk hebben geleefd. Daarom denk ik dat dit debat moet worden aangegrepen om de lessen van 2010 te onderstrepen, zodat we er conclusies uit kunnen trekken voor 2011.

De eerste les betreft de onhoudbare asymmetrie in de financiële sector van de Europese economie en de onbalans in de reële economie.

De tweede is de onhoudbare asymmetrie in de eenheidsmunt en de noodzaak van afstemming van het economisch, fiscaal- en begrotingsbeleid, dat per saldo nog altijd bijzonder zwak is.

En de derde, en belangrijkste, les betreft de asymmetrie tussen de snelheid van de crises en de traagheid van de reacties daarop. Economisch betekent dit dat de Europese Centrale Bank zich actiever moet opstellen tegenover speculatieve aanvallen op staatsschulden en dat we in 2011 de basis moeten leggen voor een Europees agentschap voor schulden dat euro-obligaties kan uitgeven.

Ten aanzien van het Stabieliteits- en groeipact moet er een debat worden gevoerd over de benodigde belastingen, over de bankbelasting en de belasting op speculaties, dat wil zeggen speculatieve transacties op zeer korte termijn, en over de noodzaak van eigen middelen in de Europese Unie.

Een debat waaraan dit Parlement echter veel gelegen is, is het debat over de politieke gevolgen van de crisis, want het devies van de Europese Unie – ik onderstreep dat opnieuw – is "In verscheidenheid verenigd", en zeker niet "In tegenspoed verdeeld". Het Parlement moet zich dan ook verzetten tegen degenen die sommige lidstaten willen stigmatiseren tegenover andere lidstaten, waardoor de Europese publieke opinie verdeeld raakt en de Europeanen tegen elkaar worden opgezet.

Dit Parlement vertegenwoordigt 500 miljoen Europeanen in een Unie met 27 staten waarvan, anders dan de dieren op de boerderij van Orwell, sommige niet meer gelijk zijn dan andere.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, we hebben het eigenlijk over de top op 16 december. Het zou mooi zijn als we na de top van de Raad zouden horen: we kennen de tekortkomingen, we weten waar het fout ging, we weten dat we hebben gefaald en weten wat de grenzen van het Verdrag zijn.

Met zelfgenoegzaamheid en beschuldigende vingers, met mooi praterij en oppervlakkigheid lossen we geen problemen op en scheppen we geen vertrouwen. Laten we niet langer

spelletjes spelen met Europa, het gaat om Europa. Ik onderschrijf alle uitspraken van Wolf Klinz.

En omdat Kerstmis voor de deur staat, zeg ik: steek een kaars van vastberadenheid en saamhorigheid aan, een kaars van nieuwe ernst en oprechtheid, van vertrouwen in de toekomst van de Europese Unie en een kaars voor een politieke koerswijziging in Europa, van de crisis naar concurrentievermogen, van de geest van Deauville naar politieke unie, van bezuinigingen naar investeringen en hervorming, van monetaire unie naar politieke unie.

De aanvulling op het Verdrag is vanwege de constitutionele problemen in Duitsland een politieke last voor de verdere ontwikkeling van het reddingspakket, niet meer en niet minder. Het is geen oplossing. Maak het probleem niet groter dan het is. Maak een einde aan het *day by day*-beleid, en kom met een overkoepelende aanpak als antwoord op de crisis en als voorbereiding op een politieke unie. Stop de kakofonie: het is genoeg, het is niet genoeg, en eigenlijk weten we niet welke kant het op gaat. We moeten de Commissie vragen een concept voor te leggen voor een economische, sociale en financiële unie, opdat we eind volgend jaar de volgende stap naar integratie kunnen zetten en spijkers met koppen kunnen slaan.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, morgen gaat een van de meest cruciale vergaderingen van de Europese Raad in de geschiedenis van de Europese Unie van start, en in het bijzonder in de geschiedenis van de EMU. De vraag is of de leiders van de lidstaten en van de regeringen voor hun taak berekend zijn. Wij betwijfelen dit ten zeerste, want de filosofie die bepaalde leiders binnen de Europese Raad erop na houden is er niet een die op basis van solidariteit en uiteraard verantwoordelijkheid boven de crisis uitstijgt. Het is een crisismanagementfilosofie, een filosofie die zich concentreert op de details van een permanent mechanisme en zich hiertoe beperkt. De Europese Raad zal niet voor zijn taak berekend zijn omdat hij niet, zoals zou moeten, de boodschap van economische en politieke cohesie overbrengt. Niet alleen om de markten te overtuigen, maar vooral ter overtuiging van de Europese burgers die zich aan het ingraven zijn, die elkaar met argwaan benaderen, die opnieuw xenofob aan het worden zijn. De Europese Raad moet hen overtuigen van de waarde van de Europese visie, en hen herinneren aan het feit dat er meer zaken zijn die ons verenigen dan zaken die ons scheiden.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik kan maar niet begrijpen waarom de socialisten proberen de verantwoordelijkheid voor socialistisch beleid af te wentelen. De redenen voor de tekorten in Europa lopen inderdaad uiteen, maar het is ook waar dat socialistische regeringen begrotingstekorten hebben veroorzaakt door een bewust beleid van stijgende uitgaven en stijgende tekorten.

We hebben hier in dit Parlement deze discussie al eens in het voorjaar van 2009 gevoerd, en ook in een aantal lidstaten. Ik weet nog heel goed hoe de Zweedse sociaaldemocraten de Zweedse regering kritiseerden voor het feit dat zij de tekorten en de uitgaven niet lieten stijgen.

En toen kregen we de poppen aan het dansen, reden waarom ik van mening ben dat er stabiele regels nodig zijn voor het Stabiliteits- en groeipact, maar ook met betrekking tot de gevolgen. Het mag niet gebeuren dat lidstaten die het financieel stelsel schade berokkenen en een stijgende rente veroorzaken, onder de gevolgen kunnen uitkomen door andere burgers voor de rente te laten opdraaien.

Wat we nodig hebben, is stabiliteit, en dat is iets dat de euro-obligaties ons niet zullen brengen, hoewel er wellicht andere goede redenen aan te voeren zijn voor deze obligaties. Voor wat betreft het financiële mechanisme ben ik van mening dat het moet worden gefinancierd en gebaseerd op het door de lidstaten gecreëerde risico. Als je een groter risico neemt, een groter tekort creëert, dan is het niet meer dan logisch dat je een beetje meer bijdraagt aan het financiële mechanisme. Dat is een kwestie van verantwoordelijkheid nemen voor eigen welbewust gekozen beleid. We mogen niet uit het oog verliezen dat de zaken waarvan we nu in een aantal landen getuige zijn, een uitvloeisel zijn van de debatten in de nationale parlementen en in dit Parlement, waar sommigen onder ons voor meer uitgaven pleitten. Nu zitten we met de brokken.

(Spreker verklaart zich bereid een "blauwe kaart"-vraag krachtens artikel 149, lid 8 van het Reglement te beantwoorden)

Martin Schulz (S&D). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer Hökmark, ik kan er begrip voor opbrengen dat u hier voor het Zweedse thuisfront een mooi praatje moet houden. Maar geeft u nou eens antwoord op de volgende vraag: welk land in de Europese Unie heeft de hoogste langlopende staatsschuld, en welke partij is in dat land aan de macht?

Gunnar Hökmark (PPE). - (EN) *(De heer Schulz blijft spreken, met uitgeschakelde microfoon)* Mevrouw de Voorzitter, ik hoop dat ik verder kan spreken zonder nog eens te worden onderbroken. Allereerst is mijn boodschap vooral aan u gericht, mijnheer Schulz, want ik wil u graag in herinnering roepen wat u hier twee jaar geleden in dit Parlement zei. U pleitte toen voor verhoging van de uitgaven door zowel de EU als de lidstaten. Het probleem is dat sommige lidstaten socialistische regeringen hebben gehad en dat in al die landen als gevolg van beleid zoals u bepleitte het begrotingstekort is opgelopen. Of zou u dat willen ontkennen, mijnheer Schulz?

(Spreker verklaart zich bereid een "blauwe kaart"-vraag krachtens artikel 149, lid 8 van het Reglement te beantwoorden)

Martin Schulz (S&D). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, aangezien onze collega de vraag niet beantwoordt, zal ik hem beantwoorden. Dat land heet Italië en wordt geregeerd door de heer Berlusconi. De christendemocraten zijn in dit land sinds 1946 bijna onafgebroken aan de macht geweest.

Liisa Jaakonsaari (S&D). - (FI) Mevrouw de Voorzitter, ook ik wil mijn collega vragen hoe de socialisten in Ierland en Griekenland hun landen in de schulden zouden hebben gestort. Is het, nu u de grootste partij in Europa bent en de Commissie meer naar rechts neigt, dan niet de taak van rechts om de weg uit deze crisis te wijzen in plaats van vorige regeringen of daaraan voorafgaande regeringen de schuld te geven?

Gunnar Hökmark (PPE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wil de geachte collega's eraan herinneren dat ik zei dat er meerdere redenen aan de huidige tekorten ten grondslag liggen. Het is echter waar dat ik tevens zei dat - en dit is noch door de heer Schulz, noch door zijn collega's ontkend - dat alle socialistische regeringen dergelijke problemen hebben doen ontstaan, omdat het om welbewust gekozen beleid ging. Ik ben het er absoluut mee eens als er bijvoorbeeld in verband met Ierland wordt gezegd dat er enorme fouten zijn gemaakt, maar waar het hier vooral om gaat is dat het om welbewust gekozen beleid ging om de uitgaven en de tekorten te doen oplopen om de crisis en de problemen aan te pakken, iets waarvan we nu de wrange vruchten plukken. Dat is mijn boodschap aan de heer Schulz *cum suis*.

(*Spreeker verklaart zich bereid een "blauwe kaart"-vraag krachtens artikel 149, lid 8 van het Reglement te beantwoorden*)

De Voorzitter. – Collega's, om de spreker en u allen te laten weten waar u aan toe bent, wil ik alleen maar even zeggen dat er op dit moment drie mensen een "blauwe kaart"-vraag willen stellen. Aangezien deze mogelijkheid is ingevoerd door de Werkgroep hervorming van het Parlement, sta ik er zeer welwillend tegenover en we hebben tijd genoeg, maar toch wil ik de spreker vragen of hij bereid is al deze vragen te beantwoorden. En dan wil ik u vragen of deze vragen achter elkaar gesteld kunnen worden, waarna de heer Hökmark ze kan beantwoorden. Daarna sluiten we dat deel van de spreektijd af.

Philippe Lamberts (Verts/ALE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik zou graag tegen de heer Hökmark willen zeggen dat hetgeen u over de socialistische regeringen beweert, misschien wel een kern van waarheid bevat, maar dat rechtse regeringen in feite hetzelfde gedaan hebben door in plaats van overheidsschulden grote particuliere schulden aan te gaan. Voor de economie maakt dat geen enkel verschil, het is slechts een andere manier om hetzelfde te bereiken, en dat is net zo goed onhoudbaar.

Werner Langen (PPE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, ik wilde collega Hökmark – die immers al langer meedraait – vragen of hij zich kan herinneren dat België, Griekenland en Italië bij het van start gaan van de monetaire unie schulden hadden ter hoogte van ruim 130 procent van hun nationaal inkomen, dat de staatsschuld van Griekenland sindsdien is gestegen, die van België met ruim 30 procent is gedaald, en die van Italië met ruim 25 procent is afgenomen. Kan hij zich dit nog voor de geest halen?

Anni Podimata (S&D). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, tegen mijnheer Langen en mijnheer Hökmark zeg ik dat u het blijkbaar erg leuk vindt om de kredietcrisis te ideologiseren en om, naar het schijnt, alle socialistische regeringen collectief op de korrel te nemen. Ik zou u graag een simpele vraag willen stellen: heeft u ooit uw collega's bij de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten), die tot een jaar geleden mijn land regeerden en die aan u en de Europese Commissie officiële gegevens hebben overgelegd – vraagt u het maar aan de heer Rehn – gevraagd hoe het kan dat volgens die gegevens het begrotingstekort van Griekenland voor 2009 6,9 procent was in plaats van 15 procent, zoals recentelijk door Eurostat werd bevestigd?

Gunnar Hökmark (PPE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, dankzij dit debat is een aantal zaken die we niet mogen vergeten, goed duidelijk geworden.

We mogen vooral mijn eerste punt niet vergeten, namelijk - en het is interessant te zien dat geen van mijn socialistische collega's dit heeft ontkend - dat alle socialistische regeringen die een socialistisch beleid voerden tot over hun oren in de schuldencrisis zitten. De crisis breidt zich als een olievlek uit over de lidstaten, en wel als gevolg van een welbewust gekozen beleid dat de heer Schulz en anderen hier twee jaar geleden nog in het Parlement stonden te verdedigen. We hoeven er alleen maar de notulen van dit Parlement op na te slaan om te kunnen constateren dat dit exact was wat u, mijnheer Schulz, en uw collega's hier in het debat gezegd hebben. En nu zitten we als gevolg daarvan met de brokken, en dat wil ik hier duidelijk gezegd hebben. Ik zie dat het enige dat u als weerwoord heeft, zoiets is van "Ja, u heeft gelijk, maar ook andere landen zitten in de problemen". Maar u heeft geen enkel weerwoord tegen datgene waar het mij om draait, namelijk dat die problemen het gevolg zijn van uw beleid. Dat is de crux van het geheel en moet zorgvuldig worden genotuleerd.

Ook de heer Lamberts wijst op deze problemen. Maar het interessante is dat, niettegenstaande het feit dat een aantal landen inderdaad in de problemen is gekomen als gevolg van de financiële crisis, het evenzo waar is - en ik weet zeker dat de heer Lamberts het daar volstrekt mee eens zal zijn - dat het leeuwendeel van de landen met een stabiele kijk op de publieke financiën wordt geleid door regeringen van niet-socialistische signatuur. Ik geloof niet dat u of iemand anders hier in dit Parlement ook maar één socialistische regering kan noemen die niet in de begrotingsproblemen is beland.

Ioannis Kasoulides (PPE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, alleen het beleid is belangrijk en niet de vraag wie het heeft uitgevoerd. Wie zonder zonde is, werpe... De eurocrisis zal waarschijnlijk niet ophouden bij Ierland alleen en misschien hebben we het ergste nog voor ons.

Want de hongerige marktmonsters zullen niet nalaten elke kwetsbare opening eindeloos aan te vallen, alle pijnlijke bezuinigingsmaatregelen in de lidstaten ten spijt. Maar als de EU het gevecht wint en erin slaagt in alle tegenspoed vastberadenheid te tonen om alles te doen wat in eendracht en solidariteit nodig is om toezichhouders te tarten en de markten te overtuigen, dan is dit een triomf voor de Europese eenwording, een glorieuze overwinning.

Dit alles kan worden bereikt langs de weg van collectieve wijsheid. Laten we degenen die het einde van de euro en de uittreding van landen, sterke of zwakke, uit de eurozone voorspellen, bewijzen dat ze ongelijk hebben. Begrotingsdiscipline, economisch bestuur en de redding van de euro zijn pas compleet als dit gepaard gaat met een Europees plan voor groei waar iedereen zich in kan vinden. In het verleden is de economie van Europa gered door het Amerikaanse Marshallplan. Nu is een soortgelijk plan nodig van Europeanen voor Europeanen.

Gay Mitchell (PPE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, vandaag stemt het Ierse Huis van Volksvertegenwoordigers, de *Dáil*, over het financiële hulppakket van de EU en het IMF. Ierland maakt zeer moeilijke tijden door; de belastingen gaan omhoog en er wordt sterk gesneden in de uitgaven. De begroting van vorige week was slechts een van de talloze uitingen van de problemen waar zoveel mensen in Ierland op dit moment mee te kampen hebben, een zoveelste tegenslag na de loonsverlaging van 14 procent in de publieke en private sector.

Ik heb er echter alle vertrouwen in dat Ierland met het financieel pakket van de EU en het IMF het vertrouwen zal weten te herstellen door daarmee de banken opnieuw te kapitaliseren en te laten lenen, en door de overheidsfinanciën te herstellen. Ik ben het niet noodzakelijkerwijs eens met alle details van het plan, maar *Fine Gael* steunt in ieder geval de grote lijnen ervan. De onderliggende economische trends in Ierland zijn vrij gunstig. Dit alles vraagt om een verstandige regering en gedegen toezicht door de *Dáil* om er zo voor te zorgen dat de financiën nooit meer zo gierend uit de hand lopen.

Ook vraagt dit om zelfreflectie door de EU en ECB ten aanzien van het aandeel van lage rentevoeten in de vastgoedinflatie. Tweeënhalf jaar lang was ik hier in dit Parlement een roepende in de woestijn toen ik keer op keer de heer Trichet over dit specifieke punt bevroeg. Met de oprichting van een permanente opvolger van het Europees financieel stabilisatiemechanisme, waaruit Ierland 22,5 miljard euro aan leningen ontvangt – tenminste, als het er volledig gebruik van maakt – is het pakket van de EU en het IMF goed nieuws voor de eurozone.

Ter afsluiting zou ik nog willen opmerken dat veel mensen hier zichzelf als federalisten zien en dus een soort harmonisering van de belastingheffing wensen. In de Verenigde Staten is meer dan 50 procent van het totale aantal bedrijven dat actief is op het vlak van intellectuele eigendom, in de staat Delaware gevestigd. Waarom doen ze dat? Vanwege het belastingstelsel in die staat. Verder is er hier in dit Parlement een aantal behoorlijk onnozele opmerkingen gemaakt door mensen die alleen in hun eigen straatje praten en proberen hun eigen nationale belangen door te drukken door onjuiste uitspraken te doen, die zeker zullen worden aangevochten.

Tunne Kelam (PPE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, de financiële crisis heeft ons laten zien dat er nog meer behoefte is aan meer Europa. De lering die we moeten trekken, is dat geen enkele lidstaat er ook maar iets mee opschiet als zaken vooral worden aangepakt vanuit het nationale eigenbelang. Morgen hebben we kortom een uitgelezen kans om te zorgen voor gezamenlijk optreden, begrotingsconsolidatie en een met sancties opgetuigd stabiliteitspact.

Dit is ook een uitgelezen kans om de al zo lang bestaande Europese paradox op te lossen. De Europese Unie is gegrondvest op een interne markt, echter zonder dat die geheel is afgerond. Nu is de tijd gekomen om te beginnen met een interne digitale markt. Er dient een permanent crisismechanisme te worden gecreëerd, bij voorkeur groepsgewijs. Ten tweede is er, aangezien het geheel gericht dient te zijn op preventie en vroegtijdige interventie, behoefte aan een betere harmonisering van de voorwaarden voor vroegtijdige interventie en activering van het crisismechanisme, waarbij overregulering uiteraard voorkomen moet worden. Ten derde dient het doel van de crisisbeheersingsfondsen duidelijk te worden gedefinieerd, namelijk zorg dragen voor macro-economische stabiliteit. Ze mogen dus niet worden gebruikt voor de aanpak van andere actuele problemen. Ten vierde dienen de toezichhoudende bevoegdheden op EU-niveau nauwkeuriger te worden gedefinieerd, bijvoorbeeld ten aanzien van mogelijk ingrijpen in de activiteiten van financiële instellingen, met inbegrip van het recht tot stopzetting van de uitbetaling van dividenden of van activiteiten die een onevenredig risico inhouden.

Jean-Paul Gauzès (PPE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, minister, commissaris, ik heb dit lange debat als een burger gevolgd.

Ik moet zeggen dat de voorstellen van de heer Barroso zeer interessant waren om te horen. Wij willen echter dat ze omgezet worden in daden. Heldere en inzichtelijke politieke wil en een eerlijk verhaal zijn noodzakelijke voorwaarden om onze burgers het vertrouwen terug te geven. Het is van groot belang dat we de waarheid vertellen. Er zijn overheidsuitgaven, die moeten gedekt of verminderd worden. Er zijn overheidsschulden en particuliere schulden, die moeten terugbetaald worden.

Heel wat deskundigen hebben zich hierover gebogen en daar hun eigen ideeën over ontwikkeld. Degenen die de crisis niet hebben zien aankomen, hebben nu een hele reeks geniale oplossingen. In een moeilijke situatie moeten we echter het hoofd koel houden. We moeten voorkomen dat we met het beheer van de openbare financiën de fouten herhalen die in de particuliere sector zijn gemaakt en die hebben geleid tot de financiële crisis en de bankencrisis. Mooie woorden hebben geen meerwaarde, leiden niet tot welvaart. Het zijn illusies die vaak alleen gunstig zijn voor speculanten.

Dit is de realiteit. Onze lidstaten hebben boven hun stand geleefd. Daar moeten we nu dapper de conclusies uit trekken door erop toe te zien dat de last van het herstel eerlijk verdeeld wordt.

Seán Kelly (PPE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, om te beginnen heb ik een klacht. U zei dat dit een belangrijk debat is, en dat is het inderdaad. Ik vind het dan ook eigenlijk niet kunnen dat de heer Barroso en veel andere politieke leiders meteen na hun toespraak het Parlement verlieten. En om de heer Schulz recht te doen, hij is wel van het begin tot het einde gebleven, iets waarvoor ik hem mijn complimenten wil overbrengen.

Ten tweede wil ik nog zeggen dat een van de belangrijkste redenen waarom de financiële crisis is uitgebroken, ligt in het feit dat de regeringen niet regeerden en de politieke leiders geen leiding gaven. Gode zij dank krijgen we de situatie nu zo langzamerhand onder controle, met behulp van de nieuwe toezichhoudende architectuur die per 1 januari in werking treedt, met het verslag over de ratingbureaus dat we gisterenavond behandelden en met het permanente mechanisme voor financiële stabiliteit van vandaag. Al deze zaken zijn meer dan welkom.

Als de heer Barroso hier geweest was, zou ik hem gevraagd hebben of hij kan garanderen dat er noch in Ierland, noch elders een referendum nodig zal zijn voor de minimale verdragswijziging waarover hij sprak.

Tot slot wil ik degenen die om een schriftelijke verklaring vroegen, ondertekend door de leden van dit Parlement, nog zeggen dat dit een directe aanval is op de vennootschapsbelasting in Ierland. Dat moeten we niet willen.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). - (HU) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, er is hier een ideologisch debat ontstaan, hoewel we meerdere voorbeelden kunnen geven van de wijze waarop de regering-Schröder een uiterst serieus hervormingsbeleid doorvoerde of hoe in Hongarije de nu zittende rechtse regering alle middelen inzette om te voorkomen dat de toenmalige linkse regering na 2006 fiscale discipline zou doorvoeren. Dit soort debatten leiden nergens toe. Wat belangrijk is, is dat de Europese Unie zich eindelijk met proactieve in plaats van reactieve politiek gaat bezighouden. Het zou mooi zijn als het tijdens de top dit weekend tot een akkoord komt over het Europees Stabiliteitsmechanisme. Het Hongaarse voorzitterschap, de Hongaarse regering, die in januari het roulerende voorzitterschap van de EU zal overnemen, zal alles in het werk stellen om het ratificatieproces te bespoedigen en ervoor te zorgen dat de Europese Unie aan de slag kan met inhoudelijke vraagstukken, zoals Europa dynamischer maken.

Ildikó Gáll-Pelcz (PPE). - (HU) Mevrouw de Voorzitter, geachte Raad, geachte Commissie, lidstaten proberen aan de hand van individuele oplossingen en op hun eigen manier het hoofd te bieden aan de crisis waar ze zich momenteel in bevinden. Na een strategische koers te hebben bepaald, moeten de Raad en de Commissie de oplossingen van de lidstaten consolideren en coördineren. Dit houdt in dat het opleggen van sancties aan lidstaten niet voldoende is als het gaat om economisch bestuur. Uiteraard zou het welkom zijn geweest als we de consistentie en nauwgezetheid die vandaag zichtbaar waren, ook bij bepaalde commissarissen terug hadden gezien toen ze net deden alsof ze blind waren toen gegevens onderzocht moesten worden. Ik ben ervan overtuigd dat de verantwoordelijkheid voor het niet in acht nemen van het Stabiliteits- en groeipact niet alleen bij de lidstaten is gelegen, aangezien de Commissie zelf haar controlemechanismen heeft versoepeld. We moeten erkennen dat het bezuinigingsbeleid dat tot op heden is gevoerd, nergens een succes is gebleken. Er worden dus nieuwe en duidelijke antwoorden van jullie verwacht. Vernieuwende en motiverende oplossingen. Collega's, ik kan u verzekeren dat het Hongaarse voorzitterschap deze coördinerende rol zal vervullen.

Proinsias De Rossa (S&D). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, Ierland is al veelvuldig genoemd in dit debat. Ik wil allereerst duidelijk maken dat ik voorstander ben van verdergaand economisch bestuur in het kader van een Europese sociale markteconomie. We zijn Ierland's partners in Europa alle dank verschuldigd voor hun solidariteit in deze tijden van crisis - een crisis die in grote mate het gevolg is van een jarenlange opeenvolging van incompetentere regeringen van conservatieven.

Het wekt geen verbazing dat eurosceptici deze solidariteit neerzetten als de teloorgang van Ierland's onafhankelijkheid. Die dwaling wordt nog eens verergerd door het feit dat de Commissie en de Raad nagelaten hebben het Parlement te betrekken bij het memorandum van overeenstemming met Ierland. Wanneer kan het Parlement dit memorandum van overeenstemming officieel tegemoet zien, mijnheer Rehn?

Commissaris Rehn, de verplichting om het minimumloon in Ierland met 2 000 euro per jaar te verlagen, is een van de geniepigste voorwaarden en verplichtingen in het memorandum van overeenstemming. De Ierse regering beweert dat u daarom gevraagd heeft, mijnheer Rehn. Kunt u het Parlement daar iets meer over zeggen?

Het tweede onbegrijpelijke element van deze overeenkomst is de marge van 3 procent waarom u gevraagd heeft...

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Mevrouw de Voorzitter, het is onaanvaardbaar dat nog langer wordt gewacht met het nemen van essentiële maatregelen. Dat getuigt van onverschilligheid ten aanzien van de toename van de werkloosheid, de armoede, de ongelijkheden, de wanverhoudingen en de economische recessie die door de bezuinigingsplannen wordt veroorzaakt. En ondertussen maken de economische en financiële concerns steeds meer winst. Dat brengt mij tot de volgende vragen.

Waarom worden de statuten en de richtsnoeren van de Europese Centrale Bank niet op zodanige wijze aangepast dat de ECB-leningen direct aan de lidstaten worden toegekend tegen een percentage van 1 procent, en niet zoals nu aan particuliere banken, die op hun beurt een percentage aanrekenen dat drie, vier of vijf keer hoger ligt en op die manier de staatsschuld aanwakkeren? Waarom wordt niet besloten tot een heffing op kapitaalverkeer en worden er geen maatregelen genomen om de belastingparadijzen en derivatenmarkten uit de wereld te helpen, zodat eens en voor altijd een einde wordt gemaakt aan de speculatie op staatsschuld? Waarom wordt niet besloten om de Gemeenschapsbegroting op te trekken en een echt beleid voor economische en sociale samenhang te bekostigen waarmee wordt gestreefd naar een verhoging van de productie en het scheppen van werkgelegenheid met rechten...

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken)

Jaroslav Paška (EFD). - (SK) Mevrouw de Voorzitter, we zijn hier bijeen om te debatteren over het voorstel voor een permanent mechanisme ter waarborging van de financiële stabiliteit van de eurozone, een mechanisme om onze vrienden in lidstaten die momenteel over te weinig middelen beschikken voor de afbetaling van schulden, te hulp te schieten.

We hebben het hier allemaal over de totstandbrenging van een door alle leden van de eurozone gegarandeerd gemeenschappelijk mechanisme voor financiële stabiliteit en verwachten dat diegenen die nog in staat zijn om hun schuldenlast onder controle te houden, solidair zijn met degenen die dat niet meer lukt.

Na de ervaringen met de maatregelen ter ondersteuning van Griekenland tot nog toe en de onlangs opgerichte eenmalige beschermingsmuur, vraag ik me af wat er gebeurt als de magiërs van de financiële markten een rekenmachientje in de hand nemen om de degelijkheid van de voorgestelde oplossingen door te rekenen en vervolgens vast te stellen dat ook dit nog niet voldoende vertrouwenwekkend is om hen ertoe te bewegen het risico te lopen hun geld in de Europese ruimte te beleggen?

Ik vraag me af of we op een dergelijke mogelijkheid voorbereid zijn en mogelijke volgende te nemen stappen reeds klaar hebben liggen. Want ik geloof dat de gekozen oplossing niet bijster geloofwaardig is in deze tijden.

Andrew Henry William Brons (NI). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, de meeste gewone mensen zien crises als een tragedie, maar eurocraten zien ze als een kans om de tentakels van hun macht uit te breiden. De Europese Raad staat op het punt een besluit te nemen over een permanent crisismechanisme ter waarborging van de financiële stabiliteit van de eurozone als geheel, uiteraard ondersteund door een verdragswijziging. We hebben uit betrouwbare bron vernomen dat dit toezicht en die verdragswijzigingen tevens van toepassing zijn op de lidstaten buiten de eurozone.

De coalitieregering in het Verenigd Koninkrijk heeft een referendum in het vooruitzicht gesteld wanneer er nog meer bevoegdheden naar de Europese Unie worden overgeheveld. Maar goed, die belofte zal wel net zo hard zijn als de plechtige belofte van de Conservatieven om een referendum te houden over het Verdrag van Lissabon. Voor de Conservatieven zijn beloftes een kwestie van tactiek, niet van verplichtingen.

Czesław Adam Siekierski (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, nu het einde van het jaar nadert, is het de moeite waard om onze werkzaamheden nog eens grondig te analyseren. Laten we dus eens goed kijken naar onze besluiten en interventies, en laten we ons vervolgens afvragen wat we ermee hebben gedaan? Iedereen moet dit maar doen op zijn eigen niveau van besluitvorming en verantwoordelijkheid. Het is prima dat we in het Verdrag een aantal bepalingen willen opnemen voor meer discipline in onze activiteiten. We zijn echter nog steeds gebonden aan het Stabiliteits- en groeipact. Waarom hebben we de regels daarvan niet nageleefd? Waarom hebben de Commissie en haar diensten niet eerder gereageerd in het geval van Griekenland of Ierland?

De Europese Unie is een democratische organisatie die bestaat uit verschillende lidstaten. Zij kan dus niet even unilateraal handelen als individuele landen, zoals China, de Verenigde Staten of andere landen. Vandaar het gebrek aan doortastend optreden ter verdediging van de euro. We moeten dus een nieuwe aanpak ontwikkelen voor economisch bestuur en een echte economische unie tot stand brengen. We moeten de coördinatie versterken en het financiële en zelfs fiscale beleid harmoniseren.

George Sabin Cutaş (S&D). - (RO) Mevrouw de Voorzitter, zoals de vorige sprekers al hebben gezegd, is het duidelijk dat de Europese Unie tot nu toe onvoldoende vooruitgang heeft geboekt bij het financieel stabiliseren van haar markten. Terwijl speculanten de stabiliteit van de gemeenschappelijke munt dagelijks in gevaar brengen, door middel van het isoleren en het onder druk zetten van lidstaten, kan de oplossing slechts komen vanuit de instandhouding van solidariteit op Europees niveau. Zo is het instellen van een permanent mechanisme om de financiële stabiliteit van de eurozone te waarborgen noodzaak geworden, hetgeen via de communautaire methode moet worden gecoördineerd.

Het belang van de burger wordt het beste beschermd als de Europese instellingen volledig betrokken zijn bij het besluitvormingsproces en als het algemeen belang voorrang heeft op belangen... Tegelijkertijd moeten we in het oog houden dat de betrokkenheid van de 27 lidstaten onontbeerlijk is bij dit toekomstige mechanisme in het kader van de gemeenschappelijke markt. Instabiliteit van andere munteenheden zal altijd aanzienlijke gevolgen hebben voor de positie van de euro.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Mevrouw de Voorzitter, de aanstaande bijeenkomst van de Raad is inderdaad bijzonder belangrijk. Belangrijk om een antwoord te bieden op enerzijds de algemene, internationale crisis en anderzijds de specifieke crisis van de regeringen die hun huiswerk niet tijdig hebben gemaakt, te veel geld hebben uitgegeven en de invoering van de noodzakelijke structurele hervormingen aan hun laars hebben gelapt. Daarom pleit ik hier voor een stabiel instrument ter ondersteuning van de euro.

Het antwoord kan en mag niet geval per geval worden geformuleerd. Daarom ben ik voorstander van een oplossing krachtens de communautaire methode, aangezien de intergouvernementele methode regeringen die niet tijdig hebben gedaan wat zij moesten doen, in feite beloont. Ik dring aan op een versterking van de rol van het Europees Parlement bij de bespreking van deze kwesties, met debatten zoals dat hier vandaag is gevoerd: levendig, met uiteenlopende meningen, maar ten behoeve van een sterkere Europese Unie en een steeds betere euro.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Mevrouw de Voorzitter, ik ben het eerlijk gezegd eens met alle ideeën die vandaag naar voren zijn gebracht over de instelling van een crisismechanisme en over de aanvullende maatregelen die, naar ik aanneem, zowel de Europese Raad als het Parlement in de toekomst zal bespreken. Vandaag hebben we vele tegenstrijdige beoordelingen gehoord en misschien ook enkele beschuldigingen over eerdere fouten. Deze kwamen van alle kanten. Ze kwamen van de lidstaten, van de Europese Commissie en de Raad, en ook van commerciële banken waarvan de activiteiten geloof ik in de toekomst ook nauwkeurig onder de loep zullen worden genomen. Ik zou het hier nog over iets anders willen hebben. De gedachte die door voorzitter Barroso werd uitgesproken dat wij in deze moeilijke situatie eendrachtig, schouder aan schouder, moeten samenwerken staat mij aan en commissaris, ik zou u echt willen vragen om uw uiterste best te doen om ervoor te zorgen dat alle landen aan dit in te stellen crisismechanisme kunnen deelnemen, of zij nu wel of niet deel uitmaken van de eurozone. Omdat wij onze markten hebben opengesteld toen wij ons bij de Europese Unie aansloten, wij hetzelfde bedrag aan de begroting betalen en daarnaast nog vele andere dingen doen.

João Ferreira (GUE/NGL). - (PT) Mevrouw de Voorzitter, hier is geen sprake van een stabiliteitsmechanisme dat de voornaamste oorzaken van de instabiliteit binnen de Europese Unie wegneemt. Doel is dat de beleidsmaatregelen die ons naar de huidige crisis hebben geleid, worden voortgezet en verder worden ontwikkeld. Een Economische en Monetaire Unie in het belang van enkelen en ten koste van anderen, ongebreidelde financiële speculatie, absolute voorrang aan het vrije dus tomeloze verkeer van kapitaal, de alomtegenwoordige overheersing van de markt op alle terreinen van de samenleving, de ontwaarding van de werkgelegenheid als bron van welvaart en bijgevolg ook van de bijbehorende rechten.

Aan het begin van het tweede decennium van de 21^e eeuw wordt deze Europese Unie onvermijdelijk geassocieerd met de grootste maatschappelijke achteruitgang die Europa tijdens de laatste decennia heeft gekend en die het resultaat is van een ongekende aanval op de rechten en de levensomstandigheden van de burgers. De grote economische en

financiële concerns blijven enorme winsten opstrijken, de werkloosheid neemt almaar toe en miljoenen werknemers met een baan worden armer. Dat is de boodschap die zich herhaalt in protestacties overal in Europa en het is tijd dat wij luisteren.

Angelika Werthmann (NI). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, het vertrouwen van de burgers in Europa en in de euro is door de financiële crisis en politieke manipulatie sterk afgenomen. De burgers hebben behoefte aan begrijpelijke, duidelijke en op lange termijn betrouwbare perspectieven voor de bescherming van hun munt. In het Stabiliteits- en groeipact wordt gedefinieerd wat de maximaal toegestane totale schuld is. Dit heeft echter nauwelijks effect. Nieuwe reddingsmechanismen worden alleen breed gedragen onder de bevolking als ze vergezeld gaan van effectieve controles en sancties. Voor de controles moet Eurostat verder worden versterkt en moeten sanctiemechanismen handhaafbaar en effectief zijn. Het bestaande systeem voorziet in sanctiemogelijkheden. Toekomstige reddingsmechanismen zijn: continu toezicht, sneller en gecoördineerder handelen en effectieve sancties.

Jean-Pierre Audy (PPE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, u gaat voorstellen om dit permanente mechanisme in te stellen op basis van artikel 136. Ik vind het jammer dat u artikel 122 niet heeft gebruikt, want dan had u alle lidstaten kunnen omvatten, maar we beginnen aan een politiek debat omdat het Parlement wordt geraadpleegd in het kader van artikel 48 betreffende vereenvoudigde herzieningsprocedures, en ik wil twee politieke onderwerpen op tafel leggen.

In de eerste plaats de eurozone, die is op zich niet voldoende. Commissaris, we moeten op zijn minst alle landen omvatten die verplicht zijn de euro te gebruiken, dat zijn 25 lidstaten.

Ten tweede parlementaire politieke controle. Dat is geen urgentiemechanisme, maar een permanent mechanisme. Logischerwijs zou er dus een of andere vorm van parlementaire politieke controle moeten zijn onder passende omstandigheden die u voor moet gaan stellen, omdat parlementen, met name het Europees Parlement, controle moeten uitoefenen op de uitvoerende macht met betrekking tot deze regeling.

Edite Estrela (S&D). - (PT) Mevrouw de Voorzitter, het heeft geen zin om met de beschuldigende vinger te wijzen, want daarmee lossen wij onze problemen niet op. Bovendien getuigt die houding meer dan eens van een gebrek aan kennis van de verschillende situaties. We hebben maatregelen nodig om de speculatie op staatsschulden een halt toe te roepen. Er wordt veel gesproken over de Portugese situatie, maar deze maand is uit een verslag van het Internationaal Monetair Fonds gebleken dat Portugal een van de landen is die het grootste aantal hervormingen heeft doorgevoerd om de duurzaamheid van de overheidsfinanciën en de sociale zekerheid te waarborgen.

Voor de crisis, in 2007, kende Portugal een economische groei van 2,4 procent van het bbp en een begrotingstekort van 2,6 procent. Tussen 2005 en 2010 was Portugal een van de landen waar de export het sterkst toenam. Wat wij nodig hebben, is meer eenheid, meer verantwoordelijkheidsbesef en meer solidariteit, zodat de markten tot rust komen.

Bogusław Liberadzki (S&D). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, we concentreren ons op de eurozone, maar 150 miljoen burgers bevinden zich buiten deze zone. Dit is een derde van de bevolking in de Europese Unie. Daarom is voor ons een gezonde euro en een gezonde eurozone zo van belang. Laat het absoluut duidelijk zijn, we willen minder beleid van nationale regeringen, meer Unie en meer Parlement.

In Polen doet de mening van de Duitse bondskanselier er veel meer toe dan die van voorzitter Van Rompuy. De luide stem van premier Cameron is er belangrijker dan die van voorzitter Barroso. Daarom hebben we behoefte aan een stabiliteitspact, een pact voor stabiele Europese solidariteit. De heer Schulz heeft gelijk wanneer hij meer Europa wil in ons denken en nieuwe instrumenten voor ons handelen, zoals een belasting op financiële transacties, euro-obligaties, banktoezicht en een gecoördineerde begrotingsdiscipline van de lidstaten.

Olli Rehn, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, geachte leden van het Parlement, ik zou u graag allereerst willen bedanken voor het uiterst gedegen en van veel verantwoordelijkheidsgevoel getuigende debat over de Europese aanpak van de huidige crisis. Deze laatste fase van de financiële crisis blijkt inderdaad steeds meer een systeemcrisis te zijn, hetgeen vraagt om een al even op het onderliggende systeem gerichte aanpak door de Europese Unie.

Dat betekent dus dat de Europese beleidsrespons breed, consistent en vastberaden moet zijn. Dat gaat noodzakelijkerwijs gepaard met bredere maatregelen die van toepassing zijn op de gehele Europese Unie, geflankeerd door specifieke, door de lidstaten te treffen maatregelen.

Wat moet er gedaan worden? Volgens de Commissie zijn er grofweg vijf opties. Allereerst is er vastberadenheid en eendracht nodig om de afgesproken begrotingsmaatregelen daadwerkelijk uit te voeren. Dat betekent dus dat elke lidstaat zich aan zijn begrotingsdoelstellingen moet houden. De beste afweer tegen besmetting is het versterken van onze begrotingen. Zo leggen Spanje en Portugal bijvoorbeeld op dit moment de laatste hand aan uiterst overtuigende maatregelen.

Ten tweede dienen we vooruitgang te boeken met de volgende ronde van de stresstest voor banken en deze nog uitgebreider en strenger uit te voeren dan de vorige keer, en wel met behulp van de nieuwe Europese architectuur van financiële regulering en toezicht zoals die per 1 januari volgend jaar van kracht wordt.

Ten derde hebben we doeltreffende financiële vangnetten nodig, reden waarom de EU mei jongstleden het Europees financieel stabilisatiemechanisme en de faciliteit voor een tijdelijke duur van drie jaar in het leven riep. Binnenkort wordt ook begonnen met de inrichting van het permanente Europees Stabiliteitsmechanisme, dat halverwege 2013 in werking treedt.

Om de zaken nog grondiger aan te pakken, is recentelijk een aantal initiatieven opgestart met betrekking tot euro-obligaties. Het concept euro-obligatie is uiterst breed en omvat een heel scala aan mogelijke toepassingen. Momenteel zijn de beleidsmakers, volkomen terecht, vooral bezig met het doeltreffender en flexibeler maken van de bestaande Europese Faciliteit voor financiële stabiliteit, zodat die ons direct van nut is bij de aanpak van de huidige fase van de crisis.

Maar we moeten hoe dan ook onverwijld doorgaan met ons analytisch debat over mogelijke rationele alternatieven waarmee Europa de huidige systeemcrisis te boven kan komen door de werking van de obligatiemarkten te verbeteren, door begrotingsconsolidatie mogelijk te maken via redelijke financieringskosten, door een basis te leggen voor grotere begrotingscoördinatie tussen de lidstaten, alsook door versterking van de stimuli voor verstandig begrotingsbeleid in de lidstaten.

Structurele maatregelen dienen het vierde element van de integrale aanpak te vormen, zoals ook uiteengezet in de strategie voor Europa 2020. Structurele maatregelen zijn van cruciaal belang voor het vergroten van onze potentiële groei en voor het scheppen van

duurzame werkgelegenheid. We dienen onze interne markt optimaal te benutten, met name op het vlak van diensten en energie, en dienen ervoor te zorgen dat de belasting- en socialezekerheidsstelsels meer gericht zijn op werkgelegenheidsgroei, ons meer in te spannen voor investeringen in kennis en innovatie, alsook onze regelgeving te vereenvoudigen.

Ten vijfde is er een essentieel element van onze aanpak van de systeemfouten dat voor een groot deel in uw handen ligt, geachte leden van het Parlement, en wel een snelle en ambitieuze goedkeuring van het door de Commissie in september jongstleden ingediende wetgevingspakket inzake versterkt economisch bestuur. Het doet mij deugd dat het Parlement en de Raad overeen zijn gekomen dit pakket voor de volgende zomer af te ronden. Hier staat de geloofwaardigheid van de economische en monetaire unie van de Europese Unie als zodanig op het spel. Bovendien is het een uiterst doeltreffend preventiemechanisme tegen crises, aangezien hiermee het langetermijn- en kortetermijnvertrouwen in de Europese economie, alsook het vertrouwen in de nabije toekomst, wordt versterkt.

En om te reageren op wat de heer Karas zei, is het tevens een essentiële opstap naar de afronding van de Economische en Monetaire Unie, door de sterke monetaire unie dan eindelijk aan te vullen met een echte, functionerende economische unie. Het is echt de hoogste tijd dat de "E" in de EMU leven wordt ingeblazen door de oprichting van een werkelijke, doeltreffende economische unie als de laatste stap in de integratie van het Europees economisch beleid.

lid van de Commissie. – (FI) Mevrouw de Voorzitter, ik wil nog enkele opmerkingen in het Fins maken vanwege de interventie van de heer Soini. Misschien is hij nu weer teruggekomen, want zojuist verliet hij de vergadering. Wij konden en moeten de interventies van de heer Soini met humor tegemoet treden, maar omdat hij de afgelopen tijd nogal wat aanhang heeft gekregen, moeten wij zijn interventies blijkbaar serieuzer gaan nemen.

Ten eerste denk ik niet dat het kleineren van de Grieken op de manier zoals de heer Soini deed erg nuttig of beroepshalve gepast is. Griekenland voert momenteel zeer belangrijke, baanbrekende hervormingen door, wat ons respect verdient en geen minachting.

Ik raad de heer Soini aan nog eens te denken aan het oude Finse gezegde dat ons leert je bewust te zijn van je eigen situatie en anderen te respecteren. Dat is een veel betere manier om een vreedzaam Europa op te bouwen dat gebaseerd is op samenwerking.

Ten tweede vind ik het ook niet professioneel om Europa met de Sovjet-Unie te vergelijken, zoals de heer Soini deed. Iemand zonder gevoel voor humor zou dat zelfs als beledigend kunnen ervaren. Vrijheid, democratie en rechtsstaat waren geen kenmerken van de Sovjet-Unie, maar zijn wel de fundamentele waarden van de Europese Unie, die de Finnen altijd hebben verdedigd, mijnheer Soini. Ook het begripsvermogen van de Finnen mag niet worden onderschat, zelfs niet dat van de aanhangers van de "Ware Finnen". De burgers weten maar al te goed dat de Europese Unie niet hetzelfde is als de Sovjet-Unie.

(Applaus)

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, ik neem aan dat u net als ik van mening bent dat de gewoonte van sommige collega's om vragen te stellen en vervolgens weg te gaan, onhebbelijk is. Ik wil hiervoor mijn excuses aanbieden aan de heer Rehn, omdat het schandelijk is dat hij uitgebreid antwoord geeft en sommige collega's er dan al

vandoor zijn. Mijns inziens moeten we er samen naar streven dat dit in de toekomst niet meer of niet meer zo vaak voorkomt.

De Voorzitter. – Mijnheer Swoboda, ik ben het helemaal met u eens. Het getuigt van grote onbeleefdheid en gebrek aan respect. Mijnheer De Rossa, een beroep op het Reglement?

Proinsias De Rossa (S&D). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, daar staat tegenover dat commissaris Rehn geen antwoord heeft gegeven op mijn vragen, terwijl ik nog wel aanwezig ben.

De Voorzitter. – Dat was niet echt een beroep op het Reglement. Mijnheer Rehn, u hoeft deze vraag niet te beantwoorden. Het mag natuurlijk wel, maar dit is niet het vragenuur met de Commissie. De volgende spreker is de heer Chastel namens de Raad.

Olivier Chastel, *fungerend voorzitter van de Raad.* – (FR) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, dames en heren, persoonlijk vind ik dat de Commissie heel veel antwoorden heeft gegeven op de vragen die gesteld zijn in dit interessante debat, te meer daar het Parlement een grote bijdrage kan leveren aan de oplossing voor deze crisis. In aanvulling op wat de Commissie gezegd heeft, wil ik twee punten noemen in verband met wat er morgen en overmorgen gaat gebeuren tijdens deze top.

Allereerst iets over economisch bestuur en de wijze waarop het Parlement daarbij betrokken kan worden. Zoals u weet heeft het voorzitterschap contact opgenomen met het Europees Parlement, met degenen die verantwoordelijk zijn voor het onderwerp economisch bestuur binnen dit Parlement. Het voorzitterschap wil optimale samenwerking tot stand brengen met dit Parlement, met name door middel van informeel overleg voordat we beginnen met de formele onderhandelingen. Omdat dit dossier erg belangrijk is en waarschijnlijk ook gevolgen heeft voor de markten, heeft het voorzitterschap zoals gezegd besloten aan dit dossier te werken volgens de *fast track*-manier, zoals gewenst door de Europese Raad. Om de werkzaamheden te bespoedigen heeft het voorzitterschap een werkgroep opgericht die zich uitsluitend met dit dossier bezighoudt. Deze groep is eind november begonnen met de beraadslagingen, in vervolg op wat het Economisch en Financieel Comité aan dit dossier heeft gedaan.

Het tweede punt waarover onze staatshoofden en regeringsleiders zich morgen en overmorgen zullen buigen is het toekomstige permanente mechanisme voor het crisisbeheer. Ik begrijp heel goed dat u vragen heeft over dat mechanisme, over de omvang van de oplossing die voor de crisis moet worden aangedragen. Gistermiddag hadden velen van ons, in het bijzijn van voorzitter Van Rompuy, in de Raad Algemene Zaken nog een aantal vragen die wachten op een antwoord. Ik kan u verzekeren dat de lidstaten er alles aan willen doen om de crisis te bezweren, zij zijn zich er heel goed van bewust dat de hele Europese markt en de euro op het spel staan, dat het niet alleen een keer een land is en daarmee misschien nog één. De oplossing voor de crisis moet allesomvattend zijn en wij moeten de onzekerheid die op deze markt drukt absoluut beperken.

Maar we moeten volgens mij ook geen verwachtingen wekken die we op dit moment niet waar kunnen maken. Iedereen komt met nieuwe ideeën over de manier waarop we deze crisis zouden moeten bestrijden. In de wetenschap dat een aantal lidstaten het met elkaar eens moeten worden over die nieuwe voorstellen, lijkt dat op dit moment niet de allerbeste oplossing. Wat morgen en overmorgen, vrijdag, belangrijk is na afsluiting van deze Europese Raad, is allereerst dat we de markten een duidelijk signaal kunnen geven over de bereidheid

van lidstaten om een antwoord te geven op de financiële crisis, de huidige eurocrisis; ten tweede zullen we bevestigen dat we een eenvoudig mechanisme willen voor het wijzigen van verdragen. U weet precies waarom dit mechanisme eenvoudig moet zijn, rekening houdend met de ratificering die moet plaatsvinden in de verschillende lidstaten; ten slotte is er het toekomstige permanente crisisbeheermechanisme, dat eveneens helder moet zijn om niet te kunnen worden aangevochten, met name voor het Hof in Karlsruhe.

VOORZITTER: DIANA WALLIS

Ondervoorzitter (debat)

De Voorzitter. – Tot besluit van het debat is er een ontwerpresolutie ⁽¹⁾ ingediend, overeenkomstig artikel 115, lid 5, van het Reglement .

Het debat is gesloten.

De stemming vindt donderdag 16 december 2010 plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), schriftelijk . – (PL) Op de komende top van de Europese Raad worden hoogstwaarschijnlijk besluiten genomen over de vorm van een permanent anticrisismechanisme dat na 2013 de financiële stabiliteit van de eurozone moet beschermen. Ook zal er een begin worden gemaakt met het proces om de oprichtingsverdragen van de Unie te wijzigen. Hoewel ik gelet op de economische crisis begrip heb voor de noodzaak van buitengewone maatregelen, maak ik me zorgen over het tempo van de verandering en de manier waarop sommige landen proberen om andere landen bepaalde oplossingen op te leggen. Sommige ideeën, zoals de emissie van euro-obligaties, worden zonder inhoudelijke discussie verworpen. Ik ben van mening dat ondanks de uitzonderlijke omstandigheden de voor de Europese Unie relevante besluiten in alle rust moeten worden genomen, volgens het principe van solidariteit en met respect voor de gelijke rechten van alle lidstaten. Voorts wil ik mijn steun uitspreken voor het standpunt van de Poolse regering om de overheidsschuld op een andere manier te berekenen. Polen heeft (evenals tien andere EU-landen) zijn pensioenstelsel hervormd, wat momenteel aanzienlijk doorweegt op de nationale begroting. Polen werd tot deze hervorming gedwongen omdat het oude systeem steeds minder toereikend werd, wat resulteerde in steeds hogere kosten. De huidige schuld is dus geen symptoom van een gebrek aan spaarzaamheid, maar het gevolg van veranderingen die op lange termijn tot doel hebben de begrotingsuitgaven aan pensioenen te verminderen. Ik hoop dan ook dat de vertegenwoordigers van de lidstaten de door Polen voorgestelde wijzigingen steunen. Dank u voor uw aandacht.

Iliana Ivanova (PPE), schriftelijk . – (EN) De instelling van een permanent mechanisme ter verhoging van de financiële stabiliteit van de eurozone is een stap in de goede richting. Samen met een versterkt en beter gecoördineerd economisch bestuur zou het permanente crisismechanisme de stabiliteit van de eurozone kunnen garanderen, wat in de praktijk ook zo zal gaan uitpakken. Daarnaast moeten bij de instelling van dit mechanisme rekening worden gehouden met de specifieke situatie in de nieuwe lidstaten. Deze landen moeten actief worden betrokken bij het debat en de mogelijkheid krijgen om desgewenst aan het mechanisme deel te nemen. Tegelijkertijd moeten de lidstaten verantwoordelijk blijven

(1) Zie notulen.

voor hun eigen belastingbeleid. Belastingconcurrentie moet worden gehandhaafd als instrument ter bevordering van cohesie en ter stimulering van economische groei in de EU. Indien het accent van het beleid zou worden verlegd naar belastingharmonisatie of indien een gemeenschappelijke geconsolideerde heffingsgrondslag zou worden ingevoerd, zouden de tekortkomingen in de economische ontwikkeling worden vergroot en de cohesie worden verzwakt. De lidstaten die door hun tekorten en hun schuldenlast grotere risico's veroorzaken, dienen meer bij te dragen tot de middelen van het crisismechanisme. Dit zou bevorderlijk zijn voor een striktere begrotingsdiscipline en zou de toegevoegde waarde van een behoorlijk economisch en budgettair beleid vergroten.

Astrid Lulling (PPE), *schriftelijk*. – (FR) De gebeurtenissen van de laatste maanden noodzaakten regeringen weliswaar om met spoed maatregelen te treffen en beslissingen te nemen die onmiddellijk ten uitvoer konden worden gelegd, maar de instelling van een permanent crisismechanisme teneinde de stabiliteit van de eurozone te waarborgen, moet gestoeld zijn op onomstreden juridische grondslagen. Bijgevolg moet het Europees Parlement vanzelfsprekend optreden als medewetgever, ter uitvoering van de fundamentele hervormingen die noodzakelijk zijn geworden om de economische en monetaire unie te stabiliseren. Een zuiver intergouvernementele oplossing volstaat niet.

De hervorming van de EMU is een essentiële taak, met aanzienlijke implicaties. Wij zijn ons allen bewust van de waarde van de eenheidsmunt voor het Europese project. De huidige kwetsbaarheid van de EMU vereist evenwel moedige en innovatieve beslissingen.

Tegen deze achtergrond vormt de toevlucht tot "euro-obligaties" een traject dat het verdient om zonder taboes te worden verkend en besproken. Wel zijn er op dit moment veel obstakels: wij moeten ons bewust zijn van de institutionele, juridische en financiële gevolgen van een dergelijk instrument, dat het wezen van Europese Unie zal veranderen. In tegenstelling tot wat sommigen van de pleitbezorgers denken, houdt een dergelijk instrument nog meer discipline en gestrengheid in.

Ulrike Rodust (S&D), *schriftelijk*. – (DE) Ik wil de Raad wijzen op een probleem - een probleem dat de samenwerking tussen onze beide instellingen op het gebied van visserijbeleid dreigt te verlammen. Het gaat hier om de verordeningen voor plannen voor langetermijnbeheer. Deze verordeningen vormen de kern van het gemeenschappelijk visserijbeleid. De Raad en de meeste lidstaten accepteren niet dat het Europees Parlement door het Verdrag van Lissabon medebeslissingsbevoegdheid heeft. De ministers handelen tegen het advies van de juridische dienst van de Raad, tegen de mening van de Commissie en uiteraard tegen de wil van het Europees Parlement in. Twee beheersplannen liggen momenteel bij de Raad en kunnen niet worden goedgekeurd. De Commissie kan geen verdere plannen voorstellen die dringend noodzakelijk zijn voor onze vissers en onze zeeën en die allang afgerond en wel in de la liggen. Deze situatie is onacceptabel. Ik verzoek het Belgische voorzitterschap en het komende Hongaarse voorzitterschap onverwijld onderhandelingen met het Parlement aan te gaan om een oplossing te zoeken. Wij zijn bereid tot een gesprek. Hartelijk dank.

Edward Scicluna (S&D), *schriftelijk*. – (EN) We mogen niet vergeten dat de crisis in de eurozone grotendeels een staatsschuldcrisis is, die wordt verergerd door twee belangrijke gebeurtenissen, namelijk de reddingsmaatregelen voor particuliere financiële instellingen en de stimuleringspakketten die de regeringen hebben goedgekeurd om de economische neergang een halt toe te roepen. We mogen niet aan deze gebeurtenissen voorbijgaan en zo doen alsof alle landen roekeloos zijn en in de mediterrane zon liggen te luilakken. Welk

mechanisme voor crisispreventie en economisch herstel we ook instellen, we moeten beseffen dat de meeste landen in normale tijden netjes bezig waren hun tekorten en daarmee ook hun schulden te verminderen. De probleemlanden zijn uitzonderingen en niet de regel. Voor mijn part kunnen we de toezichtmechanismen versterken en redelijke sancties invoeren, maar we mogen ons eigenlijke doel voor de middellange termijn niet uit het oog verliezen: groei en werkgelegenheid. Dit kunnen we niet bereiken door sancties of bezuinigingsmaatregelen op te leggen. We kunnen alleen voor groei en werkgelegenheid zorgen wanneer we inzicht krijgen in het ontstaan van onevenwichtigheden en hoe deze te verminderen, en wanneer we samenwerken om die doelstelling te verwezenlijken. Dat is wat de burgers van de EU van ons verwachten.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *schriftelijk*. – (RO) De Europese Raad van 16-17 december zal debatteren over, en overgaan tot de vaststelling van, de nodige maatregelen ter consolidering van de economische pijler van de Economische en Monetaire Unie en ter versterking van de financiële stabiliteit van de EU. In deze context moeten we ook nagaan welke maatregelen er getroffen moeten worden om er zeker van te zijn dat het bancaire systeem in Europa in staat is de Europese economie te financieren, met name de kleine en middelgrote bedrijven.

De Europese burgers verwachten van de Europese instellingen krachtiger maatregelen, niet slechts voor financiële stabiliteit, maar ook, en vooral, om weer de weg in te slaan van duurzame economische groei.

In 2008 stonden 116 miljoen Europese burgers bloot aan het risico van armoede en sociale uitsluiting. Door de economische en financiële crisis is dit aantal gestegen. Jongeren en ouderen zijn de meest kwetsbare groepen voor het risico van armoede en sociale uitsluiting.

De belangrijkste zorg van de Europese burger blijft het behoud van werk en de zorg voor een fatsoenlijk bestaan. De economische en financiële crisis heeft grote gevolgen gehad voor de nationale begrotingen en heeft geleid tot een verslechtering van het openbaar onderwijs, de gezondheidszorg en de sociale bescherming. Dit is het moment voor de EU om de nodige maatregelen aan te nemen voor een duurzame economische groei, door middel van investeringen in een industriebeleid dat zorgt voor arbeidsplaatsen en concurrentievermogen en door middel van voldoende investeringen in onderzoek, onderwijs en gezondheidszorg.

6. Burgerinitiatief (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het verslag over het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad over het burgerinitiatief [COM(2010)0119 – C7-0089/2010 – 2010/0074(COD)] – Commissie constitutionele zaken. Co-rapporteurs: Zita Gurmai en Alain Lamassoure (A7-0350/2010).

Zita Gurmai, *rapporteur*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, het Europees burgerinitiatief biedt een unieke mogelijkheid. Voor het eerst kunnen de Europese burgers zich aansluiten en ons met één sterke stem toespreken als zij van mening zijn dat wij, de Europese besluitvormers, ons werk niet goed doen of te weinig aandacht besteden aan belangrijke kwesties.

We hebben hier dringend behoefte aan. Gezien het feit dat thans slechts 42 procent van de stemgerechtigden ook daadwerkelijk de moeite nemen om hun stem uit te brengen bij de Europese verkiezingen, is elk nieuw Europees instrument – met name een instrument

als het Europees burgerinitiatief – van groot belang. We beseffen evenwel dat de hoge verwachtingen die leven ten aanzien van het Europees burgerinitiatief, tot teleurstelling en frustratie kunnen leiden. Dit kunnen we voorkomen door een regeling te treffen die een betrouwbaar en doeltreffend gebruik van het instrument waarborgt, en we kunnen ertoe bijdragen de beroemde kloof tussen ons en de Europese burgers te dichten. Ik zou de burgers op deze plaats ook willen aanmoedigen ervan gebruik te maken.

Mijnheer Lamassoure, mevrouw Wallis, mijnheer Häfner en ik waren ons allen bewust van de grote verantwoordelijkheid die op onze schouders rust. Tijdens de onderhandelingen werden tal van punten aangekaart en we moesten allemaal bereid zijn tot compromissen. Gelukkig hadden we welwillende partners die voldoende flexibiliteit aan de dag hebben gelegd en hetzelfde doel voor ogen hadden als de rapporteurs van het Parlement, namelijk zo snel mogelijk tot een akkoord te komen, waarbij we tegelijkertijd moesten waarborgen dat we kwalitatief goed werk leveren en dat we een jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon een verordening krijgen voor dit burgervriendelijke instrument waarin het Verdrag voorziet.

Ik wil mijn dank uitspreken aan commissaris Šefčovič en het Belgische voorzitterschap, met name mijnheer Chastel, en hun medewerkers. Ook mogen we het Spaanse voorzitterschap niet vergeten, dat er in het begin toe heeft bijgedragen dat er werk werd gemaakt van dit dossier.

Vandaag leggen we u een compromistekst voor die de steun heeft van de Commissie en die ook door Coreper is goedgekeurd. Als we deze tekst aannemen en de Raad er zijn goedkeuring aan hecht – en dat hoop ik – kan de verordening op 1 januari 2012 in werking treden en 12 maanden later worden toegepast.

Wij zijn verheugd over het feit dat de belangrijkste eisen van het Parlement in de onderhandelingen zijn ingewilligd. De toetsing van de ontvankelijkheid van een initiatief zal op basis van duidelijke criteria plaatsvinden bij de registratie, en niet pas nadat talrijke handtekening zijn verzameld. Om ervoor te zorgen dat initiatieven gegrond zijn en een Europese dimensie hebben, dient voor de registratie ervan een burgercomité te worden opgezet dat is samengesteld uit ten minste zeven leden uit zeven lidstaten.

Het burgercomité dient er niet alleen toe het risico van onserieuze burgerinitiatieven te verminderen, maar biedt ook onmiskenbare voordelen voor de organisatoren. Ook als de initiatiefnemers van een Europees burgerinitiatief aan het begin van de procedure wellicht nog niet goed zijn georganiseerd, kunnen zij op een bestaand netwerk teruggrijpen en hebben zij de tekst van hun initiatief al in vele taalversies. Op die manier zullen zij duidelijk minder moeite hebben om een miljoen handtekeningen te verzamelen.

Hoewel het er in eerste instantie op lijkt dat de verplichte instelling van een burgercomité een hindernis vormt, is het duidelijk dat de rest van de procedure hierdoor in de praktijk zal worden gestroomlijnd. De Commissie zal de organisatoren van een initiatief ondersteunen door een gebruikersvriendelijke handleiding ter beschikking te stellen en een contactpunt op te zetten. Indien initiatiefnemers erin slagen een miljoen handtekeningen te verzamelen, wordt voor de nodige follow-up gezorgd, met inbegrip van een hoorzitting in het Parlement.

Het punt van de herziening van de verordening is van cruciaal belang, aangezien dit instrument het eerste in zijn soort is. Volgens ons is de herziening met name zinvol waar het gaat om het moeilijke vraagstuk hoe de handtekeningen dienen te worden gecontroleerd.

Hoewel het aan de lidstaten is hierover te beslissen, hebben we er bij hen op aangedrongen zo min mogelijk persoonlijke informatie te vragen. De lidstaten kunnen in zekere mate zelf bepalen welke informatie per land verplicht is, maar gelukkig zullen vele van hen genoeg nemen met minder gegevens dan oorspronkelijk werd beoogd. De regeling zoals die is geformuleerd in de compromistekst, is volgens ons burgervriendelijk en legt de organisatoren geen lastige en frustrerende verplichtingen op.

Alain Lamassoure, *rapporteur*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, de Europese Unie stelt zich heden ten dage open voor participerende democratie. Het is nog geen directe democratie, de burgers zullen niet zelf beslissen, maar ze verwerven het recht om rechtstreeks, in het openbaar en massaal, degenen die in Europa beslissen ter verantwoording te roepen, en dat zonder tussenkomst van hun regeringen en volksvertegenwoordigers.

Voortaan hebben burgers hetzelfde recht van politiek initiatief als waarover de Ministerraad en het Europees Parlement beschikken. Wij hebben, zoals mevrouw Gurmai heeft gezegd, profijt gehad van het uitstekende voorbereidende werk door commissaris Šefčovič en zijn team en van de intelligente en efficiënte medewerking van het Belgische voorzitterschap.

Wat het Parlement betreft, is deze tekst het resultaat van vier rapporteurs, een "bende van vier", onder wie uzelf, mevrouw de Voorzitter. Uw aanwezigheid was ons een eer.

Wij wilden een zo eenvoudige mogelijke, zo burgervriendelijk mogelijke procedure opzetten. Wie mogen er aan meedoen? Burgers, ofwel natuurlijke personen, alle burgers, met inbegrip van - waarom niet - volksvertegenwoordigers, maar wel uitsluitend Europese burgers, want daarover laat het Verdrag geen twijfel bestaan.

Het recht om deel te nemen aan het burgerinitiatief voegt zich bij de voorrechten die de Europese burgers genieten. Wie kunnen het initiatief lanceren? Zeven burgers in een organisatiecomité zijn voldoende, en niet de 300 000 die de Commissie voorstelde, niet de 100 000 die de Raad zich had gedacht, maar zeven burgers van zeven lidstaten, ofwel een kwart van de lidstaten.

Met wie moet er contact worden opgenomen voor informatie als men een initiatief wil lanceren? De Commissie brengt zelf een gids voor burgerinitiatieven uit en zal een gespecialiseerd contactpunt opzetten. Wat is de procedure? Zij is verbluffend eenvoudig. Een enkele aanvraag om het initiatief te registreren en om te beoordelen of het ontvankelijk is. Welke criteria gelden voor dit laatste? Het Verdrag, het hele Verdrag, niets dan het Verdrag, het Handvest van de grondrechten inbegrepen. Hoe kan het initiatief worden ondersteund? Dat maakt niet uit: politiek, financieel, lokaal, nationaal, Europees, internationaal, lobby's, ngo's, kerken, enz...

Er geldt één voorwaarde: volledige transparantie. Zij die worden uitgenodigd hun handtekening te zetten moeten weten wie er achter het initiatief zitten. Aan hen dan, de burgers, om hun verantwoordelijkheid te nemen. Hoe wordt de inzameling van handtekeningen formeel geregeld? Op ongelooflijk eenvoudige wijze. Zowel papieren als digitale handtekeningen. Uiteraard kunnen enkel de lidstaten de controle uitvoeren, maar wij hebben toegezien, zoals mevrouw Gurmai heeft gezegd, op een maximale harmonisatie van formulieren.

Uiteindelijk moet er één enkele regeling in alle 27 lidstaten gelden, een derde van die lidstaten is er al klaar voor.

Tot besluit: welk politiek vervolg zal er aan worden gegeven? Dat is een punt waarop het Parlement sterk de nadruk heeft gelegd. Overeenkomstig het Verdrag zal de Commissie als enige beslissen of een geslaagd initiatief een vervolg krijgt in de vorm van wetgeving. De Commissie moet daarom worden beschermd tegen politieke druk om het aantal wetten te verveelvoudigen, want de Unie regelt al te veel. Tegelijkertijd moeten de burgers worden beschermd tegen het risico dat ieder politiek vervolg uitblijft in gevallen waarin de Commissie oordeelt dat aanvullende wetgeving niet opportuun is. Vandaar dat er twee nieuwe rechten zijn gecreëerd ten voordele van de auteurs van geslaagde initiatieven: het recht door de Commissie te worden ontvangen om hun ontwerp in te dienen en het recht op een openbare hoorzitting, die ten overstaan van het Europees Parlement zelf kan worden gehouden.

Kortom, we hebben hier te maken met een eenvoudige, innovatieve, democratische procedure. Het woord is nu aan de burgers.

(Applaus)

Gerald Häfner, rapporteur voor advies van de Commissie verzoekschriften . – (DE) Mevrouw de Voorzitter, Europese politiek mag – zoals alle politiek – geen politiek zonder burgers zijn of politiek over hun hoofden heen of achter hun rug om. Net als alle andere politiek moet ook Europese politiek een politiek van burgers, voor burgers en door burgers zijn. We willen de kloof tussen burgers en politiek, tussen burgers en instellingen dichten. Daarvoor zijn procedures nodig waarmee de burgers daar waar de beslissingen worden genomen kunnen participeren en hun mening kunnen geven. We hebben veel bereikt op het gebied van democratisering van de Europese Unie, maar we hebben tot dusverre te weinig gedaan om de burgers zelf sterker bij besluiten en Europese debatten te betrekken. Dat doen we met het besluit van vandaag, met de invoering van het Europees burgerinitiatief. We hebben hard onderhandeld, en we hebben veel substantiële verbeteringen bereikt.

Waarde collega's: als u de tekst waarover wij hier vandaag stemmen bekijkt, dan ziet u dat overal waar passages vetgedrukt zijn, onze wijzigingsvoorstellen het resultaat van de onderhandelingen, de oorspronkelijke ontwerp tekst van de Commissie, vervangen – collega Lamassoure heeft daar eerder al op gewezen. U zult vaststellen dat wij twee derde van de tekst hebben herschreven, en dat wij de passages die de Commissie al enthousiast had gepresenteerd sterk hebben verbeterd. Ik noem alleen de belangrijkste punten: we hebben de drempels flink verlaagd. Met name hoeven nu nog maar in een kwart van de lidstaten, en niet meer in een derde, handtekeningen te worden verzameld. Natuurlijk zouden we graag willen dat deze in heel Europa zouden worden verzameld, maar het gaat hier om minimale drempels. We hebben vooral de van meet af aan uiterst ongelukkige drempel dat na 300 000 handtekeningen eerst een ontvankelijkheidstoets moest worden doorgevoerd voordat burgers door konden gaan met het verzamelen van handtekeningen, bijna in zijn geheel geschrapt. Bijna in zijn geheel wil zeggen dat wij het idee hebben geopperd aan het begin een comité van organisatoren in te zetten dat ervoor zorgt dat niet elke e-mail die bij de Commissie binnenkomt en als onderwerp "burgerinitiatief" heeft administratief moet worden verwerkt, maar dat wel een minimaal mate van serieus karakter wordt gewaarborgd. Dat wil zeggen dat iemand die één miljoen handtekeningen wil verzamelen eerst zeven landen voor zijn voorstel moet zien te winnen.

We hebben voor meer transparantie gezorgd en voor bindende hoorzittingen aan het eind. Deze hoorzittingen worden in het Europees Parlement en voor Parlement en Commissie georganiseerd. Hier wordt burgers de gelegenheid geboden hun mening te geven. Dit

betekent een grote stap voorwaarts, en we hebben hierbij niet voor onszelf gestreden, maar – dat mogen we nooit vergeten – voor de burgers in Europa, voor hun rechten en voor een effectievere en eenvoudigere burgerparticipatie in Europa.

Er zijn ook dingen die we niet voor elkaar hebben gekregen. Sommige van deze punten zien we nu terug in de amendementen van links. De onderhandelingen zijn echter al afgerond. We hebben met de Raad en de Commissie overeenstemming bereikt. Op sommige punten hebben we water bij de wijn moeten doen, maar ook de andere kant heeft de nodige concessies gedaan, en we weten dat amendementen nu meer voor de schijn zijn dan dat ze echt iets opleveren, dat wil zeggen dat dit resultaat nu niet meer kan worden veranderd. Deze mogelijkheid hebben we over drie jaar bij de herziening.

Ik wil uitdrukkelijk iedereen bedanken die heeft bijgedragen aan de totstandkoming: medewerkers, secretariaten, corapporteurs, de Commissie en de Raad, voor de uitstekende samenwerking. Mijns inziens kan deze vorm van samenwerking dwars door alle commissies en fracties heen een model voor de toekomst zijn. Ik hoop dat er een Europa van de burger wordt gerealiseerd, waarin burgers begrijpen dat zij Europa zijn en meer dan tot dusverre participeren.

De Voorzitter. – Ik wil alleen maar zeggen dat ik het een enorm voorrecht heb gevonden om als lid van het team van het Parlement mee te mogen werken aan wat ik als een enorm indrukwekkende prestatie beschouw in naam van de burgers van Europa.

Olivier Chastel, *fungerend voorzitter van de Raad* . – (FR) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, dames en heren, rapporteurs vooral, een van de grootste beloften van het Verdrag van Lissabon was een grotere toenadering van Europa tot zijn burgers.

Ik acht het niet nodig voorbeelden aan te halen die ons, voor en na de ondertekening van dit Verdrag van Lissabon in december 2009, duidelijk hebben gemaakt hoezeer toenadering noodzakelijk is. Het ligt voor de hand dat elke maatregel ter vervulling van onze doelstelling om de burger voor de Europese integratie te interesseren en hierbij te betrekken, een prioriteit is voor alle instellingen, de Raad inbegrepen.

Er is mij dus veel aan gelegen om ten overstaan van u in te gaan op de verordening waarmee het burgerinitiatief wordt ingesteld, dit initiatief dat een baanbrekende innovatie is van het Verdrag van Lissabon ten aanzien van een betere deelname van Europese burgers aan de besluitvorming op Europees niveau.

Deze verordening was natuurlijk een van de prioriteiten van het Belgische voorzitterschap van de Raad, want dit burgerinitiatief symboliseert wellicht het meest de nieuwe rol van de burger in de Unie na Lissabon. Door middel van een burgerinitiatief - de rapporteurs hebben dit reeds opgemerkt - kunnen een miljoen Europese burgers de Commissie een wetgevingsvoorstel voorleggen waarbij de Commissie gehouden is dit te bestuderen en zich erover uit te spreken.

Het past om even stil te staan bij deze vernieuwing die wij heden tot stand brengen en die slechts het eerste onderdeel is - de heer Lamassoure heeft het opgemerkt - van participerende democratie op supranationaal niveau. Dit is dus niet alleen een Europese, maar een wereldprimeur.

Laat ons terugkeren naar het wetgevingsdossier waarover wij vandaag debatteren. Ik ben ingenomen met het compromis dat de drie instellingen in hun onderhandelingen over deze verordening hebben bereikt. En uiteraard ben ook ik verheugd over de geest van

samenwerking en de bereidheid tot compromissen die de boventoon hebben gevoerd bij de drie instellingen tijdens dit hele onderhandelingsproces.

Ik wil uiteraard ook de rapporteurs van de Commissies AFCO en PETI persoonlijk bedanken, mevrouw Gurmai natuurlijk, mijnheer Lamassoure, mevrouw Wallis en mijnheer Häfner voor hun inspanningen en hun constructieve bijdragen bij het opstellen van deze verordening.

Ik ben daarom bijzonder ingenomen met de stemming van maandag in de Commissie AFCO, die de door de instellingen overeengekomen tekst heeft goedgekeurd. Wanneer de officiële goedkeuring door de Commissie AFCO door de aanstaande stemming over deze zelfde tekst wordt bevestigd, dan zouden we dit akkoord in eerste lezing kunnen zien als voorbeeld van snelle en doelmatige wetgeving op Europees niveau. In dat licht kunnen we niet anders dan commissaris Šefčovič lof toezwaaien voor zijn beschikbaarheid en doortastendheid.

Ik heb, kort en goed, het gevoel dat we allemaal ons voordeel hebben kunnen doen met de vele standpunten die aan de onderhandelingstafel te berde zijn gebracht. Uit deze dialoog en dit akkoord komt de Europese burger als winnaar tevoorschijn.

Ik ben ervan overtuigd dat het compromis dat de instellingen hebben bereikt een goed compromis is, niet alleen in die zin dat elke instelling haar zin heeft kunnen krijgen op de onderdelen die haar aan het hart liggen – waar zojuist op is gewezen – maar ook in die zin dat het tot een goede verordening zal leiden, waardoor er op soepele en efficiënte wijze burgerinitiatieven kunnen worden georganiseerd.

Namens de Raad prijs ik de bereidheid van de twee andere instellingen om rekening te houden met de behoeften van de lidstaten, met de knelpunten waarmee zij te kampen hebben bij het volbrengen van de taak die hun toeviel, oftewel het verifiëren van de handtekeningen die uiteraard reële handtekeningen dienen te zijn, en het waarborgen dat er bij het verzamelen van die handtekeningen geen sprake is van fraude en manipulatie.

Verder was het van belang de lidstaten genoeg tijd te gunnen om de binnenlandse maatregelen aan te nemen die nodig zijn voor de uitvoering van de verordening. Ik begrijp natuurlijk dat het Parlement er veel aan is gelegen het burgerinitiatief zo snel mogelijk ten uitvoer te leggen en ik deel die zorg. Aan de andere kant is het duidelijk dat nationale maatregelen nodig zijn voor een goed verloop van dit initiatief. Er moet dus wat tijd worden uitgetrokken om ze volgens het geldende regelgevingskader te laten aannemen.

De Raad is namelijk altijd van oordeel geweest dat het burgerinitiatief, als een onderdeel van burgerparticipatie aan de Europese besluitvorming, hand in hand moet gaan met het andere onderdeel, te weten de verkiezing van het Europees Parlement.

Tot besluit, en samenvattend: ik ben verheugd over het bereikte compromis in de onderhandelingen en ik kan uiteraard niet anders dan u aanbevelen het aan te nemen tijdens de stemming die nu volgt en ik wens het burgerinitiatief al het succes toe dat het wordt voorspeld. Ik stel vast dat de eerste initiatieven zich reeds in een voorbereidend stadium bevinden en ik hoop dat een groot aantal initiatieven een nieuwe impuls zullen geven aan - en tot nieuwe ideeën zullen leiden over - de Europese integratie.

Zeer bedankt nog aan allen voor uw medewerking aan dit dossier.

(Applaus)

De Voorzitter. – Heel hartelijk bedankt voor het leiderschap dat u tijdens het voorzitterschap getoond hebt om dit erdoor te krijgen.

Maroš Šefčovič, *vicevoorzitter van de Commissie.* – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik ben ook erg blij om hier vandaag in uw midden te kunnen zijn, omdat we samen hele goede resultaten hebben bereikt. Slechts een jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon voeren we al een discussie over de op handen zijnde goedkeuring van de verordening over het burgerinitiatief. Zoals mijnheer Lamassoure al zei voeren we daarmee een geheel nieuwe laag van participatiedemocratie in die een aanvulling vormt op de representatieve democratie die we in de Europese Unie toepassen.

Voor het eerst bieden we de burgers een innovatieve manier om uiting te geven aan hun wensen, een dialoog te voeren met de instellingen en gestalte te geven aan de agenda van de Europese Unie. Volgens mij is het een zeer belangrijk instrument dat de Europese ruimte helpt verdiepen. Het zorgt ervoor dat in de nationale hoofdsteden meer aandacht wordt besteed aan Europese onderwerpen en dat een Europees debat op gang wordt gebracht. We weten allemaal dat de Europese Unie hier dringend behoefte aan heeft.

Om de potentiële voordelen van het Verdrag van Lissabon en het burgerinitiatief te kunnen benutten moeten we een duidelijke procedure vaststellen. Uit de openbare raadplegingen en het overleg met het Europees Parlement is duidelijk naar voren gekomen dat we een procedure nodig hebben die eenvoudig, begrijpelijk, gebruikersvriendelijk en evenwichtig is. Volgens mij zijn we erin geslaagd dit te bereiken. Dat is in wezen te danken aan de diepgaande discussies die we hier in het Europees Parlement zo vaak hebben gevoerd. Ik wil u allen danken voor de organisatie van een reeks hoorzittingen, die niet alleen in de Commissie constitutionele zaken en de Commissie verzoekschriften, maar ook in de meeste fracties hebben plaatsgevonden, aangezien deze hoorzittingen voor ons allen van groot belang waren. Ik kan u verzekeren dat zij een belangrijke bron van inspiratie waren en nieuwe creatieve ideeën vormden die er uiteindelijk toe hebben bijgedragen het oorspronkelijke voorstel van de Commissie te verbeteren.

Ik heb ook waardering voor de innoverende manier waarop het Europees Parlement dit initiatief heeft behandeld. Er waren vier rapporteurs uit twee verschillende commissies. Alain Lamassoure noemde hen de bende van vier. Ik moet erbij zeggen dat het een heel prettige bende was. De samenwerking met u allen was heel plezierig. Uw creatieve inbreng in onze gemeenschappelijke overwegingen was een groot genoegen, omdat ieder van u het onderwerp vanuit een andere invalshoek heeft benaderd en gebruik heeft gemaakt van de eigen ervaringen om suggesties te doen voor de verbetering van het oorspronkelijke Commissievoorstel. Ik stel dit alles zeer op prijs.

Dankzij deze innoverende aanpak hebben we voor een brede consensus binnen het Europees Parlement weten te zorgen. Ik ben in het bijzonder verheugd over de zeer duidelijke uitslag van de stemming in de Commissie constitutionele zaken.

Een van de belangrijkste ideeën die de rapporteurs hebben aangedragen betrof de follow-up die aan het burgerinitiatief behoort te worden gegeven. Het idee dat de organisatoren van een succesvol initiatief door een vertegenwoordiger van de Commissie van een passend hoog niveau dienen te worden ontvangen, was volgens mij afkomstig van het Europees Parlement. Het idee om verplichte hoorzittingen te houden in het kader waarvan de doelstellingen van het initiatief kunnen worden uitgediept, was eveneens afkomstig van dit Huis.

Ik wil benadrukken dat we erg verheugd en tevreden zijn dat deze openbare hoorzittingen op neutraal terrein zullen worden gehouden, namelijk hier bij het Europees Parlement, omdat op deze manier wordt gewaarborgd dat de Commissie niet in de moeilijke situatie belandt dat zij tegelijkertijd als rechter en als jury moet optreden. De Commissie zal hier tijdens die hoorzittingen op passend hoog niveau worden vertegenwoordigd, indien mogelijk door de ter zake bevoegde commissaris of directeur-generaal, en zal het debat nauwlettend volgen.

Ik wil u, en met u alle Europese burgers, verzekeren dat wij bij de Commissie ons er terdege van bewust zijn dat het een belangrijk en waardevol feit is als een bepaald voorstel door een miljoen burgers wordt ondersteund. We zullen zo'n voorstel dan ook met de nodige eerbied en zorgvuldigheid behandelen.

Het enige wat ik in dit debat betreur is dat we nog enige tijd moeten wachten totdat volledig gebruik kan worden gemaakt van het burgerinitiatief. We moeten echter onder ogen zien dat we, om onze dienstverlening aan de burgers te kunnen verbeteren, een aantal interne regels in de lidstaten moeten wijzigen en de software moeten ontwikkelen voor het systeem waarmee online steunbetuigingen worden verzameld. Ik ben er echter van overtuigd dat we dit binnen de gestelde termijn voor elkaar krijgen, zodat de Europese burgers zo snel mogelijk de kans krijgen om van het initiatief gebruik te maken.

Ik stel het derhalve zeer op prijs dat we ernaar streven om in eerste lezing een akkoord te bereiken, omdat onze burgers hierdoor veel eerder van dit instrument gebruik zullen kunnen maken dan oorspronkelijk verwacht.

Ik wil u nogmaals danken voor de uitstekende samenwerking met alle rapporteurs, met mevrouw Gurmai, met onze Voorzitter, mevrouw Wallis, met mijnheer Häfner en mijnheer Lamassoure. Zoals gezegd hebben zij allemaal heel oorspronkelijke en heel belangrijke ideeën aangedragen om dit voorstel beter te maken dan het oorspronkelijke voorstel van de Commissie.

Ook gaat mijn persoonlijke dank uit naar Olivier Chastel, voor zijn enorme talent om een consensus tot stand te brengen. Ik weet hoe moeilijk dat was in de Raad, hoeveel meningsverschillen hij daarvoor moest overbruggen. Dankzij zijn inspanningen en dankzij het uitstekende werk van het Belgische voorzitterschap hebben we inmiddels ook een brede consensus in de Raad.

Róza Gräfin von Thun und Hohenstein, *rapporteur voor advies van de Commissie cultuur en onderwijs*. – (PL) Ik wil de rapporteurs van harte bedanken voor het opstellen van de tekst waarover we vandaag stemmen. Ik hoop dat we dit instrument vandaag aan de burger geven en de Commissie het verder zal uitwerken. Ik vind het uiteraard een goede tekst, die bovendien zo eenvoudig mogelijk is gehouden. Waar we vandaag over stemmen is het resultaat van een op sommige punten moeizaam bereikt compromis en ik begrijp dat de heer Lamassoure en andere rapporteurs namens ons hebben bereikt wat reëel en haalbaar is. Persoonlijk betreur ik het opgeven van de minimumleeftijd van zestien jaar om een initiatief te ondertekenen. Toch steun ik de tekst in deze uitonderhandelde vorm. Ik ben er namelijk van overtuigd dat we dit dossier niet langer mogen rekken. Het initiatief moet nu worden teruggegeven aan de burgers.

Ik geloof dat we vandaag vooruitgang boeken, precies om te bereiken waarover wijlen Bronislaw Geremek in deze zaal meermaals heeft gesproken: Europa is verenigd, nu is het tijd voor actieve Europeanen. Vandaag zetten we een goede stap in die richting. Het is

overigens geen bijbel die we hier schrijven. Over drie jaar kunnen we de vandaag voorgestelde procedures herzien en verbeteren, mits ze worden benut, wat ik van harte aanbeveel.

Kinga Göncz, rapporteur voor advies van de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken. – (HU) Mevrouw de Voorzitter, als één van de vertegenwoordigers van de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken sluit ik me aan bij degenen die de rapporteurs feliciteren en wil ik de Commissie bedanken voor haar werk, en daarnaast de heer Šefčovič en de heer Chastel voor hun werk binnen de Raad, aangezien zij een aanzienlijke bijdrage hebben geleverd aan het opstellen van een goede en levensvatbare tekst die zonder meer een stap richting vereenvoudiging betekent en mijns inziens brede steun zal verwerven. Er zijn intensieve debatten gevoerd en veel goede voorstellen ingediend. Door het grote aantal goede voorstellen moesten ze wel geconsolideerd worden teneinde het definitieve voorstel zo gebruiksvriendelijk mogelijk te maken. Het verzamelen van een miljoen handtekeningen is een enorme prestatie en vergt ontzettend veel inzet. We willen ook de mensen bereiken die niet via internet een bijdrage kunnen leveren, maar liever hun mening op papier kenbaar maken. Graag zouden we terugkoppeling ontvangen en eventuele problemen zo vroeg mogelijk in het proces oplossen. Het staat vast dat Europa enorm veel baat zal hebben bij dit instrument.

Cecilia Wikström, rapporteur voor advies van de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken. – (SV) Mevrouw de Voorzitter, voorafgaand aan het besluit om het Verdrag van Lissabon aan te nemen, lieten politici zich enthousiast uit over de kans die het burgerinitiatief zou bieden. Nu moeten we ervoor zorgen dat dit een krachtige hervorming voor meer democratie wordt en geen papieren tijger.

Ik was de rapporteur voor advies van de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken en ik was verheugd voorstellen te kunnen doen die het voor de burgers gemakkelijker zouden maken. We wilden bijvoorbeeld jongeren warm maken voor dit initiatief en daarom stelden we een leeftijdsgrens van zestien jaar voor om een burgerinitiatief te starten. Het werd achttien jaar, en dat betreurt ik, maar we hebben het desondanks nog altijd over jongeren. We verlengden ook de termijn tot 24 maanden. Het zijn nu 12 maanden geworden, maar ik ben desondanks blij met een compromis omdat ik van nature een positief mens ben.

We stellen anderzijds vast dat het van degenen die een voorstel indienen, grote inspanningen zal vergen, maar ik hoop dat we de uitdaging zullen aannemen om ervoor te zorgen dat burgerinitiatieven in de Europese instellingen met respect en een constructieve en positieve instelling worden bejegend.

Tot slot wil ik alle collega's bedanken voor hun uitstekende samenwerking met betrekking tot dit belangrijke initiatief.

Íñigo Méndez de Vigo, namens de PPE-Fractie. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) zal enthousiast voor dit verslag stemmen en onze felicitaties gaan uit naar de rapporteurs, de Commissie en de Raad voor deze overeenstemming.

In de jaren tachtig, geachte afgevaardigden, bedachten we de term "democratisch tekort". Daarmee wilden we zeggen dat de besluiten in de Europese Unie uitsluitend werden genomen door de Raad van ministers, op basis van voorstellen van de Commissie, waarbij dit Huis alleen werd geraadpleegd.

Sindsdien heeft het Europees Parlement strijd gevoerd, via het Verdrag van Maastricht, het Verdrag van Amsterdam, het Verdrag van Nice, het Constitutioneel Verdrag en het Verdrag van Lissabon, om dat tekort weg te werken. Naar mijn oordeel hebben wij met het Verdrag van Lissabon, met onze nieuwe bevoegdheden als Parlement, met de deelname van de nationale parlementen, dat doel bereikt.

En dat ronden we vandaag af met het voorliggende burgerinitiatief, dat in het kader van de werkzaamheden van de Conventie te danken is aan de goede samenwerking tussen de nationale parlementen en het Europees Parlement. Ik wil hier de heer Jürgen Meyer, onze Duitse collega van de sociaaldemocraten, en de heer Alain Lamassoure bij name noemen, omdat zij dat initiatief aan de plenaire vergadering van de Conventie hebben voorgelegd en ervoor hebben gezorgd dat het werd goedgekeurd.

Ik denk daarom dat de cirkel nu rond is, mevrouw de Voorzitter. Ik denk dat we vandaag, wanneer we over het initiatief stemmen, de overliddensakte van het concept van het "democratisch tekort" op tafel hebben gelegd.

Het is nu aan ons, geachte afgevaardigden, om verantwoordelijk te handelen en daarvoor hebben we vandaag de kans. Door voor de begroting van de Unie te stemmen, doen we wat van ons wordt verwacht: een verantwoordelijk Parlement zijn dat meebeslist.

Ik denk dat het een goede dag is voor Europa, geachte afgevaardigden.

Enrique Guerrero Salom, *namens de S&D-Fractie.* – (ES) Mevrouw de Voorzitter, "Democratie: een onvoltooide reis" is de titel van een publicatie van de hand van een bekend onderzoeker van de theoretische en praktische veranderingen die de moderne democratieën doormaken.

En dat klopt: we zijn inderdaad bezig met een reis waarin we, na een groot aantal fasen te hebben doorlopen, zijn aangekomen in een periode van risico's, onzekerheid en talrijke twijfels. Ondanks al die twijfels zijn er echter ook enkele zekerheden.

De eerste daarvan is dat hetgeen overeind is gebleven, het bouwwerk is van de representatieve democratie, van onze instellingen, want zonder een vrij parlement op basis van de wil van het volk heeft nog geen enkele democratie standgehouden.

De democratie van vandaag heeft echter ook vernieuwing, hervorming en veranderingen nodig die zorgen voor meer kwaliteit, zonder afbreuk te doen aan de structuren waarvan we tot nu toe gebruik hebben gemaakt en het fundament dat ze overeind heeft gehouden.

Welke veranderingen hebben we nodig? We moeten toe naar een democratie waarin de deelname groter is, waarin de burgers meer zijn dan degenen die om de zoveel jaar hun stem uitbrengen, waarin er meer ruimte is voor debat, waarin de burgers discussiëren, argumenteren en van gedachten wisselen, en waarin het sociaal kapitaal groter is, waarin de burgers hun isolement doorbreken en deel uitmaken van de samenleving. En we hebben een Europese dimensie nodig voor die democratie.

Ik denk dat we dat hebben bereikt met de verordening voor dit burgerinitiatief. Vanaf nu is er geen dubbele legitimiteit meer maar een dubbele stem van de burger: een in dit Parlement en een via dit burgerinitiatief. Daarmee zorgen we voor een sterkere democratie door meer participatie en legitimatie.

Anneli Jäätteenmäki, *namens de ALDE-Fractie.* – (FI) Mevrouw de Voorzitter, ik wil iedereen bedanken voor de zeer soepel verlopen samenwerking. Het burgerinitiatief is een

goede aanvulling op actieve burgerparticipatie. Ik hoop dat het belangrijk zal zijn voor het uitlokken van politiek debat. Niet alle initiatieven krijgen misschien voldoende steun, maar zij kunnen nieuwe perspectieven in het debat brengen.

Het Parlement wilde het burgerinitiatief zo gebruiksvriendelijk mogelijk maken en daarin is het grotendeels geslaagd. Ik ben vooral blij met het feit dat de Commissie en het Parlement een openbare hoorzitting moeten organiseren wanneer één miljoen handtekeningen zijn verzameld. Dat dwingt de Europese instellingen echt te luisteren naar wat de ondertekenaars voorstellen. Tegelijkertijd moet de Commissie haar mogelijk negatieve standpunt grondig ten overstaan van de ondertekenaars motiveren.

Ik had gewild dat dit burgerinitiatief niet alleen kon worden ondertekend door de staatsburgers, maar door alle mensen die in elk land wonen, maar daar was onvoldoende steun voor.

De betekenis van het burgerinitiatief zullen wij pas zien als het van kracht wordt. Ik hoop dat het te zijner tijd een breder debat over EU-zaken zal uitlokken dan vandaag het geval was.

Indrek Tarand, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (ET) Mevrouw de Voorzitter, ik ben erg blij dat er voor dit dispuut nu eindelijk een oplossing is gevonden. Nog niet eens zo lang geleden leek het namelijk nog om een verhaal zonder einde te gaan. Net als de foxtrot met onze dierbare Europese Dienst voor extern optreden, heeft dit allemaal veel te lang geduurd. Van een trage foxtrot krijg je pijn in je rug en loop je het risico dat je danspartner er een teleurgesteld gevoel aan over houdt. In dit geval is die partner echter niemand minder dan de Europese burger. Ik hoop dat deze nieuwe vorm van democratie een succes zal worden en dat wij de verwachtingen van onze burgers niet zullen beschamen. Het meest trieste aspect van het hele debat vond ik dat wij te vaak te maken hadden met een wantrouwen ten opzichte van onze burgers, met de angst dat die burgers met domme ideeën zouden komen. Die angst is ongegrond en dat zullen wij straks met eigen ogen kunnen zien.

Mijnheer Šefčovič, ik zou ook graag willen dat de Commissie meer vertrouwen in onze burgers stelt. Als vertegenwoordiger van Estland wil ook ik graag de Raad bedanken omdat deze heeft vastgehouden aan de mogelijkheid van een digitale handtekening; dat is voor de mensen in mijn land van essentieel belang. Europa kijkt reikhalzend uit naar de creatieve ideeën van zijn burgers. Ik dank u.

Emma McClarkin, *namens de ECR-Fractie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, het Europees burgerinitiatief is een hoognodig teken van engagement van de kant van de EU en biedt een uitstekende mogelijkheid om de democratische participatie in Europa te vergroten en de banden tussen de burgers en de politiek hechter te maken.

In twee derde van de lidstaten blijft weliswaar het obstakel bestaan dat het paspoortnummer moet worden aangegeven, maar ik en andere leden van de ECR-Fractie hebben ertoe bijgedragen het burgerinitiatief gebruikersvriendelijker te maken door de vreselijk bureaucratische dubbele ontvankelijkheidstoets te schrappen die door de Commissie was voorgesteld, en door ervoor te zorgen dat het Europees burgerinitiatief ook voor burgerbewegingen en niet alleen voor grote georganiseerde belangengroepen toegankelijk is.

Nu hebben ook echte basisinitiatieven kans van slagen, ook als zij niet op de leest van het Europees federalisme zijn geschoeid. Het belangrijkste punt is dat de Commissie haar precieze redenen voor de weigering van de registratie van een Europees burgerinitiatief

uiteen moet zetten en exact moet aangeven hoe zij van plan is gevolg te geven aan een succesvol initiatief. Transparantie is bij deze procedure van essentieel belang.

Het wordt tijd dat de Europese Unie echt gehoor geeft aan de meningen van de Europese burgers en naar de stem van het volk luistert. Ik heb goede hoop dat deze regeling tot een meer democratische instelling en een sterker besef van democratische verantwoordingsplicht bij de Europese Commissie zal leiden en stof zal leveren voor de discussie over de toekomst van de EU.

Helmut Scholz, *namens de GUE/NGL-Fractie.* – (DE) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, dames en heren, vanmorgen in het debat over de komende Europese Raad is duidelijk geworden dat we een legitimiteitsprobleem in de Europese Unie hebben. Dat de politiek veel te vaak regeert met voorbijgaan aan de dagelijkse belangen van de burgers ligt aan de wortel van dit probleem. Zij verwachten vandaag terecht meer bij het beleid te worden betrokken. Die verwachting komt op veelzeggende wijze tot uiting in het protest dat vanuit veel landen opklinkt. Met het Europees burgerinitiatief, waar wij vandaag over stemmen, beschikken wij voor het eerst in de ontwikkeling van de EU over een instrument dat de burgers in staat stelt hun verwachtingen en verlangens rechtstreeks te verwoorden, initiatieven rechtstreeks en op eenvoudige wijze uit te brengen en direct aan het politieke besluitvormingsproces deel te nemen.

De onderhavige verordening is goed, hoewel mijn fractie vindt dat ze nog beter had kunnen en moeten zijn. Of de burgers en inwoners van Europa het burgerinitiatief ook echt gaan gebruiken, zal uiteindelijk mede afhangen van ons hier in het Parlement. In hoeverre is het menens met onze zelf opgelegde verplichting tot ondersteuning van de vereiste open aanpak? Zullen we over drie jaar gereed en in staat zijn ons tegenover de Raad en de Commissie sterk te maken voor de verdere ontwikkeling van het initiatief? De onderwerpen zijn al in de huidige verordening vastgelegd en we willen vandaag over de desbetreffende punten nog eens onze stem uitbrengen. De waarde van het burgerinitiatief laat zich niet afmeten aan een bereikt interinstitutioneel compromis met de Raad en de Commissie, maar aan het daadwerkelijk gebruik ervan. Dat het resultaat duidelijk is verbeterd – daarvoor spreek ik mijn grote dank uit aan mevrouw Gurmai, mevrouw Wallis, de heer Lamassoure en de heer Häfner, die in nauwe samenwerking de definitieve uitwerking van deze verordening hebben bespoedigd –, heeft er ook mee te maken dat veel actoren uit het maatschappelijk middenveld onze overwegingen en debatten voortdurend op realiteit en uitvoerbaarheid hebben getoetst. Ik wil hier ter plekke ook mijn dank aan hen uitspreken.

Ik roep de burgers van Europa op het initiatief te nemen.

Morten Messerschmidt, *namens de EFD-Fractie.* – (DA) Mevrouw de Voorzitter, sinds het Verdrag van Lissabon een jaar geleden in werking is getreden, is een tot nog toe ongekende hoeveelheid macht overgedragen aan de EU-instellingen en gedurende het afgelopen jaar hebben we kunnen zien hoe met name het Europees Parlement deze situatie heeft weten uit te buiten en daarbij een enorme hoeveelheid macht heeft onttrokken aan de lidstaten.

Er waren twee lichtpuntjes, toen het Verdrag van Lissabon in werking trad. Een van deze lichtpuntjes was het burgerinitiatief. Dat is ook waarom ik, zowel namens mijn partij in Denemarken als namens mijn fractie hier in het Europees Parlement, deel heb genomen aan de onderhandelingen, namelijk precies met het doel om het burgerinitiatief ingevoerd te krijgen als een lichtpunt binnen een anderszins zeer duistere en zeer federale EU.

Er zijn punten waarover we het oneens waren. Meerdere rapporteurs hebben reeds opgemerkt dat sommigen graag zouden zien dat het burgerinitiatief wordt uitgebreid tot een recht voor mensen die geen burgers zijn en dat anderen wensen te bepalen wat de kiesgerechtigde leeftijd in andere lidstaten zou moeten zijn, enz. en hierover zijn we het niet eens kunnen worden. Het kader waarover nu overeenstemming is bereikt, bevat desondanks positieve elementen en daarom zal ook mijn fractie, in de geest van de democratie en om de positieve elementen te bevorderen die het Verdrag van Lissabon ondanks alles bevat, dit initiatief steunen.

Bruno Gollnisch (NI). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, het burgerinitiatief zoals het in de Verdragen wordt voorgesteld en nader is uitgewerkt door deze verordening, is een parodie op de democratie. In de eerste plaats maakt het de burgers wijs dat zij worden gehoord door de Eurocratie, die nochtans stelselmatig heeft geweigerd naar hun stem te luisteren toen zij per volksraadpleging lieten weten dat zij niet van een Europese superstaat waren gediend. Begint u dus met luisteren naar de burgers wanneer zij "nee" zeggen of u manen te stoppen.

Ook wat betreft de beperkingen die voor ontvankelijkheid gelden, is hier sprake van een parodie op de democratie. De burgerinitiatieven moeten overeenstemmen met de Verdragen en met de zogenaamde onderliggende waarden. En dus zullen, in naam van de in de Verdragen opgenomen beginselen van vrij verkeer, alle verzoeken tot bescherming van onze economieën, elke rem op de gefinancierde globalisering waarvan wij nu de verwoestende uitwerking ervaren en elke stremming van migratiestromen, ongenadig worden afgewezen. Hetzelfde lot wacht waarschijnlijk elk initiatief tot stopzetting van de onderhandelingen met Turkije, want de Commissie kan wel worden verzocht om op te treden, maar niet om haar optreden te staken. Wanneer er voor een initiatief genoeg handtekeningen worden ingezameld, is de Commissie niet verplicht er een vervolg aan te geven, zij hoeft enkel haar keuze te verantwoorden. Werkelijk, dit is een parodie op de democratie.

Mariya Nedelcheva (PPE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, allereerst wil ik mijn waardering uitspreken voor het kolossale werk dat de rapporteurs hebben verricht. Dames en heren, er zijn van die unieke momenten in het Europees Parlement. Vandaag is zo'n moment. We hebben een duidelijk, eenvoudig en efficiënt instrument in handen van de burgers willen leggen, met als doel hun afstand tot de instellingen te verkleinen.

In de eerste plaats moet grote nadruk worden gelegd op de inspanningen die zijn verricht om de procedure te vereenvoudigen. De registratiefase is nu snel en duidelijk. Het is onze plicht ruchtbaarheid te geven aan de criteria waaraan een initiatief moet voldoen om te kunnen worden geregistreerd: eerbiediging van de Europese waarden, eerbiediging van de bevoegdheden van de Commissie, met betrekking tot de toepassing van de Verdragen.

Ten tweede vestig ik de aandacht op de termijn van een jaar waarover de lidstaten beschikken. Het feit dat ze deze termijn eerbiedigen en de bescherming van de gegevens waarborgen, is een krachtig signaal naar onze burgers.

In de derde plaats wil ik blijk geven van mijn tevredenheid over de termijn van drie maanden, over de politieke en juridische argumenten en over de procedure die de Commissie moet volgen voor het organiseren van openbare hoorzittingen, samen met het Parlement. Met deze drie punten kunnen we zeker zeggen dat de Europese burgers spoedig de beschikking zullen hebben over een instrument dat eenvoudiger is dan voorzien, duidelijker is dan op het eerste gezicht lijkt en naar verluidt doelmatiger is.

Tot besluit: ik blijf waakzaam ten aanzien van het mogelijke averechtse effect van de financiering van het initiatief door politieke partijen, en dat is iets waarvan ik blijf vinden dat het de burgers in een positie kan plaatsen waarin ze ons wat te verwijten zullen hebben. Maar afgezien daarvan reken ik op ons allen om aan de bel te trekken wanneer de eerste tekenen van misbruik zichtbaar worden, omdat dit is waartoe wij ons eerst en vooral hebben verplicht. Wij gaan stemmen voor een instrument van democratische participatie dat slechts de burger toebehoort.

Victor Boștinaru (S&D). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, om te beginnen zou ik u willen feliciteren met uw bijdrage als corapporteur van onze Commissie verzoekschriften.

Zoals u wellicht weet was het burgerinitiatief voor de S&D-Fractie een belangrijke prioriteit. Allereerst wil ik alle vier de corapporteurs van de Commissie constitutionele zaken en de Commissie verzoekschriften gelukwensen met het gemeenschappelijke werk dat zij hebben verzet bij de opstelling van dit voortreffelijke verslag en met de wijze waarop zij in hun onderhandelingen met de Raad en de Commissie dit goede resultaat hebben weten te bereiken. Ik zou ook willen wijzen op de bijzondere rol die de vicevoorzitter van de Europese Commissie, de heer Šeřčovič, heeft gespeeld en op de welwillendheid en openheid waarmee hij met de Raad en het Parlement heeft onderhandeld.

Ik ben verheugd dat ik hierover vandaag al, slechts enkele maanden na het begin van de procedure voor dit unieke en essentiële instrument voor participerende democratie in de Europese Unie, mijn stem kan uitbrengen. Het Europees Parlement heeft veel bijgedragen aan deze tekst. Twee derde van de tekst is afkomstig van het Parlement, waaruit eens te meer blijkt dat het zich er onophoudelijk voor inzet dat de Europese burgers bij het politieke debat worden betrokken en dat de Europese Unie dichter bij de burgers wordt gebracht.

Naar mijn mening is de tekst evenwichtig en draagt deze bij tot de verwezenlijking van onze gemeenschappelijke doelstelling, namelijk dat het burgerinitiatief een belangrijke rol vervult in de praktijk van de Europese democratie en de Europese burgers beter in staat stelt hun invloed te doen gelden op het Europees beleid. Dit instrument is er namelijk op gericht een diepgaand debat in de hele samenleving te bevorderen. Zoals onze fractie van meet af aan heeft geëist, is dit instrument toegankelijk, eenvoudig van opzet, duidelijk en concreet, zodat frustratie wordt voorkomen.

Ik dank u hartelijk en wens u succes na deze uitstekende start.

Andrew Duff (ALDE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, in tegenstelling tot wat sommige sprekers geloven, ben ik ervan overtuigd dat het burgerinitiatief van begin af aan bedoeld was als instrument dat door de burgers kan worden gebruikt om de Commissie te verzoeken een voorstel te doen voor een wijziging van de Verdragen.

Ik ben erg verheugd dat de definitieve formulering van artikel 2 van de verordening een getrouwe weergave bevat van de formulering uit artikel 11, lid 4, van het Verdrag zelf. Indien de Commissie een voorstel doet voor een wijziging van de Verdragen handelt zij wel degelijk binnen het kader van haar wettelijke bevoegdheden, en zoals we allemaal uit ervaring weten is het vaak nodig de Verdragen te wijzigen om hun doelstellingen ten volle te kunnen verwezenlijken.

Het is aan de burgers om vastberaden en volledig gebruik te maken van dit geweldige nieuwe experiment van de postnationale democratie.

Marek Henryk Migalski (ECR). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, Emma McClarkin heeft al aangegeven dat onze fractie dit ontwerp kan steunen. Het zit goed in elkaar en verdient daarom steun tijdens de stemming. Ik ben blij dat tijdens de werkzaamheden aan deze tekst een aantal zorgpunten is weggenomen. Zo is de bescherming van persoonsgegevens verscherpt. Ook is de minimumleeftijd van zestien jaar vervangen door achttien en dat is een goede zaak.

Toch heb ik ook een aantal kritische opmerkingen. Ten eerste zal, zoals collega Emma McClarkin al zei, de Commissie beslissen welk initiatief ontvankelijk is en welk niet. De stem van het volk zal dus opnieuw afhankelijk zijn van ambtenaren, hoe welwillend die ook mogen zijn. Ten tweede moeten we ons afvragen of de drempel van 300 000 stemmen en een vierde van de landen niet te laag is? In Polen is voor een dergelijk initiatief de handtekening van 100 000 mensen nodig. Van de hele Europese Unie, die veel groter is, maken de Polen slechts 8 procent uit. De drempel lijkt me dan ook nogal discutabel. Ondanks deze twijfels verdient het initiatief echter steun en de Europese Conservatieven en Hervormers stemmen dus zeker voor.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). - (GA) Mevrouw de Voorzitter, in de eerste plaats wil ik zowel u als de rapporteurs bedanken. De werkzaamheden van de rapporteurs hebben tot een aanzienlijke verbetering van het voorstel van de Commissie geleid.

Ik ben echter teleurgesteld dat een aantal aspecten van het voorstel tot gevolg zal hebben dat mensen van dit proces worden uitgesloten die er eigenlijk wel degelijk bij betrokken moeten worden. Ik verzoek het Parlement dan ook om de amendementen die door een grote meerderheid in de Commissie verzoekschriften zijn aangenomen, serieus in overweging te nemen. Die amendementen hebben wij nu opnieuw aan de plenaire vergadering voorgelegd, te weten de amendementen 71, 73 en 74. Wij moeten er met name voor zorgen dat wij mensen die in de EU woonachtig zijn, maar die nog geen officiële Europese burgerschapsstatus hebben, niet de indruk geven dat hun mening overbodig of niet welkom is. Tegelijkertijd moeten ook jonge mensen aangemoedigd worden om hun betrokkenheid te tonen bij kwesties die verband houden met het EU-beleid.

In de huidige situatie zullen niet alle EU-inwoners – met inbegrip van langdurig ingezetenen – in staat zijn om het burgerinitiatief te ondertekenen. Deelname staat nu nog alleen open voor degenen met een Europese burgerschapsstatus.

De amendementen 72 en 73, die wij nogmaals hier aan de plenaire vergadering hebben voorgelegd, zijn dan ook bedoeld om te waarborgen dat de handtekeningen van inwoners zonder burgerschapsstatus meetellen voor de een miljoen handtekeningen die nodig zijn om de Commissie te verzoeken actie te ondernemen.

Daniël van der Stoep (NI). - Voorzitter, ik weet het nog zo net niet met dit burgerinitiatief. Het klinkt natuurlijk sympathiek om de burgers meer bij de besluitvorming te betrekken, al was het natuurlijk beter geweest om diezelfde burgers een referendum over het Verdrag van Lissabon te gunnen.

Om in een de burger door de strot geduwd verdrag te spreken over een dialoog met de burger is in mijn optiek zowel wrang als ironisch. Voorzitter, ik ben bang dat het burgerinitiatief een enorm wassen neus zal blijken te zijn. De Commissie heeft het primaat om voorstellen niet in behandeling te nemen. Het moge duidelijk zijn dat alleen stokpaardjes van de linkse eurofiële elite die duidelijk een pro-Europees standpunt vertegenwoordigt, zullen worden geaccepteerd.

Of kan de commissaris die zorgen bij mij wegnemen? Stel, er worden burgerinitiatieven opgezet om de onderhandelingen met Turkije te stoppen, of om dit Parlement op te heffen - wat natuurlijk fantastisch zou zijn. Zal de Commissie die dan serieus nemen? Graag een reactie.

Voorzitter, het vertrouwen van de burgers in de Europese Unie is al nihil. Ik vermoed dat dit burgerinitiatief daar weinig verandering in zal brengen en dat vind ik overigens niet erg, want hoe meer mensen het failliet van deze Europese Unie zullen inzien, hoe beter.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, als schaduwrapporteur voor de Commissie burgerlijke vrijheden, justitie en binnenlandse zaken heb ik mijn best gedaan ertoe bij te dragen dat dit nieuwe politiek initiatiefrecht voor de burgers van Europa gestalte krijgt, zodat de mensen echt mondiger worden gemaakt.

Ik steun het uiteindelijke compromis en spreek mijn gelukwensen uit aan de heer Lamassoure. Het burgerinitiatief is nu gebruikersvriendelijk, ongecompliceerd en toegankelijk voor de burgers. Ik ben bijzonder ingenomen met de eis van transparantie met betrekking tot politieke en financiële steun. Ik betreur echter dat financiering door politieke partijen en groepen geoorloofd is en dat nationale politici als initiatiefnemers mogen optreden.

Ik wil geen domper op de vreugde zetten, beste collega's, maar laten we realistisch zijn. Het risico bestaat dat het democratisch proces in Europa niet alleen een stimulans kan krijgen, maar dat het ook kan ontsporen en dat extremisten en populistten het burgerinitiatief voor hun karretje spannen of er misbruik van maken.

Ik denk dat we er nu allemaal gemeenschappelijk voor moeten zorgen dat het initiatief alleen wordt gebruikt in het belang van de burgers. Ik doe een beroep op de gekozen politici in de lidstaten om te accepteren dat zij de representatieve democratie hebben om hun mening kenbaar te maken en dat dit initiatief bedoeld is voor de burgers. Ik verzoek de Commissie de burgers naar behoren in te lichten om geen valse verwachtingen te wekken, en de voorwaarden voor registratie strikt toe te passen.

Ik verzoek de media hun rol te vervullen door juiste informatie te verspreiden en vraag de lidstaten persoonsgegevens te beschermen, zodat de burgers genoeg vertrouwen hebben om deel te nemen. Ik hoop echt dat we onze burgers de kans kunnen geven om in het politieke debat te participeren en met plezier gebruik te maken van dit instrument.

Hannes Swoboda (S&D). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, ik maak weliswaar geen deel uit van de rechtstreeks betrokken commissies, maar ik heb onze rapporteur, mevrouw Gurmai, ten volle ondersteund. Ik zou alle rapporteurs graag van harte willen bedanken. Ik geloof dat er in de democratisering van de Europese Unie een belangrijke stap naar voren is gezet.

Ik weet dat sommige mensen bang zijn voor mogelijk misbruik van het burgerinitiatief. Het is echter aan ons om in ons beleid de zorgen en behoeften van de burgers op te pakken; zij zullen dan niet in staat zijn dit instrument te misbruiken. Het is aan ons om door middel van beleid verzet te plegen tegen burgerinitiatieven die naar onze mening de verkeerde kant opgaan. Verzet is beslist nuttiger dan negeren.

Anders dan mevrouw Corazza Bildt denk ik dat er een goed compromis tot stand is gekomen. Ik vind dat politieke partijen dit initiatiefinstrument niet moeten gebruiken; politieke partijen en dit Parlement zijn er immers niet voor niets. Dat politici niet van

deelname aan het debat mogen worden uitgesloten is volkomen terecht. Mijns inziens is hier een goede weg voorwaarts aangegeven.

Het is nu aan de politieke partijen om onder het waakzame oog van de burger en de burgerinitiatieven goed beleid te voeren, in te haken op de wensen en zorgen van de burgers en daar in dit Parlement iets mee doen, en meer met de burgers in dialoog te treden. Dit instrument dwingt de politiek ook slimmer op te treden en een Europa tot stand te brengen dat dichtbij en niet veraf van de burger staat, wat door velen terecht wordt bekritiseerd.

Nogmaals hartelijk dank aan de rapporteurs voor hun goede werk. Ik ben van mening dat zij met dit verslag de democratie in Europa een dienst hebben bewezen. In feite is dit waar wij in het Parlement voor ijveren: een democratisch Europa.

Tadeusz Cymański (ECR). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik wil me aansluiten bij de steun en de lof voor dit initiatief. Wel heb ik bepaalde bedenkingen en opmerkingen, maar dit is dus geen gebrek aan steun. Ik wil er alleen voor zorgen dat dit initiatief werkelijk zinvol wordt. Er wordt namelijk gesproken over kansen en hoop, maar ook over vrees, onder meer door collega Migalski. Vrees dat dit zo hoognodige, verrijkende en democratische instrument in de praktijk kan worden misbruikt.

Paradoxaal genoeg kan dit instrument in de praktijk niet alleen door extremisten maar ook door zeer krachtige lobby's eenvoudig worden misbruikt. We vrezen namelijk dat de drempel van een miljoen steunverklaringen niet zo hoog is, als je kijkt naar het demografische potentieel van de Unie. Bovendien zal de beslissing om een initiatief wel of niet ontvankelijk te verklaren in hoge mate bepaald worden door willekeur, wat voor de burgers zelf een reden voor stevige kritiek kan zijn. Kortom, ik denk dat we vaart moeten zetten achter de werkzaamheden, maar deze regeling wel zeer grondig, zorgvuldig en met gezond verstand moeten analyseren.

Diane Dodds (NI). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik spreek hier als democraat en als iemand die ervan overtuigd is dat een grotere participatie in het democratische proces moet worden aangemoedigd. Laten we eerlijk zijn, er bestaat een kloof tussen beleidsmakers en burgers. Daarom is het van groot belang dat de stem van de gewone burger gehoor vindt.

De idee van het Europees burgerinitiatief mag dan goed zijn, mijn enthousiasme wordt echter getemperd door het feit dat de Commissie nog steeds over aanzienlijke macht beschikt. We kunnen bovendien niet voorbijgaan aan het feit dat het vanwege de regels voor het verzamelen van handtekeningen voor een burgerinitiatief, ondanks de bepaling dat de deelname beperkt mag blijven tot een kwart van de lidstaten, voor alle potentiële initiatiefnemers wel eens zeer moeilijk zou kunnen blijken de vereiste handtekeningen te verzamelen, behalve dan voor grote lobbyorganisaties die al op Europees niveau actief zijn. Het burgerinitiatief is bedoeld als instrument voor de burgers, niet als instrument voor ngo's.

Paulo Rangel (PPE). - (PT) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, dames en heren, leden van de Raad, ik wil hier onderstrepen dat het burgerinitiatief een zeer belangrijke stap voorwaarts betekent op weg naar de erkenning van de constitutionele aard van de Europese Unie. Alleen een constitutionele instantie, met of zonder geschreven grondwet, is in staat haar burgers een instrument van die aard aan te bieden. Ik erken in ons gebaar iets bijzonder waardevols: de waarde om aan de Europese Unie een dergelijk grondwettelijk karakter toe te kennen.

Ik wil tevens benadrukken dat dit een zeer belangrijke stap is voor de burgers en de solidariteit tussen burgers. Door het minimumvereiste voor het starten van een burgerinitiatief vast te stellen op een vierde van de lidstaten creëren wij bovendien een trans-Europese en pan-Europese beweging, omdat het op die manier veel moeilijker wordt om het initiatief te gebruiken om te lobbyen of partijbelangen te behartigen. In tegenstelling tot wat hier wordt beweerd, wordt dat allemaal veel moeilijker als we eisen dat burgers van zeven of acht landen een initiatief ondertekenen. Ik ben er dan ook van overtuigd dat het burgerinitiatief zal bijdragen tot een versterking van de solidariteit tussen de EU-landen en tussen de burgers van de EU-landen, een solidariteit die wij nu, twee dagen voor deze beslissende decemberbijeenkomst van de Europese Raad, meer dan ooit nodig hebben.

Roberto Gualtieri (S&D). - (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, procedures vormen een belangrijk onderdeel van het democratische proces. De tenuitvoerlegging van het burgerinitiatief was dan ook niet slechts een technische oefening, maar heeft cruciale keuzes met zich meegebracht op basis waarvan het burgerinitiatief een instrument kon worden dat daadwerkelijk bijdraagt aan de verwezenlijking van een echte Europese politieke ruimte.

Het Parlement heeft heel duidelijk en op voorbeeldige wijze gebruik gemaakt van zijn rechten en het oorspronkelijke voorstel aanzienlijk verbeterd. De belangrijkste resultaten zijn reeds genoemd en ik zal daar niet opnieuw op ingaan. Ik wil echter een ander resultaat benadrukken, waaraan onze fractie een aanzienlijke bijdrage heeft geleverd, namelijk het feit dat de Europese politieke partijen een burgerinitiatief kunnen bevorderen. Dit is een zeer belangrijk resultaat, omdat het lot van de Europese democratie ervan afhangt, aangezien er alleen echte internationale democratie kan zijn als Europese politieke partijen echt een rol spelen in het democratische proces. Vandaag zetten wij een stap in die richting en dit is een reden te meer waarom dit een prachtige dag is voor de Europese democratie.

Erminia Mazzoni (PPE). - (IT) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, fungerend voorzitter van de Raad, dames en heren, ik wil alle rapporteurs bedanken voor hun harde werk en voor het goede compromis dat is bereikt. Als voorzitter van de Commissie verzoekschriften wil ik graag in het bijzonder mevrouw Wallis en de heer Häfner bedanken, evenals de schaduwrapporteurs die, met een substantiële groep, alle gevoeligheden die in het debat in de Commissie verzoekschriften naar voren kwamen, hebben weten te kanaliseren.

Ik denk dat wij ons ten volle bewust waren van het belang van onze taak. Het burgerinitiatief is een belangrijk doel in de ontwikkeling van een Europa van de volkeren, een democratisch Europa en een echt participatief Europa.

Als Commissie verzoekschriften hebben wij ons dit, in samenwerking met de Commissie constitutionele zaken en onder toepassing van de procedure van artikel 50 van het Reglement, steeds voor ogen gehouden. Zoals velen van u en de rapporteurs al hebben benadrukt, hebben we geprobeerd de procedure zo bruikbaar, lastenvrij, transparant en efficiënt mogelijk te maken.

Met dit als oogmerk hebben we gewerkt aan het opleggen van bepaalde verplichtingen aan de Commissie en het inperken van haar beoordelingsruimte met betrekking tot de door ons ingevoerde ontvankelijkheidscriteria. Ik wil hierbij de leden geruststellen die legitieme en begrijpelijke zorgen hebben geuit, die wij in het debat hebben besproken en waarvoor we in veel gevallen een oplossing hebben gevonden.

Omdat dit onderwerp me aan het hart gaat wil ik ten slotte graag het belang benadrukken van het invoeren van een openbare hoorzitting van de vertegenwoordigers van een burgerinitiatief, die zal worden georganiseerd door de Commissie en het Europees Parlement. Als voorzitter van de Commissie verzoekschriften stemt mij dit tevreden omdat deze taak, op basis van een overeenkomst tussen de betrokken partijen, waarschijnlijk aan de door mij voorgezeten commissie zal worden toevertrouwd.

Matthias Groote (S&D). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, allereerst wil ik iedereen hartelijk danken die dit mogelijk heeft gemaakt en in het bijzonder voormalig ondervoorzitter Sylvia-Yvonne Kaufmann, die in de vorige zittingsperiode veel voorbereidend werk heeft verricht om de verwezenlijking van het Europees burgerinitiatief thans mogelijk te maken.

De EU-burgers hebben soms het gevoel dat Europa en zijn instellingen ver van hen af staan. Met dit instrument, met het Europees burgerinitiatief, komen de instellingen nader tot de burgers. Het is een uitstekend instrument om de democratie te versterken, aan de democratie deel te nemen en initiatieven te nemen. In de komende maanden zullen twee aspecten een belangrijke rol spelen: ten eerste, dat via internet toegang tot een digitaal burgerinitiatief wordt verschaft – toegang die op eenvoudige maar veilige wijze moet worden verkregen. Ten tweede moet een succesvol burgerinitiatief gevolgd worden door een rechtshandeling. Vandaar mijn vraag aan de Commissie: wanneer volgt inzake een aangelegenheid een rechtshandeling en wanneer slechts een hoorzitting? Hoe wordt dat in de toekomst besloten of beoordeeld? Misschien kunt u daarop nog ingaan, mijnheer de commissaris. Nogmaals hartelijk dank voor uw werk en voor het werk van de Raad.

György Schöpflin (PPE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, de invoering van het burgerinitiatief is ongetwijfeld een van de belangrijkste ontwikkelingen in het Europese integratieproces. Het betekent een kwalitatieve herverdeling van de macht in de Europese Unie en kan de aanzet geven tot een belangrijke vernieuwing in de Europese politiek.

Door de burgers op hetzelfde niveau te plaatsen als het Parlement en de Raad, door de burgers het recht te geven de Commissie te verzoeken wetgevingsvoorstellen te doen, wordt een stap gezet die verstrekkende gevolgen heeft. Zo zou op grond van deze nieuwe regeling een van de fundamentele kenmerken van het integratieproces – namelijk dat het van meet af aan door elites wordt aangestuurd – wel eens op de helling kunnen komen te staan. In vele opzichten is dit proces tot dusver zeer succesvol geweest, maar het lijkt inmiddels nauwelijks nog twijfel dat het integratieproces zonder de steun van de burgers met obstakels te maken krijgt. Inderdaad wordt steeds vaker duidelijk dat de burgers de EU als een ingewikkeld en ondoorgrondelijk systeem ervaren dat ver van hun bed staat. Zij hadden tot nu toe weinig aanleiding om zich betrokken te voelen bij de EU, omdat hun daartoe geen middelen werden geboden.

Dit gemis wordt door het burgerinitiatief verholpen. Het vormt een instrument waarmee de kloof tussen de EU en de *demos* kan worden overbrugd. Het is in ieders belang dat dit instrument nu in werking treedt en zo doeltreffend mogelijk functioneert.

Sylvie Guillaume (S&D). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik wil in de eerste plaats alle rapporteurs, en met name mijn collega en buurvrouw mevrouw Gurmai, lof toezwaaien voor hun uitstekende werk aangaande dit onderwerp.

De instelling van een burgerinitiatief is een van de meest interessante innovaties van het Verdrag van Lissabon. Het is volgens mij een nieuwe wetgevende bevoegdheid binnen de Europese instellingen die de burgers in handen krijgen.

In het besef dat het gevoel bij de Europese Unie te horen nog te zwak is en het aantal mensen dat niet gaat stemmen vooral bij de Europese verkiezingen onrustbarend hoog is, zal dit nieuwe instrument Europese burgers de gelegenheid bieden volwaardige actoren te zijn in de Europese democratie. Het onderwerp wekt bovendien zeer grote nieuwsgierigheid. Er is zonder meer belangstelling voor.

Daarom zou het een verkeerd signaal zijn om uitsluitend de risico's die burgerinitiatieven wellicht inhouden ter sprake te brengen. Vanzelfsprekend is het nodig dit instrument correct aan te wenden, maar angst voor de discussies die kunnen ontstaan, is ongegrond.

Het compromis tussen het Parlement en de Raad is volkomen in evenwicht. Het gaat er vanaf nu om ervoor te zorgen dat dit instrument, nadat het is aangenomen, zo snel mogelijk van kracht wordt, want de burgers verwachten dit van ons en hier ligt een grote kans.

(Applaus)

Carlo Casini (PPE). - *(IT)* Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, als voorzitter van de Commissie constitutionele zaken wil ik bovenal alle leden van mijn commissie bedanken voor hun goede werk, in het bijzonder de heer Lamassoure en mevrouw Gurmai, die uitstekend werk hebben verricht en die het is gelukt een van de belangrijkste vernieuwingen van het Verdrag van Lissabon ten uitvoer te leggen.

De Commissie constitutionele zaken heeft ook naar de standpunten van alle nationale parlementen en deskundigen geluisterd, in nauwe samenwerking met de Commissie, waarvoor ik commissaris Šefčovič hartelijk wil bedanken, en de Raad bereid gevonden in dialoog te treden, waarvoor ik de heer Chastel wil bedanken.

Tevens heeft de toepassing van artikel 50 van ons Reglement goed gewerkt en ons de mogelijkheid geboden nauw samen te werken met de Commissie verzoekschriften.

Ik heb persoonlijk mijn steun uitgesproken voor de noodzaak van een termijn van een jaar voor de inwerkingtreding van de verordening. Dit was niet om de tenuitvoerlegging te vertragen, maar juist om ervoor te zorgen dat de eerste tenuitvoerlegging volledig en consciëntieus verloopt, zodat alle lidstaten, zonder enige uitzondering, aan de vereiste kunnen voldoen om participatie- en controle-instrumenten op te stellen.

Naar mijn mening is het belangrijkste positieve gevolg van de nieuwe regeling de vergroting van het bewustzijn van het EU-burgerschap, dat nu is verrijkt met de mogelijkheid om deel te nemen aan het wetgevingsproces, al is het maar in de vorm van een aanzet. Ik ben er tevens van overtuigd dat de beschikbare mechanismen deze deelname gemakkelijk maken voor burgers en tegelijkertijd misbruik voorkomen.

Ten slotte ben ik van mening dat de goedkeuring van deze verordening, zo vlak voor de kerstdagen, een cadeautje is voor zowel de burgers van Europa als Europa zelf.

Jo Leinen (S&D). - *(DE)* Mevrouw de Voorzitter, het doet me deugd dat ik de volgende ben die na mijn opvolger in de Commissie constitutionele zaken het woord mag voeren, omdat ik dit project tien jaar lang heb begeleid en het Europees burgerinitiatief min of meer op de valreep in de verdragstekst is opgenomen. Het waren destijds de leden van dit Parlement en van de nationale parlementen die in de Conventie het initiatief hebben genomen. Hiermee wordt een nieuw hoofdstuk gestart in de betrekkingen tussen de burgers en de Europese instellingen. We hopen allemaal dat de afstand tussen de mensen en het Europees beleid kan worden verkleind. Het burgerinitiatief is geen wondermiddel maar kan een geweldige bijdrage leveren. Bovenal hoop ik op Europese openbaarheid, een

grensoverschrijdend debat over actuele aangelegenheden die de burgers interesseren. Op mijn terrein – het milieu – schieten me veel zaken te binnen die met dit instrument op de agenda van de Europese Unie kunnen worden geplaatst, met name punten die betrekking hebben op de Commissie als Europese regering, als uitvoerende macht. Verder wil ik de Commissie vragen hoe zij zich op de komende initiatieven voorbereidt. Teleurstelling moet worden voorkomen.

Ik dank iedereen, vooral de rapporteurs mevrouw Gurmai en de heer Lamassoure, voor hun uitstekende werk.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Mevrouw de Voorzitter, dit is echt een gelukkige en belangrijke dag voor het Europees Parlement. Ik hoop ten eerste dat wij dit mechanisme zullen goedkeuren waarmee onze burgers aan de ontwikkeling van de toekomst van de Europese Unie kunnen deelhebben, door niet slechts het Europees Parlement te kiezen, maar ook door actief deel te nemen aan het ontwikkelingsproces. Het is heel belangrijk dat de stem van de burger wordt gehoord. Enkele jaren geleden had ik zelf de kans om tienduizenden burgers van de Europese Unie te vertegenwoordigen door een petitie aan het Europees Parlement aan te bieden en ik was zeer verheugd dat het Europees Parlement destijds een op die petitie gebaseerde resolutie heeft aangenomen. Het is geweldig wanneer je het gevoel hebt dat jouw stem, jouw stem als burger, in de instellingen van de Europese Unie wordt gehoord. Er moet een dialoog zijn tussen de Europese Commissie en de burgers, en er moeten geen situaties bestaan die de burgers zouden kunnen demotiveren. Dit is een stap in de richting van nauwere samenwerking, niet alleen tussen de instellingen en de burgers, maar ook tussen de burgers onderling. Dit gaat over het herkennen en benoemen van bepaalde problemen en het bieden van één oplossing voor hen, maar het proces moet veilig en transparant zijn en we moeten het subsidiariteitsbeginsel toepassen.

Ioan Enciu (S&D). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, allereerst wil ik Zita Gurmai en Alain Lamassoure gelukwensen met dit verslag. Ik ben zeer verheugd over het mechanisme van het burgerinitiatief. Met behulp van dit uiterst positieve initiatief voor de basis zal de democratische kloof tussen de instellingen van de Europese Unie en de burgers drastisch worden verkleind. Bovenal biedt het de burgers een platform om ideeën voor Europese wetgeving kenbaar te maken en voor te stellen. De eis dat voor een initiatief handtekeningen uit minimaal een vierde van alle lidstaten moeten worden verzameld, zorgt ervoor dat een dergelijk voorstel voor nieuwe wetgeving de behoefte van een representatief deel van de Europese samenleving weerspiegelt.

Tot slot wil ik benadrukken dat volledige transparantie vereist is met betrekking tot de initiatiefnemers en de financiële bronnen waaruit zij putten.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, ik wil de rapporteurs feliciteren, want dankzij hun werk zullen de Europeanen beter in staat zijn hun zorgen om te zetten in initiatieven in het Europees Parlement.

Vandaag werken we aan de verbetering van de democratie door de besluitvormingsprocessen dichter bij de burger te brengen en meer open te stellen voor debat, zodat de mensen steeds vooropstaan.

Deze verordening past in het kader van het beleid voor 2020 en is fundamenteel om de in de samenleving aanwezige kennis en talenten goed te benutten. We zullen onszelf moeten vernieuwen om zichtbaarder te zijn als verantwoordelijke politici in de virtuele

gemeenschappen, in de digitale samenleving en om van dichterbij en op menselijker wijze leiding te geven. Dit is een stap naar politieke vernieuwing die ons helpt transparanter te zijn en het vertrouwen van de mensen in de politiek terug te winnen.

Tot slot biedt het Europees burgerinitiatief de regio's de kans iets te doen aan hun gebrekkige erkenning binnen de huidige institutionele structuur van de Unie. Ik weet zeker dat zij dit instrument, met de nodige wil en verbeeldingskracht, zullen gebruiken om hun voorstellen rechtstreeks aan ons voor te leggen.

Oreste Rossi (EFD). - (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, vóór het Verdrag van Lissabon stond de Europese Unie niet open voor verzoeken van burgers, deels vanwege het feit dat twee van haar belangrijkste organen, de Commissie en de Raad, worden benoemd en niet worden gekozen, zoals het Parlement, en deels omdat niet voorzien was in deelname van het publiek.

Met de inwerkingtreding van het nieuwe verdrag kunnen Europese burgers, door het verzamelen van voldoende handtekeningen, voorstellen in de vorm van initiatieven indienen. Wij zijn ten dele vóór de verordening, omdat deze een verbetering inhoudt ten opzichte van de oorspronkelijke tekst van de Commissie. De ontvankelijkheidsprocedure voor het voorstel wordt gecombineerd met de registratieprocedure en wordt gevolgd door het verzamelen en controleren van handtekeningen.

Helaas is het verslag niet optimaal, omdat het geen instrument bevat om de echtheid van handtekeningen te controleren. Dit zou kunnen leiden tot de indiening van valse handtekeningen en daarmee de ondermijning van de democratische waarde van het burgerinitiatief.

Andrew Henry William Brons (NI). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, het burgerinitiatief kent vele gedaanten. Is het een verzoekschrift? Jazeker, maar een dat niet vrijelijk door de verzoeker zelf is geformuleerd. De verzoeker wordt voorgeschreven waarom hij zou kunnen verzoeken, namelijk iets wat binnen de bevoegdheid van de Commissie valt, en waarom hij niet kan verzoeken, namelijk iets wat de Commissie niet serieus genoeg of in strijd met de zogenaamde Europese waarden acht.

Is het een referendum? Absoluut niet. Ten onrechte wordt het burgerinitiatief ook wel een voorbeeld van directe democratie genoemd. Maar er vindt helemaal geen stemming plaats waaraan alle burgers deelnemen. Zelfs als er een miljoen handtekeningen worden verzameld, hoeft de Commissie niet naar het initiatief te handelen.

Noch is het een echt burgerinitiatief. Het is onwaarschijnlijk dat gewone burgers zich op autonome wijze organiseren. Alleen machtige belangengroepen zullen in staat zijn de publieke opinie te mobiliseren. Bovenal is het initiatief een quasidemocratische dekmantel voor een ondemocratische institutie.

Betekent dit dat ik ertegen ben? Nee. Ik vertrouw erop dat bezorgde tegenstanders er gebruik van zullen maken om een eind te maken aan het Europese project.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, het Europese burgerinitiatief heeft tot doel een instrument te zijn waarmee de burgers intensiever kunnen deelnemen aan het leven in de Unie en dat de duidelijk aangetaste band tussen de EU en haar burgers versterkt. Naam, adres, nationaliteit en een handtekening; ik ben het er volkomen mee eens dat dit zou moeten volstaan om te garanderen dat de ondertekenaar daadwerkelijk bestaat en niet tweemaal ondertekent. Helaas is niet besloten tot schrapping

van de identificatieplicht met legitimatiebewijs, hoewel dit het instrument toch aanzienlijk burgervriendelijker had kunnen maken.

In een tijd waarin er bijzondere zorgen bestaan over de bescherming van persoonsgegevens, kan het verzamelen van vertrouwelijke persoonsgegevens, zoals een identificatienummer, veel burgers afschrikken om een initiatief te ondertekenen. De ambtenaren die de identificatieplicht bepleiten hebben dit probleem duidelijk onderschat. De Europese burger krijgt de mogelijkheid om voorstellen voor nieuwe wetgeving in te dienen in maatschappelijk relevante kwesties. Dit is van onschatbare waarde voor de democratie en ik voel me dan ook vereerd dat ik deel kan uitmaken van het proces waarmee dit instrument wordt aangeboden aan de inwoners van Europa.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, graag zou ik alle rapporteurs willen feliciteren met hun uitstekende werk. We hebben besloten om in onze Europese grondwet, het Verdrag van Lissabon, het recht van burgers op te nemen waarmee zij bij de Commissie om wetgevingsinitiatieven kunnen verzoeken. Onze burgers geloven hierin, men is al begonnen met een eerste initiatief waarbij meer dan een miljoen handtekeningen zijn verzameld. Het door hen gekozen onderwerp is een onderwerp dat ons allen aangaat, een onderwerp waarvoor de Commissie ook zonder deze handtekeningen zelf het initiatief zou moeten nemen. Er worden vraagtekens gezet bij de onafhankelijkheid van de EFSA tegenover de belangen van de biotechnologische bedrijven – het bestaan van deze kwestie werd erkend door commissaris Dalli – en men verzoekt om het instellen van een moratorium voor de teelt totdat er betrouwbare controlemechanismen zijn ter beoordeling van de gevolgen van gemodificeerde organismen voor zowel de menselijke gezondheid als de biodiversiteit en de voedselveiligheid. Ik roep de Commissie op om over te gaan tot het nemen van dit initiatief.

Constance Le Grip (PPE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, ook ik wil onze vier rapporteurs bedanken, omdat zij buitengewoon goed werk hebben geleverd. Door hen heeft het Europees Parlement de aanvankelijk door de Commissie voorgestelde tekst aanzienlijke meerwaarde gegeven.

Het burgerinitiatief, waar wij bij de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten) met enthousiasme voor gaan stemmen, is een door het Verdrag van Lissabon gerealiseerde belangrijke stap voorwaarts. Laat er geen misverstand over bestaan, dit instrument kan het Europese politieke landschap daadwerkelijk veranderen, mits we het zowel met verantwoordelijkheidsgevoel als met durf gebruiken. Het kan ertoe bijdragen dat burgers zich rechtstreeks kunnen gaan mengen in het Europese politieke debat. Het kan bijdragen aan de opkomst van een Europese publieke opinie, dat wil zeggen mannen en vrouwen die Europese burgers zijn en die samen debatteren, samen standpunten innemen en zich scharen rond werkelijk Europese onderwerpen. Laten we onze medeburgers echter niet teleurstellen.

Laten we onze lidstaten aansporen om snel uitvoeringsmaatregelen te nemen waar dit nodig is, laten we onze burgers niet teleurstellen, het gaat hier om een versterking van de Europese democratie.

Judith A. Merkies (S&D). - Ook mijn felicitaties aan iedereen, en vooral aan de burger; ik kijk uit naar een constructieve samenwerking.

Het is wel zo dat wij ervoor moeten waken dat wij vooral een lage drempel houden en dat betekent dat iedereen moet kunnen meedoen aan een burgerinitiatief. Het is daarom jammer

dat juist jongeren onder de 18 jaar hiervan worden uitgesloten, want die willen wij juist zo graag bij de politiek betrekken.

Het is dan ook jammer dat het aan de lidstaten wordt overgelaten om zich al dan niet *online* open te stellen. Het kan toch echt niet zijn dat wij in deze tijd nog met papiertjes gaan werken en juist *online* openstelling is een heel efficiënt middel gebleken om mensen te organiseren zowel in de politiek als qua belangen.

Wat zijn onze verwachtingen van wat wij precies met dat burgerinitiatief kunnen doen? Ik vind inderdaad dat de Commissie in een heel vroeg stadium moet kunnen zeggen of bepaalde voorstellen, zoals hier ook worden gedaan, om bijvoorbeeld het Parlement af te schaffen, daadwerkelijk iets voor een burgerinitiatief zijn of niet. Wat kun je ermee doen? Wie gaat een en ander uitwerken en wanneer kunnen wij een wetsvoorstel verwachten?

Wij in de politiek leven in een glazen huis. Mensen kunnen binnenkijken en mensen kunnen nu ook komen binnenlopen en meedoen. Ik kijk uit naar een constructieve samenwerking.

De Voorzitter. – Tegen diegenen van u in de zaal die aan het debat wilden deelnemen volgens de "catch the eye"-procedure, moet ik zeggen dat ik geen ruimte heb voor nog meer sprekers. Ik wil u er evenwel aan herinneren dat het Reglement u de mogelijkheid biedt om een schriftelijke verklaring in te dienen, die dan aan het volledig verslag van het debat wordt toegevoegd. Ik wil u dus aansporen dat te doen, als u dat wenst.

Maroš Šefčovič, *vicevoorzitter van de Commissie.* – (EN) Mevrouw de Voorzitter, allereerst wil ik de leden van het Parlement bedanken voor hun brede steun voor deze verordening. Ik wil hen ook danken voor de zeer positieve Europese energie die tijdens dit debat van dit Huis uitgaat. Zoals we vanmorgen hebben gehoord is dit een jaar vol uitdagingen voor Europa, maar ik geloof dat dit debat heeft laten zien dat deze dag een uitstekende dag is voor de Europese burgers en voor Europa. Ik zou willen onderstrepen dat de Commissie wil dat dit belangrijke initiatief een succes wordt en dat wij het in een zeer constructieve geest zullen behandelen.

In antwoord op een aantal vragen die hier zijn gesteld wil ik de leden verzekeren dat wij de organisatoren zullen helpen. We gaan de contactpunten organiseren en we gaan de helpdesk organiseren waar organisatoren advies kunnen inwinnen over wat mogelijk is en wat niet, welke verordeningen in de pijplijn zitten, welke initiatieven op stapel staan of welke concurrerende of tegengestelde voorstellen we van andere organisatiecomités hebben ontvangen. We zullen proberen ons absoluut gebruikersvriendelijk en burgerinitiatiefvriendelijk op te stellen.

We nemen de door mevrouw Corazza Bildt en de heer Casini verwoorde zorgen zeer serieus. Daarom zullen we er tijdens de gehele procedure op hameren dat het evenwicht tussen de instellingen in deze verordening en het exclusieve initiatiefrecht van de Commissie bewaard moeten blijven, omdat de Commissie verantwoordelijk is voor alle burgers – niet alleen voor de organisatoren van een initiatief, maar ook voor het algemeen belang in Europa. Hierop moeten we in dit proces ook blijven letten.

In antwoord op de vraag van mijnheer Groote zou ik hem willen verzekeren dat wij in het geval van een succesvol Europees burgerinitiatief de procedure zullen volgen die in de verordening is vastgelegd. We zullen de organisatoren op passend niveau – op het niveau van de commissaris of de directeur-generaal – ontvangen en vervolgens zullen we op zo hoog mogelijk niveau deelnemen aan de door het Europees Parlement georganiseerde hoorzittingen. Binnen drie maanden zullen we in de mededeling uitvoerig de redenen

uiteenzetten waarom wij gevolg aan het initiatief willen geven in de vorm van een wetgevingsvoorstel, waarom wij de kwestie verder moeten onderzoeken of, indien het initiatief aanvechtbaar is, waarom wij niet met een overeenkomstig voorstel zullen komen.

Ik hoop dat dit nieuwe instrument zal bijdragen tot een beter debat in Europa en tot meer discussie over Europese thema's in de nationale hoofdsteden. Ik hoop dat het Europees burgerinitiatief een heel succesvol project wordt en dat dit succes bij de eerste herziening zal blijken. Ik dank u voor uw steun.

(Applaus)

Olivier Chastel, *fungerend voorzitter van de Raad* . – (FR) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, nog een paar opmerkingen na commissaris Šefčovič.

Bij het debat is wel gebleken dat dit een boeiend onderwerp is. Sommige vragen blijven open staan, niet alle angsten zijn weggenomen. Het gaat hier om een echt compromis.

Laat ons het burgerinitiatief levenskansen bieden. Laten we de verordening pas op termijn evalueren, want alleen zo zullen we haar mechanisme kunnen ontwikkelen.

Nogmaals dank voor uw medewerking. Ik wens het burgerinitiatief het allerbeste.

Zita Gurmai, *rapporteur* . – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wil mijn collega's bedanken voor al hun opmerkingen. Ik ben heel blij dat de meerderheid van de leden ervoor is om een nieuwe dimensie toe te voegen aan onze Europese democratie.

Het is heel normaal en het viel ook te verwachten dat er een zekere angst bestaat, maar als we iets geheel nieuws proberen kunnen we niet op voorhand alle vragen beantwoorden en alle angsten wegnemen. Ik heb echter het volste vertrouwen dat de vandaag voorgestelde verordening is voorbereid op vele van de uitdagingen die we tijdens de uitwerking van de verordening konden bedenken.

We hoeven niet bang te zijn voor dit nieuwe facet van de democratie. We zullen beter naar de stemmen van de Europese burgers kunnen luisteren, en daar hoeven we niet bang voor te zijn. Dit is toch immers een van de langetermijndoelstellingen? We moeten hooguit bang zijn dat het Europees burgerinitiatief niet in de geest van het Verdrag wordt gebruikt, dat het niet voor het beoogde doel wordt gebruikt, maar wordt misbruikt, of helemaal niet wordt gebruikt.

We hebben ons best gedaan om dit risico in de verordening te verminderen, waarbij we werden geholpen door Sylvia Kaufmann, die in het Parlement het eerste verslag over het Europees burgerinitiatief heeft opgesteld. Mijn dank gaat ook uit naar alle medewerkers van Maroš Šefčovič en Alain Lamassoure en onze overige collega's. Ook wil ik het medewerkersteam van het Hongaarse voorzitterschap van de Europese Unie danken voor de samenwerking.

Ik wil onderstrepen dat de tenuitvoerlegging van de verordening van cruciaal belang is en in dit verband zou ik mijn hulp en samenwerking willen aanbieden aan het komende Hongaarse voorzitterschap.

Ik heb het volste vertrouwen dat bij de stemming over een uur steun zal worden verkregen voor het compromis dat de Europese instellingen zijn overeengekomen. Alleen zo kunnen we de Europese burgers een mooi kerstcadeau aanbieden: een solide verordening over het Europees burgerinitiatief. We mogen hen er niet langer op laten wachten.

Hartelijk dank voor uw aandacht. Ik wens u, en alle burgers die getuige waren van dit debat, een prettig kerstfeest en een gelukkig nieuwjaar.

Alain Lamassoure, *rapporteur*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik ben blij dat het debat op dit uur is afgerond en ik laat het laatste woord, dat u net zo goed kent als ik, graag aan u over.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt dadelijk plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Elena Băsescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Mijn gelukwensen aan de auteurs van het verslag, met het resultaat van de stemming in de commissie. Het burgerinitiatief heeft een grote symbolische waarde en is een van de meest doeltreffende manieren om de democratie in de EU te versterken. Het nieuwe instrument moet eenvoudig in gebruik zijn, toegankelijk en geloofwaardig voor de burger. Ik wil hierbij vermelden dat Roemenië tijdens de onderhandelingen in de Raad heeft geprobeerd een balans te vinden tussen de toegankelijkheid van het initiatief en het vaststellen van bepalingen ter voorkoming van misbruik. Ik denk dat de laatste aanpassingen een snellere ontvankelijkheidscontrole voor de voorstellen bevatten, een lagere drempel voor het aantal deelnemende landen en een eenvoudiger proces van ondertekening van de voorstellen. Ik wil het belang onderstrepen van het regelen van dit proces in geheel Europa. We moeten een oplossing vinden die de betrokkenheid van de publieke opinie stimuleert. Hierbij spelen communicatiegerichte activiteiten en informatiecampagnes een belangrijke rol.

Dominique Baudis (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Het burgerinitiatief zal eindelijk het licht zien. Deze geweldige democratische vernieuwing zal de basis leggen voor een nieuw Europees burgerschap. Met dit instrument kan de Europese bevolking rechtstreeks uiting geven aan zijn zorgen over onderwerpen die in veel gevallen onze gemeenschappelijke toekomst bepalen. De mogelijkheden tot interventies zijn even belangrijk als de uitbreiding van de bevoegdheden van de Unie. Het Europees Parlement moedigt een snelle en efficiënte tenuitvoerlegging aan. In het Verdrag van Lissabon wordt het burgerinitiatief geïntroduceerd, de Europese instellingen moesten nog wat praktische zaken oplossen. De voorwaarden voor het organiseren van een initiatief, waarvan het Parlement wilde dat ze flexibel zouden zijn (een miljoen personen afkomstig uit ten minste een kwart van de lidstaten, ofwel momenteel zeven landen), zullen burgers alle mogelijkheden bieden om de Commissie te verzoeken een nieuw wetgevingsvoorstel in te dienen. Dat kan met ingang van volgend jaar gebeuren.

Piotr Borys (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Met het Verdrag van Lissabon hebben we de inwoners van de EU burgerschap gegeven. De tweede stap is om aan die burgers van de EU het burgerinitiatief toe te kennen. Het komt zelden voor dat een wetgevende of uitvoerende macht een deel van haar bevoegdheden overdraagt aan de burgers. Het getuigt van een grote volwassenheid en we geven hiermee een antwoord op het democratisch tekort.

Wij vertrouwen niet alleen op de representatieve, maar ook op de participatieve democratie. De vroegere totstandkoming van beleid of het overleg met burgers in het besluitvormingsproces voldeed niet altijd aan de verwachtingen van de inwoners van de Europese Unie. Het burgerinitiatief, dat via een moeizaam compromis tot stand is gekomen, garandeert ten eerste volledige transparantie. Ten tweede vereenvoudigen we het hele systeem. Bovendien zijn we innovatief, omdat handtekeningen ook langs elektronische

weg kunnen worden ingediend. Vanaf nu moeten we dan ook flink reclame maken voor het burgerinitiatief. Zowel de Commissie, het Europees Parlement alsook de lidstaten moeten dit doen. We moeten ons afvragen of de openheid van het burgerinitiatief in gevaar kan komen door demagogische of populistische voorstellen, hoewel ik zelf denk van niet. Wel zal elk burgerinitiatief een grotere verantwoordelijkheidszin van de Commissie en het Europees Parlement vergen.

Zuzana Brzobohatá (S&D), *schriftelijk*. – (CS) Met het Verdrag van Lissabon is een nieuw instituut tot stand gebracht, namelijk dat van het Europees burgerinitiatief, iets dat tot nog toe zo node ontbrak in het besluitvormingsproces van de Europese Unie. Ik ben persoonlijk erg blij met deze nieuwe mogelijkheid; het is een antwoord op de veelvuldige kritiek dat het besluitvormingsproces van de Europese Unie een democratisch tekort vertoont. Met dit nieuwe instrument kunnen de burgers van de Europese Unie zich direct tot de Commissie wenden met het verzoek om een wetgevingsvoorstel teneinde een bepaald probleem aan te pakken. Op deze manier wordt de betrokkenheid van de burger bij de instellingen van de EU vergroot dankzij het feit dat het zo vaak bekritiseerde democratisch tekort in het Europese besluitvormingsproces ermee teniet wordt gedaan en burgers nu direct betrokken worden bij de besluitvorming. Ik denk dan ook dat het Europees burgerinitiatief de Europese instellingen dichterbij de burger brengt en feitelijk op die manier invulling geeft aan het basisbeginsel van de besluitvormingsprocessen van de Europese Unie, namelijk het subsidiariteitsbeginsel. Ik zou tevens willen wijzen op het deel van het advies van het Comité van de Regio's waarin gewag wordt gemaakt van het feit dat het burgerinitiatief grote belangstelling geniet onder lokale en regionale overheden. Zij kunnen zich gezien hun positie dichtbij de burger namelijk als organisator of waarnemer bij het proces aansluiten. Dit is voor mij een van de vele redenen waarom ik voorstander ben van de invoering van het Europees burgerinitiatief.

Jim Higgins (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Ik wilde dolgraag dat de Europese burgers zo snel mogelijk van dit krachtige instrument kunnen profiteren, en ik ben heel blij dat de wetgevingsprocedure een jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon is afgerond. Het burgerinitiatief is een belangrijke vernieuwing die met het Verdrag van Lissabon wordt ingevoerd. Hiermee wordt de Europese burgers een nieuw recht verleend op grond waarvan de Commissie door een miljoen burgers kan worden verzocht nieuwe EU-wetgeving voor te stellen. Op deze manier wordt Europa dichterbij de burgers gebracht. Het burgerinitiatief is een waardevol instrument waarmee de burgers door samenwerking ambitieuze doelstellingen kunnen bereiken – dit is het wezen van het Europese project. Dit initiatief zal ervoor zorgen dat de instellingen blijven werken aan de vraagstukken die de burgers nauw aan het hart liggen, terwijl het grensoverschrijdende debatten over Europese thema's zal bevorderen. De ontwikkeling van dit nieuwe instrument is nog niet voltooid, dus zal de Commissie om de drie jaar een verslag presenteren over de toepassing van het burgerinitiatief.

Martin Kastler (PPE), *schriftelijk*. – (DE) De stemming van vandaag over het Europees burgerinitiatief is een mijlpaal op weg naar meer democratie in Europa. Ik ben ingenomen met het compromis en zal het daarom steunen. Met het verslag van mijn collega's Alain Lamassoure en Zita Gurmai zetten wij namelijk de eerste stappen in de goede richting. Dames en heren, laten we niet bang zijn voor meer wil van de burger. We moeten de burgers meer laten meebeslissen – eens in de vijf jaar Europese verkiezingen is niet genoeg. Moed, uithoudingsvermogen en kracht zijn nodig. Moed om voortdurend de dialoog aan te gaan. Uithoudingsvermogen omdat besluiten niet per se sneller kunnen worden genomen. En

kracht omdat onze representatieve democratie – eindelijk mag ik wel zeggen – meer participatieve elementen bevat. Meer dialoog tussen burgers en de politiek moet ons doel blijven. Het doet me deugd dat wij met het Europees burgerinitiatief een stap verder zetten in de richting van het Europa van de burgers. Bovendien ben ik ervan overtuigd dat wij Europeanen ooit gezamenlijk Europese besluiten zullen nemen – bij referendum.

Tunne Kelam (PPE), *schriftelijk*. – (EN) De vraag hoe Europa dichterbij de burgers kan worden gebracht en hoe de burgers dichterbij Europa kunnen worden gebracht is een van de belangrijkste discussiepunten sinds de oprichting van de Europese Gemeenschap. De Conventie over de toekomst van Europa heeft de basis uitgewerkt voor het huidige Verdrag van Lissabon en heeft tevens de grondslag gelegd voor het mechanisme van het burgerinitiatief. Nu ligt hierover een concreet voorstel ter tafel, en in de zeer nabije toekomst hebben alle burgers in de EU de mogelijkheid om kwesties die zij belangrijk vinden onder de aandacht van de Europese beleidsmakers te brengen. Dit initiatief is een van de sterkste maatregelen om de burgers in Europa te verenigen – het is een initiatief dat gemeenschappelijk handelen vereist, samenwerking, coördinatie en de wil om gezamenlijk aan een gedeelde Europese doelstelling te werken. Elke stem in de samenleving telt, maar alleen een gezamenlijke stem kan een verschil maken. Ik verzoek de Commissie en de lidstaten dit initiatief te ondersteunen en ervoor te zorgen dat het gemakkelijk toegankelijk is voor iedereen. Ik ben in het bijzonder verheugd over het voorstel van gezamenlijke hoorzittingen met de Commissie en het Parlement. Het is van het hoogste belang dat het rechtstreeks gekozen Europees Parlement nauw bij het initiatief betrokken wordt en nauwlettend volgt met welke zorgen en problemen de burgers te maken hebben.

Ádám Kósa (PPE), *schriftelijk*. – (HU) Het is uitermate belangrijk dat burgers zo snel mogelijk, op vooraf bepaalde wijze en binnen een passend kader initiatieven kunnen ontplooiën met betrekking tot vraagstukken die een enorme impact op hun leven hebben. Zoals bekend ben ik het hoofd van een van de langst bestaande vertegenwoordigende organisaties voor mensen met een handicap in Hongarije, namelijk de Hongaarse Vereniging van doven en slechthorenden, die al meer dan honderd jaar bestaat. Op basis van de ervaring die ik tijdens mijn werk daar heb opgedaan, durf ik nu al te zeggen dat het werk van de heer Lamassoure en mevrouw Gurmai tastbare resultaten zal opleveren in de vorm van burgerinitiatieven. Ik merk spijtig genoeg op dat het initiatief "million4disability", dat in 2007 is gestart door de gemeenschap van 80 miljoen mensen met een handicap woonachtig binnen de Europese Unie en waarvoor 1,35 miljoen handtekeningen zijn verzameld, uiteindelijk niets heeft opgeleverd. Een dergelijk initiatief zou nu wél gevolgen en resultaten hebben, en ik bedank eenieder in dit opzicht voor zijn inzet.

Sirpa Pietikäinen (PPE), *schriftelijk*. – (FI) Het burgerinitiatief is een welkome aanvulling op de actieve burgerparticipatie. Naast het eigenlijke wetsinitiatief heeft het een belangrijke rol als ontlokker van een politiek debat.

Het toepassingsgebied van het burgerinitiatief is echter nog niet helemaal duidelijk. Met het Europees burgerinitiatief zou men om wijzigingen in de Verdragen moeten kunnen vragen. Met het Verdrag van Lissabon heeft ook de Commissie de bevoegdheid hier voorstellen voor in te dienen. Daarom moet men ook met het burgerinitiatief de mogelijkheid krijgen met dergelijke initiatieven te komen. Op het gebied van sociale kwesties zou men bijvoorbeeld initiatieven kunnen indienen waarvan de onderbouwing in het Europees Handvest van de grondrechten kan worden gevonden. Het debat over de noodzaak om de Verdragen te wijzigen mag daarom niet eindigen in een nauwe interpretatie

van het burgerinitiatief: het moet flexibeler zijn en rekening houden met de mening van de burgers.

Cristian Dan Preda (PPE), *schriftelijk*. – (RO) De instelling van het burgerinitiatief bewijst dat de toenadering van de EU tot haar burgers, een van de belangrijke doelstellingen van het herzieningsproces van de verdragen dat geleid heeft tot het aannemen van het Verdrag van Lissabon, niet slechts een abstractie is. Het burgerinitiatief zal significant bijdragen aan de democratisering van het Europese politieke stelsel, omdat het de burgers van de lidstaten direct in contact brengt met de Europese instellingen. De tekst van het Parlement beantwoordt aan de eis dat de burgers een eenvoudig (te gebruiken) instrument moeten hebben. De mogelijkheid van het verzamelen van handtekeningen via internet laat zien dat het initiatief past in de moderne tijd. Het initiatief zal de Europese politieke partijen de kans geven zich te transformeren van structuren die nationale partijen bijeenbrengen, in organisaties die de wil van de burgers mobiliseren in gezamenlijke projecten. Het effect van het burgerinitiatief moet echter op Europees en op nationaal niveau worden gemeten. Het feit dat vanaf nu een minimum van 24 750 Roemenen volstaat om zich voor een dergelijk initiatief te verbinden met andere burgers uit minimaal een kwart van de lidstaten kan niet los worden gezien van een ander feit, namelijk dat er volgens de Roemeense grondwet 100 000 burgers nodig zijn voor een wetgevingsinitiatief op nationaal niveau.

Algirdas Saudargas (PPE), *schriftelijk*. – (LT) Ik ben zeer verheugd dat nauwelijks een jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon een akkoord is bereikt over een verordening over het burgerinitiatief. Deze verordening is een grote prestatie, die de democratische beginselen in de Europese Unie versterkt. Het recht om het wetgevingsproces te initiëren, waarvoor één miljoen burgers nodig zijn, zal de belangstelling voor en de deelname aan het EU-beleid stimuleren. Het is erg belangrijk dat het Parlement erin geslaagd is om de procedures te vereenvoudigen om initiatieven in te dienen en te organiseren. Een initiatief zal alleen succesvol zijn als het gemakkelijk ten uitvoer kan worden gelegd en voor iedereen toegankelijk is. Het moet duidelijk en begrijpelijk zijn en burgers moeten eraan kunnen deelnemen en dat ook willen doen. Anderzijds is het ook nodig om transparantie in de organisatie en financiering van dit initiatief te garanderen, en het initiatief moet een uitdrukking blijven van de wil van de burgers zelf, niet van een politieke partij of andere groepering. Ik ben van mening dat de definitieve tekst van deze verordening waarover we vandaag stemmen dit evenwicht zal helpen garanderen. Een van de doelen van het Verdrag van Lissabon is om de burger dichter bij Europa te brengen, en het burgerinitiatief zal dit helpen bereiken door deze nieuwe, unieke vorm van burgerparticipatie in de politiek tot stand te brengen.

Olga Sehnalová (S&D), *schriftelijk*. – (CS) De vaststelling van de werkingsmechanismen van het burgerinitiatief vergden langdurige onderhandelingen en vele compromissen, zowel in het Europees Parlement en de Commissie als in de Raad. Ook het maatschappelijk middenveld was bij het geheel betrokken. Na verloop van tijd kristalliseerde zich tijdens de debatten een aantal thema's uit, zoals behoud van de Europese dimensie van het initiatief, transparantie, de wijze van inzameling van handtekeningen en andere procedurele kwesties. De algemene toegankelijkheid van het burgerinitiatief is echter wat mij betreft het allerbelangrijkste onderdeel ervan. Nu we eenmaal over dit nieuwe instrument beschikken, mogen we niet bang zijn het daadwerkelijk toe te passen en mogen we niet de deuren dichtgooien voor een open debat. Jazeker, we krijgen vast en zeker te maken met populistische en controversiële onderwerpen. Daarom is het zo belangrijk dat het registratieproces voorafgaat aan de inzameling van de handtekeningen, waarbij onder

meer gekeken wordt naar de verenigbaarheid van het voorstel met de fundamentele waarden van de Europese Unie. Als schaduwrapporteur van de Commissie cultuur en onderwijs ben ik ingenomen met het goedgekeurde compromis, met name met de verlaging van het minimale aantal lidstaten dat vereist is voor de registratie van het initiatief tot een kwart, alsook met het feit dat het Europees Parlement een actieve rol krijgt bij de openbare hoorzittingen van succesvolle initiatieven. Ik ben uiteraard van mening dat ook gekozen volksvertegenwoordigers in de gelegenheid gesteld moeten worden om initiatieven te organiseren. Ik ben er heilig van overtuigd dat er een mooie toekomst weggelegd is voor het Europees burgerinitiatief als uiting van Europees burgerschap.

VOORZITTER: JERZY BUZEK

Voorzitter

7. Stemmingen

De Voorzitter. – Aan de orde zijn de stemmingen.

(Uitslagen en nadere bijzonderheden betreffende de stemmingen: zie notulen)

Jean-Pierre Audy (PPE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik wil het woord nemen op grond van de artikelen 146 en 148 van ons Reglement, over de meertaligheid en de teloorgang van de meertaligheid in het Europees Parlement.

Ik maak gebruik van het feit dat de resolutie over het werkprogramma van de Europese Commissie, plus de amendementen 19 tot en met 28, om 12 uur 40 nog niet in het Frans zijn vertaald om uw aandacht te vestigen op de onaanvaardbare achteruitgang van de meertaligheid in het Europees Parlement.

(Applaus)

De Voorzitter. – Dank u wel. We zullen hier in de toekomst rekening mee houden en op deze dingen letten. Dit is heel belangrijk.

7.1. Beschikbaarstelling van middelen uit het flexibiliteitsinstrument voor het programma Een Leven Lang Leren, voor het programma Concurrentievermogen en innovatie en voor Palestina (A7-0367/2010, Reimer Böge) (stemming)

7.2. Ontwerp van algemene begroting van de Europese Unie voor het begrotingsjaar 2011, als gewijzigd door de Raad (stemming)

Vóór de stemming over amendement 13

Martin Schulz (S&D). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, ten aanzien van amendement 13 wil ik namens onze fractie de volgende verklaring afgeven. Dit amendement had collega Göran Färm namens onze fractie in de Begrotingscommissie ingediend. Wij hadden besloten dit amendement niet opnieuw voor te leggen, maar de Fractie De Groenen/Vrije Europese Alliantie heeft het met veertig handtekeningen heringediend. Wij zullen ons ten aanzien van dit amendement van stemming onthouden. Ik heb de collega's van De Groenen duidelijk gemaakt dat wij het volledig met dit amendement eens zijn, maar omdat wij nu eenmaal hadden afgesproken als fractie geen nieuwe amendementen in te dienen onthouden wij ons van stemming. Ik zeg echter nadrukkelijk dat wij dit punt – belasting op financiële

transacties – ondersteunen en hopen dat wij in de komende dagen bij de stemmingen ook kunnen rekenen op de steun van de collega's aan de andere zijde van het Huis.

7.3. Standpunt van het Parlement inzake de nieuwe ontwerpbegroting voor 2011, als gewijzigd door de Raad (A7-0369/2010, Sidonia Elżbieta Jędrzejewska en Helga Trüpel) (stemming)

Vóór de stemming

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE). - (PL) Ik geloof dat we de collega's een korte verklaring schuldig zijn. We stemmen zonder wijzigingen over het ontwerp dat de Raad aan ons heeft voorgelegd, omdat dit ontwerp exact overeenkomt met het standpunt dat de Begrotingscommissie vorige week heeft ingenomen. Het strookt met wat we tijdens de zeer lange onderhandelingen van negen maanden hebben bereikt.

Ik wil van de gelegenheid gebruik maken om in het bijzonder de gespecialiseerde rapporteurs in de commissies van het Europees Parlement te bedanken. Ik dank u voor het vertrouwen en de steun die u mij voortdurend hebt gegeven. Tevens dank ik u omdat we er vandaag in geslaagd zijn de begroting voor 2011 goed te keuren, zodat deze vanaf 1 januari volgend jaar goed kan worden uitgevoerd.

Na de stemming

Olivier Chastel, *fungerend voorzitter van de Raad.* - (FR) Mijnheer de Voorzitter, geachte afgevaardigden, het Parlement heeft daarmee het standpunt van de Raad over de ontwerpbegroting 2011 zonder amendementen aangenomen. Namens de Raad kan ik uiteraard alleen maar ingenomen zijn met ons akkoord over de begroting 2011.

(Applaus)

De Voorzitter. – Dit is een belangrijke verklaring, dus luistert u alstublieft. Voor het eerst in de geschiedenis hebben wij de procedure als vastgelegd in het Verdrag van Lissabon toegepast. Vorig jaar hebben we een vereenvoudigde procedure gevolgd, nu voor het eerst de volledige procedure van het Verdrag van Lissabon. Ik verklaar daarom het volgende: Het Europees Parlement heeft het standpunt van de Raad van 10 december 2010 inzake het door de Commissie op 26 november 2010 ingediende ontwerp van algemene begroting goedgekeurd. De begrotingsprocedure is overeenkomstig artikel 314 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie afgesloten. Overeenkomstig dit artikel en met name punt 4, letter a), constateer ik dat de begroting voor het begrotingsjaar 2011 definitief is vastgesteld. Ik zal het document nu officieel ondertekenen.

Geachte collega's, tot besluit wil ik nog een paar dingen zeggen. Ik wil graag alle collega's in het bemiddelingscomité van het Europees Parlement, 27 in getal, bedanken en hen feliciteren met hun harde werk en met het behalen van een positief eindresultaat.

Ik wil graag de drie hoofdrolspelers, Alain Lamassoure, voorzitter van de Begrotingscommissie, en de beide rapporteurs, Sidonia Jędrzejewska en Helga Trüpel, verzoeken naar voren te komen voor een fotomoment.

(Applaus)

Daarnaast wil ik graag mijn dank betuigen aan het voorzitterschap van de Raad, het Belgische voorzitterschap, voor zijn uitstekende samenwerking en optreden, en met name

aan premier Yves Leterme en staatssecretaris Melchior Wathelet, die hier niet aanwezig zijn. U hebt u bijzonder actief ingezet namens het Belgische voorzitterschap.

Ook Commissievoorzitter Barroso, die niet aanwezig is, en commissaris Lewandowski wil ik bedanken voor de voorbereiding van de begroting en voor hun bijdrage aan de totstandkoming van het akkoord van vandaag. Komt u alstublieft naar voren voor dit korte fotomoment.

(Applaus)

8. Uitreiking Sacharov-prijs (plechtige vergadering)

De Voorzitter. – Geachte fungerend voorzitter, mijnheer Chastel, geachte hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid/vicevoorzitter van de Commissie, Lady Ashton, geachte gasten,

De Sacharov-prijs is het visitekaartje van het Europees Parlement in de strijd voor wereldwijde eerbiediging van de mensenrechten. De lege stoel in het midden van onze zaal getuigt ervan hoe hard deze strijd nodig is en hoe hard het nodig is om aandacht te vragen voor de voornaamste voorbeelden van mensen die strijden voor de vrijheid van meningsuiting in de wereld van vandaag. Ik heb de president van Cuba in een brief gevraagd om de heer Fariñas naar Straatsburg te laten komen, maar kreeg helaas nul op rekest. Vrijdag stond er net zo'n lege stoel in Oslo, bestemd voor de gevangenzittende Chinese dissident en Nobelprijswinnaar Liu Xiaobo. Het is al eerder gebeurd dat winnaars van de Sacharov-prijs – Hu Jia uit China en de "Dames in het Wit" uit Cuba – hun prijs niet persoonlijk in ontvangst konden nemen. Oleg Orlov, die afgelopen jaar namens Memorial de Sacharov-prijs kreeg uitgereikt, is vandaag niet in ons midden, ook al is hij wel uitgenodigd voor de plechtigheid.

Dames en heren, Guillermo Fariñas heeft de prijs gekregen voor zijn strijd voor het herstel van de vrijheid van meningsuiting in Cuba. Jarenlang heeft hij zich actief verzet tegen de censuur, heeft hij zijn leven en zijn gezondheid in de waagschaal gesteld en is hij 23 keer in hongerstaking gegaan. Elf jaar heeft hij in de gevangenis gezeten. Onlangs bracht een hongerstaking hem op het randje van de dood, maar juist op dat moment werd in Cuba begonnen met het vrijlaten van oppositieleiden en gewetensgevangenen. Dit was vooral te danken aan de katholieke kerk, die voor de Cubanen, net als destijds voor ons in mijn eigen land, de rol vervult van de organisaties van het maatschappelijk middenveld. Helaas zitten er nog altijd elf mensen gevangen, onder wie de echtgenoten van de "Dames in het Wit". Hier en nu, en namens ons allen, roep ik op tot hun onmiddellijke vrijlating.

(Levendig en langdurig applaus)

Ik citeer uit onze resolutie van maart, waarin we de hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid/vicevoorzitter van de Commissie en de commissaris voor internationale samenwerking vragen onmiddellijk een gestructureerde dialoog aan te gaan met het Cubaanse maatschappelijke middenveld en de groepen die een vreedzaam overgangsproces op het eiland steunen. Vandaag nog wacht ons het debat over het verslag-Andrikiènè over de mensenrechten in de wereld in 2009 en het mensenrechtenbeleid van de Europese Unie. We zullen dus te weten kunnen komen wat mevrouw Ashton in petto heeft als het gaat om de versterking van het EU-mensenrechtenbeleid.

Dames en heren, ook al worden mensen als Guillermo Fariñas vervolgd en gevangengezet, hun stem kan niet tot zwijgen worden gebracht. Het is de rol van het Europees Parlement en van eenieder van ons om die stem te versterken. Het is mij dan ook een groot genoegen u mede te delen dat we zo dadelijk naar een boodschap zullen luisteren, een korte redevoering, die de winnaar van de Sacharov-prijs van dit jaar, Guillermo Fariñas, voor ons heeft opgenomen. Dan zou nu het moment moeten komen waarop het certificaat aan de prijswinnaar wordt overhandigd. Helaas ben ik genoodzaakt het certificaat op de lege stoel te leggen, maar staat u mij toe om, namens ons allen, onze prijswinnaar veel kracht en gezondheid toe te wensen, en succes in de strijd voor de vrijheid, en tot slot de wens uit te spreken dat hij in de toekomst wel naar ons toe zal kunnen komen, hier in het Europees Parlement, om zijn certificaat en de prijs persoonlijk in ontvangst te nemen. Dank u wel.

(Levendig en langdurig applaus)

Guillermo Fariñas (PPE). – (ES) Bericht aan het Europees Parlement: Santa Clara, 14 december 2010. Geachte heer Jerzy Buzek, Voorzitter van het Europees Parlement, geachte vicevoorzitters en geachte afgevaardigden van dit democratische en multinationale forum.

Helaas kan ik, wegens gebrek aan de tolerantie waaraan zoveel behoefte is op deze woelige planeet, niet bij u zijn om te spreken namens de Cubaanse opstandelingen en dat deel van de nationale bevolking dat geen vrees meer voelt voor het totalitaire regime, dat ons reeds een beschamend lange periode van 52 jaar onderdrukt, en waarvan het meest recente slachtoffer de tot martelaar geworden Orlando Zapata Tamayo is.

Tot schande van degenen die wanbestuur over ons uitoefenen in ons eigen vaderland, vormt het feit dat ik het eiland van mijn geboorte niet vrijelijk kan in- en uitreizen, mijns inziens op zich het meest tastbare bewijs dat er jammer genoeg niets is veranderd in het autocratische stelsel in mijn land.

Volgens de denkwijze van de huidige bestuurders in Cuba zijn wij, hun onderdanen, gelijk aan wat onze voorouders uit Afrika waren, toen zij in voorbije eeuwen werden ontvoerd en tegen hun wil naar Amerika werden overgebracht. Evenals alle gewone onderdanen kan ik het land alleen verlaten met een zogenaamde "carta de libertad", zoals de slaven die vroeger nodig hadden, alleen heet de kaart nu "carta blanca".

Bovenal hoop ik dat u zich niet laat misleiden door de sirenenzang van een wreed en gewetenloos communistisch regime dat doet voorkomen economische veranderingen door te willen voeren, met als enige doel dat de Europese Unie en het Europees Parlement het gemeenschappelijk standpunt laten varen om zo in aanmerking te kunnen komen voor de kredieten en investeringen die in de overeenkomsten van Cotonou zijn voorzien ter ondersteuning van derdewereldlanden.

U bevindt zich naar alle waarschijnlijkheid in het gezelschap van voormalige politieke of gewetensgevangenen die recentelijk zijn vrijgelaten door het gewetenloze communistische bewind. Het zou onjuist zijn te denken dat zij daarmee de vrijheid hebben hervonden. Zij en hun familieleden zijn namelijk veroordeeld tot psychologische ballingschap, want hun naasten zijn gechanteerd door de neostalinistische regering van Cuba.

Zoals alle vreedzame tegenstanders in het land treed ik alle materiële en spirituele problemen stoïcijns en rationeel tegemoet. Wij lopen het gevaar onze vrijheid te verliezen of zelfs het leven te moeten laten, want wij vormen het meest achtergestelde deel van de nationale bevolking. Ieder van ons lijdt in stilte, zonder zich te beklagen. Daarom willen wij op uw steun kunnen rekenen.

Geachte leden van het Europees Parlement, ik vraag u niet in te gaan op de verzoeken van de heersende elite van Cuba zolang niet is voldaan aan de volgende vijf punten.

Ten eerste moet het bewind alle politieke en gewetensgevangenen in vrijheid stellen zonder ze te verbannen, en openlijk toezeggen dat het geweldloze politieke tegenstanders nimmer zal opsluiten.

Ten tweede moet het onmiddellijk ophouden met de gewelddadige mishandelingen en bedreigingen van vreedzame tegenstanders in het land door militaire en paramilitaire aanhangers van het regime.

Ten derde dient het bekend te maken dat het na onderzoek zal overgaan tot afschaffing van alle Cubaanse wetten die in strijd zijn met de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens.

Ten vierde dient het in de dagelijkse praktijk de voorwaarden te scheppen voor de totstandkoming van politieke oppositiepartijen, niet aan het staatsocialisme onderworpen persorganen, onafhankelijke vakverenigingen en allerlei andere vreedzame maatschappelijke organisaties.

Ten vijfde moet het openlijk aanvaarden dat alle Cubanen die in ballingschap leven, het recht hebben om deel te nemen aan het culturele, economische, politieke en maatschappelijke leven van Cuba.

Op dit voor de ontwikkeling van mijn vaderland cruciale moment zou u, samen met alle mensen van goede wil wereldwijd, alert moeten zijn op de voortdurende sociale uitbarstingen en protesten in het land die voortkomen uit de frustratie over het machtsmisbruik van een regering die in staat is mijn landgenoten uit de weg te laten ruimen.

Ik hoop van ganser harte dat er geen onnodige burgeroorlog uitbreekt tussen Cubanen doordat men niet wil toegeven dat het staatsocialisme als politiek model is mislukt overal waar men geprobeerd heeft het in te voeren, terwijl dit tegenover de buitenlandse pers is erkend door de historische leider zelf van wat men ten onrechte de "Cubaanse revolutie" noemt.

De bejaarde Cubaanse leiders willen maar niet inzien, met de minachting voor hun onderdanen die hun eigen is, dat zij de taak van overheidsdienaar moeten vervullen en dat alle overheidsdienaren die die naam werkelijk verdienen, hun landgenoten de mogelijkheid bieden hen te vervangen of in hun functie te bevestigen. Geen enkele leider zou ernaar mogen streven te worden bediend door zijn onderdanen, zoals wel gebeurt in Cuba.

Samen met mijn broeders en zusters in de prodemocratische strijd en ideeën, zowel degenen die zich nog in gevangenschap bevinden als degenen die zich ogenschijnlijk vrij over straat bewegen en degenen die in bittere ballingschap verkeren, zal ik me sterk blijven maken voor de ongelijke, geweldloze strijd tegen de onderdrukking door het regime van Castro. Hopelijk winnen wij die strijd zonder bloedvergieten.

Als ik iets doe in gezelschap van mijn andersdenkende collega's, dan is het wel dat ik alle rancune jegens mijn politieke tegenstanders uit mijn hart uitban. Dat streven verheft ons als mens en is nodig voor de wederopbouw van het vaderland. In de loop van deze strijd heb ik geleerd me te richten naar de woorden van de eerste bekende dissident, Jezus: "Hebt uw vijand lief".

Ik dank het Europees Parlement dat het de Cubanen niet alleen laat in hun strijd voor democratie, die inmiddels meer dan een halve eeuw duurt. Als ik de mij toegekende Sacharov-prijs voor de vrijheid van denken 2010 aanvaard, dan is dat alleen omdat ik me zie als een klein deeltje van het verzet dat leeft onder het volk waartoe ik behoer en waarop ik trots ben.

Ik ben u voor dit gebaar zeer erkentelijk, geachte leden van het Europees Parlement, want daarmee bewijst u dat u de rampspoed die ons treft niet bent vergeten, en brengt u het licht van de vrijheid dichterbij mijn vaderland. Ik hoop ten eerste dat de Cubanen zich spoedig met elkaar zullen weten te verzoenen en dat zij die verzoening zullen bekronen met de invoering van de democratie.

Houder van universitair diploma in de psychologie, Guillermo Fariñas Hernández, bibliothecaris en onafhankelijk journalist, driemaal gevangengezet wegens zijn politieke overtuiging.

(Applaus)

VOORZITTER: STAVROS LAMBRINIDIS

Ondervoorzitter

9. Stemmingen (voortzetting)

Nicole Sinclair (NI). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, ik spreek mijn beste wensen uit aan mijnheer Fariñas en feliciteer hem met zijn prijs en wil het Parlement er bij deze gelegenheid aan herinneren dat een jaar geleden vertegenwoordigers van Memorial hier aanwezig waren die de prijs ook hadden verdiend. Inmiddels zijn twee van hen gearresteerd, en toch gaat de organisatie van een prestigieus voetbaltoernooi – het WK 2018 – naar Rusland, dat als gastland de voorkeur kreeg boven vijf EU-landen.

Waarom heeft het Parlement in dezen niet zijn bezorgdheid tot uitdrukking gebracht? Als deze prijs ook maar iets betekent, moeten we optreden tegen deze mensenrechtenschendingen.

9.1. Beschikbaarstelling van middelen uit het Europees Fonds voor aanpassing aan de mondialisering: Noord-Holland ICT/Nederland (A7-0353/2010, Barbara Matera) (stemming)

9.2. Toepasselijk recht inzake echtscheiding en scheiding van tafel en bed (A7-0360/2010, Tadeusz Zwiefka) (stemming)

Na de stemming

Tadeusz Zwiefka, rapporteur. - *(PL)* Mijnheer de Voorzitter, een paar maanden geleden heeft het Europees Parlement voor het eerst in de geschiedenis van de Europese Unie toestemming verleend aan de Raad voor het gebruik van de procedure van nauwere samenwerking. Dit is een uiterst belangrijke stap, waarmee een deel van de lidstaten van de Europese Unie een geheel nieuwe vorm van samenwerking wordt geboden voor gevallen waarin geen overeenstemming kan worden bereikt tussen alle 27 lidstaten. Dit is een zeer belangrijke beslissing en vandaag hebben we laten zien dat de procedure goed werkt.

Ik wil allereerst mijn hartelijke dank uitspreken aan de Raad voor zijn standpunt in het kader van de samenwerking met het Europees Parlement. Dit is een voorbeeld van uitstekende interinstitutionele samenwerking. Het Parlement fungeerde tijdens het werk aan deze verordening uitsluitend als adviserend orgaan. De frequentie van de vergaderingen lag echter zeer hoog. Ook heeft de Raad in het uiteindelijke document rekening heeft gehouden met alle amendementen die door het Europees Parlement zijn voorgesteld en door de Commissie juridische zaken zijn goedgekeurd. Dit is voor de toekomst dan ook een perfect voorbeeld van een veelbelovende procedure van nauwere samenwerking. Ik dank de Raad ook voor zijn krachtige steun aan ons voorstel voor een snelle herziening van verordening Brussel II bis. Die steun is nodig om bijvoorbeeld kwesties als *forum necessitatis* op te lossen. Zo kunnen de lidstaten zekerheid behouden ten aanzien van het functioneren van hun nationale rechtsstelsels, maar krijgen onze burgers het vooruitzicht dat ze in de toekomst niet alleen een vrije rechtskeuze kunnen maken, maar ook een vrije gerechtskeuze. Ik dank mijn collega's schaduwrapporteurs van de Commissie juridische zaken en de rapporteurs van de commissies die hun advies hebben gegeven.

9.3. Ratingbureaus (A7-0340/2010, Jean-Paul Gauzès) (stemming)

Vóór de stemming over amendement 81

Jean-Paul Gauzès, rapporteur. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dit is een puur technisch amendement teneinde rekening te houden met de inwerkingtreding van de verordening tot oprichting van een Europese Autoriteit voor effecten en markten en met het feit dat de huidige verordening pas op een latere datum in werking kan treden.

Daarom moeten er een overweging en een artikel worden aangepast in de tekst die wij gaan aannemen. In overweging 22 moet de tweede zin worden geschrapt en in artikel 2 stel ik voor eveneens de tweede zin te schrappen. Over dit mondelinge amendement is informatie gegeven door en een akkoord bereikt tussen de diverse fracties die het compromisamendement hebben ondertekend. Deze tekst waarover wij vandaag gaan stemmen completeert de regelgeving inzake ratingbureaus en maakt deel uit van het beleid dat de Europese Unie voert om de regelgeving inzake financiële diensten te verbeteren.

Ik wil van deze gelegenheid gebruik maken om commissaris Barnier en het Belgische voorzitterschap te bedanken voor hun nauwe betrokkenheid bij dit dossier.

(Het Parlement neemt het mondelinge amendement in aanmerking)

9.4. Intrekking van richtlijnen inzake metrologie (A7-0050/2010, Anja Weisgerber) (stemming)

9.5. Burgerinitiatief (A7-0350/2010, Zita Gurmai/Alain Lamassoure) (stemming)

9.6. Presentatie van het werkprogramma van de Commissie voor 2011 (B7-0688/2010) (stemming)

Vóór de stemming over amendement 7

Doris Pack (PPE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik stel een mondeling amendement op dit amendement voor omdat het zeer negatief is verwoord. Mijn verzoek is de tekst als volgt te formuleren:

Het initiatief "Jeugd in beweging" onderstreept het belang van de bovengenoemde programma's.

(Het Parlement neemt het mondelinge amendement in aanmerking)

Vóór de stemming over amendement 14

József Szájer (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wilde alleen zeggen dat wij amendement 14 intrekken.

Vóór de stemming over amendement 16

Hannes Swoboda (S&D). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, het gaat om de Unie voor het Middellandse Zeegebied, die, zoals we weten, in een impasse terechtgekomen is en waaraan we nieuwe impulsen willen geven. Dat komt in de huidige formulering slecht tot uitdrukking en daarom willen we de volgende tekst invoegen:

De huidige impasse van de Unie voor het Middellandse Zeegebied.

(DE) Ik weet dat er sprake is van een tegenstrijdigheid, en misschien is er wel een andere formulering mogelijk, maar onze tekst luidt:

De huidige impasse van de Unie voor het Middellandse Zeegebied.

(Het Parlement neemt het mondeling amendement niet in aanmerking)

9.7. De toekomst van het strategisch partnerschap Afrika/EU aan de vooravond van de derde Afrika-EU-top (B7-0693/2010) (stemming)

Vóór de stemming over paragraaf 8

Michael Gahler (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, alleen van belang is de correcte aanduiding van waar het over gaat. Er moet uiteindelijk in de tekst komen te staan: *Extractive Industries Transparency Initiative* (initiatief inzake transparantie van winningsindustrieën). In de tekst klopte het niet.

(Het Parlement neemt het mondelinge amendement in aanmerking)

Na de stemming

Paul Rübzig (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, kunt u ons de naam van de persoon in dienst van het secretariaat mededelen die over de planning van de vergadering gaat, en of die persoon toevallig hier aanwezig is?

De Voorzitter. – Voor zover ik weet wordt dit in de plenaire vergadering door de fracties gedaan.

9.8. Grondrechten in de Europese Unie (2009) - Effectieve tenuitvoerlegging na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon (A7-0344/2010, Kinga Gál) (stemming)

9.9. De gevolgen van adverteren voor het consumentengedrag (A7-0338/2010, Philippe Juvin) (stemming)

9.10. Actieplan voor energie-efficiëntie (A7-0331/2010, Bendt Bendtsen) (stemming)

10. Stemverklaringen

De Voorzitter. – Beste collega's, we hebben een heleboel stemverklaringen, dus we moeten ons uiterst strak aan de tijd houden. Ik zal iedereen na één minuut onderbreken. Mijn excuses daarvoor, maar het is niet anders.

Mondelinge stemverklaringen

Ontwerp van algemene begroting van de Europese Unie voor het begrotingsjaar 2011, als gewijzigd door de Raad

Ashley Fox (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil toelichten waarom ik tegen de begroting 2011 heb gestemd. Ik heb ertegen gestemd omdat de EU in een tijd van bezuinigingen zelfbeheersing aan de dag moet leggen. We moeten onze uitgaven verminderen in plaats van ze te verhogen. Ik vind het een schande dat de Commissie in eerste instantie een toename van 6 procent heeft voorgesteld en dat het Parlement daarin is meegegaan.

Het was goed dat premier David Cameron het niveau van de uitgavenstijging tot 2,9 procent heeft weten te drukken, maar we weten dat dit een compromis is. Het is geen compromis waar de Britse Conservatieven bijzonder gelukkig mee zijn en ik ben er trots op tegen de Europese mateloosheid te hebben gestemd.

Sirpa Pietikäinen (PPE). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, het is veelbetekenend dat het Parlement voor de eerste keer de kans kreeg de begroting goed te keuren. In het toekomstige begrotingsbeleid moet het Parlement naar mijn mening zorg dragen voor de volgende prioriteiten: dat de Europese Unie haar eigen financiële bijdrage kan verhogen, dat de begroting materiële doeltreffendheid en het beleid inzake klimaatverandering steunt met haar eigen beleidskeuzen en dat zij op die manier ook de Europa 2020-strategie en een groenere economie steunt.

Syed Kamall (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, net als mijn collega Fox en vele Britse Conservatieven ben ik bezorgd.

Hoe bestaan we het om in deze tijd van bezuinigingen, waarin regeringen overal in de Europese Unie – en regeringen overal ter wereld – ervoor zorgen dat zij de broekriem aanhalen en hun uitgaven beteugelen, de belastingbetaler om meer geld te vragen? Het is absoluut tijd om de broekriem aan te halen en het goede voorbeeld te geven. We hadden niet om meer geld of om een bevriezing van de uitgaven moeten vragen, maar we hadden moeten verzoeken om een besnoeiing van de EU-begroting, zodat de belastingbetalers in de Europese Unie hun politici serieus kunnen nemen en weten dat wij begrijpen wat zij op het moment moeten doormaken en dat we de pijn met hen delen, in plaats van op te treden als elite die zich niet bekommert om de mensen die haar hebben gekozen.

- Verslag-Ĵędrzejewska en Trüpel (A7-0369/2010)

Peter Jahr (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, het begrotingsrecht is het kroonjuweel van elk parlement – zo ook voor het Europees Parlement. De samenwerking tussen het Parlement, de Commissie en de Raad draait om verantwoordelijkheid, vertrouwen en partnerschap. De raadplegingsprocedure inzake de begroting voor 2011 wekte in dat opzicht maar weinig vertrouwen. Ik verzoek de Commissie, maar vooral ook de Raad, om de rechten van het Europees Parlement te eerbiedigen, omdat – ik herhaal – het begrotingsrecht het kroonjuweel van het Europees Parlement is.

Daniel Hannan (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, gisteren vroeg ik me nog af of ik misschien door een kronkel in het ruimte-tijd-continuüm in de jaren zeventig van de twintigste eeuw was beland. Vandaag vraag ik me af of het niet 1770 is.

Ik zou een opmerking van Thomas Jefferson willen citeren over een regering die ver van het volk afstaat. Hij meende dat de regerenden op een afstand, onttrokken aan het zicht van de kiezers, zich welhaast moeten overgeven aan corruptie, zelfverrijking en verkwisting. Wat een perfecte beschrijving van de gebeurtenissen rond de EU-begroting met haar niet-goedgekeurde rekeningen, slordige toewijzing van middelen en bedragen die continu stijgen, ondanks de pogingen van de 27 lidstaten om hun uitgaven te beteugelen. Dit is wat er gebeurt als er geen koppeling bestaat tussen belastingheffing, volksvertegenwoordiging en uitgaven, als de EU schouderklopjes verwacht als zij de geldkraan openzet, maar geen verwensingen wil als zij de begroting verhoogt.

We kunnen deze bedragen alleen weer in lijn brengen met de verwachtingen van de publieke opinie wanneer de begrotingsverantwoordelijkheid wordt teruggegeven aan de nationale parlementen en de nationale parlementariërs, die aan hun kiezers, die tegelijkertijd hun belastingbetalers zijn, rekenschap moeten afleggen.

- Verslag-Gauzès (A7-0340/2010)

Cristiana Muscardini (PPE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, wij zijn vóór deze maatregel en bedanken de rapporteur, die zeer precies te werk is gegaan.

Wij zijn echter van mening dat dit werk de Europese instellingen moet dwingen de ontwikkelingen van deze nieuwe discipline in de toekomst in de gaten te blijven houden, omdat zich in het verleden helaas te vaak onduidelijke situaties hebben voorgedaan die het financiële stelsel negatief hebben beïnvloed en schadelijk waren voor bedrijven en spaarders.

Wij achten het van groot belang een nieuw Europees systeem op te zetten voor bureaus en toezicht uit te oefenen op alle autoriteiten van de centrale banken om te bewerkstelligen dat de ratings daadwerkelijk aansluiten op het moderne financiële stelsel en nuttig zijn voor de burgers. Wij danken daarom de rapporteur.

Peter Jahr (PPE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, de vraag is: wie controleert eigenlijk de controle-instanties? Ook in de voetbalsport moeten scheidsrechters zich aan goedkeuringsprocedures onderwerpen, en wat voor het voetbal geldt, moet toch zeker ook voor de financiële markten gelden. De soliditeit van financiële producten en de kredietwaardigheid van banken, ja zelfs van landen, wordt er overgelaten aan ratingbureaus, maar als die een monopoliepositie innemen, zich aan iedere controle onttrekken, ontwikkelen zij zich tot goddelijke instellingen die aanbeden worden. Maar dat kan niet, want de Heilige Schrift zegt: "Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben." In het onderhavige verslag wordt getracht een einde te maken aan deze misstand door controles van ratingbureaus in te voeren. Het Parlement zal te zijner tijd informeren of dat zijn vruchten heeft afgeworpen.

- Verslag-Jędrzejewska en Trüpel (A7-0369/2010)

Barbara Matera (PPE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de stemming van vandaag over de begroting 2011 betekent de afsluiting van een nieuwe procedure waaruit, hoe moeizaam dat ook is gegaan, de verantwoordelijke en standvastige houding van de begrotingsautoriteiten bleek.

Ondanks dat het een compromisoplossing is waar zowel het Parlement als de Raad offers voor hebben moeten brengen, heeft het de invoering voorkomen van een systeem van twaalfden, dat ernstige gevolgen zou hebben gehad voor de financiering van programma's van de Europese Unie.

Het Parlement is tevreden met de doelstellingen die we hebben bereikt. Het wijst echter met beschuldigende vinger naar degenen die ervoor hebben gezorgd dat het akkoord over het Internationale Thermo-nucleaire Experimentele Reactor-programma en over flexibiliteit niet tot stand is gekomen. De Unie heeft zelfs aan geloofwaardigheid ingeboet in de ogen van haar internationale partners en loopt hierdoor het gevaar de financiering van haar toezeggingen niet rond te krijgen en de nieuwe actiekaders die voortvloeien uit het Verdrag van Lissabon niet te behalen.

Daarom moeten we vanaf januari 2011 prioriteiten stellen en ervoor zorgen dat deze de komende jaren financieel worden ondersteund.

- Verslag-Weisgerber (A7-0050/2010)

Mario Pirillo (S&D). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de noodzaak om meetsystemen te moderniseren en tegelijkertijd de wetgeving te verbeteren bracht ons ertoe Europese richtlijnen inzake metrologie in te trekken.

Ook ik ben ervan overtuigd dat dit de eerste stap is richting een radicale en nauwkeurigere hervorming op dit gebied. Daarnaast leidt het geen twijfel dat we voldoende tijd moeten uittrekken zodat lidstaten kunnen vaststellen welke gevolgen de intrekking van deze regelgeving voor hun eigen wetgeving zal hebben, en noodzakelijke veranderingen kunnen doorvoeren.

Tot slot sluit de beslissing tot intrekking van de verschillende richtlijnen perfect aan bij de noodzaak tot meer vereenvoudiging, die in alle sectoren nadrukkelijk wordt gevoeld. We hopen echter dat het middel niet erger is dan de kwaal.

- Verslag-Gurmai en Lamassoure (A7-0350/2010)

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het Verdrag van Lissabon voorziet in een belangrijke ontwikkeling voor de democratische werking van de Europese Unie, namelijk een nieuw concreet instrument voor burgerparticipatie in het Europees debat en de Europese integratie.

Het Europees burgerinitiatief introduceert een nieuw concept van internationale democratie en brengt de Europese Unie een nieuwe vorm van participerende democratie. Al onze burgers kunnen rechtstreeks een beroep op de Europese Commissie doen om een wetgevingsvoorstel in te dienen.

Wij zijn ingenomen met het voorstel van de Commissie, aangezien het betrekken van het maatschappelijk middenveld en het formuleren van beleid in het besluitvormingsproces de democratische legitimiteit van onze instellingen verhoogt en de Europese Unie dichter bij haar burgers brengt.

Oriol Junqueras Vies (Verts/ALE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in de eerste plaats wil ik mijn tevredenheid over de goedkeuring van het Europees burgerinitiatief kenbaar maken, waar ik namens de Commissie cultuur en onderwijs schaduwrapporteur voor ben geweest. Tegelijkertijd wil ik mijn beklag doen over het feit dat het Parlement heeft nagelaten te stemmen over twee vraagstukken die mijns inziens cruciaal zijn: het

recht van jongeren ouder dan 16 jaar om dit initiatief te ondertekenen en het stemmen voor inwoners.

We weten dat deze initiatieven niet in het Verdrag van Lissabon zijn opgenomen en dit zijn enkele argumenten waarom wij tegen dit Verdrag zijn.

Jens Rohde (ALDE). - (DA) Mijnheer de Voorzitter, de Deense liberale partij heeft vandaag voor het burgerinitiatief gestemd, omdat het de mogelijkheid van participatie voor burgers bevordert en de EU veel beter toegankelijk maakt. In het Parlement hebben we ervoor gezorgd dat er enkele gestandaardiseerde voorwaarden zijn opgenomen om het burgerinitiatief ongeacht de lidstaat toegankelijk te maken en om te waarborgen dat het instrument eenvoudig te gebruiken blijft. Echter, de burgers moeten uit minimaal een kwart van de lidstaten afkomstig zijn, waarbij het aantal burgers uit elke lidstaat ten minste gelijk moet zijn aan het aantal leden van het Europees Parlement uit die lidstaat vermenigvuldigd met een factor van 750. Ook moeten de burgers oud genoeg zijn om te mogen stemmen in parlementaire verkiezingen. Wij zijn van mening dat deze voorwaarden belangrijk zijn om te waarborgen dat het burgerinitiatief ook de validiteit krijgt die absoluut noodzakelijk is, opdat het wordt beschouwd als een serieuze bijdrage aan de ontwikkeling van democratie.

Hannu Takkula (ALDE). - (FI) Mijnheer de Voorzitter, ik wil een paar dingen over het burgerinitiatief zeggen. Het is waar dat wij met het Verdrag van Lissabon een nieuw initiatief kregen dat onze burgers aanmoedigt aan de democratie deel te nemen. Als een miljoen burgers een petitie ondertekenen, dan neemt de Commissie die vervolgens in behandeling, maar is dat dan alles? Naar mijn mening is dit een goed initiatief, maar wij moeten erover nadenken hoe het verder kan worden ontwikkeld.

Het uitgangspunt is dat onze burgers vooral via verkiezingen aan het democratische proces meedoen. Op die manier kunnen wij de zaken behandelen die voor de mensen belangrijk zijn. Dit nieuwe initiatief zal de betrokkenheid van de burgers waarschijnlijk vergroten, hoewel ik anderzijds denk dat het ertoe leidt dat de Commissie alleen initiatieven beantwoordt en dat er geen concrete resultaten worden geboekt. Daarom moeten wij er opnieuw over nadenken hoe wij de mensen daadwerkelijk kunnen aansporen aan de politieke besluitvorming deel te nemen.

Morten Løkkegaard (ALDE). - (DA) Mijnheer de Voorzitter, puur als aanvulling op wat reeds is gezegd in verband met de steun van de Deense liberale partij wil ik zeggen dat dit een ongelooflijk belangrijk initiatief is. Het is ook een experiment dat we – en dit is waar ik toe oproep – zeer nauwgezet moeten volgen en waarbij we ervoor moeten zorgen dat de periode van drie jaar die nu voor dit initiatief is vastgelegd ook daadwerkelijk wordt opgevolgd, en we moeten tevens bekijken of dit nu een echt burgerinitiatief is of dat het – als ik het zo mag zeggen – gebruikt wordt met het oog op andere belangen. Het is belangrijk voor het succes – het succes waarop we allemaal hopen voor dit initiatief – dat het ook werkelijk de burgers zijn die het initiatief nemen. In dit verband zou ik ook willen zeggen dat ik persoonlijk hoop dat er een aantal toekomstgerichte, constructieve en positieve onderwerpen zullen zijn die burgers aan de orde willen stellen in verband met het EU-project, zodat het niet altijd het eeuwige "nee"-kamp zal blijken te zijn dat het patent heeft op het gebruik van dit soort initiatieven.

Sonia Alfano (ALDE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb de wetgevingsprocedure voor het Europees burgerinitiatief op de voet gevolgd en ik ben verheugd, deels door de verklaringen van de Raad en de Commissie, dat de eerste verzoekschriften over een jaar zullen worden ingediend.

Ook ben ik trots aan het Europees Parlement mee te kunnen delen dat er in Italië een brede beweging aan de basis van burgers, verenigingen en commissies is ontstaan als gevolg van de goedkeuring van de afschuwelijke richtlijn inzake dierproeven. Deze beweging zal komend jaar niet stilzitten, maar een voorstel voor de Commissie uit gaan werken: een voorstel dat de Europese Unie voorziet van moderne en beschaafde wetten en "nee" zegt tegen dierproeven – een wrede en wetenschappelijk ondoeltreffende praktijk – en sterk aandringt op alternatieve methodes.

Het afkeuren van vivisectie moet een doelstelling van de Europese Unie zijn, omdat dit de wens van haar burgers is.

Ashley Fox (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, volgens mij kan het burgerinitiatief nuttig zijn omdat het de burgers de mogelijkheid geeft rechtstreeks tot de Commissie te spreken, maar het blijft de vraag hoe de Commissie op voorstellen zal reageren die haar niet bevallen.

Het valt te verwachten dat er een stortvloed van initiatieven aan zit te komen waarin de Commissie wordt verzocht meer te ondernemen en voor meer Europa te zorgen, en ongetwijfeld zal de Commissie hier enthousiast op reageren.

Maar hoe zal zij reageren op voorstellen om voor minder Europa te zorgen of het Europese beleid te verbeteren, of minder geld te verspillen of wellicht uit te sluiten dat er ooit een Europese belasting komt? Ik ben benieuwd hoe de Commissie op dergelijke voorstellen zal reageren. Worden die voorstellen met de nodige eerbied behandeld? Als zij alleen iets gaat doen met voorstellen die in haar straatje passen, is dit instrument geen stuiver waard.

Seán Kelly (PPE). - (GA) Mijnheer de Voorzitter, ik heb met veel genoegen mijn steun aan deze voorstellen gegeven. Naar mijn idee hebben de rapporteurs zeer goed werk verricht, niet alleen voor de Europese Unie, maar ook voor onze burgers in het algemeen.

(EN) Het burgerinitiatief was een zeer belangrijk onderdeel van het Verdrag van Lissabon, dat in Ierland iets meer dan een jaar geleden werd goedgekeurd, maar een tijd lang leek het erop dat het hele proces door complexiteit en bureaucratie zou worden gedwarsboomd. Dankzij de inspanningen van de rapporteurs is het proces vereenvoudigd en werd het uitstekende idee ingevoerd om een initiatief te laten registreren door een comité van zeven leden uit zeven verschillende lidstaten. Ik denk dat deze en andere maatregelen ervoor zullen zorgen dat de burgers hun echte zorgen onder de aandacht kunnen brengen en dat de gevestigde belangen hopelijk buiten de deur worden gehouden.

(GA) Ik wil dan ook graag afsluiten met het volgende spreekwoord uit mijn eigen taal: Een goed begin is het halve werk. En dat goede begin is in dit geval een feit.

Nicole Sinclair (NI). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, dit lijkt me de schijndemocratie ten top. Het is een schande dat u de burgers van Europa niet hebt willen aanhoren vóór de invoering van het Verdrag van Lissabon, waarvan dit burgerinitiatief deel uitmaakt.

In antwoord op wat mijnheer Fox zojuist heeft gezegd wil ik erop wijzen dat de Commissie na de eerste fase van het burgerinitiatief zou kunnen besluiten dat het niet de moeite waard is. Dat is het probleem met deze regeling, omdat deze niet in een bindend mandaat voorziet. De Commissie kan een initiatief gewoon naast zich neerleggen. Eens te meer gaat de Europese Unie voorbij aan de wensen van de Europese burgers. Laten we eindelijk naar de burgers luisteren, zij zijn hier niet tevreden mee.

- Ontwerpresoluties RC-B7-0688/2010

Jim Higgins (PPE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik heb voor het werkprogramma van de Commissie voor 2011 gestemd.

De financiële crisis is een grote uitdaging die we bij de horens moeten vatten. Ik wens de Commissie succes met de verwezenlijking van haar doelstellingen. Wat betreft de euro is het uit het oogpunt van integriteit en cohesie van de Unie en vanuit het oogpunt van solidariteit binnen de Europese Unie absoluut van cruciaal belang dat we een gemeenschappelijke munt hebben en er alles aan doen deze te beschermen.

Met betrekking tot de werkgelegenheid en de economie ben ik verheugd dat de Commissie in januari 2011 haar eerste jaarlijkse groeianalyse zal goedkeuren. In de jaarlijkse groeianalyse wordt de economische situatie van de Unie, met inbegrip van eventuele onevenwichtigheden en systeemrisico's, onderzocht. Dit is van essentieel belang voor de overgang van Europa naar een slimme en duurzame economie.

Last but not least vormen we een gemeenschap van 500 miljoen mensen. We moeten ons zowel op het Europees toneel als op het wereldtoneel sterker inspannen. Ik wens de Commissie veel succes in het komende jaar.

Philip Claeys (NI). - Ik heb om tal van redenen tegen gestemd, maar de meest merkwaardige paragraaf is wel die waarin de lidstaten volgens dit Parlement ertoe moeten worden verplicht om 0,7% van hun bruto nationaal inkomen uit te geven aan ontwikkelingshulp en de Commissie zou moeten toezien op de naleving van die verplichting.

Los van de vraag of ontwikkelingshulp wel zin heeft, is het toch wel een serieuze schending van het subsidiariteitsbeginsel. Curieus is dan ook weer paragraaf 52, waarin de Commissie wordt aangezet om gebruik te maken van het *momentum*, zogezegd, in het uitbreidingsproces. Mag ik vernemen welk *momentum*? Heeft men het dan over de voortdurende provocaties van Turkije of de massale schendingen van de mensenrechten in dat land, om maar te zwijgen over de altijd maar verdergaande islamisering?

- Ontwerpresoluties RC-B7-0693/2010

Philip Claeys (NI). - Er staan zeker een paar goede zaken in deze resolutie, zoals de veroordeling van de deelname van de misdadiger Mugabe aan de top van Lissabon en het wijzen op de nefaste gevolgen van de hersenvlucht uit het Afrikaanse continent.

Ook wordt terecht benadrukt dat de ontwikkeling van een landbouwcapaciteit cruciaal is. Aan de andere kant moeten wij echt af van die onzinnige 0,7% norm. De 1 biljoen dollar ontwikkelingshulp die gedurende zestig jaar naar Afrika is gevloeid, heeft dit continent alleen maar verder in de ellende gestort. In plaats van altijd maar méér hulp moeten wij onze energie onder meer steken in de bestrijding van de illegale kapitaalvlucht, hetgeen trouwens terecht door deze resolutie wordt onderstreept.

Ook de migratieparagraaf kan mij allerminst bekoren en daarom heb ik uiteindelijk tegen gestemd.

Syed Kamall (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, als we zien in welke bedroevende toestand tal van Afrikaanse landen verkeren, willen wij in de EU en in de verschillende lidstaten hen natuurlijk allemaal van hun armoede bevrijden, maar ik vind dat we verstandiger om moeten gaan met onze hulp. In het geval van een ramp is het absoluut in

orde dat hulpverlening op korte termijn een vitale rol speelt, maar wanneer we naar de langetermijnonwikkeling kijken, wordt onze bijstand in sommige gevallen niet op de juiste manier besteed.

Zo is het natuurlijk niet in orde dat geld van de belastingbetalers in verschillende lidstaten van de EU naar regeringen in Afrika wordt gestuurd die hun land niet behoorlijk besturen en dit geld ook niet doorgeven aan degenen die het echt nodig hebben. Ontwikkeling kan het best worden bevorderd door steun te verlenen aan de ondernemers in armere landen, die in hun eigen gemeenschappen welvaart kunnen scheppen en hun vrienden en bureaus uit de armoede kunnen helpen.

Laten we onze markten openstellen, laten we gerichte bijstand verlenen voor de bevordering van handel en ontwikkeling in plaats van domweg hulp gelden te sturen.

Daniel Hannan (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, onlangs heb ik samen met een aantal leden van dit Parlement de ACS-Top in Kinshasa bijgewoond, officieel het op een na ergste land in de wereld. De VN houden een geluksindex bij en schalen de Democratische Republiek Congo alleen nog hoger dan Zimbabwe in. Maar de Congolezen kunnen zich uiteraard in tegenstelling tot de inwoners van Zimbabwe niet optrekken aan de gedachte dat alles beter wordt met een nieuwe regering, want zij hebben vrije verkiezingen achter de rug en beschikken over een internationaal erkende grondwet, en wat dies meer zij.

Wat we in de Democratische Republiek Congo zien, is een ingedikt concentraat van het Afrikaanse drama. Ik denk dat het koloniale verleden aldaar inderdaad meer opspeelt dan in de naburige landen, maar wil tegelijkertijd niet nog eens de hele ellende van de Kongo-Vrijstaat oprakelen. Uiteraard zitten we met de vloek van de natuurlijke hulpbronnen in het land, waardoor de band tussen belastingheffing en uitgaven wordt verbroken en politiek bedrijven synoniem wordt voor graaien naar eer en rijkdom. Maar bovenal zit het land met zijn heterogeniteit, een gebrek aan nationale identiteit, een gebrek aan linguïstische of etnische eendracht. "Houdt u van uw land, betaal dan belasting" stond ergens op een bord in Kinshasa te lezen. Natuurlijk doet niemand dat.

U begrijpt waarschijnlijk wel waarom ik het hier nu over heb. De voorzitter van de Europese Raad zei dat patriotisme tot oorlog leidt. Ik zou hem heel graag eens meenemen naar een plaats waar elk patriotisme ontbreekt om te laten zien waar dat toe leidt.

- Ontwerpresoluties RC-B7-0688/2010

József Szájer (PPE). - (HU) Mijnheer de Voorzitter, we weten allemaal dat als gevolg van de financiële crisis de staatspijler van het pensioenstelsel, die meer zekerheid biedt, steeds aantrekkelijker wordt binnen enkele Europese landen. Veel landen nemen hun eigen stelsels onder de loep en doen hun best om het pensioenstelsel van de staat te versterken. Ook al valt het pensioenstelsel in eerste instantie onder de nationale bevoegdheden, de richting die debatten over deze vraagstukken opgaan, is nog altijd van belang. Ik juich daarom punt 30 van het besluit over het werkprogramma van de Commissie toe, dat nu met steun van de drie grootste fracties, te weten de volks-, de sociale en de liberale fractie, binnen het Europees Parlement is goedgekeurd, waarin wordt benadrukt dat de eerste, dat wil zeggen de staatspijler van het pensioenstelsel moet worden versterkt. Mijn vaderland Hongarije heeft een belangrijke stap in de juiste richting gezet met de wet die gisteren is aangenomen. Het pensioendebat binnen de EU betreffende de witboeken en vervolgens de groenboeken, moet op die voet verder gaan. Het Europees Parlement verzoekt de Commissie dit op te pakken en ik ben daarom zeer verheugd over dit voorstel.

- Verslag-Gál (A7-0344/2010)

Clemente Mastella (PPE). – *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het nieuwe institutionele kader dat is ingevoerd bij het Verdrag van Lissabon, benadrukt dat de effectieve bescherming en de bevordering van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden de kern vormen van de democratie en de rechtstaat in de Europese Unie.

Ik sta achter dit verslag omdat ik ervan overtuigd ben dat er een nieuw intern mensenrechtenbeleid moet komen voor de Unie dat doeltreffend en omvattend is en dat zowel op nationaal niveau als op het niveau van de EU voorziet in effectieve verantwoordingsmechanismen om de talrijke schendingen die we dagelijks zien aan te pakken.

We willen benadrukken dat de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon het juridische gezicht van de Europese Unie fundamenteel veranderd heeft. Het Handvest van de grondrechten heeft nu dezelfde rechtskracht als de Verdragen, vormt de meest moderne codificatie van grondrechten, biedt een goed evenwicht tussen rechten en solidariteit, en omvat politieke, economische, sociale, culturele en burgerrechten, alsook rechten van de derde generatie.

Antonello Antinoro (PPE). – *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik heb besloten vóór dit verslag te stemmen, niet alleen omdat mijn fractie hiertoe heeft besloten, maar ook omdat ik er heilig van overtuigd ben dat dit verslag in institutioneel opzicht van groot belang en onmisbaar is in een tijd dat de bevoegdheden van het Parlement worden bepaald, maar nog verder vorm moeten krijgen.

We wilden van onze eerste goedkeuring van de begroting onder het Verdrag van Lissabon uiteraard een belangrijke gebeurtenis maken. Daarom was het van belang dat we een gemeenschappelijk standpunt innamen; vandaar de inspanningen van de rapporteur om naar compromisamenten te zoeken zodat beslissingen die er alleen maar toe zouden leiden dat het langer duurt om tot een definitieve procedure te komen inzake de toepassing van het Verdrag van Lissabon, voorkomen kunnen worden.

Ik bedank mevrouw Gál daarom voor haar werk en hoop dat dit verslag leidt tot collectieve verbeteringen in de activiteiten van de Europese instellingen.

Hannu Takkula (ALDE). – *(FI)* Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik mevrouw Gál complimenteren met dit uitstekende verslag over de situatie van de grondrechten in de Europese Unie. Dit is echter slechts een verslag. Wij moeten beseffen dat wij nog steeds veel te doen hebben in de Europese Unie. Helaas worden niet ieders grondrechten in de praktijk gebracht, ook al wordt dit in theorie beweerd. Wij hebben bijvoorbeeld een grote Roma-minderheid, wier grondrechten niet in elk opzicht in de praktijk worden gebracht.

Wij hebben ook problemen met de vrijheid van meningsuiting. Wij hebben vandaag de Sacharov-prijs voor de vrijheid van meningsuiting uitgereikt aan een Cubaanse dissident, maar wij hebben ook binnen Europa nog problemen. Niet overal kan men vrijuit spreken of zijn eigen mening uiten. Wij hebben daar een concreet voorbeeld van in het Europees Parlement in de vorm van een collega, die hier omringd door beveiligers rondloopt, omdat hij voor zijn eigen veiligheid moet vrezen. Wij moeten de Europese grondrechten verdedigen en ervoor strijden dat iedereen in de Europese Unie vrijelijk zijn mening kan uiten.

Sonia Alfano (ALDE). – *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het is bekend dat de activiteiten van de Italiaanse regering het Handvest van grondrechten continu schenden.

Denk maar aan het akkoord tussen Italië en Libië, dat resulteerde in de schending van tientallen artikelen van het Handvest, of aan het voorstel van de *bavaglio*-wet, die is bedoeld om de pers de mond te snoeren en het juridische systeem lam te leggen.

Het gaat hier om een regering die gesteund wordt door een parlement dat op ondemocratische wijze is verkozen, zonder dat burgers de kans krijgen een voorkeur uit te spreken, een regering die gisteren het vertrouwen kreeg met stemmen uit de oppositiebanken van parlementsleden die openlijk toegaven te zijn benaderd met beloftes over de kandidatuur bij toekomstige verkiezingen en geld in ruil voor stemmen.

(Spreekster wordt door een kritische afgevaardigde onderbroken)

De feiten tonen aan dat er corruptie heeft plaatsgevonden. Dit is niets nieuws voor de corrupte mijnheer Berlusconi, zoals naar voren is gekomen uit de definitieve uitspraken in de kwesties Mondadori en Mills.

(Laat het Europees Parlement nu ook al viswijven binnen?)

Op 9 december vierde het Europees Parlement de Internationale Anti-Corruptie Dag. Gisteren begon het Italiaanse parlement aan zijn eerste dag als voorstander van de legalisering van corruptie van parlementsleden.

De Voorzitter. – Mevrouw Ronzulli, ik verzoek u te gaan zitten en op te houden met praten. Dit is niet gepast in de vergaderzaal van het Europees Parlement. U hebt niet het woord en u mag andere sprekers niet op deze manier onderbreken. Gelieve u hieraan te houden. Gaat u verder, mevrouw Alfano. Ik geef u nog een halve minuut.

Sonia Alfano (ALDE). – *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, op 9 december vierde het Europees Parlement de Internationale Anti-Corruptie Dag. Gisteren begon het Italiaanse parlement aan zijn eerste dag als voorstander van de legalisering van corruptie van parlementsleden.

De Voorzitter. – Mevrouw Ronzulli, ik zeg dit nog één keer. Als u nog eens opstaat en de vergadering verstoort, zal ik u vragen de zaal te verlaten. Is dat duidelijk genoeg? Doet u het niet nog een keer.

Sirpa Pietikäinen (PPE). – *(FI)* Mijnheer de Voorzitter, met de aanneming van het Verdrag van Lissabon is het bindende Handvest van de grondrechten een van de belangrijkste nieuwe terreinen voor het welzijn van onze burgers. In de volgende stap zullen de verschillende Europese instellingen zich moeten richten op het controleren en bevorderen van de grondrechten op alle beleidsterreinen van de Europese Unie en in alle lidstaten, op een manier die zo bindend en doeltreffend mogelijk is.

Om dit te bereiken is het belangrijk dat zowel individuen als de verschillende instellingen ervoor zorgen dat de richtlijn inzake gelijke behandeling, die momenteel in de Raad is blijven steken, wordt afgehandeld en dat wij op die manier juridisch bindende middelen krijgen om in te grijpen in gevallen van discriminatie in lidstaten.

Ik wil er ook op wijzen dat het heel belangrijk is om in te grijpen in gevallen van zowel flagrante als heimelijke discriminatie. Heimelijke discriminatie richt zich bijvoorbeeld op oudere mensen.

Philip Claeys (NI). – Het spreekt voor zich dat ik tegen dit politiek correcte verslag heb gestemd. Als Vlaams nationalist vind ik het totaal onaanvaardbaar dat dit Parlement nationalisme automatisch op één lijn stelt met vreemdelingenhaat en discriminatie.

Ronduit gevaarlijk is het voorstel om inbreukprocedures tegen lidstaten aan te vullen met een procedure, waarbij bepaalde beleidsmaatregelen worden geblokkeerd, totdat de Commissie beslist om al dan niet een officiële inbreukprocedure te starten. Dit komt er ronduit op neer dat lidstaten onder curatele worden gesteld en dit is een onaanvaardbare situatie.

Een effectief uitzettingsbeleid zal in de toekomst geblokkeerd kunnen worden door de Europese Commissie en daar gaat zij haar boekje ver te buiten. Dit zijn taken die moeten worden uitgevoerd en uitgeoefend door de nationale lidstaten en niet door de Europese Commissie.

Daniel Hannan (ECR). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, in een bijlage bij 1984 schreef George Orwell een hoofdstuk over newspeak en sprak hij over de manier waarop taal kan worden gecorrumpeerd en veranderd en op die manier ons denken kan veranderen. Hij haalde daarbij het voorbeeld aan van het woord "vrij". Hij stelde zich voor dat in de newspeak het woord "vrij" uitsluitend gebruikt zou worden als "deze hond is vrij van luizen" en "dit veld is vrij van onkruid". Op die manier verdwijnt het concept van intellectuele en politieke vrijheid, domweg omdat er geen woorden zijn om daar uitdrukking aan te geven. Dat was een griezelig vooruitziend voorbeeld, omdat dit inderdaad min of meer in onze tijd met het woord vrij gebeurd is.

Vroeger betekende het vrijwaring van staatsdwang: vrijheid van meningsuiting, vrijheid van vergadering, vrijheid van godsdienst, maar nu betekent het "ergens recht op hebben". Ik heb de vrijheid te werken; ik heb de vrijheid gebruik te maken van het nationale gezondheidszorgstelsel of van wat dan ook. Dit verslag over mensenrechten is verschoven van het concept van rechten als een waarborg van persoonlijke vrijheid naar rechten als een claim op alle anderen. In plaats van dat het ervoor zorgt dat onze rechten gelijkelijk worden behandeld, wil het dat onze rechten ongelijk worden behandeld. Europa kent geen crisis van de mensenrechten, maar zit wel midden in een crisis van de democratie. We moeten niet denken dat we die oplossen door bevoegdheden over te hevelen van gekozen vertegenwoordigers naar ongekozen juristen.

Licia Ronzulli (PPE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, excuses voor het eerdere voorval, maar als Italiaanse kan ik dergelijk gedrag niet over mijn kant laten gaan. Ik ben het zat dat mevrouw Alfano tijd van de stemverklaringen blijft opgebruiken om leugens te verkondigen en de werkelijke situatie zoals die in Italië bestaat, verdraait. Gisteren vond er op basis van het meerderheidsprincipe en volkomen democratisch een vertrouwensvotum plaats in het Italiaanse parlement. Ik zie daarom af van mijn stemverklaring waarin staat dat ik voor het verslag van de heer Juvin heb gestemd.

- Verslag-Juvin (A7-0338/2010)

Mario Pirillo (S&D). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ook ik ben ervan overtuigd dat reclame een belangrijke rol kan spelen bij het bevorderen van de mededinging en het concurrentievermogen tussen bedrijven, zodat consumenten een ruimere keuze hebben.

Niettemin moet Europa ervoor zorgen dat er strengere regels gelden binnen de sector, anders bestaat het gevaar dat deze steeds overheersender wordt, met name door het gebruik van nieuwe technologieën. Het komt zelfs steeds vaker voor dat consumenten gevoelige gegevens prijsgeven zonder te weten wat de gevolgen hiervan kunnen zijn.

Daarom juich ik het verslag van de heer Juvin toe, met name omdat het zich richt op de meest kwetsbare personen, zoals kinderen, die niet in staat zijn om commerciële aanbiedingen die door agressieve reclame aan de man worden gebracht, onafhankelijk te beoordelen.

Sirpa Pietikäinen (PPE). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, reclame is vaak een nuttige bron van informatie voor consumenten en helpt hen verstandige keuzen te maken. De sector heeft ook een uitstekende zelfcontrole met betrekking tot ethische regels op basis waarvan wordt bepaald wat toelaatbare en goede reclame is.

De afgelopen jaren is deze praktijk echter duidelijk in het slop geraakt, zoals wij bijvoorbeeld kunnen zien aan hoe kinderen worden gebruikt en aan reclame die op kinderen is gericht. Ik ben daarom van mening dat het Parlement moet ingrijpen en in een latere fase dit uitstekende verslag als basis moet gebruiken om te bekijken of de richtlijn moet worden herzien en aangescherpt moet worden.

Anna Maria Corazza Bildt (PPE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, reclame is cruciaal voor een goed functionerende interne markt, zij bevordert de concurrentie en biedt consumenten een keuze. Ik heb voor het verslag over adverteren gestemd. Er wordt geen nieuwe wetgeving over regulering van reclame voorgesteld, noch maatregelen om het internet onder controle te plaatsen of te muilkorven.

Het verslag draagt bij tot vergroting van het inzicht dat er op verantwoorde wijze dient te worden geadverteerd om oneerlijke handelspraktijken in de reclame tegen te gaan en persoonsgegevens en privacy van consumenten te eerbiedigen.

Ik wil het bedrijfsleven oproepen zijn deel van de verantwoordelijkheid op zich te nemen door zelfregulering toe te passen en op vrijwillige basis te zorgen dat er geen misleidende, verborgen en opdringerige reclame de wereld wordt ingestuurd. Ik wil vooral oproepen onze kinderen te vrijwaren van reclame. Het moet afgelopen zijn met de inzet van Batman, Spiderman en Bamse tegen onze kinderen.

- Verslag-Bendtsen (A7-0331/2010)

Jim Higgins (PPE). – (GA) Mijnheer de Voorzitter, ik sta positief tegenover het verslag-Bendtsen en ik heb er dan ook mijn steun aan gegeven. Wij moeten benadrukken dat energiebesparing een manier is om de vraag naar energie in de Europese Unie te verminderen. Dat is dus ook een stap op weg naar de verwezenlijking van meer energie-efficiëntie. Wij discussiëren vaak over hernieuwbare energiebronnen, maar het is heel gemakkelijk om daarbij ons energieverbruik uit het oog te verliezen. Ik heb mijn steun aan dit verslag gegeven, omdat ik het bijzonder belangrijk vind. Tot slot wil ik de rapporteur graag feliciteren.

Jens Rohde (ALDE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, een interessant staaltje van agressie hier van onze Italiaanse collega.

Vorige week maakten een heleboel mensen de verre trip naar Cancún, maar ze kwamen niet ver in de bestrijding van de klimaatverandering. Wij hier hebben vandaag met de stemming over energie-efficiëntie echter wel een stap vooruit gezet. Zoals in het verslag terecht wordt gezegd, is energie-efficiëntie de meest kosteneffectieve en snelste manier om de uitstoot van CO₂ te verlagen. Dat neemt niet weg dat de maatregelen in de lidstaten allesbehalve afdoende zijn. Als we verdergaan op de ingeslagen weg, zijn we in 2020 pas halverwege de 20 procent. Daarom zijn bindende doelstellingen ten aanzien van

energie-efficiëntie ook zo broodnodig. In dit verslag wordt een groot aantal van de oplossingen genoemd. Nu is het nog een kwestie van uitvoeren. Ik zou de heer Bendtsen graag willen bedanken en mijn complimenten willen overbrengen voor zijn uitstekende verslag.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Mijnheer de Voorzitter, ik zou de rapporteur, de heer Bendtsen, willen feliciteren met dit zeer belangrijke verslag over de herziening van het Actieplan voor energie-efficiëntie. Ik heb ervoor gestemd omdat ik van mening ben dat het niet alleen uit economische overwegingen belangrijk is, maar ook in het licht van de conferentie in Cancún. Wij zijn er wel in geslaagd om wat nader tot elkaar te komen, vandaar dat het zeer belangrijk is om het werk voort te zetten dat de Europese Unie is begonnen om de CO₂-uitstoot in de Unie terug te dringen. Energie-efficiëntie is een van de meest geschikte wegen om dat te bereiken. De lidstaten moeten beschikken over doeltreffende nationale actieplannen op dit gebied, met inbegrip van financiële instrumenten. De lidstaten en de Europese Commissie moeten het eens zijn over specifieke hulp. Alle Europeanen profiteren van besluiten zoals die welke vandaag zijn genomen, omdat we het hebben over tal van gebieden die los van elkaar staan: vervoer, nieuwe technologieën en de energie-efficiëntie van gebouwen, de productie-industrie en de vervoersinfrastructuur. Dit document is een verzameling van maatregelen die niet alleen gericht zijn op de bescherming van het milieu, maar ook op het vooruithelpen van nationale economieën.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, ook ik heb voor dit verslag over energie-efficiëntie van de heer Bendtsen gestemd. In de Europese Unie heeft het Europa 2020-programma ons gebonden aan energie-efficiëntie, energiebesparing en het gebruik van hernieuwbare energiebronnen. Wij moeten echter beseffen dat als wij ons dergelijke doelen stellen, iedereen zich eraan moet houden. Dat is een probleem in Europa: er zijn goede doelen, maar de lidstaten zijn er niet aan gebonden.

Het is natuurlijk te hopen dat, als wij over efficiënt gebruik van energie spreken, dat niet alleen beperkt blijft tot Europa, maar ook voor daarbuiten geldt. Het is duidelijk dat energie-efficiëntie en energiebesparing in geen geval een belemmering voor het concurrentievermogen mogen opleveren: wij moeten er ook voor zorgen dat wij op de wereldmarkt kunnen concurreren, zodat wij ook voor welvaart en concurrentievermogen in Europa kunnen zorgen. Zoals ik zei is het belangrijk om ons te houden aan de verplichtingen die wij zijn aangegaan.

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik vind dat de Europese Unie zich niet kan terugtrekken uit de energiestrijd die beslissend is voor de toekomst van onze planeet.

We moeten de mythe ontcrachten dat er een sterk verband bestaat tussen de economie van een land en de stijging van het energieverbruik. Europa moet pionier zijn van een nieuw duurzaam economisch model gebaseerd op een geringer gebruik van hulpbronnen, waaronder energie, met een optimale productiviteit. Daarom moeten we het verband tussen economische groei en toename van energie die verkocht wordt aan bedrijven en burgers, loslaten en in plaats daarvan een verband leggen met de verbetering van de energiedienstverlening, die banen en energie-efficiëntie oplevert.

Daarom ben ik van mening dat energie-efficiëntie van het grootste belang is voor de toekomst van de Europese Unie, zowel op economisch als milieugebied, en ik hoop dat

de Commissie onmiddellijk de noodzakelijke maatregelen zal treffen om deze bindende doelen, die het Parlement vandaag heeft vastgesteld, te verwezenlijken.

Sirpa Pietikäinen (PPE). – (FI) Mijnheer de Voorzitter, ik heb voor een ambitieuzer en meer bindend beleid gestemd in dit Actieplan voor energie-efficiëntie en ik ben heel blij met het definitieve standpunt van het Parlement hierover.

Klimaatverandering wordt in eerste instantie niet alleen voorkomen door internationale verplichtingen of verklaringen: wij hebben praktische oplossingen nodig voor het bereiken van de emissiereductiedoelen. Verbetering van de energie-efficiëntie is daarbij het allerbelangrijkste project. Om daarvoor te kunnen zorgen, hebben wij een zeer breed en omvattend beleid voor het verbeteren van die energie-efficiëntie nodig, dat bindend is en zo nodig financiële prikkels en sancties omvat. Dit actieplan is een goede stap in die richting.

De Voorzitter. – Mijnheer Silvestris, geeft u mij een applausje of doet u een beroep op het Reglement tijdens de stemverklaringen? Dat is niet gebruikelijk, maar gaat u uw gang.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, u kunt zien dat ik applaudisdeer, terwijl ik tevens van de gelegenheid gebruik maak om een opmerking te maken over de gang van zaken.

Mijnheer de Voorzitter, bent u ook voornemens maatregelen te treffen tegen Parlementsleden die zich in de gelukkige positie bevinden om hun spreektijd te gebruiken om de regering van hun land te beledigen?

In uw aanwezigheid heeft een Parlements lid zojuist de Italiaanse regering beledigd, die gisteren de steun van het Italiaanse parlement heeft gekregen, zoals zij ook de steun geniet van de Italiaanse burgers. Dit bevalt het Parlements lid in kwestie misschien niet, maar dat is haar probleem dat zij met haar eigen vrienden kan uitzoeken. Dit Parlements lid heeft gebruik gemaakt van haar spreektijd hier om de regering van haar land, dat ook mijn land is, te beledigen, in plaats van haar stem uit te brengen.

Mijnheer de Voorzitter, ik zou u willen vragen of u van plan bent dit soort zaken te tolereren, ondanks het Reglement, want als dit het geval is ben ik van plan alle toekomstige stemmingen bij te wonen, om iets te zeggen in het voordeel van de regering die Italië legitiem, met instemming van het land en zijn parlement, bestuurt.

De Voorzitter. – U mag het als een gunst beschouwen dat ik u niet onderbrak, want wat u zei kwam niet echt neer op een beroep op het Reglement. Het is niet mijn taak om in de gaten te houden wat leden besluiten te zeggen. Het is mijn taak ervoor te zorgen dat ze het zeggen wanneer ze aan de beurt zijn om het te zeggen, in plaats van elkaar in de rede te vallen, en dan ook nog eens op een vrij onbeschofte en luidruchtige manier. Bedankt dus voor uw opmerking. Ik blijf erop staan, als ik de vergadering voorzit tenminste, dat de leden op een beschaafde manier met elkaar omgaan, en ik zal proberen om zo goed als ik kan op de tijd te letten. Wat de leden zeggen in een democratische vergaderzaal als deze, is hun eigen zaak, niet de mijne.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag een paar opmerkingen over dit onderwerp maken.

(EN) Tot nog toe lag het accent bij de aanpak van de klimaatverandering op hernieuwbare energie. Uiteraard is dat van groot belang, maar er kan zoveel meer bereikt worden met een grotere energie-efficiëntie. Ik ben dan ook buitengewoon ingenomen met dit verslag.

Er kan zoveel meer gedaan worden op het vlak van gebouwen, zeker met het gebouw waarin we ons nu bevinden, de gebouwen in Brussel en nog veel meer openbare gebouwen. Het is van groot belang dat we deze energie-efficiënter maken. Dat geldt eveneens voor uiteenlopende vormen van vervoer. Er zijn nog zoveel gigantische brandstofslurpende auto's op de weg. Autoproducenten moeten worden verplicht ze veel energie-efficiënter te maken.

Er is echter een groep die ik een warm hart toedraag. In mijn land doen de scholen fantastisch werk op het vlak van de groene vlag. Dat verdient onze erkenning en aanmoediging, want via de scholen worden kinderen en ook hun ouders bereikt en wordt een positieve kijk op het onderwerp bewerkstelligd.

Schriftelijke stemverklaringen

- Verslag-Böge (A7-0367/2010)

Sophie Auconie (PPE), *schriftelijk*. – (FR) De begrotingspraktijk van de Europese Unie kent een aantal beginselen, waarvan specialisatie er een is. Dit betekent dat een bedrag dat aan een bepaald beleid is toegewezen, enkel ten behoeve van datzelfde beleid kan worden besteed. Dit beginsel waarborgt, samen met enkele andere, een deugdelijk financieel beheer van de Unie. Tegelijkertijd leidt dit echter ook tot een zekere budgettaire starheid. Niet alle uitgaven waarvoor de Unie wordt geplaatst, kunnen worden voorzien. Dat geldt voor de jaarlijkse begroting en in nog heviger mate voor het meerjarige financiële kader. Daarom is er sinds enige jaren een "flexibiliteitsinstrument" ingesteld. Dit bestaat uit een financiële reserve waarvan het bedrag jaarlijks in de begroting wordt opgenomen. Zo kunnen beleidsonderdelen of projecten met onvoorziene kosten worden gefinancierd. In het verslag van mijn collega Reimer Böge wordt aangedrongen op het gebruik van dit instrument om het programma Een Leven Lang Leren, het programma Concurrentievermogen en innovatie en het programma voor financiële bijstand aan Palestina te financieren. Aangezien dit drie onderwerpen zijn waaraan de Unie naar mijn overtuiging een positieve bijdrage kan leveren, heb ik zonder aarzeling voor deze tekst gestemd.

Zigmantas Balčytis (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik ben het eens met het besluit van het Europees Parlement om in 2011 extra financiële steun toe te kennen aan de uitvoering van het programma Een Leven Lang Leren en het programma Concurrentievermogen en innovatie. De doelstelling van de Strategie van Lissabon, namelijk om van de Europese Unie een mondiaal concurrerende en op kennis gebaseerde economie te maken gebaseerd op duurzame economische ontwikkeling en nieuwe banen, waarbij naar een betere sociale cohesie moet worden gestreefd, zou kunnen worden bereikt door deze programma's ten uitvoer te brengen.

Om het mondiale concurrentievermogen van de Europese Unie te vergroten zou er bijzondere aandacht aan het midden- en kleinbedrijf moeten worden besteed en daaraan de benodigde hulp en financiële steun moeten worden gegeven. Verder zouden investeringen in groene innovaties en de ontwikkeling van wetenschappelijk onderzoek het gebruik van hernieuwbare energiebronnen kunnen stimuleren, waardoor het gemakkelijker wordt om nieuwe, duurzame banen in verschillende sectoren te scheppen, bijvoorbeeld in de energie-, de productie- en de vervoerssector.

Bastiaan Belder (EFD), *schriftelijk*. – (EN) Het verslag-Böge over het flexibiliteitsinstrument kan niet op mijn steun rekenen. Het voorstel van de Europese Commissie is onvoldoende onderbouwd voor wat betreft de vraag waarom dit extra geld nodig is. Bovendien sta ik uiterst kritisch tegenover de toepassing van het flexibiliteitsinstrument. Alleen voor begrotingsposten waarvoor aantoonbaar extra geld nodig is, kunnen andere begrotingsposten worden verminderd.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het flexibiliteitsinstrument kan worden ingezet om nauwkeurig bepaalde uitgaven te financieren die niet binnen het beschikbare plafond van een of meer rubrieken van het meerjarig financieel kader kunnen worden gefinancierd. In de begroting 2011 is het gebruik van het flexibiliteitsinstrument gekoppeld aan de financiering van het programma Een Leven Lang Leren en het programma Concurrentievermogen en innovatie – in het kader van de EU 2020-strategie – en aan de financiering van financiële bijstand aan Palestina, het vredesproces en de Organisatie van de Verenigde Naties voor hulpverlening aan Palestijnse vluchtelingen in het Nabije Oosten (UNRWA). Vanwege het belang van deze programma's ben ik voornemens om voor het voorstel te stemmen.

Mario Mauro (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het verslag van de heer Böge over de beschikbaarstelling van middelen uit het flexibiliteitsinstrument voor de financiering van de programma's Een Leven Lang Leren en Concurrentievermogen en innovatie en voor financiële bijstand aan Palestina, moet door het Parlement ongetwijfeld positief beoordeeld worden. Ik ben het eens over de noodzaak en de daaruit voortkomende toewijzing van enkele aanvullende uitgavenposten die de plafonds van de rubrieken 1 en 4 overschrijden. Gezien de huidige economische situatie zijn dit, vanuit verschillende gezichtspunten, zeer belangrijke uitgavenposten voor bijvoorbeeld het bestrijden van de crisis, maar ook voor onze internationale geloofwaardigheid.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (FR) Het is onaanvaardbaar dat de financiering van de financiële hulp aan het Palestijnse volk, van Europese onderwijs- en opleidingsprogramma's en programma's ten behoeve van vrije mededinging in één tekst zijn samengebracht. De kwade bedoelingen zijn zonneklaar. Deze combinatie noopt mij tot onthouding van stemming. Ik spreek nogmaals mijn volledige steun uit aan de zaak van het Palestijnse volk.

Willy Meyer (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (ES) Ik heb vóór dit verslag over de beschikbaarstelling van middelen van de Europese Unie voor een totaalbedrag van ongeveer 70 miljoen euro aan vastleggings- en betalingskredieten uit het Solidariteitsfonds van de Europese Unie voor de natuurrampen in Portugal en Frankrijk gestemd. Portugal verzocht het fonds te activeren in verband met een ramp die werd veroorzaakt door aardverschuivingen en overstromingen op Madeira, en Frankrijk verzocht het fonds te activeren in verband met een ramp veroorzaakt door de storm Xynthia. Ik heb vóór het verslag gestemd omdat ik het noodzakelijk acht deze lidstaten middelen uit dit fonds te verstrekken om hen in staat te stellen de gevolgen van deze natuurverschijnselen zoveel mogelijk te beperken. De Europese Unie heeft het Solidariteitsfonds ingesteld om haar solidariteit met de bevolking van door rampen getroffen gebieden te tonen. Ik onderschrijf dit verslag omdat ik van oordeel ben dat dit verzoek om de beschikbaarstelling van middelen overeenkomstig deze doelstelling is en dat het voorziene mechanisme aldus correct wordt gebruikt.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) De in dit verslag genoemde bedragen zijn volstrekt utopisch. Afgezien van het feit dat het huidige financiële kader volledig toereikend zou moeten zijn voor het bereiken van de doelstellingen, moeten bij een eventuele verhoging veel geringere bedragen worden ingepland. De aanpassing van het financieel kader overeenkomstig de voorstellen in het verslag zal ervoor zorgen dat de flexibiliteit van de Unie juist afneemt in plaats van toeneemt. Daarom heb ik tegen het verslag gestemd.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *schriftelijk*. – (PL) Ik wil allereerst mijn tevredenheid uiten over het feit dat het Europees Parlement en de Raad een akkoord hebben bereikt over de financiering van het programma Een Leven Lang Leren en het programma Concurrentievermogen en innovatie. Ik wil hoofdzakelijk ingaan op het programma Een Leven Lang Leren, dat uit vier sectorale programma's bestaat. Naar mijn mening is met name Erasmus van belang, dat op grote schaal uitwisseling van studenten mogelijk maakt. Dit is uiterst belangrijk, zowel voor het verwerven van nieuwe kennis en vaardigheden, als voor het leggen van nieuwe contacten en het leren kennen van de culturen van de lidstaten. Voor scholieren vervult Comenius een vergelijkbare rol.

Deze programma's zijn niet alleen goed voor de Europese economie, maar bouwen bovendien aan een Europees bewustzijn op basis van een supranationaal netwerk van contacten. Deze programma's verdienen dan ook een hoge prioriteit, ongeacht de begrotings situatie. Zij vormen namelijk een investering die zich voor de Europese Unie dubbel en dwars terugbetaalt, niet alleen economisch maar ook cultureel en politiek. Het besluit over de steun aan Palestina is van een andere orde, maar ook dat vind ik gerechtvaardigd.

Alfredo Pallone (PPE), *schriftelijk*. – (IT) De Europese Commissie heeft een voorstel gepresenteerd over de beschikbaarstelling van middelen uit het flexibiliteitsinstrument in het kader van de nieuwe "begrotingsmanoeuvre" 2011, na het mislukken van de bemiddeling. Ik heb vóór het voorstel gestemd, vooral omdat de verhoging twee programma's betreft, namelijk Een Leven Lang Leren en Concurrentievermogen en Innovatie, die een zo groot mogelijke steun en zoveel mogelijke middelen van de Europese Unie verdienen. Het flexibiliteitsinstrument is vastgelegd in het Interinstitutioneel Akkoord over begrotingsdiscipline. Na een akkoord tussen beide takken van de begrotingsautoriteit (het Europees Parlement en de Raad) is financiering toegestaan boven de plafonds van de financiële vooruitzichten voor behoeften die op het moment dat het meerjarig financieel kader werd vastgesteld niet voorzien konden worden. Het gaat hierbij om een totaal bedrag van 200 miljoen euro per jaar. Dit is een belangrijk resultaat voor het Europees Parlement, omdat het een succes markeert in de begrotingsdialoog met de Raad.

Paulo Rangel (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het verheugt mij dat tijdens de bemiddelingsprocedure overeenstemming is bereikt over het gebruik van het flexibiliteitsinstrument om met name het programma "Een Leven Lang Leren" te financieren. Het lijkt mij van vitaal belang dat de Europese Unie investeert in de ontwikkeling van onderwijs en opleiding van hoge kwaliteit en in het bevorderen van kwalitatief hoogwaardige prestaties. Alleen strenge eisen en hoogwaardig onderwijs kunnen ervoor zorgen dat Europa beter concurreert.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Dankzij het Interinstitutionele Akkoord van 17 mei 2006 kan het flexibiliteitsinstrument worden ingezet ter financiering van duidelijk omschreven uitgavenposten die niet gefinancierd konden worden binnen de grenzen van de voor een of meer rubrieken van het meerjarig financieel kader geldende

plafonds. Er zijn voor de begroting 2011 extra uitgaven nodig bovenop de plafonds van rubriek 1a en 4. Daarom ligt er nu het voorstel om het flexibiliteitsinstrument in te zetten, overeenkomstig punt 27 van het Interinstitutionele Akkoord. Het gaat om de volgende bedragen: 18 miljoen euro voor het programma Een Leven Lang Leren onder rubriek 1a, 16 miljoen euro voor het kaderprogramma Concurrentievermogen en innovatie onder rubriek 1a en 71 miljoen euro voor Palestina onder rubriek 4. De twee takken van de begrotingsautoriteit zijn erop gewezen dat de publicatie van het besluit inzake bovenstaande in het Publicatieblad van de Europese Unie niet later mag plaatsvinden dan de publicatie van de begroting 2011.

- Ontwerp van algemene begroting van de Europese Unie voor het begrotingsjaar 2011, als gewijzigd door de Raad

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De communautaire begroting 2011 bestaat uit 141,8 miljard euro vastleggingskredieten en 126,5 miljard betalingskredieten. In deze begroting zijn de prioriteiten van het EP bedoeld als een teken dat de financiering van onderwijs en innovatie versterkt moet worden. Zo is er in rubriek 1a – Concurrentievermogen voor groei en de werkgelegenheid – een verhoging voorzien van 18 miljoen euro voor het Programma Een Leven Lang Leren en in rubriek 3b – Burgerschap – bevat nog eens 3 miljoen euro voor het Programma Jeugd in actie.

Ik ben verheugd over de toezegging van de vier komende voorzitterschappen van de EU (van de regeringen van Hongarije, Polen, Denemarken en Cyprus) om het Europese Parlement te betrekken bij de toekomstige gesprekken en onderhandelingen over het meerjarig financieel kader (MFK).

Ik verwelkom de toezegging van de Europese Commissie om een officieel voorstel te doen vóór eind juni 2011, en aldus te verzekeren dat de voorstellen betreffende de eigen middelen op het zelfde moment zullen worden besproken als het MFK. De betrokkenheid van het Europese Parlement op dit gebied is overigens voorzien in het Verdrag van Lissabon (Artikelen 312, lid 5, 324 en 311).

Ik hoop dat de noodzaak van unanimititeit binnen de Raad voor het aannemen van het meerjarig financieel kader en voor de nieuwe eigen middelen niet zal uitmonden in een blokkade.

Bogusław Liberadzki (S&D), *schriftelijk*. – (PL) De Raad en het Europees Parlement zijn tot een akkoord gekomen over de begroting 2011. Ik heb voor de goedkeuring van de begroting gestemd met het oog op de politieke en institutionele principes. Deze hebben onder meer betrekking op een sterkere rol voor het Parlement in de onderhandelingen over het nieuw financieel kader na 2013 en deelname aan het debat over nieuwe bronnen van inkomsten, zoals Europese belasting. Een bijkomend voordeel van de begroting is de grotere flexibiliteit in onvoorziene situaties. De dreiging van voorlopige twaalfden, waarmee de Unie in hoge mate zou zijn verlamd, hebben we weten af te wenden. Een voorlopige begroting zou bijzonder schadelijk zijn geweest, nu we juist de economische crisis krachtadig moeten bestrijden en het Verdrag van Lissabon moeten uitvoeren. De verdienste ligt hier voor een groot deel bij het standpunt van de fractie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement.

Bogusław Sonik (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Met de goedkeuring van de begroting 2011 laten we zien dat binnen de Europese Unie wel degelijk compromissen mogelijk zijn. De ontwerpbegroting 2011 is aangenomen en goedgekeurd dankzij de goede wil van alle

betrokken instellingen. Dit compromis verdient met name waardering omdat de besluitvormingsprocedures die met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon zijn ingevoerd nog nieuw zijn. Voor het eerst in de geschiedenis stond het Europees Parlement in de medebeslissing over de uitgaven op gelijk niveau met de Raad en de Europese Commissie. De begroting is niet perfect, maar ik denk dat de uitgaven verstandig zijn verdeeld en alle prioriteiten van de Europese Unie afdekken. Door vóór de begroting 2011 te stemmen betuig ik ook mijn steun aan de verdere ontwikkeling en het idee van Europese integratie.

- Verslag-Jędrzejewska en Trüpel (A7-0369/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb vóór dit verslag gestemd, aangezien de communautaire begroting 2011, die gedurende de vergaderperiode door de Begrotingscommissie was gepresenteerd, de door het Europees Parlement gedefinieerde prioriteiten versterkt, zoals onderwijs, innovatie, het vredesproces in het Midden-Oosten en Palestina, het Programma Een Leven Lang Leren, het onderzoeksprogramma Mensen en het programma Concurrentievermogen en innovatie. Ik feliciteer het Parlement, de Raad en de Commissie met hun akkoord over het feit dat, indien meer middelen nodig zijn voor de naleving van de wettelijke verplichtingen van de EU, er gedurende 2011 gewijzigde begrotingen zullen worden ingediend. Juridisch gezien mag de begroting van de EU namelijk geen tekort hebben. Afgezien van de begroting heeft het Parlement een aantal politieke eisen gesteld in verband met de uitvoering van de bepalingen van het Verdrag van Lissabon, in het bijzonder met betrekking tot een nieuw systeem van eigen middelen. Het is nu goed om te weten dat de Europese Commissie heeft aangekondigd om voor eind juni 2011 met een officieel voorstel daaromtrent te zullen komen, waarmee is verzekerd dat de voorstellen voor de eigen middelen op hetzelfde moment zullen worden besproken als de toekomstige financiële vooruitzichten.

Laima Liucija Andrikienė (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb vóór deze resolutie gestemd en mij uitgesproken vóór de EU-begroting 2011. Het doet mij deugd dat er nu eindelijk een akkoord is bereikt tussen de Raad, de Commissie en het Europees Parlement en ik hoop van ganser harte dat dit een houdbare begroting is die volledig en geheel voorspelbaar vanaf het begin van het begrotingsjaar ten uitvoer kan worden gelegd. Met de aanneming van de resolutie zorgen wij als Europees Parlement voor een zekere financiering en voor de continuïteit van de door de Raad en de Begrotingscommissie overeengekomen begroting. Mijns inziens was het noodzakelijk geweest meer geld uit te trekken voor onderwijs, onderzoek en innovatie, want de EU moet haar doeltreffendheid en concurrentiekracht verbeteren om de financiële en economische crisis te boven te komen. Daarvoor is een langetermijnstrategie nodig en deze begroting is daar onderdeel van.

Charalambos Angourakis (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EL) De goedkeuring door het Europese Parlement van de Europese begroting 2011, slechts enkele dagen nadat deze afgewezen, bewijst dat deze hele procedure niet meer is dan een slecht georkestreerd spel dat de aandacht afleidt van de essentie van de begroting. De essentie is namelijk dat het grootkapitaal nog beter bediend moet worden in zijn pogingen om de lasten van de financiële crisis en van de intensiever wordende imperialistische interventies van de EU af te wentelen op de werknemers. Tegelijkertijd heeft dit vernuftig spel het intens antagonisme onder de imperialisten blootgelegd, evenals de wedijver tussen de Europese instellingen die elkaar proberen de loef af te steken als het erom gaat wie de belangen van de plutocratie het meest effectief kan dienen. Reeds enige tijd geleden was besloten om in te stemmen met de vermindering van de toch al beperkte kredieten die ten behoeve van arme boeren,

werknemers en zelfstandigen hadden kunnen worden ingezet, en met de verhoging van de kredieten die direct worden doorgesluisd naar de monopolistische concerns, naar de diensten en infrastructuur van de civiel-militaire interventies waarmee de volks- en arbeidersbeweging wordt vervolgd en onderdrukt.

Ondanks dergelijke streken zullen de politieke vertegenwoordigers van het kapitaal niet ontkomen aan openbare beschimping. De rol die zij vervullen wordt met de dag duidelijker. Het volk en de arbeiders voeren hun strijd op tegen het beleid van de EU en tegen de bourgeoisregeringen, waarbij ze nieuwe perspectieven openen voor een volkseconomie die in hun eigen behoeften voorziet en niet in die van het kapitaal.

Sophie Auconie (PPE), *schriftelijk*. – (FR) De voorbereiding op de jaarlijkse begroting 2011 heeft andermaal aanleiding gegeven tot werkelijke politieke onderhandelingen tussen Europese afgevaardigden en de regeringen van de lidstaten. Gelet op de huidige context van begrotingsbeperkingen wilde de Raad van de Europese Unie, die de regeringen van de lidstaten vertegenwoordigt, de Unie betrekken bij de bezuinigingsinspanningen die de Europese lidstaten zich getroosten. Hoewel het Europees Parlement (net als de Commissie) wilde dat de crisis daarentegen werd bestreden met proactief beleid, schaarde het zich achter het standpunt van de Raad en onderstreepte het hiermee nadrukkelijk zijn solidariteit met de lidstaten. In ruil voor deze concessie wilde het Parlement dat er een debat werd aangesneden over de middelen van de Unie en vooral over de vraag of de Unie over eigen financiële middelen kan beschikken, los van de bijdragen van de lidstaten. De Raad, die zich aanvankelijk onbuigzaam toonde, heeft uiteindelijk toegegeven aan onze legitieme eisen. Om die reden kon ik samen met de andere Europese afgevaardigden akkoord gaan met deze begroting die een tot de korte termijn beperkte ambitie heeft desalniettemin toekomstperspectieven biedt voor het beleid van de Unie.

Zigmantas Balčytis (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb vóór de begroting 2011 gestemd. Deze begroting is versterkt door nieuwe procedures waarin met het Verdrag van Lissabon is voorzien. Deze langdurige en moeilijke onderhandelingen om tot een akkoord te komen over de begroting 2011 tonen aan dat nu de nieuwe begrotingsbeginselen in werking zijn getreden, wij gedwongen zullen worden om met de andere instellingen tot rationele compromissen te komen op de belangrijkste terreinen van het EU-beleid. Voor de eerste keer sinds het nieuwe Verdrag in werking is getreden heeft het Europees Parlement de bevoegdheden gebruikt die hem zijn toegekend en heeft het volledig deelgenomen aan de opstelling van de begroting van de Europese Unie. De eerste poging om tot een akkoord te komen en om de legitieme eisen van het Europees Parlement in te willigen mislukte. Daarmee wordt aangetoond dat er tussen de instellingen nog steeds een conflict bestaat dat in feite niet zou mogen bestaan, omdat het een effectieve samenwerking tussen de instellingen in de weg staat. Het doel van alle EU-instellingen is om ervoor te zorgen dat overeenkomsten die bijzonder belangrijk zijn voor de hele EU en haar burgers zo probleemloos mogelijk worden aangenomen. Daarom ben ik van mening dat er in de toekomst fundamentele veranderingen moeten komen in de manier waarop de instellingen werken, en dat de deelneming van het Europees Parlement aan alle fasen van de onderhandelingen, en in het bijzonder aan de begrotingsonderhandelingen, als zeer belangrijk moet worden beschouwd voor de tenuitvoerlegging van het beginsel van de representatieve democratie.

Dominique Baudis (PPE), *schriftelijk*. – (FR) De Europese Unie moet zichzelf een begroting bezorgen die tegemoet komt aan haar ambities. Zij moet zich niet door de crisis laten leiden maar de uitdagingen waarmee zij te maken krijgt, aangaan. Met het Verdrag

van Lissabon staat het Parlement nu op gelijke voet met de Raad en heeft het aangetoond een proactieve kracht te zijn. Ik heb voor de begroting 2011 gestemd omdat het tot onze verantwoordelijkheden als Europarlementariërs behoort om Europa duidelijke beleidsrichtsnoeren te verschaffen. Europa zal in 2011 zijn prioriteiten in het vizier blijven houden. Het zal zijn financiële behoeften naar boven kunnen aanpassen teneinde zijn nieuwe bevoegdheden te realiseren. Ondanks moeilijke economische omstandigheden is het Parlement erin geslaagd een stevig engagement van de lidstaten te verkrijgen.

Op voorstel van het Parlement zal de Commissie in 2011 een overpeinzing op gang brengen over de verschillende soorten eigen middelen die Europa nodig heeft om in de toekomst zijn financiële autonomie te waarborgen. Ik betreur het echter dat het Parlement geen consensus heeft gevonden over de extra financiering die het ITER-project vanaf 2012 nodig zal hebben. De experimentele thermonucleaire reactor is een voorbeeldproject van het internationaal onderzoek en het Europees wetenschappelijk dynamisme en had kunnen profiteren van een deel van de ongebruikte kredieten van de begroting 2011.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Na zich goed te hebben geweerd in de onderhandelingen met de Raad over de begroting 2011, over de voorwaarden voor de uitwerking van het volgende meerjarige financiële kader en de kwestie van de eigen middelen van de Unie, heeft het Europees Parlement de slag verloren. Door tijdens de plenaire vergadering van december de begroting 2011 goed te keuren hebben we laten blijken dat de Raad gelijk had. Onze zorgen betroffen niet de cijfers, maar de politieke eisen. Wij zijn onze zeven eisen die tijdens de vorige plenaire vergadering waren aangenomen, niet vergeten. Positief is dat de Commissie in het voorjaar 2011 ook een voorstel zal indienen voor de kwestie van de eigen middelen. Het Parlement zal deelnemen aan deze besprekingen, net als aan de besprekingen die nodig zijn voor de uitwerking van de financiële perspectieven. Maar de modaliteiten daarvoor moeten nog worden vastgesteld; de strijd om de eerbiediging van de medebeslissing op dit gebied is nog maar net begonnen.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) De goedkeuring van de EU-begroting 2011 door het Parlement is een teken dat, bij een dialoog tussen Commissie en wetgevende macht, de zaken voor beide partijen voordelig geregeld kunnen worden. De Commissie heeft begrepen dat het Europees Parlement nu meer te zeggen heeft over de financiën van de Unie en heeft, zij het laat, ervoor gekozen om dit te respecteren. In feite blijft de begroting binnen de door de Raad gestelde limieten, maar tegelijkertijd bevat zij ook een aantal van de prioriteiten van het Parlement. Voordat een akkoord was bereikt bevonden we ons in de vreemde situatie dat we allerlei strategieën en programma's hadden waarvoor geen plaats was in de begrotingsplannen voor het volgende jaar. Deze strategieën en programma's moeten niet slechts papieren constructies blijven; dat zou slechts een teken zijn van inconsequent handelen en gebrek aan vertrouwen in de eigen initiatieven.

Het is duidelijk dat zonder geld om plannen te financieren er geen programma's kunnen worden ontwikkeld voor jeugd, innovatie en onderzoek en men niet de pretenties kan hebben van een actieve speler in de wereldpolitiek. Het Parlement heeft tegenover de Raad met succes de behoefte beargumenteerd aan een systematische beoordeling van de gunstige effecten en de financiering van nieuwe wetgeving. Als rechtstreeks gekozen vertegenwoordigers van de Europese burgers is het belangrijk dat wij de belastingbetaler laten zien dat zijn geld nuttig wordt besteed.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik ben verheugd over de vandaag aangenomen begroting, aangezien deze de prioriteitslijnen handhaaft die door het Parlement

in oktober zijn vastgesteld en die sleutelgebieden als onderwijs, jeugd, onderzoek en innovatie versterken. Het is van fundamenteel belang dat de EU over een duurzame begroting beschikt, die vanaf het begin van het begrotingsjaar op een duidelijke en voorspelbare manier kan worden uitgevoerd. Dat zou niet het geval zijn geweest met een systeem van voorlopige twaalfden dat de uitvoering van het beleid in het geding zou kunnen brengen. Het is eveneens van belang dat we vechten voor een visionaire begroting in tijden van crisis, een begroting die gebieden als wetenschap en innovatie versterkt waarmee wordt bijgedragen aan economische groei en meer en betere banen. Alleen door middel van een ambitieuze begroting kan er sprake zijn van economisch herstel binnen Europa.

Frédéric Daerden (S&D), *schriftelijk*. – (FR) Bij de goedkeuring van de begroting 2011 was sprake van verantwoordelijkheid, bitterheid en overtuiging. Verantwoordelijkheid: de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement en het Parlement hebben die genomen door vóór deze begroting te stemmen en aldus een institutionele impasse en een beroep op het stelsel van voorlopige twaalfden te vermijden. Bitterheid: de medebeslissing op begrotingsgebied is vechten tegen de bierkaai. Ondanks de concessies van het Parlement hebben sommige lidstaten, die anders dan ik niet geloven in de toegevoegde waarde van de Europese begroting, voet bij stuk gehouden. Overtuiging: de toekomst van de Unie staat of valt met nieuwe eigen middelen en een belasting op financiële transacties. Met de Commissie en haar engagement op dit gebied maken we deze fundamentele doelstelling concreet. Een BFT is nodig, maar dat geldt ook voor een begroting 2011, ik heb mij dan ook onthouden tijdens de stemming over het amendement dat opnieuw is ingediend door de groenen met betrekking tot dit onderwerp. Dat is symbolisch maar onverantwoordelijk. De BFT is een te belangrijk thema om mee te spelen, in het kader van politieke strategieën voor het indienen van amendementen waarvan men niet de oorspronkelijke auteur is en waarvoor nul begrotingskredieten zouden worden uitgetrokken. Het doel van dit oorspronkelijk socialistische amendement was om gedurende de begrotingsprocedure voortgang te boeken in het debat, maar aanneming daarvan vandaag zou kiezen voor een Unie zonder begroting hebben betekend.

Christine De Veyrac (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb gestemd vóór een begroting die niet of nauwelijks hoger is dan die voor 2010, om aan te tonen dat het Parlement blijk kan geven van volwassenheid en verantwoordelijkheid, gelet op de economische crisis die de nationale regeringen parten speelt. Het is niet gepast de begroting 2011 te verhogen als in de meeste lidstaten een periode van strikte bezuinigingen is begonnen. Het verheugt me dat de harde onderhandelingen tussen de verschillende instellingen over dit onderwerp zijn uitgemond in een compromis en dat we een begrotingscrisis voor het jaar 2011 hebben kunnen vermijden.

Edite Estrela (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb vóór het verslag over de nieuwe ontwerpbegroting 2011 gestemd omdat het de financiering versterkt van gebieden die als prioriteiten zijn aangemerkt door het Europese Parlement, zoals onderwijs, innovatie, concurrentievermogen en samenhang voor groei en werkgelegenheid, evenals het behoud en het beheer van de natuurlijke hulpbronnen.

Göran Färm (S&D), *schriftelijk*. – (SV) Wij, Zweedse sociaaldemocraten, hebben vandaag voor het ontwerp van algemene begroting van de Europese Unie voor het begrotingsjaar 2011 gestemd. Het is een gematigde begroting die niettemin belangrijke investeringen in onderzoek, maatregelen voor jongeren en noodzakelijke bijstandsinitiatieven voor Palestina bevat en de oprichting van de nieuwe Europese Dienst voor extern optreden en nieuwe instanties voor financieel toezicht mogelijk maakt.

Wij hebben ons echter van stemming onthouden over zowel de tekst als de voorgestelde begrotingslijnen betreffende nieuwe eigen middelen voor de EU. Wij zijn voorstander van een herziening van het stelsel van eigen middelen voor de EU, alsmede van een onderzoek naar een belasting op financiële transacties, maar wij vinden dat we momenteel over te weinig informatie beschikken om een gedetailleerd standpunt in te kunnen nemen ten aanzien van de feitelijke kwestie.

Wij willen benadrukken dat het nieuwe stelsel voor eigen inkomsten voor de EU begrotingsneutraal moet zijn en de bevoegdheid van de lidstaten op het gebied van belastingen moet respecteren, ongeacht welke vorm het stelsel aanneemt.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De begroting 2011 zal de eerste begroting van de Unie zijn waarover een akkoord is bereikt na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Ondanks het feit dat dit akkoord – dat gesloten is overeenkomstig de nieuwe medebeslissingsprocedure – niet aan alle zorgen van het Europees Parlement tegemoet komt, vormt het de basis voor gemeenschappelijke opvattingen over de begrotingsprioriteiten van de Unie. Gezien de nieuwe uitdagingen voor de Unie is het van cruciaal belang dat de Commissie in staat wordt gesteld om wijzigingen in de begroting voor te stellen wanneer de uitgetrokken middelen onvoldoende zijn om de strategische doelen te realiseren, in het bijzonder in het kader van de in de EU 2020-strategie vastgestelde prioriteiten.

Op dezelfde manier is het aan het Europese Parlement en de Raad om afspraken te maken over de manier waarop snel en doeltreffend gereageerd kan worden en om aldus de voorwaarden te scheppen voor een meer egalitaire en concurrerende Unie, voor een Unie die in staat is om aan de nieuwe uitdagingen het hoofd te bieden.

João Ferreira (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) De uitkomst van het debat over de begroting 2011 was voorspelbaar gezien de verantwoordelijkheid die de Raad en de belangrijkste fracties van dit Parlement toekomt voor zowel de vaststelling en goedkeuring van het huidige meerjarig financieel kader als de goedkeuring van de opeenvolgende begrotingen die daarmee uiteindelijk gedekt moeten worden.

Maar wat dit akkoord niet uitwist maar juist versterkt, zijn de vele redenen voor kritiek op deze begroting, die wij hier terzijde hebben geschoven. De verslechtering van de economische en sociale crisis, de toename van de werkloosheid en de achteruitgang van de levensomstandigheden van miljoenen mensen – waarvoor de verantwoordelijkheid grotendeels toekomt aan de plannen voor een echt sociaal terrorisme die de EU aan de lidstaten probeert op te leggen – hebben ons opnieuw duidelijk gemaakt wat de werkelijke betekenis is van de zo gepredikte *Europese solidariteit*: een begroting die de 1 procent van het communautair BNI niet overschrijdt, die niet in staat is om wat voor vorm dan ook van herverdeling te verzekeren, die niet in staat is om de economische en sociale samenhang veilig te stellen en die ongetwijfeld de verderfelijke effecten van het door de EU gevoerde beleid zal versterken. Nogmaals zeggen wij dat er een alternatief is voor deze begroting, een alternatief dat niet alleen mogelijk maar echt noodzakelijk is, een alternatief dat een belangrijke verhoging inhoudt van de communautaire begroting op grond van eerlijke bijdragen van de lidstaten al naar gelang hun BNI.

Pat the Cope Gallagher (ALDE), *schriftelijk*. – (GA) Ik ben verheugd over het akkoord dat is bereikt tussen het Europees Parlement en de regeringen van de 27 lidstaten, vooral omdat de betalingen van volgend jaar aan de Ierse landbouwers vertraging zouden hebben opgelopen als dat akkoord was uitgebleven.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), schriftelijk . – (PL) De dreiging van een voorlopige begroting voor 2011 heeft het Europees Parlement en de Raad aangezet tot een intensief debat. Het resultaat is de ontwerp-begroting die vandaag ter stemming voorligt en die we kunnen beschouwen als een pragmatisch compromis. Dankzij de onderhandelingen tussen de instellingen is met de meeste eisen van het Europees Parlement rekening gehouden. Zo hebben we van de Raad de verzekering gekregen dat hij bereid is tot samenwerking bij het opstellen van de financiële vooruitzichten voor 2014-2020, wat neerkomt op de praktische uitvoering van de bepalingen van het Verdrag van Lissabon. Het Parlement heeft hierover ook een akkoord bereikt met de premiers van Hongarije, Polen, Denemarken en Cyprus, dat wil zeggen de landen die in de komende twee jaar het voorzitterschap van de Raad bekleden. Ook zijn we tevreden over het besluit van de Raad om in het flexibiliteitsmechanisme van de EU-begroting vast te houden aan 0,03 procent van het BBP van de EU. Dankzij deze middelen kunnen belangrijke uitgaven worden gefinancierd, die tijdens de onderhandelingen over de vorige financiële vooruitzichten niet konden worden voorzien. Ik denk hierbij aan de Europese Dienst voor extern optreden en Galileo. Van de kant van het Parlement is de concessie gedaan om het debat over de toekomstige financiering van de Europese Unie uit te stellen. Ook de Europese Commissie roept hiertoe op. Het idee van lagere nationale bijdragen aan de EU-begroting is verdwenen vanwege de krachtige oppositie van de landen die vreesden voor de reactie van het publiek. Op dit debat komen we waarschijnlijk terug in de zomer van 2011, wanneer de Commissie een aantal nieuwe mogelijkheden voor financiering van de EU zal voorstellen.

Julie Girling (ECR), schriftelijk . – (EN) (namens de delegatie van de Britse conservatieven) De Britse conservatieven hebben vandaag tegen de verhoging van de begroting met 2,9 procent gestemd. We zijn namelijk van mening dat het ongepast is om als Parlement om verhoging van de Europese uitgaven te vragen als de regeringen in de hoofdsteden op allerlei manieren proberen hun eigen tekorten te verminderen en hun begroting op orde te krijgen. In tijden van bezuinigingen mag en kan de EU-begroting niet, zoals door sommige leden van het Parlement bepleit wordt, gebruikt worden als aanvulling op de nationale begroting. Integendeel, de EU-begroting moet juist een weerspiegeling vormen van de moeilijkheden waarin de lidstaten zelf verkeren. Dat is dan ook de reden waarom de conservatieven oorspronkelijk een amendement hadden ingediend waarin werd opgeroepen de betalingen voor langere tijd te bevriezen op het niveau van 2010. Op die manier zou de burger duidelijk kunnen zien dat de EU haar steentje bijdraagt aan de beheersing van de overheidsuitgaven op de lange termijn en aan de inspanningen om deze op een duurzamere leest te schoeien.

Estelle Grelier (S&D), schriftelijk . – (FR) De goedkeuring vandaag van de begroting 2011 heeft een dubbel falen van het Europees Parlement aan het licht gebracht. Het heeft een te zwakke begroting aangenomen: +2,91 procent, wat veel lager is dan zijn eerste lezing (+6 procent) en dan het oorspronkelijk voorstel van de Commissie (+5,8%). De goedgekeurde bedragen komen precies overeen met de voorgestelde bedragen zonder dat er een werkelijke onderhandelingsruimte was voor de Raad, wat allerminst geruststellend is met het oog op de onderhandelingsmogelijkheden voor de komende begrotingen. Sinds de toepassing van het Verdrag van Lissabon is er sprake van een medebeslissingsprocedure tussen het Parlement en de Raad over begrotingskwesties. Daar wij op dit moment geen enkele toezegging hebben gekregen met betrekking tot de rol die wij afgevaardigden krijgen bij de uitwerking van het komende financiële kader en bij de reflectie over de nieuwe eigen middelen, lopen wij het risico dat de toekomst van het Europese project geheel in handen van de Raad komt te liggen. Gezien de standpunten van sommige lidstaten bestaat er evenwel een reëel gevaar dat dit project aan kracht zal inboeten. Ik betreur met name de

houding van Europees rechts dat aan het begin van de onderhandelingen meer dan vastbesloten was ermee op te houden bij het eerste telefoontje van de staatshoofden of regeringsleiders. Ieder mag oordelen over de politieke consistentie van een dergelijke ommezwaai.

Małgorzata Handzlik (PPE), schriftelijk . – (PL) Ik stel met tevredenheid vast dat de EU-begroting 2011 met een overgrote meerderheid van stemmen is goedgekeurd. Dankzij het akkoord tussen het Europees Parlement en de Raad hebben we een voorlopige begroting kunnen vermijden, zodat de uitvoering van het cohesiebeleid en het GLB niet wordt ondermijnd. De goedkeuring is dan ook met name goed nieuws voor de Poolse lokale overheden, boeren en ondernemers die steeds meer gebruik maken van EU-fondsen. Ondanks de economische crisis stijgen de betalingen namelijk met 2,91 procent ten opzichte van 2010. Tevens ben ik verheugd dat er meer middelen zijn vastgelegd voor terreinen die voor het EP prioritair zijn. Ik verwijs in dit verband naar jeugd, onderwijs, onderzoek en innovatie.

Constance Le Grip (PPE), schriftelijk . – (FR) Ik heb vóór de nieuwe begroting gestemd en ben verheugd dat de Europese instellingen eindelijk tot overeenstemming zijn gekomen. Met deze stemming wil het Europees Parlement de Europese Unie van een stabiele begroting voorzien, die begin 2011 direct van kracht kan worden en waarmee voorkomen wordt dat het systeem van voorlopige twaalfden moet worden toegepast, dat de tenuitvoerlegging van het Europees beleid op veel terreinen in gevaar zou hebben gebracht. Toch betreur ik het gebrek aan flexibiliteit van deze nieuwe begroting, evenals de keuze van bepaalde fracties, in het bijzonder de socialisten, om de stemming over de financiering van ITER, de internationale thermonucleaire experimentele reactor, uit te stellen en aldus dit project, dat het enige project is voor fundamenteel onderzoek op de lange termijn waarin de Europese Unie een leidende rol vervult, op de helling te zetten. Door af te zien van kredieten ter waarde van zeshonderd miljoen euro, die beschikbaar waren voor de financiering van ITER, in een tijd van crisis waarin Europese publieke middelen schaars zijn, hebben de socialisten blijk gegeven van onverantwoordelijkheid en inconsistentie, en brengen zij een strategisch en werkgelegenheidsbevorderend project in gevaar.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), schriftelijk . – (PL) Ik ben blij dat het ondanks de vele complicaties is gelukt om in te stemmen met de EU-begroting voor 2011, na de wijzigingen die door de Raad zijn aangebracht. Dit is buitengewoon belangrijk, niet alleen omdat het gebruik van een voorlopige begroting is vermeden, maar met name omdat de uitgaven voor het cohesiebeleid nu goed kunnen worden geprogrammeerd. Dit is uiterst belangrijk voor de EU-burgers en met name voor de begunstigden van EU-middelen. Daarnaast wil ik benadrukken dat de middelen van het cohesiebeleid zijn verhoogd met tien procent. Het is belangrijk dat we een politiek akkoord hebben bereikt. Hiermee geven we namelijk blijk van Europese solidariteit, wat ons nu financiële stabiliteit voor 2011 oplevert.

Véronique Mathieu (PPE), schriftelijk . – (FR) Ik heb vandaag vóór de begroting 2011 gestemd. Na langdurige onderhandelingen hebben we een akkoord kunnen bereiken waar het Parlement mee in kan stemmen. Het Parlement wacht eigenlijk op de tenuitvoerlegging van de bepalingen van het Verdrag van Lissabon. In het Verdrag wordt bepaald dat onze instelling betrokken moet worden bij de onderhandelingen over de volgende meerjarenbegroting en die verandering moet op alle niveaus geaccepteerd worden. Het Parlement heeft overigens enkele voorbehouden willen handhaven met betrekking tot de begroting 2011. Het betreft onder meer een voor de Europese Politieacademie (CEPOL)

bestemd bedrag van 425 000 euro dat in de reserve van de begroting 2011 is opgenomen en dat slechts onder bepaalde voorwaarden vrijgemaakt kan worden. Zo zal de Politieacademie de aanbevelingen ten uitvoer moeten leggen die de afgevaardigden hebben gedaan na de weigering van het Parlement om de uitvoering van de begroting van de Politieacademie goed te keuren, voordat kan worden besloten de begroting van de Europese Politieacademie voor 2011 volledig toe te wijzen.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (FR) De begroting 2011, de eerste waarover het Parlement mee mocht praten, heeft bevestigd hoe weinig macht ons Parlement heeft. Niet alleen bekrachtigt het Parlement neoliberale contrahervormingen en werkt het voor de financiële markten in plaats van voor de burgers die de afgevaardigden hebben gekozen, maar gaat het ook nog eens overstag onder het mom van urgentie. Ik zal deze verachtelijke daad niet steunen met mijn stem.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Na intensieve onderhandelingen was het eindelijk mogelijk te komen tot een akkoord voor de begroting 2011. Hoewel het geen ideale begroting is, is het wel een document dat het mogelijk maakt de door de EU voorgestelde doelstellingen te bereiken. De communautaire begroting 2011 die vandaag in de plenaire vergadering is goedgekeurd, versterkt de financiering van de door het Europese Parlement vastgestelde prioriteiten, zoals onderwijs, innovatie, het vredesproces in het Midden-Oosten en Palestina.

Alexander Mirsky (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Gelet op de talloze bureaucraten in het Europees Parlement en de Europese Commissie komt de Europese Gemeenschap met deze resolutie dichtbij een weloverwogen en doeltreffende verdeling van de communautaire middelen over de jaren. Ik heb ook zorgvuldig naar andere uitspraken in het verslag gekeken en ben blij te kunnen zien dat sommige mensen in dit Parlement goed doorhebben dat geld op tijd dient te worden gebruikt en niet wanneer het te laat is. Ik heb vóór gestemd.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Net als het vorige voorstel tot verhoging van de begroting voor het jaar 2011 wijs ik ook dit voorstel in het belang van de burgers af. Het is gewoon niet te begrijpen hoe de EU zich begrotingsverhogingen kan veroorloven op een moment waarop overal in Europa volop moet worden bezuinigd. De reden voor de nieuwe verhoging is ook nu weer de invoering van het Verdrag van Lissabon en de hieruit voortvloeiende oprichting van nieuwe instellingen als de Europese Dienst voor extern optreden. De Oostenrijkse partij voor de vrijheid, FPÖ, heeft destijds al met vooruitziende blik wijselijk tegen het Verdrag van Lissabon gestemd, dat afgezien van een paar positieve aspecten vooral meer bureaucratie en kosten voor de burgers met zich brengt. De begroting 2011 moet daarom worden verworpen.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Ik steun de uitslag van de stemming van het Europees Parlement van woensdag 15 december 2010, waarmee de begroting 2011, na het debat van dinsdag, is goedgekeurd tijdens de plenaire vergadering in Straatsburg. In de goedgekeurde begroting is een hogere financiering opgenomen voor het merendeel van de door het Parlement vastgestelde prioriteiten, terwijl toch de door de Raad vastgestelde limieten in acht worden genomen. Tijdens de begrotingsonderhandelingen van dit jaar hebben mijn collega's in het Europees Parlement eveneens een akkoord gesloten met de Raad en de Commissie over diverse politieke verzoeken met betrekking tot de begroting.

Alfredo Pallone (PPE), *schriftelijk*. – (IT) De door de Europese Raad gewijzigde ontwerpbegroting geeft niet volledig de behoeften en de eisen van het Parlement weer,

maar men kan de Europese Unie in de eerste maanden van 2011 niet zonder een goedgekeurde begroting laten zitten. Daarom hebben de Commissie, de Raad en het Parlement in de dialoog van 6 december het juiste compromis gevonden voor de begroting. Deze kan nu vanaf het begin van het begrotingsjaar 2011 volledig worden uitgevoerd. Ik heb vóór gestemd omdat dit een verantwoordelijke houding is die strookt met de inspanningen van het Parlement om de burgers van de Europese Unie van adequate financiële middelen te voorzien. Deze middelen zijn nu bevestigd dankzij de goedkeuring van de gezamenlijke verklaring over de betalingskredieten.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb vóór de resolutie van het Parlement gestemd, omdat ik van mening ben dat de ontwerpbegroting, zoals deze door de Raad is gewijzigd, weliswaar niet geheel tegemoet komt aan de werkelijke noodzaak van een duurzame, coherente en doelmatige begroting van de Unie, maar wel de doelstelling van het Parlement is gerealiseerd om de Unie te voorzien van een begroting die vanaf het begin van het boekjaar op een volledige en voorzienbare manier kan worden uitgevoerd.

Paulo Rangel (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb vóór de resolutie van het Parlement gestemd, omdat ik het ermee eens ben dat de ontwerpbegroting, zoals deze door de Raad is gewijzigd, weliswaar niet geheel tegemoet komt aan de werkelijke noodzaak van een duurzame, coherente en doelmatige begroting van de Unie, maar wel de doelstelling van het Parlement is gerealiseerd om de Unie te voorzien van een begroting die op een volledige en voorzienbare manier vanaf het begin van het boekjaar kan worden uitgevoerd.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (FR) Het was een bijzonder moment toen afgelopen maand alle fracties zich inspanden om, afgezien van de begroting 2011, een politiek akkoord te bereiken over de toekomstige financiering van de Europese Unie. Na al het tumult dat zij tijdens de onderhandelingen hebben veroorzaakt, zijn de drie grote fracties op het laatste moment overstag gegaan. Het Europees Parlement heeft, ondanks zijn nieuwe bevoegdheden, de gelegenheid voorbij laten gaan om zich te laten gelden in zijn rol als besluitvormer op begrotingsgebied. De brief van de Belgische premier, die ons is overhandigd door het Belgische voorzitterschap en waarin wordt gegarandeerd dat het Verdrag nageleefd zal worden (!) en dat het Parlement betrokken zal worden bij de toekomstige discussies, vormt in het geheel geen garantie voor een goed politiek resultaat. Onze tegenstem weerspiegelt deze gemiste kans en de rendez-vousclausule die zal volgen.

De beste manier om eruit te komen is om, net als bij de Conventie, het Europees Parlement, de nationale parlementen, de nationale regeringen en de Europese Commissie bijeen te brengen. Voor wat betreft het megaproject ITER, waaraan momenteel en in de toekomst veel te veel geld wordt toegekend, zijn wij niet bedroefd dat het is uitgesteld. Als het weer ter tafel komt in de Begrotingscommissie zullen wij proberen aan te tonen tot wat voor een geldverspilling dat project leidt.

Nuno Teixeira (PPE), *schriftelijk*. – (PT) We staan op het punt de EU-begroting 2011 goed te keuren. Deze is voor het eerst opgesteld volgens de nieuwe bepalingen van het Verdrag van Lissabon. Het verheugt mij dat de rol van het Europees Parlement op dit gebied is bekrachtigd en ik onderschrijf de belangrijkste prioriteiten die in het document waarover wij vandaag stemmen, worden belicht. In 2011 moet speciale aandacht worden gegeven aan het thema *Jeugd, Onderwijs en Mobiliteit*, een prioriteit waarmee in alle onderdelen van de begroting rekening is gehouden. Het is belangrijk te investeren in de jeugd en in opleiding van alle Europese burgers, vooral via de programma's Een Leven Lang Leren, Erasmus Mundus en Eures.

Bevordering van investeringen in onderzoek en innovatie en de rol van het MKB als motor voor een dynamischere economie, zijn essentieel. Gezien het belang van het cohesiebeleid, dat een rode draad is door alle beleidsterreinen van de Europese Unie, ben ik blij met de in het document opgenomen middelen. Deze zijn essentieel voor een goede uitvoering van dit beleid. Om deze redenen en omdat Europa een periode doormaakt waarin het meer inspanningen moet ondernemen om sterker en concurrerender te worden, en gelet op de noodzaak van een dialoog tussen de verschillende instellingen, heb ik vóór het door het Parlement ingediende ontwerp gestemd.

Thomas Ulmer (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Ik heb vóór het verslag gestemd. Het Parlement heeft in de onderhandelingen met de Raad zijn tanden laten zien. De Raad is in het afgelopen jaar in het kader van het Verdrag van Lissabon duidelijk de kant opgekomen van het Parlement. Bij het huidige besluit over de begroting heeft het Parlement zich bewogen in de richting van de Raad. Het compromis lijkt aanvaardbaar.

Derek Vaughan (S&D), *schriftelijk*. – (EN) De begroting 2012 is tot stand gekomen in moeilijke en onstabiele tijden. Nu er hevig gesneden wordt in de nationale begrotingen is het belangrijker dan ooit dat Europa de middelen verschaft om iets te doen aan de gevolgen van de crisis. Dat er met EU-geld mooie dingen tot stand worden gebracht, is heel goed zichtbaar in mijn kiesdistrict. Met dit geld kunnen de mensen die de gevolgen van het momenteel ingevoerde "kap- en zwartblakerbeleid" in het Verenigd Koninkrijk op hun rug zullen krijgen, straks mede uit de brand worden geholpen.

Dat neemt niet weg dat ik een aantal onderdelen van deze begroting afkeur. Zo vind ik het niet erg kies om voor verkwistende landbouwsubsidies te stemmen of voor verhoging van de entertainmentkosten. In deze onzekere economische tijden is het van groot belang de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen bij de uitgaven. Om die reden heb ik besloten mij te onthouden van stemming over de begroting 2011.

Glenis Willmott (S&D), *schriftelijk*. – (EN) De Labour-afgevaardigden in het Europees Parlement hebben tegen het begrotingspakket gestemd, omdat wij het niet gepast vinden om de begroting van de Europese Unie te verhogen in een tijd dat zulke zware bezuinigingen op de nationale overheidsuitgaven worden doorgevoerd.

We staan beslist niet achter de wijze waarop veel regeringen hun economie in gevaar brengen door diep te snijden in de overheidsuitgaven. Maar dat betekent niet dat we automatisch een verhoging van de totale uitgaven van de Europese Unie steunen.

De EU zal komend jaar veel belangrijk werk verrichten en zal in veel gevallen steun verlenen aan de gebieden die het hardst worden getroffen door de nationale bezuinigingen. We zijn echter van mening dat met betrekking tot de nieuwe uitgaven die noodzakelijk zijn, het mogelijk was geweest om uitgaven te vinden waarbij we besparingen hadden kunnen doorvoeren en aldus geld vrij te maken voor belangrijke projecten.

Gezien de huidige druk op de nationale economieën, hadden deze begrotingsonderhandelingen een gelegenheid kunnen zijn om de leiders van de EU over te halen iets te doen aan verkwistende Europese uitgaven op gebieden zoals de landbouwsubsidies, die vaak de economie ondermijnen van de landen die de Europese begroting voor internationale hulp juist probeert te helpen. Dit begrotingspakket laat die subsidies echter vrijwel ongemoeid.

Tegen deze achtergrond konden de Labour-leden van het Parlement een verhoging van de begroting van de Europese Unie niet steunen.

- Verslag-Matera (A7-0353/2010)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Overwegende dat Nederland om steun heeft gevraagd in verband met 613 gedwongen ontslagen in twee bedrijven die vallen onder afdeling 46 van de NACE Rev. 2 (Groothandel, met uitzondering van de handel in auto's en motorfietsen) in de NUTS II-regio Noord-Holland in Nederland, heb ik vóór de resolutie gestemd, omdat ik instem met het voorstel van de Europese Commissie en de daarin aangebrachte amendementen van het Europees Parlement. Ik ben het er ook eens met dat de werking en toegevoegde waarde van het Europees fonds voor de aanpassing aan de globalisering (EFG) moeten worden beoordeeld in de context van de algemene evaluatie van de op basis van het IIA van 17 mei 2006 ingevoerde programma's en diverse andere instrumenten, in het kader van de tussentijdse evaluatie van het meerjarig financieel kader 2007-2013.

Mário David (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Steun aan werknemers die vanwege herstructurering en verplaatsing van activiteiten zijn ontslagen moet dynamisch en flexibel zijn, en zo snel en efficiënt mogelijk ter beschikking worden gesteld. In het licht van de structurele veranderingen in de wereldhandelspatronen is het van belang dat de Europese economie snel in staat is om instrumenten in te zetten ter ondersteuning van getroffen werknemers en hun de nodige vaardigheden te geven voor een snelle terugkeer op de arbeidsmarkt. Financiële steun moet daarom op individuele basis worden gegeven. Het is belangrijk te benadrukken dat deze steun niet in de plaats mag komen van maatregelen waartoe bedrijven gewoonlijk verplicht zijn en ook niet bedoeld is voor financiering of herstructurering van bedrijven. Overwegende dat Nederland om steun heeft gevraagd in verband met 613 gedwongen ontslagen in twee bedrijven die vallen onder afdeling 46 van de NACE Rev. 2 (Groothandel, met uitzondering van de handel in auto's en motorfietsen) in de regio Noord-Holland, stem ik voor dit verslag, of anders gezegd, voor het steunen van Nederland met behulp van het EFG.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De financiële en economische crisis die we doormaken, hebben, samen met de veranderingen op de arbeidsmarkt vanwege structurele veranderingen in de wereldhandelspatronen, talloze mensen het slachtoffer gemaakt van werkloosheid, en in vele gevallen langdurige werkloosheid. Het Europees fonds voor aanpassing aan de globalisering is opgericht voor situaties als deze. In dit geval gaat het om het beschikbaar stellen van iets meer dan 2,5 miljoen euro voor Nederland ter ondersteuning van 613 ontslagen werknemers in twee bedrijven in de detailhandelsector tussen 1 mei 2009 en 31 januari 2010. Gezien het feit dat de Commissie heeft geoordeeld dat deze aanvraag aan de voorwaarden voldoet en derhalve aanbeveelt deze in te willigen, heb ik voor gestemd.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Gegeven de sociale consequenties van de wereldwijde economische crisis, die een bijzondere invloed heeft gehad op de werkgelegenheid, is een goede toepassing van het Europees fonds voor aanpassing aan de globalisering van cruciaal belang voor het verlichten van de last van veel Europese burgers en gezinnen. Het draagt bij aan hun maatschappelijke re-integratie en professionele ontwikkeling en biedt tegelijkertijd de middelen die bedrijven nodig hebben en die de economie kunnen versterken. Dit is de achtergrond waartegen de maatregelen voor Nederland worden voorgesteld, in verband met 613 gedwongen ontslagen in twee bedrijven die vallen onder afdeling 46 van de NACE Rev. 2 (Groothandel, met uitzondering van de handel in auto's en motorfietsen) in de NUTS II-regio Noord-Holland in Nederland. Daarom hoop ik dat de Europese instellingen een sterkere betrokkenheid bij de uitvoering van dergelijke maatregelen zullen tonen om het gebruik van een belangrijk middel als het EFG

te versnellen en verbeteren, aangezien het niveau van beschikbaarstelling momenteel zeer laag is. Dit jaar is slechts elf procent van de beschikbare 500 miljoen euro aangevraagd.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De EU is een ruimte van solidariteit en het Europees fonds voor aanpassing aan de globalisering is hier een onderdeel van. Deze steun is essentieel voor de slachtoffers van bedrijfsverplaatsingen in deze tijd van globalisering. Een toenemend aantal bedrijven verplaatst zijn productie om te profiteren van lagere arbeidskosten in een aantal landen, met name India en China, met alle schadelijke gevolgen van dien voor de landen die de rechten van werknemers respecteren. Het EFG heeft tot doel werknemers te steunen die het slachtoffer zijn geworden van bedrijfsverplaatsingen en is van groot belang bij het verhogen van de kansen op nieuw werk. Het EFG is in het verleden ook door andere EU-landen gebruikt, zodoende is het correct om steun te verlenen aan Nederland, dat een aanvraag tot beschikbaarstelling van middelen uit het EFG heeft ingediend naar aanleiding van 613 gedwongen ontslagen bij twee bedrijven die vallen onder afdeling 46 van de NACE Rev. 2 (Groothandel, met uitzondering van de handel in auto's en motorfietsen) in de NUTS II-regio Noord-Holland in Nederland.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Aan werknemers die als gevolg van de financiële en economische crisis hun baan hebben verloren, moet de mogelijkheid worden geboden snel terug te keren op de arbeidsmarkt. De landen zijn in dit kader verplicht passende maatregelen te nemen om de betrokkenen te ondersteunen. Het Europees fonds voor aanpassing aan de globalisering stelt hiervoor middelen beschikbaar waar de lidstaten een beroep op kunnen doen. Ik stem voor het verslag omdat het beroep van Nederland op dit fonds beslist gerechtvaardigd is en aan alle criteria is voldaan.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Overwegende dat Nederland om steun heeft gevraagd in verband met 613 gedwongen ontslagen in twee bedrijven die vallen onder afdeling 46 van de NACE Rev. 2 (Groothandel, met uitzondering van de handel in auto's en motorfietsen) in de NUTS II-regio Noord-Holland in Nederland, heb ik vóór de resolutie gestemd. Ik ben het namelijk eens met het voorstel van de Europese Commissie en met de daarop ingediende amendementen van het Europees Parlement.

Ook ga ik ermee akkoord dat:

- het EFG moet bijdragen tot de re-integratie van elke afzonderlijke ontslagen werknemer; ik wil herhalen dat uit het EFG afkomstige steun niet in de plaats mag komen van maatregelen waartoe bedrijven verplicht zijn krachtens hun nationale wetgeving of collectieve overeenkomsten, of van maatregelen ter herstructurering van bedrijven of bedrijfstakken;

- de werking en de toegevoegde waarde van het EFG moeten worden beoordeeld in de context van de algemene evaluatie van de op basis van het IIA van 17 mei 2006 ingevoerde programma's en diverse andere instrumenten;

Ik begroet het feit dat de Commissie een alternatieve bron van betalingskredieten naast niet-bestede middelen uit het Europees sociaal fonds voorstelt, nadat het Europees Parlement er herhaaldelijk op had gewezen dat het EFG is opgericht als een op zichzelf staand specifiek instrument met eigen doelstellingen en termijnen en dat daarom begrotingslijnen aangewezen moeten worden die geschikt zijn voor overschrijvingen.

Aldo Patriciello (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Ik ben het volledig eens met de rapporteur, mevrouw Matera, als zij tot haar tevredenheid constateert dat de Commissie bronnen van betalingskredieten voorstelt als alternatief voor de niet-bestede kredieten van het Europees

Sociaal Fonds (EFS), en aldus gevolg geeft aan de veelvuldige verzoeken die het Europees Parlement in het verleden had gedaan.

Ik ben het bovendien met de rapporteur eens dat de keuze die gemaakt is in de laatste onderzochte gevallen (dat wil zeggen de begrotingslijn die bestemd is voor het verlenen van steun aan ondernemerschap en innovatie), niet bevredigend is, omdat de Commissie te maken zal krijgen met ernstige tekorten tijdens de uitvoering van de programma's voor concurrentievermogen en innovatie. In een periode van economische crisis zouden deze kredieten dan ook eerder moeten worden verhoogd. De rapporteur nodigt daarom de Commissie uit haar inspanningen om de voor toekomstige betalingen meest beschikte begrotingslijnen te vinden, voort te zetten.

Paulo Rangel (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De aanvraag van Nederland om de beschikbaarstelling van middelen uit het EFG in verband met gedwongen ontslagen in twee bedrijven die vallen onder afdeling 46 van de NACE Rev. 2 (Groothandel, met uitzondering van de handel in auto's en motorfietsen) in de NUTS II-regio Noord-Holland voldoet aan alle wettelijke voorwaarden. Met Verordening (EG) Nr. 546/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 18 juni 2009 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1927/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 tot oprichting van een Europees fonds voor aanpassing aan de globalisering, werd het toepassingsgebied van het EFG tijdelijk uitgebreid, aangezien het naar verwachting middelen beschikbaar zou kunnen stellen in situaties als deze, waarbij er als direct gevolg van de wereldwijde financiële en economische crisis ten minste 500 gedwongen ontslagen zijn binnen een periode van negen maanden, met name bij kleine of middelgrote bedrijven, in dezelfde NACE Rev. 2-bedrijfstak in een regio of twee aan elkaar grenzende regio's volgens de NUTS II-indeling. Daarom heb ik voor deze resolutie gestemd en ik hoop dat de beschikbaarstelling van middelen uit het EFG zal bijdragen tot de succesvolle re-integratie van deze werknemers op de arbeidsmarkt.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Met deze stemming doet het Europees Parlement het volgende: (1) het verzoekt de betrokken instellingen zich de nodige inspanningen te getroosten om de beschikbaarstelling van middelen uit het EFG te bespoedigen; (2) het brengt in herinnering dat de instellingen zich ertoe verbonden hebben een probleemloze en snelle procedure te garanderen voor de goedkeuring van de besluiten betreffende de beschikbaarstelling van middelen uit het EFG, met als doel tijdelijk en eenmalig individuele steun te verlenen aan werknemers die als gevolg van de globalisering en de financiële en economische crisis werkloos zijn geworden, en het benadrukt de rol die het EFG kan vervullen om ontslagen werknemers te helpen bij hun terugkeer op de arbeidsmarkt; (3) het beklemtoont dat het EFG overeenkomstig artikel 6 van de EFG-verordening moet bijdragen tot de re-integratie van elke afzonderlijke ontslagen werknemer; herhaalt dat uit het EFG afkomstige steun niet in de plaats mag komen van maatregelen waartoe bedrijven verplicht zijn krachtens hun nationale wetgeving of collectieve overeenkomsten, of van maatregelen ter herstructurering van bedrijven of bedrijfstakken.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *schriftelijk*. – (RO) Ik heb gestemd voor de resolutie over de beschikbaarstelling van middelen uit het Europees fonds voor aanpassing aan de globalisering voor ontslagen medewerkers in de ICT-sector in Noord-Holland in Nederland.

De ICT-sector is getroffen door de wereldwijde financiële en economische crisis en door de structurele veranderingen op de ICT-wereldmarkt, met name door een delocalisering van de productie naar China en India, hetgeen ook blijkt uit de ICT5-indicator.

De ICT5-indicator vat de belangrijkste onderzoeksresultaten samen in verband met de bedrijfscyclus, uitgaven en budgetten voor de ICT-sector. Deze indicator is voor West-Europa gedaald van ongeveer 160 in augustus 2008 naar ongeveer 30 in april 2009.

Nederland heeft voor de 613 ontslagen werknemers bij twee bedrijven in dienst van de firma Randstad een gecoördineerd pakket van gepersonaliseerde diensten voorbereid, zoals assistentie bij het zoeken naar een nieuwe baan, het oprichten van mobiliteitscentra, het plaatsen van ontslagen personeel, beroepsopleidingen en onderzoek naar beschikbare arbeidsplaatsen. Het totaal benodigde budget is 3 934 055 euro. Nederland heeft op 8 april 2010 een aanvraag ingediend voor een beschikbaarstelling van 2 557 135 euro uit het EFG.

Thomas Ulmer (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Ik heb voor het ontwerpverslag gestemd. Opnieuw helpen wij EU-burgers die na een bedrijfscrisis in nood verkeren, om een nieuwe baan te vinden.

Angelika Werthmann (NI), *schriftelijk*. – (DE) Deze aanvraag is slechts één van het fors aantal Nederlandse steunaanvragen die wij de laatste tijd in de Begrotingscommissie hebben goedgekeurd. Het spreekt vanzelf dat ik heb ingestemd met het verslag van mevrouw Matera over de beschikbaarstelling van EFG-middelen ter ondersteuning van ontslagen burgers in Noord-Holland, omdat het, gelet op het doel en de aard van het fonds voor aanpassing aan de globalisering, terecht is middelen uit dit fonds te gebruiken om individuele steun te verlenen aan burgers die als gevolg van de globalisering werkloos geworden zijn. Tijdens de begrotingsonderhandelingen die de afgelopen weken hebben plaatsgevonden, heeft de Nederlandse regering de aandacht getrokken door haar onverzettelijke houding tegenover de gerechtvaardigde standpunten van het Europees Parlement, dat zich voortdurend tot compromissen bereid heeft getoond. Dit ontlokt mij de opmerking dat een beroep op miljoenensteun van de EU en het tegelijkertijd uit de weg gaan van een legitieme discussie over inhoudelijke punten van het Parlement eerder lijkt te stroken met politiek bekeken door een nationale bril.

- Verslag-Zwiefka (A7-0360/2010)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb vóór deze resolutie gestemd omdat ik van mening ben dat er in de EU nauwere samenwerking moet komen op het terrein van het toepasselijke recht inzake echtscheiding en scheiding van tafel en bed. Ik meen dat de regelgeving van de EU op dit gebied universeel moet zijn. Anders gezegd, op basis van de wereldwijde regels inzake rechtsconflicten kan worden vastgesteld dat elk recht van toepassing kan zijn: dat van een deelnemende lidstaat, een niet-deelnemende lidstaat en van een land dat geen lid is van de EU. De Unie heeft zich ten doel gesteld om een ruimte van vrijheid, veiligheid en recht in stand te houden en te ontwikkelen, waarin het vrije verkeer van personen gewaarborgd is. Wil men daarom bereiken dat de echtgenoten de vrijheid hebben een toepasselijk recht te kiezen waarmee zij nauwe banden hebben, en dat, ook bij gebreke van een keuze, een dergelijk recht hun echtscheiding of scheiding van tafel en bed beheerst, dan moet dat recht tevens van toepassing zijn als het niet het recht van een deelnemende lidstaat is. Een grotere mobiliteit van de burgers vereist enerzijds meer flexibiliteit en anderzijds grotere rechtszekerheid, die de nieuwe EU-verordening kan versterken.

Roberta Angelilli (PPE), *schriftelijk*. – (IT) De noodzaak om een helder en allesomvattend rechtskader vast te stellen met betrekking tot het toepasselijk recht voor echtscheiding en scheiding van tafel en bed, komt voort uit de dringende behoefte om de problemen aan te pakken die het gevolg zijn "internationale" scheidingen. Tot op heden hebben de verschillende nationale regels de gelijke kansen voor echtgenoten niet bevorderd en evenmin de belangen van de betrokken minderjarigen behartigd. Integendeel, ze hebben slechts de zogeheten "rush naar de rechter" helpen aanmoedigen. Als bemiddelaar van het Europees Parlement voor kinderen waar ouders van verschillende nationaliteit om vechten, en op basis van de tijdens mijn werkzaamheden opgedane ervaringen, steun ik dit voorstel voor een verordening die gericht is op het creëren van rechtszekerheid voor de betrokken echtparen en het garanderen van voorspelbaarheid en flexibiliteit.

Eén van de innovatieve voorstellen in de tekst van de verordening betreft de mogelijkheid om voor, tijdens en na de echtscheidingsprocedure, een bemiddelaar te raadplegen, niet alleen omdat deze persoon veel hulp kan bieden door de echtgenoten te informeren over de verschillende vormen en voorwaarden van echtscheiding en door het beslechten van eventuele meningsverschillen, maar ook omdat de rechten van de betrokken kinderen beschermd worden en de ouders worden geholpen bij het maken van gepaste keuzes en minnelijke schikkingen in het belang van het welzijn van hun kinderen.

Sophie Auconie (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Nu we de Europese regels voor huwelijkszaken beter op elkaar aan willen laten sluiten, is het moeilijk om met 27 landen tot overeenstemming te komen. Gelukkig kunnen lidstaten die dat wensen zich sinds het Verdrag van Amsterdam van 1997 verenigen op een bepaald gebied, volgens de procedure van de nauwere samenwerking, om zo een kern van staten te vormen die de Unie kan voortstuwen en helpen. De moeilijkheden die echtgenoten ondervinden bij de erkenning van hun rechtspositie in Europa, in het bijzonder bij een echtscheiding of een scheiding van tafel en bed, hebben enkele landen ertoe gebracht zich te verenigen om de coördinatie van de nationale regelgevingen te verbeteren. Ik vind het belangrijk dat deze nauwere samenwerking, waaraan Frankrijk wenst deel te nemen, tot stand kan worden gebracht. Volgens mij gaat dit initiatief in de richting van een toenadering tussen de Europeanen, op een gebied dat ons allen aangaat en waarin rechtszekerheid essentieel is. Ik heb derhalve ingestemd met dit voorstel voor een verordening betreffende de totstandbrenging van deze nauwere samenwerking. In de toekomst moet er zo vaak als nodig is van een dergelijke nauwere samenwerking gebruik worden gemaakt.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE), *schriftelijk*. – (ES) Ik heb vóór dit verslag gestemd omdat de verordening, door voorspelbaarheid en flexibiliteit te garanderen, beoogt rechtszekerheid te bieden aan echtparen die willen scheiden van tafel en bed of echtscheiden en die tot verschillende lidstaten van de Europese Unie behoren.

In die zin is dit initiatief een stap in de goede richting. Het is evenwel enerzijds te betreuren dat de kans onbenut is gelaten om het toepassingsgebied uit te breiden tot de erkenning van huwelijken, nietigverklaringen en voogdij over de kinderen, en dat er evenmin wordt ingegaan op andere vormen van verbintenis, zoals die van homoseksuele stellen, die erkend zijn in sommige lidstaten van de Unie.

Anderzijds is het spijtig dat slechts 15 van de 27 lidstaten bereid zijn deze nauwere samenwerking te onderschrijven, hetgeen nadelig is voor de burgers in de niet ondertekenende landen.

Het is daarom mijn hoop en wens dat het in de toekomst mogelijk zal zijn het toepassingsgebied te verruimen en dat er meer landen zullen zijn die openstaan voor de mogelijkheid om de nauwere samenwerking te vergroten: dat zijn zij verplicht aan de burgers die zij vertegenwoordigen.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *schriftelijk.* – (LT) Ik heb vóór dit verslag van het Europees Parlement gestemd over nauwere samenwerking op het gebied van het toepasselijke recht inzake echtscheiding en scheiding van tafel en bed, omdat er een heldere en expliciete rechtsgrondslag moet worden gevestigd volgens welke de regels worden toegepast die te maken hebben met het toepasselijke recht. Ik zou erop willen wijzen dat een van de prioritaire doelstellingen van de Europese Unie de instandhouding en de verdere ontwikkeling van een ruimte van vrijheid, veiligheid en recht is, waarbinnen het vrije verkeer van personen gewaarborgd is. De bestaande Europese regelgeving inzake het toepasselijke recht wat betreft echtscheiding en scheiding van tafel en bed in geval van internationale huwelijken is momenteel bijzonder onoverzichtelijk, omdat onduidelijk is welke wet van toepassing is. Daardoor komt het vaak tot een "rush naar de rechter", waarbij een van de echtgenoten eerst de echtscheiding aanvraagt om ervoor te zorgen dat de procedure door een bepaald rechtsstelsel wordt beheerst dat gunstiger is voor de verdediging van zijn of haar belangen. Ik zou willen benadrukken dat de nieuwe voorgestelde verordening de betrokken echtparen rechtszekerheid moet bieden en voorspelbaarheid en flexibiliteit moet garanderen.

Vito Bonsignore (PPE), *schriftelijk* – (IT) Ik wil de heer Zwiefka gelukwensen met de opstelling van dit verslag, waarmee ik instem. Het doel van deze tekst is een helder en allesomvattend kader te verschaffen voor het op echtscheiding en scheiding van tafel en bed toepasselijk recht, waarbij aan de partijen een zekere mate van autonomie wordt verstrekt. De uiteenlopende rechtsbepalingen in de lidstaten kunnen namelijk problemen opleveren in geval van "internationale" scheidingen.

Naast de rechtsonzekerheid met betrekking tot de vraag welke wetgeving in een bepaald geval van toepassing is, kan zich ook een zogeheten "rush naar de rechter" voordoen, opdat een wetgeving toepasselijk wordt verklaard die een van de twee echtgenoten beter beschermt. De Europese Unie moet deze risico's en tekortkomingen beperken en daarom de partijen de mogelijkheid bieden om in gemeenschappelijk overleg het toepasselijke recht te kiezen. Daarom ben ik het eens met de noodzaak om de partijen zo snel mogelijk correcte en accurate informatie te verschaffen opdat zij bewuste keuzes kunnen maken.

Zuzana Brzobohatá (S&D), *schriftelijk.* – (CS) Overeenkomstig het Verdrag van Lissabon kunnen de lidstaten kiezen voor nauwere samenwerking binnen de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid, het aandachtsgebied waar de hele problematiek van echtscheiding en scheiding van tafel en bed thuishoort. In de verordening worden de voorwaarden voor nauwere samenwerking tussen lidstaten (België, Bulgarije, Duitsland, Spanje, Frankrijk, Italië, Letland, Luxemburg, Algerije, Malta, Oostenrijk, Portugal, Roemenië en Slovenië) uiteengezet. Het is met name de bedoeling discriminatie op grond van geslacht uit de weg te ruimen, ervoor te zorgen dat beide echtelieden gelijke kansen krijgen en het belang van het kind op de eerste plaats te zetten. Echtelieden die willen scheiden, voeren vaak een soort "wedstrijd" wie als eerste het scheidingsverzoek bij de rechter indient, om er zo voor te zorgen dat de scheidingsprocedure overeenkomstig dat rechtsstelsel gevoerd wordt dat de eigen belangen het best beschermt. Met deze verordening wordt beoogd de rechtszekerheid van de scheidende echtparen te verbeteren, alsook om te zorgen voor een enigszins voorspelbaar alsook flexibel verloop van echtscheidingsprocedures. Ik heb voor

de verordening gestemd, ook al is die niet van toepassing op de Tsjechische Republiek. Ik wil echter graag geloven dat de invoering van deze verordening een lichtend voorbeeld zal zijn voor de overige lidstaten, waaronder de Tsjechische Republiek, zodat zij er zich in de toekomst bij aansluiten en zich op die manier baseren kunnen op de ervaringen van de pionierende lidstaten.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) In dit voorstel gaat het niet om de harmonisatie van het scheidingsrecht, maar om een geharmoniseerde regeling voor de oplossing van internationale conflicten inzake rechterlijke bevoegdheid. Dit betekent dat we moeten werken binnen het kader van het internationaal privaatrecht en niet binnen het familierecht, waar iedere lidstaat zijn eigen wetten behoudt.

Daarom is het belangrijk te onthouden dat de voorgestelde verordening door middel van het amendement op artikel 7 bis bijvoorbeeld een deelnemende staat niet verplicht om een handeling die niet als zodanig wordt beschouwd door zijn nationale wetgeving of die strijdig is met het subsidiariteitsbeginsel, als huwelijk te erkennen, al was het alleen maar om dit te ontbinden. Dit kan echter geen beperking vormen op de rechten van mensen wier verbintenis niet wordt erkend in een lidstaat: een punt waarover een compromis moet worden bereikt.

Gezien het bovenstaande kan ik de voorziening voor grotere rechtszekerheid met het oog op jurisdictieconflicten in het familierecht, met name met betrekking tot het ontbinden van huwelijken en de scheiding van tafel en bed, alleen maar beschouwen als een belangrijke stap in de richting van de verwezenlijking van een omgeving van vrijheid en rechtszekerheid waarin het vrije verkeer van personen werkelijkheid wordt.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik ben zeer verheugd met de aanneming van dit verslag. Daardoor kunnen stellen uit verschillende lidstaten of die in een andere lidstaat dan de eigen verblijven, de van toepassing zijnde wet kiezen voor hun scheiding.

Er waren in 2007 één miljoen echtscheidingen in de EU, waarvan het bij dertien procent ging om stellen met partners van verschillende nationaliteit. Bij deze procedures werden Europese burgers geconfronteerd met juridische problemen in verband met hun scheiding.

Ik wijs erop dat Portugal deelneemt aan het – in de Raad geblokkeerde – proces van nauwere samenwerking waardoor het mogelijk zou moeten zijn om op dit punt vorderingen te maken.

Ik benadruk de noodzaak dat dit verslag er niet toe leidt dat lidstaten erkenning moeten verlenen – al was het alleen om deze te ontbinden – aan een situatie die door de wetgeving van die staat niet erkend wordt, of die tegenstrijdig zou zijn met het subsidiariteitsbeginsel.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), *schriftelijk*. – (PL) Ik wil de rapporteur feliciteren met zijn zeer efficiënte behandeling van dit moeilijke onderwerp, namelijk de keuze van het toepasselijk recht bij echtscheidingen en scheidingen van tafel en bed. Hoe ontzettend gevoelig dit thema ligt blijkt wel uit het feit dat verordening Rome III in de geschiedenis van de EU het eerste voorbeeld is van nauwere samenwerking onder de procedures van het Verdrag. De territoriale werkingssfeer van de verordening blijft dus beperkt tot 14 van de 27 EU-landen en Polen hoort daar niet bij. Ik ben van mening dat Rome III met de invoering van het beginsel van keuze van het toepasselijke recht bij echtscheidingen bijdraagt tot een grotere voorspelbaarheid en meer rechtszekerheid. Gezien de beperkte werkingssfeer van de verordening, die beperkt blijft tot het toepasselijke recht

in internationale echtscheidingszaken, moeten we ook de vraag beantwoorden welk gerecht bevoegd is om uitspraak te doen.

Deze kwestie is echter onderwerp van een andere verordening op EU-niveau, namelijk Brussel II bis. Daarom ben ik met de rapporteur van mening dat die verordening zo snel mogelijk moet worden herzien, zodat het principe van *forum necessitatis* erin kan worden opgenomen. Dit principe neemt bij veel landen de vrees weg dat hun rechters gedwongen worden om uitspraak te doen over echtscheidingen van verbintenissen die hun rechtssysteem niet als huwelijk erkent. Ook stimuleert dit beginsel de landen om Europese regels vast te stellen op het gebied van internationale echtscheidingen, wat het leven voor veel burgers van de EU ongetwijfeld gemakkelijker maakt.

Nathalie Griesbeck (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Als twee personen van verschillende nationaliteit, of gewoon twee personen die niet langer in dezelfde lidstaat wonen, willen scheiden, dan moeten zij weten tot welk bevoegd gerecht van welk land zij zich moeten richten. Voortaan zullen die twee mensen die willen scheiden zelf kunnen kiezen welk rechtstelsel van de Europese Unie op hun scheiding van toepassing zal zijn. Dit is een heel concrete nieuwe stap in de geleidelijke totstandkoming van een "gemeenschappelijke Europese justitiële ruimte", die rechtstreeks van toepassing is op het dagelijks leven van iedereen. Hoewel ik verheugd ben dat dit verslag is aangenomen en dat de procedure van nauwere samenwerking voor het eerst is toegepast, betreur ik het toch dat het nodig was om deze procedure in te zetten en dat er geen overeenstemming is bereikt tussen alle lidstaten van de Europese Unie. Ik hoop dat andere lidstaten zich spoedig bij deze samenwerking zullen aansluiten.

Edvard Kožušník (ECR), *schriftelijk*. – (CS) Ik vertegenwoordig hier in het Europees Parlement de Tsjechische Republiek, een lidstaat die zich niet heeft aangesloten bij het mechanisme van nauwere samenwerking waarmee beoogd wordt conflicterende nationale wet- en regelgevingen te harmoniseren. De belangrijkste reden dat de Tsjechische Republiek zich niet heeft aangesloten, is dat deze ontwerpverordening volgens haar niet onontbeerlijk is voor een goede werking van de interne markt. Ook is zij van mening dat de verordening strijdig is met het subsidiariteitsbeginsel, dit omdat er geen enkele sprake is van enige toegevoegde waarde die een ingreep in het nationaal familierecht van de lidstaten zou rechtvaardigen. De Tsjechische Republiek is bovendien van mening dat het voorstel niet strookt met het proportionaliteitsbeginsel, aangezien de juridische vorm van de verordening geen geschikt instrument is voor de harmonisering van met elkaar strijdige nationale normen en regelgeving op het vlak van het internationaal familierecht. Desalniettemin wil ik niet dat de lidstaten die wel voor het mechanisme van nauwere samenwerking gekozen hebben als middel ter harmonisering van met elkaar strijdige wet- en regelgeving ten aanzien van de bepaling van het bevoegde nationale recht inzake huwelijkskwesties, als gevolg van mijn stemgedrag daarvan weerhouden zouden worden.

Jiří Maštálka (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (CS) Dankzij de ontwerpverordening ter invoering van nauwere samenwerking op het gebied van het toepasselijke recht inzake echtscheiding en scheiding van tafel en bed, kunnen de vaak ingewikkelde en emotioneel gevoelige kwesties rond de scheiding van rechtsgeldig in de echt verbonden personen van verschillende nationaliteiten worden vereenvoudigd. Dergelijke scheidende echtparen kunnen zich op deze manier beter in de materie oriënteren en aldus een beter besluit nemen ten aanzien van het toepasselijke recht. En niet in de allerlaatste plaats gaat ook de rechtszekerheid van deze personen er met grote stappen op vooruit. Het mechanisme van nauwere samenwerking, in het kader waarvan wetgeving tot stand wordt gebracht dat

buiten het communautair acquis valt, is aldus een manier waarop de betrokkenen lidstaten een aantal problemen op het vlak van de internationale samenwerking ten aanzien van de scheiding van echtelieden van verschillende nationaliteit uit de weg kunnen ruimen.

De lidstaten die in deze fase nog niet meedoen, hebben voldoende ruimte om na enige tijd een oordeel te vellen over de positieve en negatieve effecten van deze ontwerpverordening en zich eventueel alsnog bij de samenwerking aan te sluiten. In de Tsjechische Republiek wordt nu reeds bij echtscheidingsprocedures tussen personen van verschillende nationaliteit in met redenen omklede gevallen buitenlands recht toegepast.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Door de nieuwe verordening kunnen internationale echtparen (met verschillende nationaliteiten, die in verschillende landen wonen of die samen in een ander land dan hun eigen wonen) kiezen welk recht van toepassing is op hun scheiding, op voorwaarde dat een van de partners een band heeft met het land in kwestie, bijvoorbeeld gewone verblijfplaats of nationaliteit. De nieuwe regels verduidelijken ook welk recht van toepassing is in het geval de partners niet tot overeenstemming kunnen komen. Door de nieuwe verordening kan bijvoorbeeld een Spaans-Portugees echtpaar dat in België woont kiezen voor Portugese, Spaanse of Belgische wetgeving voor hun scheiding.

Alexander Mirsky (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Een scheiding is een ernstige zaak. Heel vaak sneuvelt er serviesgoed bij en moeten eigendommen worden verdeeld. Ik heb oprecht bewondering voor het idealisme van de rapporteur, Tadeusz Zwiefka. Wat gebeurt er als een Duitse man in Duitsland wil scheiden, maar zijn vrouw in Sicilië wil scheiden, omdat haar moeder Siciliaanse is? Hoe verdeel je een stofzuiger en een wasmachine, als er geen overeenkomst is? Het idee is goed, maar het moet worden bijgeschaafd. Negentig procent van de echtscheidingen is een tragedie en een schandaal. Ik ben "voor", maar laten we ook naar de details kijken, wanneer we nadenken over een dergelijk document. We hebben een wet nodig, geen regels.

Andreas Mølzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Echtscheidingen en scheidingen van tafel en bed zijn altijd moeilijke aangelegenheden die een baaiert van juridische gevolgen met zich brengen. Problematisch wordt het allemaal als de echtgenoten uit verschillende landen afkomstig zijn. Binnen de Unie is naar een oplossing gezocht maar er kon slechts overeenstemming worden bereikt over een procedure voor nauwere samenwerking die voor de betrokkenen, de scheidende partijen uit verschillende EU-lidstaten dus, maar weinig zoden aan de dijk zet. Bovendien is deze procedure ook wat betreft het toepassingsgebied niet geheel duidelijk, zolang dat gebied niet wordt vastgelegd.

Samenwerking kan natuurlijk niet inhouden dat bijvoorbeeld scheidingsvonnissen in een lidstaat moeten worden erkend ofschoon het toepasselijk recht daarin niet voorziet. Evenmin mag de procedure een mogelijkheid bieden om een land via de achterdeur te dwingen gelijkgeslachtelijke huwelijken te erkennen. Voorts is er te weinig aandacht geschonken aan de rechten van ouders bij grensoverschrijdende scheidingen. Daarom heb ik mij van stemming onthouden.

Alfredo Pallone (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Ik heb voor het verslag gestemd omdat ik geloof dat er een helder en allesomvattend kader van toepasselijk recht moet komen voor echtscheiding en scheiding van tafel en bed. Voor het eerst wordt met de invoering van artikel 3 bis de echtgenoten de mogelijkheid gegeven om in gemeenschappelijk overleg het toepasselijk recht te kiezen voor de echtscheidingsprocedure. Ik geloof, bovendien, dat we moeten garanderen dat de keuze die de partijen maken, een geïnformeerde keuze is, dat wil zeggen dat beide echtgenoten naar behoren geïnformeerd zijn over de praktische

gevolgen van hun keuze. Ik ben van mening dat het belangrijk is de relatie tussen de echtgenoten te beschermen, opdat de scheiding op een duidelijke, transparante en overeengekomen manier kan plaatsvinden tussen de partijen, die aldus beide, met gelijk gezag, kunnen deelnemen aan de beslissing.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Samen met dertien andere EU-landen (Spanje, Italië, Hongarije, Luxemburg, Oostenrijk, Roemenië, Slovenië, Bulgarije, Frankrijk, Duitsland, Letland en Malta) neemt Portugal deel aan de het eerste proces op basis van nauwe samenwerking in de geschiedenis van de EU. Deze nauwe samenwerking krijgt vorm op het gebied van het toepasselijke recht inzake echtscheiding en scheiding van tafel en bed.

Ik heb vóór dit verslag gestemd. Hierin gaat het om de verordening die heldere regels vaststelt met betrekking tot de procedure voor internationale echtparen (met echtgenoten van verschillende nationaliteiten) die echtscheiding of scheiding van tafel en bed willen in het land waar zij vandaan komen of verblijven. Dit is een volledig consensuele zaak die het leven van een aantal Europeanen eenvoudiger zal maken. Het is ook een symbolisch moment; het is namelijk voor het eerst dat er nauwe samenwerking tussen EU-lidstaten wordt toegepast.

Het doel van deze regels is de rechtszekerheid en voorspelbaarheid te versterken in verband met echtscheiding en scheiding van tafel en bed. De overeenkomst gaat om het harmoniseren van conflictsituaties, niet om het harmoniseren van nationale basisregels.

Aldo Patriciello (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, een van de hoofddoelstellingen van de Europese Unie is de bescherming en de ontwikkeling van een ruimte van vrijheid, veiligheid en recht waarin het vrije verkeer van personen is verzekerd. In het geval van echtscheiding of scheiding van tafel en bed van gehuwden met een verschillende nationaliteit, is de rechtsgrondslag op Europees niveau erg onduidelijk wat betreft het toepasselijk recht. Om deze reden gebeurt het vaak dat de gang naar de rechter snel wordt ingezet door een van beide echtelieden die daarmee als eerste een scheiding aanvraagt volgens een rechtsorde waarbij zijn/haar belangen het best gediend zijn. Het doel van het voorstel voor een verordening is om rechtszekerheid te scheppen voor de betrokken gehuwden en tegelijkertijd flexibiliteit en transparantie te verzekeren. Daarom ben ik het eens met de heer Tadeusz Zwiefka, die voorstander is van een inhoudelijke regelgeving inzake het toepasselijk recht in geval van echtscheiding en scheiding van tafel en bed.

Rovana Plumb (S&D), *schriftelijk*. – (RO) België, Bulgarije, Duitsland, Griekenland (dat op 3 maart 2010 zijn verzoek heeft ingetrokken), Spanje, Frankrijk, Italië, Letland, Luxemburg, Hongarije, Malta, Oostenrijk, Portugal, Roemenië en Slovenië hebben bij de Commissie een verzoek ingediend waarin zij te kennen hebben gegeven dat zij onderling een nauwere samenwerking willen aangaan op het gebied van het toepasselijk recht in huwelijkszaken. Zij hebben de Commissie uitgenodigd om een daartoe strekkend voorstel te doen aan de Raad. De steeds grotere mobiliteit van burgers vereist enerzijds meer flexibiliteit en anderzijds meer rechtszekerheid. Om dat doel te bereiken moet deze verordening aan de partijen in een procedure van echtscheiding of scheiding van tafel en bed een grotere autonomie geven door hun de mogelijkheid te bieden het recht te kiezen dat hun echtscheiding of scheiding van tafel en bed beheerst.

De verordening zal uitsluitend van toepassing zijn bij ontbinding van het huwelijk of bij scheiding van tafel en bed. De verordening is niet van toepassing in vraagstukken met

betrekking tot de rechtsbekwaamheid van natuurlijke personen, het bestaan, de geldigheid of de erkenning van een huwelijk, de ontbinding van een huwelijk, de naam van de echtgenoten, de vermogensrechtelijke gevolgen van het huwelijk, de ouderlijke aansprakelijkheid, de onderhoudsverplichtingen, trusts en erfopvolging, zelfs als deze de vorm aannemen van een prejudiciële beslissing in het kader van een procedure voor een echtscheiding of een scheiding van tafel en bed.

Paulo Rangel (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De ontwikkeling van een ruimte van vrijheid, veiligheid en recht waarin het vrije verkeer van personen gewaarborgd is, vormt een van de fundamentele doelstellingen van de Europese Unie. Ik verwelkom zodoende dit voorstel, dat grotere rechtszekerheid brengt met betrekking tot het toepasselijk recht inzake nationale echtscheidingen en scheidingen van tafel en bed. Ik zou graag willen dat andere lidstaten meedoen met deze inspanning om te zorgen dat de nationale regels over juridische conflicten op dit terrein op elkaar aansluiten.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Deze tekst tracht problemen zoals het volgende op te lossen. A en B zijn onderdanen van verschillende lidstaten die een gelijkgeslachtelijk huwelijk hebben gesloten in een van de lidstaten die wetgeving hebben ingevoerd krachtens welke dergelijke huwelijken zijn toegestaan. Zij hebben drie jaar hun gewone verblijfplaats gehad in een lidstaat die gelijkgeslachtelijke huwelijken niet toestaat maar deelgenomen heeft aan de goedkeuring van de verordening over toepasbaar recht in het kader van de verbeterde samenwerkingsprocedure. A en B willen hun huwelijk ontbinden.

Krachtens de regels van Verordening nr. 2201/2003 betreffende de bevoegdheid zijn de enige rechtbanken die onder deze omstandigheden bevoegd zijn de rechtbanken in de lidstaat waar zij hun gewone verblijfplaats hebben. Dat is duidelijk niet eerlijk voor het desbetreffende paar, dat verplicht is een aanzienlijk ongemak en tijdverlies voor lief te nemen om hun scheidingszaak onder de bevoegdheid van een andere rechtbank te brengen.

Alf Svensson (PPE), *schriftelijk*. – (SV) Toen het Europees Parlement vandaag stemde over het voorstel voor een verordening van de Raad betreffende de totstandbrenging van nauwere samenwerking op het gebied van het toepasselijke recht inzake echtscheiding en scheiding van tafel en bed, koos ik ervoor om mij van stemming te onthouden. Volgens mij is familierecht, bijvoorbeeld de regelgeving inzake echtscheidingen, een gebied waarop het subsidiariteitsbeginsel hoog in het vaandel zou moeten worden gedragen en waarop elke lidstaat zelf zou moeten beslissen. De samenwerking waarover het verslag gaat, is vrijwillig voor de lidstaten van de Europese Unie en momenteel nemen er veertien landen aan deel. Zweden behoort niet tot die landen. Ik ben van mening dat het voor mij, als Zweeds lid van het Europees Parlement, niet helemaal gepast is om een standpunt in te nemen ten aanzien van wetgeving die uitsluitend op een vorm van samenwerking slaat waar Zweden niet aan deelneemt.

Angelika Werthmann (NI), *schriftelijk*. – (DE) Bij zestien miljoen internationale huwelijken in de EU, waarvan er per jaar 140 000 op een scheiding uitlopen, waren onderhandelingen en overeenstemming noodzakelijk om voor de burgers de nodige rechtszekerheid te waarborgen. Tot dusver stuitten diverse initiatieven in dit verband steeds op een veto van afzonderlijke lidstaten, maar thans wordt met de procedure voor nauwere samenwerking aan minstens veertien landen de mogelijkheid geboden de noodzakelijke criteria vast te leggen.

- Verslag-Gauzès (A7-0340/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb vóór dit verslag gestemd omdat de wereldwijde financiële crisis, waar de ratingbureaus ook aan hebben bijgedragen, laat zien dat er behoefte is aan een mechanisme voor het registreren van en toezicht houden op ratingbureaus. Ik stem in met de aanmoediging in dit verslag om op Europees niveau een systeem in het leven te roepen voor registratie van en toezicht op ratingbureaus die ratings afgeven voor gebruik in de Europese Unie, en met de overweging van de omstandigheden waarin in de Europese Unie ratings worden gebruikt die zijn afgegeven door bureaus in derde landen. De overeenkomst over de Europese toezichthoudende autoriteit, die op 1 januari 2011 in werking zal treden, maakt het mogelijk om doeltreffend toezicht te houden op ratingbureaus. Het is van groot belang dat de Europese autoriteit voor effecten en markten in staat is om zijn mandaat te verwezenlijken en een goed toezicht uit te oefenen op ratingbureaus die actief zijn in de Europese Unie, en tevens op bureaus in derde landen waarvan de ratings bekrachtigd worden in de Europese Unie, in volledige samenwerking met de nationale autoriteiten van die landen. Ik verwelkom eveneens het feit dat de Verenigde Staten hebben besloten strengere regels inzake toezicht op dit gebied vast te stellen, gegeven het feit dat de Commissie ook nadenkt over internationale harmonisatie in een later stadium.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb vóór deze resolutie gestemd omdat er volgens mij behoefte is aan een mechanisme om toezicht op ratingbureaus te houden. De wereldwijde financiële crisis, waar ook de ratingbureaus aan hebben bijgedragen, was van invloed op dit initiatief. Ik ben het eens met het voorstel van de Europese Commissie om de accreditatie van en het toezicht op ratingbureaus door de Europese Autoriteit voor effecten en markten (EAEM) te organiseren. Voor de EAEM is het echter van wezenlijk belang om meteen na haar oprichting haar mandaat te kunnen uitoefenen, met het oog op een goed toezicht op ratingbureaus die actief zijn in de Europese Unie en tevens op bureaus in derde landen waarvan de ratings bekrachtigd zullen worden in de Europese Unie.

Sophie Auconie (PPE), *schriftelijk*. – (FR) In beginsel geven ratingbureaus een onafhankelijk oordeel over de kredietwaardigheid van een entiteit, een schuld, een financiële verplichting of een financieel instrument. Het oordeel van deze bureaus kan soms echter ernstige gevolgen hebben voor de economie van de landen waarvan zij de financiële regelmatigheid beoordelen. De Unie heeft in 2009 Verordening (EG) nr. 1060/2009 uitgevaardigd met als doel de werkzaamheden van ratingbureaus te regelen en beleggers en de Europese financiële markten te beschermen tegen het risico van wanpraktijken. Hierin worden voorwaarden vastgesteld voor het afgeven van ratings evenals regels met betrekking tot de registratie van en het toezicht op ratingbureaus. Tegelijkertijd staat in een verslag van een groep deskundigen dat het noodzakelijk is het toezichtkader te versterken om het risico op en de omvang van toekomstige financiële crises te beperken. Met de verordening tot oprichting van een Europese Autoriteit voor effecten en markten (EAEM) is een Europese Autoriteit voor toezicht op de financiële markten in het leven geroepen. Om ervoor te zorgen dat deze autoriteit goed kan werken en op juiste wijze kan worden opgenomen in het algemeen kader van de financiële regelgeving, bleek het noodzakelijk om Verordening (EG) nr. 1060/2009 aan te passen. Ik heb ingestemd met dit verslag waarmee het toezicht op ratingbureaus wordt verbeterd.

Jean-Pierre Audy (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Op basis van het uitstekende verslag van mijn collega, de heer Gauzès van de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten),

heb ik ingestemd met het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van de verordening inzake ratingbureaus van 2009. Daarin wordt bepaald dat de nieuwe Europese Autoriteit voor effecten en markten (EAEM) toezicht zal uitoefenen op deze entiteiten. Ik steun de verbeteringen die de rapporteur heeft aangebracht, in het bijzonder de overdracht van nieuwe bevoegdheden aan de EAEM, bevoegdheden die de Commissie voornemens was zelf uit te oefenen, onder andere op het gebied van sancties. Ik vind het belangrijk dat de EAEM een deel van zijn taken kan delegeren aan de nationale autoriteiten. Ik vind het jammer dat de rating van staten en het bijzondere toezicht waaraan de rating van staten onderworpen moet worden, niet zijn meegenomen in het verslag, maar deze wijziging van de verordening was waarschijnlijk niet de juiste gelegenheid. Ik stel voor een Europees openbaar ratingbureau voor de rating van staten op te richten, dat alle waarborgen biedt voor de noodzakelijke deskundigheid en onafhankelijkheid.

Zigmantas Balčytis (S&D), *schriftelijk*. – (LT) De wereldwijde financiële crisis heeft laten zien dat er behoefte is aan een mechanisme om toezicht te houden op ratingbureaus. Er is op EU-niveau behoefte aan een overzicht over ratingbureaus, alsmede aan een geïntegreerd toezicht op die bureaus. Ik sta achter dit belangrijke document. In 2009 is Verordening (EG) nr. 1060/2009 inzake ratingbureaus vastgesteld. Hiermee werd het mogelijk een Europees systeem in te voeren voor het registreren van en houden van toezicht op ratingbureaus die ratings afgeven voor gebruik in de Europese Unie. Tevens zijn in de verordening de voorwaarden vastgelegd voor het gebruik in de Europese Unie van ratings die zijn afgegeven door bureaus in derde landen. Er moet een betrouwbaar toezicht- en controlesysteem zijn en daarom steun ik de voorgestelde amendementen die de Europese Autoriteit voor effecten en markten zullen versterken. Deze instelling moet toezicht gaan houden op ratingbureaus die in de EU werkzaam zijn en haar mandaat doeltreffend uitoefenen.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb vóór dit verslag gestemd omdat de wereldwijde economische en financiële crisis heeft laten zien dat er behoefte is aan een mechanisme om toezicht te houden op ratingbureaus. Daarom heeft de Europese Commissie een voorstel gepresenteerd om de Europese Autoriteit voor effecten en markten (EMEA) te belasten met de accreditatie van en het toezicht op ratingbureaus. Het is van belang dat deze autoriteit wordt voorzien van niet eigen toezichthoudende bevoegdheden maar ook onderzoekbevoegdheden. Ook zal zij sancties moeten kunnen opleggen als deze verordening niet wordt nageleefd. Ik ben het eens met het standpunt van het Europees Parlement dat er in de EU een gezamenlijk overzicht moet komen van de producten die ratingbureaus aanbieden, alsmede een geïntegreerd toezicht op die bureaus. Verder stelt het Parlement voor om met betrekking tot de oprichting van de EAEM de aandacht te richten op het toezicht op bureaus en op de definitie van haar nieuwe taken en bevoegdheden. Voor de EAEM is het van wezenlijk belang om meteen na haar oprichting haar mandaat te kunnen uitoefenen, opdat er sprake zal zijn van een goed toezicht op ratingbureaus die actief zijn in de Europese Unie en tevens op bureaus in derde landen waarvan de ratings bekrachtigd zullen worden in de Europese Unie.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EL) Bij de stemming over het verslag over ratingbureaus heb ik mij onthouden. Ratingbureaus dienen onverholo het belang van internationale speculanten. Sinds het begin van de crisis hebben zij een zeer negatieve rol vervuld, en zij gaan daar ook nu nog mee door. Met de doelgerichte en willekeurige verlaging van de kredietwaardigheid van landen zowel binnen als buiten de EU storten zij die landen

in een vicieuze cirkel van speculatie en lenen. Door de steeds hogere spreads worden de financiële problemen van deze landen alleen maar groter en kunnen de markten zich op hun kosten verrijken. Met name voor de eurozone geldt dat de praktijken van de ratingbureaus en de rol die zij vervullen ook een negatief effect hebben op de stabiliteit van de euro. De EU draagt hiervoor een bijzonder grote politieke verantwoordelijkheid, daar zij zelf aan de ratingbureaus het recht heeft gegeven om niet alleen bedrijven te beoordelen, maar ook de economieën van de lidstaten. Ik ben van mening dat we onmiddellijk effectieve maatregelen moeten nemen om een einde te maken aan het winstbejag van ratingbureaus en Verordening (EG)1060/2009 bijgevolg ingrijpend dient te worden gewijzigd. In het verslag staan wel enkele positieve, doch helaas zwakke voorstellen en er worden alleen maar timide stappen in die richting gedaan.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Deze wijziging moest worden doorgevoerd omdat Verordening (EG) nr. 1060/2009 moest worden aangepast aan het nieuwe Europese systeem voor financiële toezichthouders en omdat een nieuw mechanisme voor toezicht op ratingbureaus moest worden ingevoerd.

Met het oog hierop zal de Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Autoriteit voor effecten en markten – EAEM) eigen bevoegdheden krijgen voor toezicht en onderzoek en voor het opleggen van sancties. We moeten er nu voor zorgen dat de EAEM in staat is haar mandaat te verwezenlijken teneinde een goed toezicht te verkrijgen op ratingbureaus die actief zijn in de Europese Unie en op bureaus in derde landen waarvan de ratings bekrachtigd worden in de Europese Unie.

Pat the Cope Gallagher (ALDE), *schriftelijk*. – (GA) Dit verslag vormt een technische wijziging van de bestaande richtlijn. Hierdoor worden aan de nieuwe toezichthouder, de EAEM, vanaf januari 2011 de benodigde bevoegdheden verleend. Wij mogen echter niet vergeten dat er in het voorjaar van 2011 een uitgebreidere herziening van de ratingbureaus zal plaatsvinden.

Bruno Gollnisch (NI), *schriftelijk*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in theorie is er reeds sprake van toezicht op en regulering van de werkzaamheden van ratingbureaus op Europees niveau. Is hierdoor de dominantie van de drie Amerikaanse bureaus ter discussie gesteld, die het voor het zeggen hebben op de Europese markten, op het gebied van de staatsschulden en daarmee ook de rentetarieven waartegen de Europese staten leningen kunnen afsluiten? Ik ben bang van niet! Het mocht niet verhinderen dat Standard & Poor heel recent nog dreigde de rating van België te verlagen, noch dat Moody's Spanje en Fitch Ierland bedreigden.

Geen van deze bureaus is bestraft, noch door klanten noch via reputatieschade, voor het feit dat het zijn werk niet goed heeft gedaan ten tijde van het Enron-schandaal en de hypotheekcrisis. Nu pretenderen ze een politieke rol te hebben: het bedreigen van België is een poging om het vormen van een regering af te dwingen en het niet-bedreigen van Frankrijk is bedoeld om het uiteenvallen van de eurozone kunstmatig tegen te gaan. De waarheid is dat zij hun macht ontlenen aan het feit dat de markten niet gereguleerd zijn, en uw teksten, waar ik niettemin vóór heb gestemd, verbeteren daar maar weinig aan.

Takis Hadjigeorgiou (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EL) De verordening betreft het toezicht op niet alleen ratingbureaus, waar de Europese Autoriteit voor effecten en markten mee belast wordt, maar ook het gebruik van ratings door individuele entiteiten die op nationaal niveau worden gecontroleerd. De nationale toezichthouders blijven verantwoordelijk voor toezicht op het gebruik van ratings door die individuele entiteiten. Toch zullen de nationale

autoriteiten geen bevoegdheid hebben om toezichthoudende maatregelen te nemen tegen ratingbureaus die inbreuk plegen op de verordening. Precies ten aanzien daarvan moet het voorstel worden getoetst aan de eerbiediging van het proportionaliteitsbeginsel. Het voorstel voorziet weliswaar in een controlesysteem, maar, gelet op het huidige neoliberale milieu, lijkt het er niet op dat een werkelijke, essentiële toepassing ervan zal worden toegestaan. Het betreft slechts een psychologische noviteit die vooral gericht is op het brede publiek.

Het voorstel heeft echter niet tot doel om een reeds bestaand systeem aan te vullen maar om een nieuw controlesysteem te introduceren dat eerder niet bestond, tenminste niet in deze vorm, waardoor ratingbureaus de mogelijkheid kregen zich tomeloos te gedragen. In die zin is wellicht beter dit systeem te hebben dan helemaal geen.

Jiří Havel (S&D), *schriftelijk*. – (CS) Ik heb voor het verslag over de totstandbrenging van centraal toezicht op ratingbureaus gestemd. Ik ben het door de bank genomen eens met de inhoud van het verslag van de heer Gauzès over het voorstel voor een verordening tot invoering van een model van gecentraliseerd toezicht op ratingbureaus middels de EAEM, de Europese Autoriteit voor effecten en markten, met name gezien de grote mobiliteit van de diensten van ratingbureaus en het directe effect ervan op de financiële markten. Met gecentraliseerd toezicht kan de wereld van ratingbureaus transparanter gemaakt worden en de concurrentie tussen de bureaus worden vergroot. Om die reden heb ik voor dit verslag gestemd. Ik vrees echter dat de voorgestelde periode waarbinnen alle wijzigingen met betrekking tot de overdracht van bevoegdheden en taken van de desbetreffende toezichthoudende organen in de lidstaten naar de EAEM rond moeten zijn, ontoereikend is en dient te worden verlengd.

Juozas Imbrasas (EFD), *schriftelijk*. – (LT) Ik sta achter dit verslag omdat de wereldwijde financiële crisis, waar ook de ratingbureaus aan hebben bijgedragen, heeft laten zien dat er behoefte is aan een mechanisme van toezicht op ratingbureaus. Dit was het doel van de aanneming in 2009 van de verordening inzake ratingbureaus. Hiermee werd het mogelijk een Europees systeem in te voeren voor het registreren van en houden van toezicht op ratingbureaus die ratings afgeven voor gebruik in de Europese Unie. Tevens zijn in de verordening de voorwaarden vastgelegd voor het gebruik in de Europese Unie van ratings die zijn afgegeven door bureaus in derde landen. Het akkoord over de opzet van het Europees toezicht zal op 1 januari 2011 in werking treden en maakt een doeltreffende verwezenlijking van het toezicht op ratingbureaus mogelijk. Het is daarom noodzakelijk de verordening inzake ratingbureaus te wijzigen om de accreditatie van en het toezicht op ratingbureaus door de Europese Autoriteit voor effecten en markten te organiseren. Deze autoriteit zal niet alleen bevoegdheden krijgen voor het houden van toezicht maar ook voor het verrichten van onderzoek en zal sancties kunnen opleggen indien inbreuk wordt gepleegd op deze verordening. Geldboetes zullen door de lidstaten worden geïnd.

Bogusław Liberadzki (S&D), *schriftelijk*. – (PL) Een mechanisme van monitoring en toezicht op ratingbureaus is nodig. We moeten namelijk vaststellen dat ratingbureaus ten dele hebben bijgedragen aan de crisis. In 2011 zullen we van de Commissie een voorstel krijgen in verband met diverse aanvullende maatregelen voor ratings. Na aanneming van dit verslag kunnen dergelijke maatregelen ook daadwerkelijk worden ingevoerd. Daarom steun ik dit verslag. Ik ben er namelijk van overtuigd dat het spoedig in werking kan treden en we positieve resultaten zullen zien.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (FR) Particuliere ratingbureaus krijgen nieuwe rechten om wetgevend op te treden. Hun wordt overdracht van

overheidsbevoegdheden beloofd. Hun afhankelijkheid van particuliere partners kent geen grenzen. Hun willekeur evenmin. De openbare macht laat het afweten. Dat is schandelijk.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Deze wijziging moet worden doorgevoerd zodat Verordening (EG) nr. 1060/2009 kan worden aangepast aan het nieuwe systeem van Europese toezichthoudende autoriteiten en zodat er een nieuw mechanisme voor het houden van toezicht op ratingbureaus kan worden geïntroduceerd. Zodoende krijgt de Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Autoriteit effecten en markten – EAEM) eigen bevoegdheden voor toezicht, onderzoek en het opleggen van sancties. Voor de EAEM is het van wezenlijk belang om in staat te zijn haar mandaat te verwezenlijken, met het oog op een goed toezicht op ratingbureaus die actief zijn in de Europese Unie.

Willy Meyer (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (ES) Hoewel ik mij kan vinden in veel van de punten uit dit verslag en in het algemene voorstel om de transparantie te vergroten en de informatie en het toezicht van de ratingbureaus en andere financiële instellingen te verbeteren, heb ik niet voor kunnen stemmen. Het verslag dient namelijk de belangen van professionele beleggers – die geen contact hebben met de zogenaamde reële economie – door hun een grotere rechtszekerheid te bieden. Hoewel ik het met het voorstel eens ben dat er veel moet worden gedaan voor de transparantie en het recht op duidelijke informatie binnen het financiële stelsel, denk ik dat het harder nodig is een einde te maken aan financiële speculatie en te voorzien in regelgeving die de financiële markten onder toezicht van de lidstaten plaatst. Dit verslag beoogt weliswaar meer transparantie, betere informatie en een zekere mate van toezicht van de financiële bureaus, maar het doet dat mondjesmaat en vanuit een prokapitalistisch standpunt dat de financiële sector welgevallig is en dat ik deel noch steun.

Alexander Mirsky (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Dit is een heel belangrijk instrument om Europese burgers te informeren over de situatie in bedrijven en banken, maar ook om het concurrentievermogen van verschillende merken en artikelen te vergelijken. Ik heb voor het voorstel gestemd. Ik hoop ook dat deze verordening in de toekomst zal worden aangevuld met toezicht op de ratings van politieke partijen en massamedia, om te voorkomen dat de publieke opinie voor geldelijk gewin wordt gemanipuleerd. De ratingbureaus geven zich niet veel moeite om de informatie te verzamelen en te analyseren. Ze zijn wel bereid om welkome resultaten te laten zien aan degenen die daarvoor betalen. Iedereen die de publieke opinie manipuleert en zo de samenleving bedriegt, verdient zware straf.

Andreas Mølzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) De financiële crisis heeft ons vooral met de neus op het feit gedrukt dat ratingbureaus een gevaarlijke monopoliepositie innemen en dat hun beoordelingen niet altijd adequaat en hoogst riskant zijn. Het is daarom belangrijk ook ratingbureaus aan een mechanisme voor controle en toezicht te onderwerpen. Ratingbureaus opereren in zeer complexe financiële markten. Er is besloten met die omstandigheid rekening te houden door invoering van een dubbel systeem. Daarnaast is vastgesteld onder welke voorwaarden ratings die door bureaus uit derde landen zijn afgegeven, in de Europese Unie kunnen worden toegepast.

Het is uiteraard van essentieel belang dat in het kader van het toezicht sancties kunnen worden opgelegd. De toekomst zal uitwijzen in hoeverre en in welke mate die sancties daadwerkelijk worden toegepast. De oprichting van meerdere toezichthoudende EU-autoriteiten, die tot meer administratieve lasten en kosten zal leiden, kan niet in het

belang van de Europese belastingbetaler zijn. Ik heb daar bij de stemming rekening mee gehouden.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb voor de resolutie van het Parlement gestemd omdat ik het eens ben met de volgende zaken:

- De registratie en het doorlopend toezicht op ratingbureaus in de Unie moet de exclusieve verantwoordelijkheid zijn van de Europese toezichthoudende autoriteiten (ETA), met name de Europese Autoriteit voor effecten en markten (EAEM), die de exclusieve bevoegdheid toegewezen moet krijgen om samenwerkingsovereenkomsten aan te gaan met betrekking tot de uitwisseling van informatie met de relevante autoriteiten in derde landen;

- De ETA (EAEM) moeten verantwoordelijk zijn voor de registratie van en het doorlopende toezicht op ratingbureaus, en het recht hebben om via een simpele aanvraag of beschikking alle benodigde informatie van ratingbureaus op te vragen, maar ook van personen die bij ratingbureaus betrokken zijn, organisaties die beoordeeld worden en derde partijen die daarmee verbonden zijn, derde partijen waaraan ratingbureaus operationele taken hebben uitbesteed en personen van enigerlei aard die nauw en op substantiële wijze in verband staan met ratingbureaus of de activiteiten daarvan;

- De door een bevoegde autoriteit goedgekeurde registratie van een ratingbureau moet geldig zijn in de gehele Unie, na overdracht van de toezichthoudende bevoegdheden van de bevoegde autoriteiten naar de ETA (EAEM).

Aldo Patriciello (PPE), *schriftelijk*. – (IT) De mondiale financiële crisis heeft aangetoond dat het noodzakelijk is een controle- en toezichtmechanisme in te stellen voor ratingbureaus, die deels verantwoordelijk zijn voor de crisis. Met dit doel is in 2009 Richtlijn (EG) nr. 1060/2009 inzake ratingbureaus aangenomen.

Door deze richtlijn is op Europees niveau een registratie- en toezichtstelsel mogelijk geworden voor ratingbureaus die de in Europa gehanteerde ratings publiceren. De richtlijn stelt bovendien de voorwaarden vast voor gebruik in de Europese Unie van ratings die worden uitgegeven door ratingbureaus uit derde landen. Hierbij geldt voor de ratings naast een bekrachtigingsregeling ook een gelijkwaardigheidsstelsel. Derhalve heb ik vóór gestemd en ondersteun ik de rapporteur, de heer Gauzes, die voorstelt om de aandacht te concentreren op de opnemings van de Europese Autoriteit voor effecten en markten in het toezichtstelsel voor ratingbureaus en op de vaststelling van de nieuwe taken en bevoegdheden van de EAEM. Het is van cruciaal belang dat de EAEM vanaf het eerste begin haar bevoegdheden kan uitoefenen om een doelmatig toezicht te garanderen op ratingbureaus die actief zijn binnen de Europese Unie en op ratingbureaus uit derde landen die bevoegd zijn om ratings uit te brengen voor gebruik in de EU.

Paulo Rangel (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb vóór de resolutie van het Parlement gestemd omdat ik het ermee eens ben dat de transparantie van de informatie van de uitgevende instelling van een financieringsinstrument dat door een aangewezen ratingbureau is beoordeeld mogelijk toegevoegde waarde kan bieden voor het functioneren van de markt en de bescherming van investeerders.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) De wereldwijde financiële crisis, waar de ratingbureaus ook aan hebben bijgedragen, laat zien dat er behoefte is aan een mechanisme voor het houden van toezicht op deze ratingbureaus. Verordening (EG) nr. 1060/2009 inzake ratingbureaus is in 2009 met het oog hierop vastgesteld. Hiermee werd het mogelijk een Europees systeem in te voeren voor het registreren van en houden van

toezicht op ratingbureaus die ratings afgeven voor gebruik in de Europese Unie. Tevens zijn in de verordening de voorwaarden vastgelegd voor het gebruik in de Europese Unie van ratings die zijn afgegeven door bureaus in derde landen, door toepassing van een dubbel systeem van gelijkwaardigheid en bekrachtiging van ratings. Tijdens de debatten die voorafgingen aan de vaststelling van Verordening (EG) nr. 1060/2009 benadrukte de rapporteur dat er op EU-niveau een overzicht moest komen van de producten die ratingbureaus aanbieden, alsmede een geïntegreerd toezicht op die bureaus.

Dit beginsel is overgenomen en de Commissie beloofde een wetgevingsvoorstel in die zin op te stellen. Het akkoord over de opzet van Europees toezicht zal op 1 januari 2011 in werking treden en maakt een doeltreffende verwezenlijking van het toezicht op ratingbureaus mogelijk. In de verordening tot oprichting van de EAEM wordt benadrukt dat deze autoriteit haar eigen toezichthoudende bevoegdheden zal hebben, in het bijzonder met betrekking tot ratingbureaus.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EL) De verordening is niet alleen maar van toepassing op toezicht op ratingbureaus, waarmee de Europese Autoriteit voor effecten en markten zal worden belast, maar ook op het toezicht op het gebruik van de ratings door individuele entiteiten die op nationaal niveau worden gecontroleerd. De nationale toezichthouders blijven verantwoordelijk voor de controle op het gebruik van ratings door die individuele entiteiten. Toch zullen de nationale autoriteiten geen bevoegdheid hebben om toezichthoudende maatregelen te nemen tegen ratingbureaus in geval van inbreuk op de verordening. Juist ten aanzien daarvan moet het voorstel worden getoetst op de eerbiediging van het proportionaliteitsbeginsel.

Het voorstel creëert weliswaar een controlesysteem, maar, gelet op het huidige neoliberale milieu, lijkt het er niet op dat een werkelijke, essentiële toepassing ervan zal worden toegestaan. Het betreft slechts een psychologische noviteit die vooral gericht is op het brede publiek. Dit voorstel is geen aanvulling op een reeds bestaand systeem maar introduceert juist een nieuw controlesysteem dat eerder niet bestond, tenminste niet in deze vorm, waardoor het voor ratingbureaus mogelijk was zich tomeloos te gedragen. In die zin is het bestaan van dit systeem wellicht toch beter dan helemaal geen systeem.

Thomas Ulmer (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Ik heb met genoegen voor het verslag gestemd. De stapsgewijze regulering van de financiële markten neemt vorm aan. De bescherming van beleggers wordt verbeterd en de transparantie wordt verhoogd. De voorschriften zijn verstrekkender dan voorheen en uitgebreider, waardoor de betrokken partijen beter worden beschermd.

Angelika Werthmann (NI), *schriftelijk*. – (DE) De mondiale financiële crisis, waaraan ook de ratingbureaus hun deel hebben bijgedragen, heeft ertoe gepocht een mechanisme in te stellen voor controle en toezicht op deze bureaus. De Europese Autoriteit voor effecten en markten (EAEM), die op 1 januari 2011 van start gaat, zal met die taak worden belast.

De aanhoudende financiële crisis en nieuwe inzichten in marktmechanismen die continu worden verworven, vereisen tegelijkertijd dat de taken en bevoegdheden van deze autoriteit voortdurend aangepast en zo nodig uitgebreid worden. Ik ben daarom ingenomen met de ingediende preciseringen en verduidelijkingen van de bevoegdheden die de EAEM zal uitoefenen in haar betrekkingen met de bevoegde nationale instanties. Ik heb daarom vóór het verslag gestemd.

- Verslag-Weisgerber (A7-0050/2010)

Laima Liucija Andrikienė (PPE), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb vóór dit document gestemd omdat het een bijdrage levert aan de noodzakelijke vereenvoudiging van het rechtskader van de EU. Ik geloof dat de acht richtlijnen die momenteel op het gebied van de metrologie van kracht zijn, het werk op dit gebied eerder belemmeren dan bevorderen. Tegelijkertijd deel ik het standpunt van de rapporteur dat er aan de lidstaten meer tijd moet worden gegeven om te onderzoeken of de intrekking van de richtlijnen tot rechtsonzekerheid zal leiden, waardoor harmonisatie van de regels op Europees niveau nodig is. Ik ben daarom van mening dat er een oplossing moet worden gekozen waarbij de richtlijnen worden ingetrokken, maar ook voldoende tijd wordt uitgetrokken om de mogelijke gevolgen te onderzoeken in het ruimere kader van de herziening van het basisrechtsinstrument op dit gebied.

Sophie Auconie (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Metrologie is de wetenschap van het meten. Sinds de oudheid hebben de Europeanen het ene meetsysteem na het andere ingevoerd op allerlei terreinen, zoals lengte, inhoud, alcoholmeting, enzovoort. Met de invoering van het metrieke stelsel werd bijvoorbeeld een betere samenwerking mogelijk tussen de verschillende economische actoren op het continent en vervolgens wereldwijd. Op verschillende gebieden blijven echter uiteenlopende maten en meetsystemen bestaan. Om deze belemmeringen voor de samenwerking binnen Europa op te heffen, voert de Europese Unie al lang een harmonisatiebeleid op het gebied van meetsystemen. Richtlijn 2004/22/EG was een belangrijk stap in die richting. Nu we ons voorbereiden op de herziening van deze wetgeving, blijkt dat een aantal instrumenten verouderd is en beter afgeschaft kan worden om de begrijpelijkheid te verbeteren. Ik heb ingestemd met deze tekst, die een welkome herziening biedt van de wetgeving op het gebied van metrologie.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik ben het eens met de noodzaak om het communautair acquis te vereenvoudigen en de niet meer van toepassing zijnde richtlijnen aan te passen aan deze tijd. De betrokken richtlijnen zijn verouderd en dragen niet bij tot betere wetgeving. De Commissie is van mening dat het niet nodig is om de wetgeving op het gebied van metrologie te harmoniseren, aangezien zij van mening is dat er voldoende samenwerking tussen de lidstaten bestaat en dat de huidige situatie van wederzijdse erkenning van op internationale normen gebaseerde nationale wetgeving naar tevredenheid functioneert. Er moet echter rekening gehouden worden met de negatieve gevolgen van een leemte in de regelgeving op dit terrein. We moeten niet bijdragen aan rechtsonzekerheid.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het onderhavige verslag behandelt de mogelijkheid om acht richtlijnen inzake metrologie in te trekken met als doel het acquis van de Europese wetgeving op dit gebied te vereenvoudigen: koudwatermeters voor niet-schoon water (Richtlijn 75/33/EEG); alcoholmeters en alcoholtabellen (Richtlijnen 76/765/EEG en 76/766/EEG), respectievelijk gewichten voor gewone weging en precisiegewichten (Richtlijnen 71/317/EEG en 74/148/EEG); manometers voor luchtbanden van automobielen (Richtlijn 86/217/EEG), meting van het natuurgewicht van granen (Richtlijn 71/347/EEG) en de inhoudsbepaling van sloopstanks (Richtlijn 71/349/EEG).

De Commissie concludeert in haar effectbeoordeling met betrekking tot de verschillende opties voor de acht metrologierichtlijnen betreft (volledige intrekking, intrekking onder voorwaarden, geen maatregelen), dat geen van de opties de voorkeur krijgt. Echter, omwille van 'betere wetgeving' verkiest de Commissie volledige intrekking van al deze richtlijnen,

dat wil zeggen zij geeft de voorkeur aan een nieuwe wetgeving in het kader van meetinstrumenten.

Met het oog op de principes van 'betere wetgeving' steun ik deze keuze van de Commissie, hoewel ik van mening ben dat de lidstaten genoeg tijd moeten krijgen om de mogelijke consequenties te analyseren in het ruimere kader van de herziening van het wettelijke basisinstrument op dit gebied, de meetinstrumentenrichtlijn (Richtlijn 2004/22/EG).

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Een eenvoudig en geactualiseerd communautair acquis is een van de doelstellingen van de EU. Het is niet zinvol om de geldigheid van volledig verouderde regels te handhaven. Met betrekking tot metrologie is het duidelijk dat er geen behoefte is aan harmonisatie, aangezien de geldende wetgeving een algemene erkenning vormt van regels op basis van de internationale parameters van de diverse lidstaten. Om rechtsonzekerheid te voorkomen is het echter belangrijk dat er geen lacune in de wetgeving inzake dit onderwerp ontstaat.

Willy Meyer (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (ES) Ik heb voor dit verslag over het voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad houdende intrekking van acht richtlijnen van de Raad inzake metrologie gestemd, omdat ik met de rapporteur achter het algemene doel van 'betere wetgeving' sta. Evenzo steun ik de overweging dat "de lidstaten meer tijd moeten krijgen om te onderzoeken of intrekking van de richtlijnen zal leiden tot rechtsonzekerheid". Ik acht het noodzakelijk dat deze richtlijnen, die verwijzen naar meetinstrumenten, worden ingetrokken of vereenvoudigd middels herziening van het basisrechtsinstrument voor metrologie, namelijk de meetinstrumentenrichtlijn. In algemene zin sta ik positief tegenover de vereenvoudiging van de Europese wetgeving, omdat het dan mogelijk wordt de toegang van de burgers tot deze EU-wetgeving te verbeteren en de doelmatigheid van het werk op dit gebied te vergroten.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Momenteel wordt de metrologie op zes gebieden door acht EU-richtlijnen geregeld. De Commissie stelt voor de richtlijnen in te trekken om redenen van 'betere wetgeving'. De Commissie vindt harmonisatie niet nodig, aangezien de huidige situatie van wederzijdse erkenning van nationale wetgeving naar tevredenheid functioneert. De rapporteur is van mening dat de lidstaten meer tijd moeten krijgen om te onderzoeken of intrekking van de richtlijnen zal leiden tot rechtsonzekerheid. Ik heb voor het verslag gestemd omdat er met de ter sprake gebrachte problemen in verband met een rechtsvacuüm dankzij de rapporteur voldoende rekening wordt gehouden.

Alfredo Pallone (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Het intrekken van Europese richtlijnen komt in feite neer op het scheppen van een rechtsvacuüm binnen het communautair systeem. Daar staat tegenover dat de modernisering van een systeem als dat van de metrologierichtlijnen moet worden beschouwd als een stap voorwaarts richting een breder en actueler gemeenschappelijk systeem. Om deze reden heb ik gestemd vóór de intrekking van de acht richtlijnen van de Raad inzake metrologie. Het door zowel de Raad als de Commissie gehanteerde principe is echter gebaseerd op een delicaat evenwicht. Elke lidstaat moet namelijk vertrouwen op wederzijdse erkenning van zijn nationale wettelijke regelingen en daarbij zien te voorkomen dat er problemen ontstaan voor de bedrijven in de sector die gebruik maken van de regelgeving inzake metrologie, zolang de herziening van de meetinstrumentenrichtlijn niet is aangenomen waarmee de wetgeving op Europees niveau zal worden geharmoniseerd.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik ben het eens met het standpunt van de rapporteur, die zich sterk maakt voor 'betere wetgeving' op het gebied van metrologie.

De Commissie verkoos de volledige intrekking van alle acht richtlijnen inzake metrologie. Het standpunt van de rapporteur is echter evenwichtiger, doordat het de lidstaten de tijd geeft om te onderzoeken of de intrekking van de richtlijnen zal leiden tot rechtsonzekerheid, waardoor de noodzaak zou ontstaan van Europese harmonisatie van de wetgeving inzake metrologie. Derhalve is een overgangsperiode vastgesteld om de mogelijke gevolgen van de intrekking van de richtlijnen te analyseren en om te beoordelen in hoeverre er behoefte is aan een herziening van de basisrichtlijn op dit gebied (Richtlijn 2004/22/EG).

Aldo Patriciello (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Ik ben het eens met de rapporteur, mevrouw Weisgerber, die voorstander is van het algemene doel van 'betere wetgeving'. Toch is het, wat het onderhavig voorstel betreft, niet duidelijk wat de beste optie is. In haar effectbeoordeling concludeert de Commissie dat uit een onderzoek naar de verschillende opties voor de acht richtlijnen op het gebied van metrologie (intrekken van alle richtlijnen, intrekking gekoppeld aan enkele voorwaarden, geen intrekking) geen optie naar voren komt die de voorkeur heeft.

Niettemin verkiest de Commissie, met het oog op 'betere wetgeving', intrekking van alle richtlijnen (en vertrouwt zij op de wederzijdse erkenning van de nationale wettelijke regelingen) boven harmonisatie (ofwel aanpassing van de meetinstrumentenrichtlijn). Evenals de rapporteur onderschrijf ik dat het verstandig is om de lidstaten meer tijd te geven om te beoordelen of de intrekking van de richtlijnen zal leiden tot een situatie van rechtsonzekerheid, waardoor harmonisatie van de wetgeving op Europees niveau noodzakelijk zou worden.

Rovana Plumb (S&D), *schriftelijk*. – (RO) Het intrekken van de acht richtlijnen zal hoogstwaarschijnlijk leiden tot extra administratieve lasten, aangezien de lidstaten kunnen besluiten om voor de meetinstrumenten die onder de in te trekken richtlijnen vallen, nationale voorschriften in te voeren. Noch de intrekking, noch het behoud van de richtlijnen zal het algemene peil van consumentenbescherming verbeteren. Dit kan alleen met een aanpassing ervan. Ik ben van mening dat de lidstaten meer tijd moeten krijgen om te onderzoeken of intrekking van de richtlijnen zal leiden tot rechtsonzekerheid, zodat harmonisatie van de wetgeving op Europees niveau nodig is. Ik steun het voorstel van de rapporteur dat het proces moet worden afgerond op 1 mei 2014. Zodoende heb ik vóór dit verslag gestemd, omdat er wordt gekozen voor een oplossing waarbij de richtlijnen worden ingetrokken, maar ook voldoende tijd wordt uitgetrokken om de mogelijke gevolgen te onderzoeken in het ruimere kader van de herziening van het wettelijke basisinstrument op dit gebied, de meetinstrumentenrichtlijn (2004/22/EG).

Paulo Rangel (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik steun de algemene doelstelling van 'betere wetgeving' op het gebied van metrologie. Ik ben echter van mening dat dit grondiger overwogen moet worden, aangezien haastige standaardisatie zou kunnen leiden tot meer verstoring en rechtsonzekerheid in plaats van voordelen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Met deze stemming laat het Europees Parlement zien dat het de algemene doelstelling van 'betere wetgeving' verkiest. Wat het onderhavig voorstel betreft, is evenwel niet zo duidelijk wat de beste optie is. De Commissie concludeert in haar effectbeoordeling, waarin ze kijkt naar de verschillende opties voor de acht metrologierichtlijnen (volledige intrekking, intrekking onder

voorwaarden, geen maatregelen), dat "er geen optie [is] die de voorkeur krijgt". Toch verkiest zij ter wille van 'betere wetgeving' volledige intrekking van alle richtlijnen (en kiest zij voor wederzijdse erkenning van de nationale regelgeving) boven harmonisatie (nieuwe regeling binnen de MID). Het Europees Parlement is van mening dat de lidstaten meer tijd moeten krijgen om te onderzoeken of intrekking van de richtlijnen zal leiden tot rechtsonzekerheid, waardoor harmonisatie van de regels op Europees niveau nodig zou zijn.

Wij kiezen daarom voor een oplossing waarbij de richtlijnen worden ingetrokken, maar ook voldoende tijd wordt uitgetrokken om de mogelijke gevolgen te onderzoeken in het ruimere kader van de herziening van het wettelijke basisinstrument op dit gebied, de meetinstrumentenrichtlijn (Richtlijn 2004/22/EG).

Thomas Ulmer (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Ik heb voor het verslag gestemd omdat het beantwoordt aan de voortdurende oproep de bureaucratie te verminderen en in dat kader meer dan twintig overbodige of verouderde richtlijnen worden ingetrokken. Dat is de juiste weg naar een eenvoudiger en slanker Europa.

- Verslag-Gurmai en Lamassoure (A7-0350/2010)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *schriftelijk*. – (LT) Ik sta achter deze belangrijke resolutie omdat ik ervan overtuigd ben dat het Europees burgerinitiatief een belangrijk instrument zal zijn voor het bepalen van de agenda en meer grensoverschrijdende debatten in de EU zal bevorderen. Het burgerinitiatief geeft de Europese burger het recht om een wetgevingsvoorstel te doen. Wil zo'n initiatief effectief zijn, dan moeten de organisatoren van zo'n initiatief zich aansluiten in een burgercomité bestaande uit personen uit verschillende lidstaten. Dit zorgt ervoor dat de aangekaarte onderwerpen daadwerkelijk Europese onderwerpen zijn en het vergaren van handtekeningen vanaf het begin zal worden vergemakkelijkt, hetgeen zorgt voor toegevoegde waarde. Ik denk dat het burgerinitiatief alleen een succes wordt indien het op een burgervriendelijke wijze wordt georganiseerd en de organisatoren ervan geen bureaucratische, tot frustratie leidende eisen oplegt. Het is ook van cruciaal belang dat het proces strookt met de Europese wetgeving inzake gegevensbescherming en van begin tot eind honderd procent transparant is. Het Europees burgerinitiatief is een nieuw instrument van de participerende democratie op continentale schaal en er moet daarom veel aandacht worden besteed aan communicatie- en informatiecampagnes die erop zijn gericht de mensen bewust te maken van het Europees burgerinitiatief.

Charalambos Angourakis (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EL) Het compromis tussen het Europees Parlement en de Raad over de verordening inzake het zogenaamde "burgerinitiatief", dat vergezeld ging van een absurde lofzang op de versterking van de democratische instellingen van de EU, is niet meer dan een nieuwe poging om het volk te manipuleren en om de tuin te leiden. Dit "burgerinitiatief" – een misleidende titel – is niet alleen onbruikbaar, maar zou wel eens gevaarlijk kunnen uitpakken voor het volk. Behalve een paar afgesproken procedurele voorwaarden voor het verzamelen van een miljoen handtekeningen, waarmee de Commissie kan worden gevraagd om een wetgevingsinitiatief te ontplooiën, blijft alles bij het oude: de Commissie heeft geen enkele verplichting om een wetgevingsinitiatief voor te stellen en is op geen enkele wijze gebonden aan de inhoud hiervan.

Sterker nog, dergelijke "burgerinitiatieven" – die gestuurd en gemanipuleerd worden door de mechanismen van het kapitaal en het politieke bestel van de bourgeoisie – zouden wel eens nuttig kunnen blijken voor de instellingen van de EU om de meest antivolkse en

antireactionaire keuzes van de EU en van de monopolies te presenteren als zogenaamde "volksverzoeken". Bovendien zullen dergelijke "initiatieven" worden benut om met handtekeningen, memoranda en verzoeken uit te pakken tegen de georganiseerde volks- en arbeidsbeweging, tegen de massale volksmanifestaties en volksstrijd, tegen de diverse strijdvormen. De diverse "burgerinitiatieven" kunnen het reactionaire gezicht van de EU niet verhullen, en evenmin kunnen zij de verscherping van de klassen- en volksstrijd voorkomen.

Sophie Auconie (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Het burgerinitiatief, dat in het Verdrag van Lissabon werd aangekondigd, wordt nu eindelijk ten uitvoer gelegd. Door deze nieuwe vorm van deelname aan de beleidsontwikkeling van de Europese Unie kunnen Europese burgers de Commissie rechtstreeks oproepen om een voorstel in te dienen met betrekking tot vraagstukken die voor hen van belang zijn en die onder de bevoegdheid van de Europese Unie vallen. We moesten alleen nog de procedures en voorwaarden afwachten om dit nieuwe recht van de Europese burgers zijn beslag te kunnen doen vinden. Daar is nu voor gezorgd, met mijn steun tijdens de stemming. Een burgercomité, bestaande uit personen uit ten minste zeven verschillende lidstaten kan een initiatief laten registreren bij de Commissie. Vervolgens kunnen de handtekeningen worden verzameld op papier of online. De benodigde miljoen handtekeningen moet afkomstig zijn uit ten minste een kwart van de Europese lidstaten en moeten binnen twaalf maanden verzameld zijn. De lidstaten zullen de geldigheid van de steunbetuigingen verifiëren. Alle ondertekenaars moeten burgers van de Europese Unie zijn en de kiesgerechtigde leeftijd voor de Europese verkiezingen hebben bereikt. Tot slot zal de Commissie, als hoedster van de Verdragen, uiteindelijk beslissen over de vraag of het wenselijk is de voorgestelde wetgevingsprocedure te lanceren.

Zigmantas Balčytis (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik steun het door het Europees Parlement aangenomen besluit inzake het recht om via een Europees burgerinitiatief een wetsvoorstel te doen. Aangenomen wordt dat de invoering van het initiatief een directe band tot stand zal brengen tussen de burgers en de instellingen, en op die manier de tussen hen bestaande kloof zal verkleinen en ervoor zal zorgen dat de instellingen van de EU iets doen aan de concrete problemen waarmee burgers zitten. Door middel van het Europees burgerinitiatief kunnen de burgers van de EU de Europese Commissie rechtstreeks verzoeken om een rechtshandeling te initiëren. De Commissie is ook de instelling die beslist wat er verder met succesvolle burgerinitiatieven moet gebeuren. Het Europees Parlement zal aan de verwezenlijking van deze doelstellingen kunnen bijdragen door het organiseren van openbare hoorzittingen of het aannemen van resoluties. Aangezien dit een nieuw initiatief is, zou het nuttig zijn als de Commissie om de drie jaar een verslag over de uitvoering van het initiatief voorlegde en, indien relevant, een herziening van de verordening voorstelde. Om een effectieve toepassing van het initiatief te garanderen moeten ingewikkelde administratieve procedures worden vermeden. Het is ook noodzakelijk om ervoor te zorgen dat het proces strookt met de Europese vereisten inzake gegevensbescherming.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Er is een compromis bereikt over de voorschriften inzake het burgerinitiatief, en het verslag is met een ruime meerderheid aangenomen: 628 stemmen vóór, slechts 15 stemmen tegen en 24 onthoudingen. Ik ben verheugd over deze stemming, die Europese burgers de mogelijkheid geeft om hun stem duidelijker te laten horen vanaf 2012. Het idee is eenvoudig: het gaat om een soort petitie op Europees niveau. Een burgercomité bestaande uit burgers uit ten minste zeven lidstaten zal een jaar de tijd krijgen om een miljoen handtekeningen te verzamelen over een onderwerp van algemeen belang, dat het onder de aandacht van de Commissie wil brengen.

De Commissie moet vervolgens binnen drie maanden besluiten of zij een wetgevingsvoorstel over dit onderwerp nodig acht en zij zal haar besluit onderbouwen. We kunnen enkele voorwaarden die de lidstaten hebben bedongen betreuren, zoals de noodzaak om Europees burger te zijn en niet slechts inwoner om de petitie te kunnen ondertekenen of de mogelijkheid voor lidstaten om identiteitsbewijzen te vragen om de handtekeningen te verifiëren. Niettemin blijft het burgerinitiatief een mooi idee, een eerste aanzet tot participerende democratie, die we nu in de praktijk moeten brengen.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb voor dit verslag gestemd omdat het Europees burgerinitiatief, dat in het Verdrag van Lissabon is opgenomen, een enorm grote stap is in de richting van nauwere betrekkingen tussen de Europese Unie en de Europese burgers. Het nieuwe initiatief zorgt ervoor dat de burgers dezelfde politieke initiatiefbevoegdheid hebben als de Raad en het Europees Parlement. Verder zullen de burgers hiermee een stem krijgen, doordat zij onderwerpen van belang aan de Europese instellingen kunnen voorleggen. Beide partijen profiteren van een dergelijk tweerichtingsverkeer. Met de invoering van het initiatief zal worden gegarandeerd dat de instellingen van de Europese Unie ingaan op de concrete problemen die belangrijk zijn voor de burgers. Bovendien zal het Europees Parlement de burgers kunnen helpen deze doelstellingen te verwezenlijken door de hem ter beschikking staande middelen aan te wenden voor het steunen van de burgerinitiatieven van zijn keuze, in het bijzonder het organiseren van openbare hoorzittingen of het aannemen van resoluties.

De Europese Unie moet echter waarborgen dat het proces strookt met de Europese gegevensbeschermingsregels en van begin tot eind honderd procent transparant is. Alleen door een veilige omgeving te waarborgen waarin de burgers voorstellen kunnen presenteren, zullen we hun vertrouwen kunnen winnen en hun belangstelling voor het werk van de Europese Unie kunnen stimuleren.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Het burgerinitiatief, waarmee een miljoen Europese burgers het recht krijgen om een wetsvoorstel in te dienen, introduceert het concept van de participatieve democratie in de Europese Unie, zoals voorzien in het Verdrag van Lissabon. Het is een nieuwe, belangrijke stap van de EU. Het Parlement zal signalen krijgen van de burgers die het vertegenwoordigt of het zijn werk goed doet of niet. Het is toe te juichen dat het Parlement zo veel mogelijk heeft geprobeerd om de procedure voor wetgevingsinitiatieven door Europese burgers zo eenvoudig en gebruiksvriendelijk mogelijk te maken, zodat er ook daadwerkelijk gebruik van wordt gemaakt. Een ingewikkelde procedure had de Europese burger slechts frustraties opgeleverd.

De belangrijkste eisen van het Parlement zijn geaccepteerd, zoals ontvankelijkheidscontrole aan het begin in plaats van na het verzamelen van 300 000 handtekeningen. Ik ben van mening dat het een overwinning is voor het Parlement en voor de burgers van de EU dat het minimale aantal staten waarin handtekeningen moeten worden verzameld een kwart is en niet een derde zoals oorspronkelijk was voorgesteld. Ik hoop dat vanaf 2012, wanneer het besluit van het Parlement in werking treedt, de Europese burgers zoveel mogelijk initiatieven zullen indienen.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EL) Ik heb voor het verslag gestemd over het burgerinitiatief. Ik besef maar al te goed dat het slechts een middel is voor de Europese burgers om hun wil kenbaar te maken; het is niet een of ander sterk stuk gereedschap om te participeren in bestaand beleid of om dit omver te gooien. De Commissie heeft tot op het laatst geprobeerd om dit recht van de burgers te beperken, en daarom reflecteert de

uiteindelijke tekst niet de werkelijke verwachtingen. Er worden bijvoorbeeld bijzonder ingewikkelde procedures ingesteld voor de uitoefening van dit recht. Helaas zijn ook belangrijke amendementen van de Confederale Fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links verworpen, met als resultaat dat het voor inwoners van de EU die geen onderdaan zijn van een lidstaat niet mogelijk is om initiatieven te ondertekenen, waarmee de gelijkwaardige deelname van alle inwoners, ongeacht herkomst, wordt uitgesloten. Evenmin wordt gegarandeerd dat de handtekeningen van de ondertekenaars niet zullen worden vergeleken met het nummer van hun identiteitskaart.

Desalniettemin is de definitieve tekst veel beter dan wat oorspronkelijk was voorgesteld, want op basis hiervan wordt het minimum vastgesteld op een kwart van de lidstaten. Ook wordt hierin voorgesteld initiatieven onmiddellijk te laten registreren en de Commissie ertoe te verplichten om voor elk succesvol initiatief een openbare hoorzitting te organiseren en volledige transparantie voor wat betreft de financiering van elk initiatief te waarborgen.

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb dit initiatief altijd beschouwd als een van de belangrijkste innovaties van het Verdrag van Lissabon. De mogelijkheid voor een miljoen burgers uit een aanzienlijk aantal lidstaten om een wetgevingsinitiatief in te dienen zou moeten bijdragen aan de versterking van het op Europees niveau georganiseerd maatschappelijk middenveld. Ik heb de reikwijdte van dit voorstel benadrukt, gezien het feit dat de leden van het Europees Parlement niet het recht hebben om wetgevingsinitiatieven voor te stellen. Ik hoop dat de praktische toepassing van dit wetgevingsinitiatief geen buitensporige bureaucratie met zich meebrengt, aangezien dit het gebruik van het nieuwe instrument zou ontmoedigen.

Cornelis de Jong (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (EN) Alhoewel ik het Europees burgerinitiatief volledig steun, heb ik tegen de uiteindelijke wetgevingsresolutie gestemd, omdat ik teleurgesteld ben dat uiteindelijk zo weinig is bereikt met dit veelbelovende instrument. Ik ben het in het bijzonder niet eens met de bepaling die voorschrijft dat de ondertekenaars in de meeste lidstaten hun persoonlijke ID-nummer moeten opgeven. Ik ben ook tegen de beperking van deelname aan het Europees burgerinitiatief tot uitsluitend Europese onderdanen.

Marielle De Sarnez (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Door de basisregels aan te nemen van het burgerinitiatief, dat mogelijk werd door het Verdrag van Lissabon, is er weer een stap gezet in de richting van directe democratie in Europa. De Commissie moet in de toekomst overwegen om een nieuwe Europese wet voor te stellen als een miljoen burgers afkomstig uit ten minste een kwart van alle Europese lidstaten daarom vraagt. Dit nieuwe instrument geeft Europese burgers dus de mogelijkheid om daadwerkelijk invloed uit te oefenen op het wetgevingsproces, door een eis of een zorg, die voortkomt uit de wil van het volk, naar Europees niveau te tillen. Het is een overwinning voor onze beweging, die er altijd al heeft toe opgeroepen om de Europese Unie dichterbij de burgers te brengen door een concreter, transparanter en toegankelijker Europa te vormen.

Christine De Veyrac (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Ik ben verheugd dat ik, samen met de overgrote meerderheid van de afgevaardigden, kon instemmen met het verslag over het burgerinitiatief, dat een ongekende deelname van de bevolking mogelijk maakt aan het wetgevingsproces van de Europese Unie. Door politiek initiatiefrecht te verschaffen aan een miljoen burgers, geeft het Parlement vandaag echt blijk van een mooi voorbeeld van participerende democratie. In die richting moet de Europese Unie ook gaan: zij moet steeds dichterbij de burgers komen te staan.

Martin Ehrenhauser (NI), *schriftelijk*. – (DE) Er zijn kleine verbeteringen aangebracht in het oorspronkelijke voorstel en daarom heb ik vóór het verslag gestemd. Desondanks stel ik vast dat ook met dit tandenloze burgerinitiatief een ernstig democratisch tekort in de EU, die geen enkele vorm van rechtstreekse democratie kent, blijft voortbestaan. De volgende stap moet daarom zijn dat bij elk succesvol initiatief een referendum verplicht wordt gesteld. De opname van een verplichte openbare hoorzitting voor de organisatoren van aangenomen initiatieven met deelname van de Commissie en het Parlement, moet worden toegejuicht. De lidstaten moeten nu snel en zonder verder omhaal en overdreven bureaucratie werk maken van de instelling van burgerinitiatieven.

Legitimatiecontrole op het gemeentehuis zoals die bij nationale referenda gebruikelijk is, zal voor de toetsing van steunbetuigingen niet nodig zijn. De nationale verkiezingsinstanties zullen gebruik moeten maken van steekproeven, zoals door het Parlement is voorgesteld.

Edite Estrela (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb gestemd vóór het verslag over het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad inzake het burgerinitiatief, een van de belangrijkste bepalingen die is ingevoerd met het Verdrag van Lissabon en die de voorwaarden bevat waaronder een miljoen burgers de Commissie kunnen vragen om bepaalde wetgevingsvoorstellen in te dienen. De door het Europees Parlement aangenomen voorstellen zouden ervoor moeten zorgen dat de regels met betrekking tot het burgerinitiatief duidelijker, eenvoudiger en gemakkelijker toepasbaar worden gemaakt.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het burgerinitiatief, dat vandaag is goedgekeurd, is een nieuwe stap voorwaarts naar een Europa dat voor en door mensen wordt gemaakt. Het verhoogt het democratische gehalte en de transparantie van Europa, moedigt Europa aan om dichterbij haar burgers te komen en bevordert een actief, geïnteresseerd en participerend maatschappelijk middenveld. Vanaf dit moment is het voor Europese burgers mogelijk om de Commissie te verzoeken een wetgevingsvoorstel over een bepaald onderwerp in te dienen, op voorwaarde dat een minimumaantal ondertekenaars afkomstig uit ten minste een vijfde van de lidstaten gegarandeerd is.

Echter, ik wil mijn verbazing uitspreken over de uitsluiting van collectieve entiteiten en organisaties als "organisatoren" (artikel 2, lid 3), waarbij ik met name denk aan ngo's en politieke partijen, de oprichtende organisaties van de vertegenwoordigende democratie, alsmede over de gekozen terminologie, "burgercomité", om de groep organisatoren aan te duiden.

Ik sta ook verbaasd over de poging om de minimumleeftijd van ondertekenaars vast te stellen op zestien, terwijl in de meeste lidstaten het stemrecht, actief of passief, wordt verkregen op 18-jarige leeftijd. Deze leeftijd zou de maatstaf moeten zijn, zoals voorgesteld door de Commissie in de leden 7 en 2 van artikel 3 van het voorstel.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik ben verheugd over de aanneming van dit verslag over het burgerinitiatief, dat door het Verdrag van Lissabon is ingevoerd en dat als doel heeft burgers dezelfde bevoegdheden tot politiek initiatief te geven als de Raad en het Europees Parlement.

Elk initiatief zal twaalf maanden hebben om een miljoen handtekeningen te verzamelen, die afkomstig moeten zijn van ten minste een kwart van de lidstaten, dat wil zeggen zeven op dit moment. Het minimumaantal ondertekenaars per land varieert van 74 250 in Duitsland tot 3 750 in Malta. In het geval van Portugal zal het minimumaantal ondertekenaars dat nodig is om een initiatief te steunen 16 500 zijn.

De geldigheid van steunbetuigingen zal door de lidstaten worden gecontroleerd. In Portugal moet het nummer van een identiteitskaart, paspoort of burgerkaart worden bijgevoegd. Ondertekenaars moeten burgers van de EU zijn en oud genoeg zijn om te mogen stemmen in Europese verkiezingen (achttien in Portugal).

Het is vervolgens aan de Commissie om het initiatief te analyseren en te besluiten, binnen een periode van drie maanden, of zij Europese wetgeving inzake het onderwerp zal voorstellen. De uitvoerende instelling van de EU zal vervolgens medelen welke maatregelen zij eventueel gaat nemen, en waarom zij deze al dan niet neemt. Deze motivering zal worden gepubliceerd.

Carlo Fidanza (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Ik juich het verslag van de heer Lamassoure en mevrouw Gurmai over het burgerinitiatief toe. Met deze stemming zijn de basisregels voor het functioneren van het in het Verdrag van Lissabon opgenomen Europees burgerinitiatief aangenomen en gefaciliteerd.

Een "burgercomité", bestaande uit personen van tenminste zeven lidstaten, kan een initiatief laten registreren en een begin maken met het op papier of online verzamelen van de vereiste miljoen handtekeningen, zodra de ontvankelijkheid is vastgesteld door de Commissie. Het gaat hier om een voorbeeld van participerende democratie met een enorm potentieel. Dankzij dit initiatief worden de burgers direct betrokken bij en nemen zij in zekere zin deel aan de werkzaamheden van het Europees Parlement.

Het gezamenlijke werk van beide rapporteurs heeft aangetoond hoe het met een goede samenwerking in het belang van de burgers mogelijk is ook ideologische verschillen te overbruggen. Dit is de fundamentele houding die typerend is voor de Fractie van de Europese Volkspartij (Christendemocraten), die altijd bereid is voorstellen te doen, die open staat voor dialoog en samenwerking maar tegelijkertijd vasthoudt aan degelijke en standvastige waarden.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) Dit is een onmiskenbaar demagogisch initiatief, propaganda door de Europese Unie, die alleen tot doel heeft de verarming van de democratie die gaande is te verhullen en ons te doen vergeten dat zij die in Europa de macht hebben, een referendum over het Verdrag van Lissabon, dat een aanzet voor het zogenaamde burgerinitiatief bevatte, hebben voorkomen.

Intussen zijn met het Verdrag van Lissabon zelf beperkingen aan een dergelijk burgerinitiatief opgelegd, namelijk in artikel 11, waarin staat dat een miljoen handtekeningen van een aanzienlijk aantal lidstaten vereist is, en daarnaast is vastgelegd dat burgers de Europese Commissie alleen kunnen uitnodigen om een passend voorstel in te dienen over onderwerpen die volgens deze burgers een rechtsinstrument nodig hebben om de Verdragen te kunnen toepassen.

Met andere woorden, na al het werk dat gepaard gaat met het verzamelen van handtekeningen en het voldoen aan de vereisten die in het voorstel voor een verordening zijn vastgelegd, zijn er geen garanties dat de wensen van de burgers in overweging worden genomen. Hoe dan ook moet het door het Europees Parlement aangenomen verslag, dat het voorstel van de Europese Commissie enigszins verbetert, voldoen aan de voorwaarden van het Verdrag, dat aanvankelijk iedere verdieping van het burgerinitiatief in feite beperkt. Om deze reden hebben wij ons onthouden van stemming.

Pat the Cope Gallagher (ALDE), *schriftelijk*. – (GA) Alle burgerinitiatieven moeten door meer dan 1 miljoen burgers van de Europese Unie ondertekend worden, waarbij minimaal

een vierde van de lidstaten van de EU door de betreffende burgers vertegenwoordigd moet zijn: dat is het belangrijkste aspect van deze verordening. De Ierse regering is voornemens om de identiteit van de ondertekenaars uit Ierland te verifiëren middels een controle van het Ierse kiezersregister voor de Europese verkiezingen.

Robert Goebbels (S&D), *schriftelijk*. – (FR) Ik heb me onthouden van stemming over de verordening over de tenuitvoerlegging van het Europees burgerinitiatief. Naar mijn mening is het Parlement op de verkeerde weg als het deze initiatieven zo veel mogelijk wil bevorderen, in het bijzonder door het aantal lidstaten waaruit de handtekeningen afkomstig moeten zijn, te verminderen. Ik blijf voorstander van een representatieve democratie. Burgerinitiatieven zullen niet bijdragen aan het oplossen van de economische, sociale, maatschappelijke en milieuproblemen van de Europese Unie. De zogenaamde burgerinitiatieven zullen vooral gebruikt worden door de extremistische politieke stromingen, die deze instrumenten in zullen zetten om campagne te voeren voor de herinvoering van de doodstraf, tegen de bouw van minaretten, tegen de "toenemende islamisering" van Europa en andere populistische onderwerpen.

Nathalie Griesbeck (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) We hebben er allemaal op gewacht sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon vorig jaar: de verordening over het burgerinitiatief, waarin de voorwaarden voor de uitoefening en de basisregels en -procedures worden vastgelegd, en waarmee vooral het gebruik van dit nieuwe instrument eindelijk mogelijk wordt. Voortaan zullen een miljoen Europese burgers – dat is slechts 0,2 procent van de Europese bevolking – de Commissie kunnen verzoeken om voorstellen te doen op bepaalde gebieden. Dat is een belangrijke stap in de richting van participerende democratie, waarmee grensoverschrijdende debatten in Europa mogelijk en bevorderd zouden moeten worden, aangezien het initiatief gesteund moet worden door burgers uit verschillende lidstaten. Bovendien is het een aanzienlijke stap voorwaarts in de toenadering tussen Europa en de burgers, en ik hoop dat dit nieuwe instrument daadwerkelijk gebruikt zal worden door de Europese burgers, dat het doeltreffend zal zijn en dat de Commissie gevolg zal kunnen geven aan de voorstellen van de burgers.

Sylvie Guillaume (S&D), *schriftelijk*. – (FR) Het Europees burgerinitiatief is een van de interessantste vernieuwingen in het Verdrag van Lissabon. Het gaat om een Europese petitie, waarmee een miljoen Europese burgers, afkomstig uit een representatief aantal lidstaten van de Unie, een onderwerp op de agenda van de Commissie kunnen zetten. In andere woorden, het gaat om het ontstaan van een daadwerkelijke wetgevende bevoegdheid voor de Europese burgers, want de Commissie zal verplicht zijn om te reageren op dit burgerinitiatief door een onderzoek in te stellen of een richtlijn voor te stellen. In de huidige situatie, waarin het gevoel om bij Europa te horen nog veel te zwak is onder de burgers en het aantal burgers dat zich van stemming onthoudt bij met name de Europese verkiezingen verontrustend hoog is, zal dit nieuwe instrument de Europese burgers in staat stellen om volwaardig deel te nemen aan de Europese democratie. Daarom is het jammer om vandaag te horen spreken over de risico's van het burgerinitiatief. Het met de Raad bereikte compromis is heel evenwichtig en de voorwaarden voor de ontvankelijkheid van het project zullen ervoor zorgen dat er geen ongerechtvaardigde initiatieven tot stand kunnen komen. We moeten niet bang zijn voor de debatten die burgers door middel van dit instrument op gang brengen. Ik heb ingestemd met deze tekst.

Salvatore Iacolino (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Het wetgevingsinitiatief van Europese burgers is een fundamentele stap in het proces van de opbouw van een Europa dat is gefundeerd op burgerrechten. Strikte voorwaarden voor ontvankelijkheid, toegankelijke en

vereenvoudigde procedures en vertegenwoordiging van de lidstaten zijn de belangrijkste pilaren van een instrument dat het primaat weer neerlegt bij de waarde van participerende democratie.

Het Verdrag van Lissabon biedt, met inachtneming van de waarden van de Unie, de mogelijkheid van werkelijke betrokkenheid bij de totstandkoming van regels die stroken met de verwachtingen van het Europese volk. Voor een wetgevingsinitiatief is een vertegenwoordiging nodig van tenminste een miljoen burgers uit ten minste een kwart van de lidstaten. We hopen dat dit instrument een impuls kan geven aan de prerogatieven van de burger en dat aan de behaalde resultaten snel een positief oordeel kan worden verbonden of, waar nodig, kan worden overgegaan tot de nodige correcties in het belang van de burger, om dit werkelijk innovatieve project verder te stroomlijnen en nog flexibeler te maken. Zo valt een op de euro gefundeerde Unie samen met een Unie die is gebaseerd op het recht op burgerschap van de Europese bevolking.

Juozas Imbrasas (EFD), *schriftelijk*. – (LT) Ik sta achter dit verslag omdat het Europees burgerinitiatief een nieuw instrument van de participerende democratie op continentale schaal is. Het is een instrument dat door de burgers zelf moet worden gebruikt en dat is bedoeld om de directe democratie, actief burgerschap en de invloed van de Europese burger op het beleid van de Europese Unie te versterken. Dit initiatief was aanvankelijk opgenomen in het Europees grondwettelijk verdrag, en werd later verankerd in het Verdrag van Lissabon. Het doel hiervan was de burgers dezelfde politieke initiatiefbevoegdheid te geven als de Raad en het Europees Parlement. Het doet me genoegen dat in het verslag het gebruik van moderne technologieën als geschikt instrument van de participerende democratie wordt gestimuleerd. De introductie van dit initiatief zal een directe band tot stand brengen tussen de burgers en de instellingen, en op die manier de tussen hen bestaande kloof verkleinen en ervoor zorgen dat de instellingen van de EU iets doen aan de concrete problemen waarmee burgers zitten.

Peter Jahr (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Met de aanneming van het burgerinitiatief zetten wij een belangrijke stap in de richting van een Europese Unie die dichter bij de burger staat. Het burgerinitiatief stelt de burgers eindelijk in staat actief aan het politieke proces deel te nemen. Niet alleen kunnen de burgers participeren in de politieke besluitvorming, maar zij kunnen ook de Commissie oproepen om wetsvoorstellen te doen.

Belangrijk is dat het burgerinitiatief weliswaar burgervriendelijk en makkelijk toepasbaar moet zijn, maar niet ten prooi mag vallen aan misbruik. Maar hoe burgervriendelijk een initiatief ook zijn mag, bij inflationair gebruik neemt de betekenis ervan snel af. Het burgerinitiatief zorgt voor meer democratie en draagt er in belangrijke mate toe bij dat Europa voor zijn burgers moderner en levendiger wordt gemaakt. Ik verzoek nogmaals het Parlement, maar ook de Commissie, om de Commissie verzoekschriften een passende rol te geven in dit proces.

Jarosław Kalinowski (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Een van de belangrijkste doelstellingen van het Europees burgerinitiatief is om de Europese instellingen dichter bij de burgers te brengen en het voor de gemiddelde Europeaan makkelijker te maken om zijn rechten en privileges te gebruiken. Dit verbetert zeker het leven van de inwoners van de lidstaten en bevordert de totstandkoming van een positief maatschappelijk beeld van de Unie. De auteurs van het ontwerp streven in het kader van het initiatief dan ook naar een zo eenvoudig mogelijk model voor het organiseren van bijeenkomsten en het verzamelen van handtekeningen. Als de Europeanen hun stem willen laten horen in een belangrijke

zaak, is het onze plicht om ervoor te zorgen dat zij worden gehoord en hun verzoeken worden behandeld. Dat is immers waar echte democratie om gaat.

Sandra Kalniete (PPE), *schriftelijk*. – (LV) Het Europees Parlement heeft vandaag een historisch besluit genomen. Daardoor krijgt het maatschappelijk middenveld de gelegenheid om actiever bij het besluitvormingsproces betrokken te raken. Een actief maatschappelijk middenveld dat aan de politieke besluitvorming deelneemt, is een van de hoekstenen van de democratie. Het is een van de basisvoorwaarden voor beleidsvorming van hoge kwaliteit. Deze heeft in de lidstaten van de Europese Unie in de loop van vele jaren een hoog niveau aan democratie, eerbiediging van de mensenrechten en welzijn kunnen bewerkstelligen. Daardoor is Europa als geheel uitgegroeid tot de meest ontwikkelde regio ter wereld. De rol van de burgers blijft echter niet alleen beperkt tot de deelname aan verkiezingen. De burgers moeten ook betrokken worden bij de dagelijkse besluitvorming, in welk verband zij hun mening kunnen geven over specifieke beslissingen of gebeurtenissen op de politieke agenda. Het is ook in hun eigen belang om betrokken te zijn bij de democratische controle op het gezag en om de activiteiten van politici van kritisch commentaar te voorzien. Zonder een actief maatschappelijk middenveld zou het niet mogelijk zijn geweest om de onafhankelijkheid van de Baltische landen te herstellen en onze terugkeer naar Europa zeker te stellen. Dat is de reden dat ik met grote overtuiging mijn steun geef aan het burgerinitiatief.

Tot nu toe bevatte de Europese wetgeving geen duidelijke en voldoende ontwikkelde mechanismen waarmee de Europeanen betrokken zouden kunnen worden bij het besluitvormingsproces of waarmee de aandacht van de Europese instellingen gevestigd zou kunnen worden op actuele onderwerpen die de burgers van belang achten. Ik ben van mening dat het burgerinitiatief niet alleen het vertrouwen in de Europese Unie zal vergroten, maar ook de legitimiteit van de genomen besluiten zal verbeteren.

Tunne Kelam (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb gestemd vóór de door het Europees Parlement ingediende amendementen op het voorstel inzake het burgerinitiatief. Ik ben namelijk van mening dat deze het initiatief sterker maken en meer mensen de mogelijkheid bieden om deel te nemen. Dit is een historisch moment, een moment waarop Europese burgers een concrete maatregel krijgen om belangrijke kwesties en onderwerpen op Europees niveau aan te kaarten. Ik verzoek de Commissie om nota te nemen van het amendement waarin wordt gevraagd om gemakkelijke procedures en transparante informatie voor burgers. Het is één ding om zo'n mechanisme in te stellen, maar het wat anders om het toegankelijk en begrijpelijk te maken voor de Europese burgers en hen aldus in staat te stellen er optimaal gebruik van te maken. Het Parlement verlangt versoepeling van de criteria met betrekking tot ondertekenaars en vraagt dat zij afkomstig moeten zijn uit ten minste een vijfde van de lidstaten, en niet een derde.

Het vraagt ook om de instelling van een gemakkelijk toegankelijk, gratis systeem voor het online verzamelen van steunbetuigingen. Ik wil in het bijzonder de noodzaak benadrukken van het bijeenroepen van burgercomités om initiatieven te organiseren. De beweging van burgercomités was een van de belangrijkste factoren die heeft geleid tot de hernieuwde onafhankelijkheid van Estland in 1991. Dit is een duidelijk teken dat burgers samen muren kunnen slechten.

Elisabeth Köstinger (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Ik steun het besluit van het Parlement dat in de mogelijkheid van een "burgerinitiatief" voor EU-burgers voorziet. Dit nieuwe, in de gehele EU geldende initiatief is een belangrijk instrument om de burgers bij de Europese

beleidsvorming te betrekken en meer directe democratie te scheppen. Het Verdrag betreffende de Europese Unie in zijn geheel leidt tot een betere democratische werking van de Unie. De burgers kunnen rechtstreeks deelnemen aan het democratische leven van de Unie en zich rechtstreeks tot de Commissie wenden. Het burgerinitiatief neemt daarbij dezelfde positie in als het initiatiefrecht, waardoor de burgers hetzelfde recht van initiatief krijgen als het Parlement en de Raad. Voor een juiste toepassing moet een burgerinitiatief door ten minste een miljoen ondertekenaars uit ten minste een vijfde van de lidstaten worden ondersteund. Het Parlement doet in het besluit bovendien aanbevelingen die de toepassing van het burgerinitiatief makkelijker maken.

De Commissie moet zich bijvoorbeeld sterk maken voor programma's voor mobiliteitsbevordering en actief burgerschap en nieuwe communicatiemiddelen, zoals sociale netwerken binnen het publieke debat. Dat de vertegenwoordigingen en bureaus in de lidstaten als contact- en adviesorganen moeten fungeren, juich ik toe.

Sabine Lösing en Sabine Wils (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (DE) Ondanks de verbeteringen in het compromis tussen de Commissie en het Parlement met betrekking tot het Europees burgerinitiatief is er nog steeds sprake van onnodige bureaucratische belemmeringen en bestaat het risico dat bijvoorbeeld ondernemingen en concerns met het burgerinitiatief aan de haal gaan. Er wordt weliswaar gezorgd voor transparantie, maar aan de uitgaven van ondernemingen is geen limiet gesteld. Om die redenen hebben wij ons bij de eindstemming onthouden.

Onze punten van kritiek zijn onder andere:

1. Zakelijke organisaties zijn niet van de organisatie uitgesloten.
2. Er wordt niet bepaald dat personen vanaf zestien jaar mogen deelnemen; dit wordt bepaald door nationaal kiesrecht.
3. Onderdanen van derde landen die in de EU woonachtig zijn, mogen niet deelnemen.
4. Er is niet voorzien in kostenvergoedingen vanaf 100 000 handtekeningen (5 cent per handtekening) – het initiatief wordt daarom voor organisatoren zeer duur en is derhalve niet voor iedereen even toegankelijk.
5. Uitgaven van ondernemingen voor de ondersteuning van een Europees burgerinitiatief zijn niet verboden en/of gelimiteerd.
6. De mogelijkheid zich te wenden tot het Europees Hof van Justitie als een initiatief wordt afgewezen, wordt niet expliciet vermeld.
7. Wanneer een desbetreffend wetgevingsvoorstel wordt verworpen, behoeft de Europese Commissie een dergelijk besluit niet met redenen te omkleden.

Petru Constantin Luhan (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Het burgerinitiatief zal een rechtstreekse band tot stand brengen tussen de burgers en de instellingen, en op die manier de tussen hen bestaande kloof verkleinen en ervoor zorgen dat de instellingen van de EU iets doen aan de concrete problemen waarmee burgers zitten. Ik wil de nadruk leggen op een aantal elementen dat niet mag worden verwaarloosd.

1. Het burgerinitiatief heeft alleen kans van slagen als de bijbehorende regels begrijpelijk en uitvoerbaar zijn vanuit het oogpunt van de burgers. Tegelijkertijd moet het geen excessieve belasting voor de organisatoren met zich meebrengen.

2. Na de onderhandelingen met de Commissie en de Raad hebben we nu een akkoord dat erin voorziet dat degenen die een initiatief ondersteunen geïdentificeerd moeten worden en dat dit moet kunnen worden gecontroleerd door de lidstaten. Het is echter van groot belang dat het proces wordt georganiseerd conform de EU-vereisten op het gebied van gegevensbescherming. Iedere organisatie die burgerinitiatieven kan ondersteunen moet deze steun volledig transparant verlenen, zodat de ondertekenaars weten wie er achter een initiatief dat ze willen steunen, schuilgaat.

3. De informatiekantoren van het Europees Parlement in de lidstaten en de informatienetwerken van de Commissie, zoals Europe Direct en de Wegwijzerdienst, moeten betrokken zijn bij de nodige voorlichting over het burgerinitiatief.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE), schriftelijk. – (PL) Ik ben tevreden met de uitslag van de stemming over het burgerinitiatief die vandaag is gehouden. Het Verdrag van Lissabon wordt dankzij de invoering van het Europese burgerinitiatief een wetgevend instrument voor de burgers van de EU. We moeten ons echter realiseren dat het verzamelen van een miljoen handtekeningen niet direct leidt tot nieuwe wetgeving. Voor dat proces is immers het hele wetgevingsparcours van de Unie vereist en wij moeten er als leden voor zorgen dat de bijbehorende procedures worden vereenvoudigd, om een teleurstelling te voorkomen. Ik ben van mening dat we in de lidstaten een goede informatiecampagne moeten voeren over dit instrument, zodat de kwesties die met het Europese burgerinitiatief worden aangekaart ook stroken met de Verdragen en de waarden van de EU.

Nuno Melo (PPE), schriftelijk. – (PT) Door dit belangrijke initiatief van het Europees Parlement zullen een miljoen Europese burgers de Europese Commissie kunnen verzoeken om wetgeving inzake een bepaald onderwerp voor te stellen. Overeenkomstig de vandaag door het Europees Parlement goedgekeurde regels die het "burgerinitiatief" invoeren, moeten ondertekenaars afkomstig zijn uit ten minste zeven lidstaten. In het geval van Portugal zijn ten minste 16 500 ondertekenaars vereist om een initiatief te steunen. In het kader van het Verdrag van Lissabon werd het "initiatiefrecht van burgers" gecreëerd en onder de voorwaarden van dit recht kunnen een miljoen Europese burgers de Europese Commissie verzoeken om bepaalde wetgevingsvoorstellen in te dienen. De verordening die vandaag in de plenaire vergadering is aangenomen stelt de nodige voorwaarden vast voor het indienen van toekomstige burgerinitiatieven.

Willy Meyer (GUE/NGL), schriftelijk. – (ES) Hoewel dit verslag over het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad over het burgerinitiatief slechts vagelijk beantwoordt aan het standpunt van mijn fractie, omdat het voorbijgaat aan belangrijke elementen zoals de mogelijkheid met initiatieven wijzigingen van de Verdragen voor te stellen, of de verlenging van de termijn voor het verzamelen van handtekeningen van 12 maanden tot 18 maanden, heb ik vóór gestemd, omdat ik van mening ben dat het een – onvoldoende maar aanmerkelijke – verbetering is van de tekst van de Commissie. Het burgerinitiatief is een mechanisme voor inspraak van het publiek dat is voorzien in het Verdrag van Lissabon en dat tot doel heeft om een zekere inspraak van de burgers en het maatschappelijk middenveld in de totstandkoming van het Europees beleid mogelijk te maken. Ik steun de tekst zoals hij nu voorligt, omdat de totstandbrenging en gezamenlijke procedure van het mechanisme daarmee beter mogelijk zijn. Zo wordt de registratie van initiatieven vereenvoudigd en wordt het minimumaantal door burgers vertegenwoordigde lidstaten verlaagd (van een derde naar een vierde). Een ander voordeel ten opzichte van het voorstel van de Commissie is dat deze tekst zorgt voor een grotere transparantie van de financiering van campagnes voor de verzameling van handtekeningen.

Louis Michel (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Het Europees burgerinitiatief zal een krachtig instrument zijn voor de vaststelling van de onderwerpen die op de agenda van de Europese Unie moeten komen. Het burgerinitiatief, dat is geïntroduceerd in het Verdrag van Lissabon, zal een miljoen Europese burgers in staat stellen om de Europese Commissie te verzoeken om voorstellen te doen op terreinen die binnen haar bevoegdheid vallen. Dit initiatief geeft de burgers van de Unie dan ook het recht om van zich te laten horen en geeft hun tegelijkertijd dezelfde politieke initiatiefbevoegdheid als de Raad en het Europees Parlement.

Het burgerinitiatief zal tevens een ruimer grensoverschrijdend debat bevorderen, aangezien het zal moeten worden uitgewerkt door personen uit meerdere lidstaten. Een initiatief kan echter alleen concrete vorm aannemen als het aan bepaalde voorwaarden voldoet, of dat nu gaat om voorwaarden van administratieve aard, of om het naleven van de fundamentele waarden van de Europese Unie, om te voorkomen dat dit instrument wordt aangewend voor ondemocratische doeleinden. Deze voorwaarden zorgen voor verantwoordelijkheid en daarmee doeltreffendheid. Het is ook van cruciaal belang dat het proces strookt met de Europese gegevensbeschermingsregels en van begin tot eind volledig transparant is.

Alexander Mirsky (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ik ben het niet eens met het standpunt van mijn collega's in de S&D-Fractie en ik heb mij daarom onthouden van stemming. Het doet er niet toe wie de onzin schrijft: het is dom deze te vermenigvuldigen. Het burgerinitiatief is ongetwijfeld noodzakelijk, maar om miljoenen handtekeningen te verzamelen om te worden gehoord is onzin! Ik wil de rapporteurs vragen of zij ooit zelf handtekeningen hebben verzameld. Als ze dat hebben gedaan, zouden ze moeten weten dat de minimumkosten om een handtekening door een notaris gecertificeerd te krijgen, twintig euro bedragen. Dit betekent twintig tot dertig miljoen euro om een nieuwe wet ingevoerd te krijgen. Wie zal deze actie financieren? Alleen grote ondernemingen kunnen dat, gewone mensen niet. Is dit dan eigenlijk geen schijnvertoning? Een punt om aan te denken: de Europese afgevaardigden vertegenwoordigen ook deze mensen.

Gay Mitchell (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Dit initiatief werd beloofd tijdens het Lissabon-proces, dus het doet mij genoegen dat het nu een stap verder wordt gebracht.

Het burgerinitiatief mag niet openstaan voor politieke, zakelijke of andere manipulatie. Het moet zijn voorbehouden aan het werkelijke initiatief van burgers en mag niet worden gemanipuleerd met een verborgen agenda. Het moet open en transparant zijn.

Om de bal aan het rollen te brengen zou de Commissie de voorwaarden voor een initiatief, zodra deze zijn overeengekomen, bekend moeten maken.

Zou het voor het op gang brengen van het proces niet verstandig zijn als de Commissie op gepaste afstand een soort van competitie in de EU organiseert om 'het terrein te verkennen' en te achterhalen wat de tien belangrijkste aangelegenheden zijn waarover burgers een initiatief met medeburgers zouden verwelkomen?

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Het Europees burgerinitiatief is de eerste piepkleine stap in de juiste richting. Ik heb vóór gestemd, omdat dit het eerste instrument van directe democratie in de EU is. Over het geheel genomen is het burgerinitiatief echter niet meer dan een voorwendsel van directe democratie, dat de burgers moet doen geloven dat ze medebeslissingsrecht hebben. Aan het burgerinitiatief zijn echter geen consequenties verbonden, ongeacht door hoeveel mensen dit wordt ondertekend. De parallellen met het Oostenrijkse petitiestelsel voor referenda zijn duidelijk. In Oostenrijk worden petitie voor een referendum doorgaans gewoonweg in een la gestopt en de Europese burgerinitiatieven

zal wellicht eenzelfde lot wachten. Bovendien is kennelijk veiliggesteld dat non-conformistische standpunten kunnen worden onderdrukt. De Europese Commissie beoordeelt uiteindelijk of een burgerinitiatief ontvankelijk is. In werkelijkheid stellen de machthebbers in de Europese Unie niet alleen de wetten en richtlijnen vast, maar willen ze bovendien ook de wil van de burgers sturen.

Het Europees burgerinitiatief biedt non-conformistische bewegingen en partijen echter de mogelijkheid om hun ideeën onder de aandacht te brengen. Net als in Oostenrijk zal het in de toekomst ook op EU-niveau mogelijk zijn om campagnes te voeren en de burgers te laten zien dat er ook wegen naar een ander en beter Europa zijn, die ons weggeleiden uit de doodlopende straten in Brussel.

Vital Moreira (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Hoewel ik uiteraard de verordening inzake het burgerinitiatief steun, ben ik het niet eens met de mogelijkheid voor leden van het Europees Parlement of leden van nationale parlementen om deel te nemen aan deze initiatieven en met de mogelijkheid dat deze initiatieven gefinancierd worden door politieke partijen of overheidsorganen.

Ik ben van mening dat deze twee oplossingen strijdig zijn met de geest van het nieuwe mechanisme, dat tot doel heeft gewone burgers en het maatschappelijk middenveld de middelen te geven om deel te nemen aan het politieke leven van de Unie. Ook ben ik het niet eens met de bevoegdheden die aan de Commissie worden toegekend om bepaalde technische specificaties aan te nemen als vereiste voor de toepassing van de wet door middel van een uitvoeringshandeling. Algemene uitvoeringsmaatregelen die de Commissie kan nemen voor de toepassing van rechtsinstrumenten moeten niet worden beschouwd als uitvoeringshandelingen die onder controle staan van de lidstaten, maar als gedelegeerde handelingen die onder de rechtstreekse controle van de wetgever staan.

Op dezelfde manier is het niet zinvol om, na het Verdrag van Lissabon, door te gaan met de toepassing van de "regelgevingsprocedure" op grond van de traditionele comitologieprocedure, aangezien het duidelijk gaat om kwesties die momenteel vallen onder de wetgevingsprocedure of de procedure voor gedelegeerde handelingen. De bepalingen waarnaar verwezen wordt, zijn derhalve strijdig met het Verdrag van Lissabon. Afgezien van deze specifieke bezwaren ben ik van mening dat dit, al met al, een uitstekende wet is die recht doet aan het politieke en constitutionele belang van dit nieuwe mechanisme voor participerende democratie in de EU.

Justas Vincas Paleckis (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb voor het standpunt van het Europees Parlement over het Europees burgerinitiatief gestemd omdat ik dit recht van de burger waarmee in het Verdrag van Lissabon wordt voorzien volledig steun. Als optimist meen ik dat dit een van de voornaamste instrumenten zou kunnen zijn die de instellingen van de Europese Unie dichter bij de gewone man of vrouw kan brengen. Uiteindelijk zal een deel van de bevolking dat zijn burgerschap actief uitoefent een rechtstreekse invloed kunnen uitoefenen op de besluiten die op EU-niveau worden genomen. Erkend moet worden dat in een tijd waarin vele Europese initiatieven nogal kritisch worden bekeken door de bevolking, het Europees burgerinitiatief van begin af aan grotendeels positief is beoordeeld en met instemming is begroet. Ik hoop dat we uiteindelijk heldere regels zullen krijgen die niet gebukt gaan onder onnodige bureaucratische eisen en die de Europese samenleving zullen helpen haar mening kenbaar te maken.

Alfredo Pallone (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Dit verslag beantwoordt volledig aan mijn verwachtingen en dat in het bijzonder op drie punten. In de eerste plaats is de

minimumleeftijd voor het steunen van een wetgevingsinitiatief vastgesteld op 18 jaar (de minimumleeftijd om te mogen stemmen voor het Europees Parlement), overeenkomstig de regels voor deelname aan andere uitingsvormen van directe democratie, zoals referenda. In de tweede plaats wordt gesteld dat het noodzakelijk is te vragen naar identiteitsbewijzen van Europese burgers die een ondersteuningsverklaring willen ondertekenen. Hiermee wordt, overeenkomstig de verordening en in overeenstemming met de heersende juridische vereisten, voorzien in de noodzakelijke controle. En in de derde plaats wordt de noodzaak naar voren gebracht van een termijn van 12 maanden voordat de verordening na haar inwerkingtreding kan worden toegepast. Op die manier worden de bevoegde nationale autoriteiten, waarvan velen zich voor het eerst met een dergelijk instrument geconfronteerd zien, in staat gesteld de noodzakelijke wetgevende, administratieve en financiële maatregelen te treffen.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Met grote tevredenheid heb ik voor dit verslag over het burgerinitiatief gestemd, dat een van de grootste innovaties van het Verdrag van Lissabon is. Dit nieuwe rechtsinstrument kan een manier worden om de participatie van de Europese burgers te stimuleren. Het feit dat miljoenen burgers in staat worden gesteld om de Europese Commissie te verzoeken om wetgeving over een bepaald onderwerp op te stellen, is een zeer positieve stap op weg naar een Europa dat dichterbij zijn burgers staat. Ik ben erkentelijk voor het werk van de rapporteurs, wier doel was het burgerinitiatief te vereenvoudigen en iedere bureaucratistische last weg te nemen teneinde het zo toegankelijk mogelijk te maken.

Ik ben het eens met de meerderheid van de door het Europees Parlement gedane verzoeken, in het bijzonder met het verzoek om de ontvankelijkheidscontrole van een initiatief te laten plaatsvinden op het moment van indiening en niet pas na het verzamelen van 300 000 handtekeningen, waardoor de verwachtingen van de ondertekenende burgers zouden kunnen toenemen. Ik steun de vermindering van het minimumaantal lidstaten dat nodig is voor de initiële ondertekening van het initiatief. In het oorspronkelijke voorstel moesten ondertekenaars afkomstig zijn uit een derde van de lidstaten en het Europees Parlement en de Raad zijn overeengekomen dat de ondertekenaars uit een kwart van alle lidstaten afkomstig moesten zijn.

Aldo Patriciello (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Ik ondersteun het initiatief van de rapporteurs, mevrouw Gurmai en de heer Lamassoure, waarin wordt gesteld dat de organisatoren van een Europees burgerinitiatief zich moeten verenigen in een comité bestaande uit burgers afkomstig van verschillende lidstaten. Op die manier zal worden verzekerd dat de opgeworpen thema's een echt Europees karakter hebben. Bovendien zal dit het voordeel hebben dat vanaf het eerste begin handtekeningen kunnen worden verzameld.

Ik ben het eens met de mening van de rapporteurs dat het Europees burgerinitiatief een nieuw instrument is van participerende democratie op continentale schaal. Het kan dus best zijn dat de onderhavige verordening gebreken vertoont en er zich in de praktijk nieuwe uitdagingen voordoen voor de verantwoordelijke Europese politici. Om deze reden ben ik het eens met het verzoek van de rapporteurs aan de Commissie om elke drie jaar een voortgangsverslag te presenteren over de toepassing van de verordening in de praktijk en, waar nodig, een herziening van de verordening voor te stellen.

Rovana Plumb (S&D), *schriftelijk*. – (RO) Het burgerinitiatief, dat is geïntroduceerd via het Verdrag van Lissabon, is opgezet om de burgers de gelegenheid te geven deel te nemen aan het democratische leven van de Unie. Het doel is om de burger een middel te geven

om zich te laten horen, door hun de mogelijkheid te geven de aandacht van de Europese instellingen te vestigen op belangrijke kwesties, zoals de moeilijkheden die zij in het dagelijks leven tegenkomen en die volgens hen onvoldoende aandacht of steun krijgen van vakbonden, politieke organisaties of de andere gebruikelijke gesprekspartners van de instellingen. Het burgerinitiatief zal daadwerkelijk een rechtstreekse band tot stand brengen tussen de burgers en de instellingen en ervoor zorgen dat de instellingen van de EU iets doen aan de problemen waar burgers mee zitten. Het burgerinitiatief zal aan een aantal administratieve voorwaarden moeten voldoen maar ook de fundamentele waarden van de EU moeten naleven. Deze zorgen voor geloofwaardigheid en doeltreffendheid, hetgeen essentieel is voor succes.

Het proces moet stroken met de Europese gegevensbeschermingsregels en van begin tot eind 100 procent transparant zijn. Elke organisatie, vereniging of zelfs politieke partij zal het Europees burgerinitiatief van haar keuze kunnen steunen zolang als er maar sprake is van volledige openheid omtrent hun steun, zodat de ondertekenaars weten wie er achter een initiatief schuilgaat alvorens te besluiten mee te doen of niet.

Paulo Rangel (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik ben verheugd over de aanneming van dit verslag, dat een zeer belangrijke stap vormt in de bevestiging van de constitutionele aard van de Europese Unie en dat burgers een mechanisme geeft voor toegankelijke en doeltreffende democratische participatie. Dit zal zonder twijfel bijdragen aan een grotere betrokkenheid van burgers bij het politieke leven in Europa en aan een versterking van de banden van solidariteit tussen de verschillende lidstaten.

Frédérique Ries (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Met de aanneming van dit verslag over het Europees burgerinitiatief, een van de speerpunten van het Verdrag van Lissabon, doet de participerende democratie haar glorieuze intrede in Europa. Voortaan kan een miljoen onderdanen van de Unie de Europese Commissie benaderen en verzoeken zich uit te spreken over maatschappelijke kwesties op gebieden waarvoor de EU bevoegd is. Een miljoen burgers dus die uit ten minste een kwart van de lidstaten afkomstig moeten zijn en de stemgerechtigde leeftijd moeten hebben bereikt, dat wil zeggen slechts 0,2% van de bevolking van de Europese Unie. De handtekeningen kunnen schriftelijk of online worden verzameld, en moeten geverifieerd worden. De organisatoren dienen geïdentificeerd te worden: wie ze zijn, wat ze steunen en voor wie ze werken. Dit is mogelijk een reusachtige stap voor de democratische legitimiteit van Europa. Het is een stap om de burgers dichterbij Europa te brengen, waarvan zij – soms terecht, soms onterecht – denken dat het lichtjaren van hun dagelijks leven verwijderd is.

Maar het risico dat een aantal ngo's of een bepaalde industrietak munt gaat slaan uit dit initiatief is niet helemaal ondenkbaar. Om te slagen moet het initiatief echt een initiatief van burgers zijn. Het moet het debat vooruitbrengen, Europa en de burgers nader tot elkaar brengen en bijdragen aan het ontstaan van een Europese maatschappelijk middenveld.

Crescenzo Rivellini (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, vandaag is tijdens de plenaire vergadering gestemd over het verslag over het Europees burgerinitiatief. Dit initiatief is geïntroduceerd in artikel 11 van het Verdrag van Lissabon en heeft als doel de burgers dezelfde bevoegdheid tot politieke initiatieven te geven als waar de Raad en het Europese Parlement al over beschikken. Het Europees burgerinitiatief is een nieuw instrument van participerende democratie op continentale schaal.

Op 31 maart 2010 heeft de Commissie een voorstel gedaan voor een verordening en op 14 juni heeft de Raad de algemene aanpak met betrekking tot het Europees burgerinitiatief

goedgekeurd. De Commissie constitutionele zaken van het Europees Parlement heeft haar verslag in november goedgekeurd. Daarin was een onderhandelingsmandaat opgenomen. De dialoog van 30 november heeft geleid tot een akkoord over verschillende amendementen. De belangrijkste punten van het akkoord zijn: de combinatie van registratie en ontvankelijkheid, het aantal handtekeningen dat moet komen uit tenminste een kwart van de lidstaten, de opzet van een burgercomité, de minimumleeftijd voor het steunen van het initiatief en een systeem voor het online verzamelen van handtekeningen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, de burgers hebben uitgekeken naar dit nieuwe instrument waarmee ze enige invloed kunnen uitoefenen op de Europese politiek. Ze hebben al aangetoond dat ze weten hoe ze het moeten inzetten om druk uit te oefenen op het wetgevingsdebat, namelijk met de door Greenpeace en Avaaz ingediende petitie voor een moratorium op de teelt van genetisch gewijzigde organismen (ggo's) die afgelopen week aan de voorzitter van de Commissie, José Manuel Barroso, is aangeboden. Helaas waren de burgers de wetgevers vóór en kwam de petitie aan voordat de regels waren opgesteld die het burgerinitiatief vanaf begin 2012 bruikbaar moeten maken.

Het is nu dus aan ons Parlementariërs om het door 1,2 miljoen mensen vertolkte verzoek te steunen en ervoor te zorgen dat er een gunstig vervolg aan wordt gegeven. Het Parlement heeft druk op de onderhandelingen met de Raad en de Commissie weten uit te oefenen om ervoor te zorgen dat het initiatief zo toegankelijk en doeltreffend mogelijk is en heeft de weg bereid. Er is nu niets meer dat de burgers in de weg staat om direct aan de werking van de Unie deel te nemen.

Debora Serracchiani (S&D), *schriftelijk*. – (IT) Met de stemming van vandaag is het startsein gegeven voor het eerste voorbeeld van Europese participerende democratie. Het Europese burgerinitiatief is een van de meest vernieuwende bepalingen uit het Verdrag van Lissabon en een eerste stap richting directe democratie.

Het initiatief stelt burgers in staat om middels de overhandiging van een miljoen handtekeningen, wat neerkomt op 0,2% van de bevolking van de EU, de Europese Commissie te vragen een wetgevingsvoorstel te doen voor elke kwestie die burgers in hun belang achten. Het milieu, de sociale vraagstukken en de door de financiële crisis veroorzaakte rampen zijn gevoelige thema's die de burgers de EU ertoe kunnen aanzetten zich tot de EU te wenden en om wetgevende maatregelen te vragen.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Met de aanneming van de ontwerptekst voor het burgerinitiatief realiseren we vandaag een belangrijk onderdeel van het Verdrag van Lissabon, dat de burgers in staat stelt om direct deel te nemen aan het debat over de Europese Unie. Dit is van groot belang voor het Europees Parlement, dat immers rechtstreeks door de burgers wordt gekozen. Het is nu onze taak om dit instrument voor nog meer democratie in het openbare leven in Europa serieus te nemen. Dit recht mag geen dode letter blijven, want dat zou de burgers de indruk geven dat we hun alleen in theorie de mogelijkheid geven om deel te nemen aan een wetgevingsinitiatief. Dit wordt een serieuze test voor de Europese instellingen. In hoeverre dienen ze werkelijk de burger en niet enkel zichzelf? Het Verdrag is nu drie jaar van kracht en het is dan ook goed dat we bepalingen die onvoldoende doeltreffend zijn gebleken kunnen herzien. Zo zorgen we ervoor dat dit echt een garantiemechanisme wordt voor democratie.

Bart Staes (Verts/ALE), *schriftelijk*. – Ik stemde op voor de vaststelling van de spelregels voor het Europees burgerinitiatief. Het EP heeft in de onderhandelingen met de Raad van

Ministers voldoende binnengehaald. Het burgerinitiatief geeft inwoners van de Europese Unie de mogelijkheid om een voorstel op de Europese politieke agenda te zetten. Wanneer een miljoen handtekeningen verzameld zijn, is de Europese Commissie verplicht het voorstel te behandelen en te beargumenteren waarom zij er al dan niet een officieel wetsvoorstel van maakt. De Europese Commissie dat ondertekenaars uit tenminste negen verschillende EU-landen moesten komen, maar het Parlement slaagde er in die drempel naar zeven te verlagen. Organisatoren die voldoende handtekeningen weten te verzamelen mogen hun voorstel bovendien in persoon komen toelichten bij de Europese Commissie en in het Europees Parlement. Jammer is wel dat het Europarlement niet heeft kunnen voorkomen dat achttien landen burgers verplichten om het nummer van een identiteitsbewijs te vermelden wanneer zij een burgerinitiatief ondertekenen. Dat schrikt mensen af. Sommigen zullen vrezen voor identiteitsfraude. Er zijn landen waar niet om het nummer van een identiteitskaart zal worden gevraagd. Dat schept rechtsongelijkheid in de EU. Het zal nu vooral aan de Europese Commissie liggen hoe serieus het de Europese burgers zal nemen.

Ernst Strasser (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Met de stemming van vandaag over het Europees burgerinitiatief is, bijna precies een jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon, een nieuw element van directe democratie van kracht geworden. Ik heb mijn mandaat in het Europees Parlement opgenomen teneinde de zorgen van de Oostenrijkse burgers in Brussel op tafel te brengen. Ik heb mij verbonden tot dit beginsel en het is voor mij derhalve van wezenlijk belang dat de zorgen van de mensen op Europees niveau worden gehoord. Het Europees burgerinitiatief moet worden beschouwd als een kans om de mensen sterker bij het Europees besluitvormingsproces te betrekken. De Europese burgers hebben nu voor het eerst de mogelijkheid om bij de Europese Commissie wetgevingsinitiatieven in te dienen en zodoende actief invloed uit te oefenen op het Europees beleid.

Na lange onderhandelingen kan het als een succes worden beschouwd dat de ontvankelijkheidsdrempel van 300 000 handtekening is komen te vervallen en dat het vereiste aantal lidstaten is verlaagd tot een kwart. Een bijzonderheid in Oostenrijk is het feit dat jongeren daar reeds vanaf 16 jaar aan burgerinitiatieven kunnen deelnemen. Daaruit blijkt eens te meer dat Oostenrijk het belangrijk vindt dat jongeren betrokken worden bij het EU-project, want zij zijn uiteindelijk degenen die de Europese gedachte verder moeten uitdragen.

Nuno Teixeira (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het Europese burgerinitiatief (EBI) is een instrument voor publieke participatie dat bedoeld is als reactie op het democratische tekort en als zodanig de afstand moet verkleinen die in de perceptie van de burgers tussen hen en de Europese instellingen bestaat. De institutionalisering van dit initiatief, waarin wordt voorzien met het Verdrag van Lissabon, maakt het voor burgers mogelijk om de Commissie indirect te vragen om bepaalde wetgevingsmaatregelen voor te stellen, op voorwaarde dat deze onder haar bevoegdheid vallen.

Dit door het Europese Parlement gepresenteerde verslag definieert de criteria voor de invoering van dit Europese initiatiefrecht, teneinde het eenvoudiger, toegankelijker, sneller, transparanter en meer uniform te maken in alle lidstaten. Dankzij dit initiatief zal het mogelijk zijn om een echte Europese publieke ruimte te creëren, wat de dialoog tussen de burgers en de betrokkenheid van het maatschappelijk middenveld zal stimuleren. Ik ben van mening dat alle initiatieven die tot doel hebben de afstand tussen burgers en het Europese project te verkleinen, benadrukt, ingevoerd en volledig ten uitvoer gelegd moeten worden.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), *schriftelijk* . – (RO) Ik heb voor het verslag over het burgerinitiatief gestemd. De nieuwe bepalingen in het Verdrag van Lissabon stimuleren de participerende democratie en vormen een belangrijke stap voor het ontwikkelen van burgerzin. 42 procent van de Europese burgers heeft vertrouwen in de instellingen van de EU. Een van de redenen daarvoor zou kunnen zijn dat de burgers maar weinig bekend zijn met de tot hen gerichte Europese initiatieven en beleidsinspanningen. Juist daarom functioneert het burgerinitiatief niet alleen als mogelijkheid voor de Europese burgers om direct aan het besluitvormingsproces deel te nemen, maar geeft hun ook het mandaat om bij te dragen aan het vaststellen van de Europese agenda. Zo komen, door middel van het burgerinitiatief, de grote zorgen en wensen van de Europese burgers terecht op de tafel van de Europese wetgever. Het idee is niet nieuw. Al in 2007 hebben we ons voorgenomen om een miljoen handtekeningen te verzamelen om de Commissie te vragen een richtlijn voor te stellen voor de maatschappelijke integratie van personen met een handicap.

Er zijn toen slechts ongeveer 700 000 handtekeningen verzameld, maar de wetsvoorstellen zijn aan de Europese Commissie voorgelegd. Om de verplichting jegens de Europese burgers te respecteren zal het dan ook essentieel zijn ervoor te zorgen dat de door middel van het burgerinitiatief naar voren gebrachte wensen worden omgezet in wetgeving die de situatie van de Europese burgers verbetert.

Derek Vaughan (S&D), *schriftelijk* . – (EN) Ik verwelkom dit verslag als een manier om de betrokkenheid bij Europa aan te moedigen door Europese burgers de mogelijkheid te bieden wetgeving voor te stellen die van invloed zou kunnen zijn op hun dagelijks leven. Burgers zullen de Europese Unie kunnen laten weten wat zij denken van haar werk. Met een miljoen handtekeningen, die afkomstig moeten zijn uit ten minste een kwart van alle lidstaten van de EU, geeft dit initiatief een deel van de macht terug aan de burgers. De procedure is door het Parlement vereenvoudigd om gebruiksgemak te waarborgen en de participatie van burgers in het initiatief zo groot mogelijk te maken. Wanneer alle handtekeningen zijn geverifieerd, zal de Commissie binnen drie maanden besluiten of een nieuwe wet kan worden voorgesteld, en zij zal haar redenen openbaar moeten maken.

Anna Záborská (PPE), *schriftelijk* . – (SK) We verwijzen hier in dit Parlement vaak naar de Europese burgers wier belangen wij hier vertegenwoordigen. Laten nu juist die burgers dit Parlement en überhaupt alle Europese instellingen nu al geruime tijd zien als een ver van hun bed staande wereld die zich weinig bewust is van hun problemen.

Dankzij dit burgerinitiatief kan hier echter verandering in komen. Met behulp van dit initiatief krijgt de burger de gelegenheid om rechtstreeks te zeggen: "Dit wil ik, dit wil ik niet en dit moet anders."

Ook hebben we het hier graag over Europese integratie. Wat verenigt mensen uit verschillende landen nu meer dan de zoektocht naar een gezamenlijke visie, het opstellen van een gezamenlijk voorstel en de zoektocht naar steun van mensen die verschillende talen spreken? Dankzij de invoering van het burgerinitiatief kunnen burgers van diverse lidstaten straks met één stem over voor hen belangrijker onderwerpen spreken. Gezamenlijke initiatieven en gezamenlijke belangen vormen een goede voedingsbodem waarop hopelijk een ware Europese identiteit tot wasdom komen kan.

Ik ben ervan overtuigd dat dit praktische gevoel van Europeaan-zijn binnen niet al te lange tijd werkelijkheid wordt. Ik heb er alle hoop op dat dit initiatief, in tegenstelling tot alle holle frasen in de brochures van de Europese instellingen, daadwerkelijk iets om het lijf zal

hebben en levensvatbaar zal zijn, want de bron van deze nieuwe Europese identiteit, het nieuwe Europeaan-zijn, is en blijft de burger zelf.

Ik ben daarom ingenomen met het voorstel voor een vordering inzake de concrete vormgeving van het burgerinitiatief en ben bereid om alles in het werk te stellen om ervoor te zorgen dat de stem van de burger niet alleen gehoord maar ook gerespecteerd wordt.

- Ontwerpresoluties RC-B7-0688/2010

Luís Paulo Alves (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik ben van mening dat het werkprogramma van de Commissie voor 2011 ambitieus is. Het hoofddoel hiervan is te zorgen voor Europees economisch herstel, dat verwezenlijkt moet worden door middel van de beleidsprioriteiten van de EU 2020-strategie samen met de begroting binnen het meerjarig financieel kader voor 2011 en haar nieuwe financierings- en bestedingsmaatregelen en met een nieuw besluit over de "eigen middelen". Daarmee wordt blijk gegeven van de zorg dat aan voorwaarden gebonden financiering de situatie van de zwakkere nationale economieën zou kunnen verslechteren en zou kunnen beletten dat de EU 2020-strategie het gewenste effect sorteert, namelijk het opnieuw genereren van economische groei. Ik ben van mening dat de structuurfondsen cruciaal zijn voor het economische herstel en het concurrentievermogen van Europese regio's, aangezien in tijden van crisis de combinatie van conditionaliteit en bezuinigingsmaatregelen een nadelig effect zou kunnen hebben op de interne ontwikkeling van de EU. De nadruk moet worden gelegd op de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, het gemeenschappelijk visserijbeleid en het cohesiebeleid. Daarbij moet wel steeds rekening worden gehouden met de verschillende uitgangssituaties van de lidstaten. Dit betekent ook dat de maatregelen aangepast moeten zijn aan de verschillende realiteiten. Kleine en middelgrote ondernemingen (KMO's) zouden een prominente rol moeten spelen en ik verwelkom het feit dat in dit werkprogramma internationalisering van KMO's binnen de mondiale handelsbetrekkingen en inspanningen om KMO's te helpen met modernisering en de verbetering van hun concurrentievermogen als prioriteiten zijn opgenomen.

Laima Liucija Andrikienė (PPE), *schriftelijk*. – (EN) Ik wil uw aandacht vestigen op een aantal zeer belangrijke zaken die ontbreken in het werkprogramma van de Commissie voor volgend jaar. Het betreft zaken die verband houden met mensenrechten. Is de Commissie van plan om in het komende jaar specifieke acties of wetgeving te initiëren op het gebied van de mensenrechten?

We hebben gehoord dat de vicevoorzitter van de Commissie en hoge vertegenwoordiger voor het buitenlands en veiligheidsbeleid, barones Ashton, van plan is om tijdens haar ambtstermijn speciale aandacht te schenken aan mensenrechten. In haar daden en verklaringen is tot nu toe echter heel weinig aandacht geschonken aan mensenrechten. De Europese Dienst voor extern optreden (EDEO) is ook bedoeld om het Europees optreden op het gebied van de mensenrechten te versterken, maar nu er voor 2011 geen Europees begroting is, zal de EDEO haar taken vanaf 1 januari 2011 niet volledig kunnen gaan vervullen.

Mijnheer de voorzitter, kunt u ons vertellen wat uw plan B is, en hoe u van plan bent om de geloofwaardigheid van de EU te versterken, wanneer het gaat om het verdedigen en bevorderen van de mensenrechten in de wereld?

Sophie Auconie (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Het Parlement is gevraagd zich uit te spreken over de verklaring van de Commissie over haar werkprogramma voor 2011. Ik heb vóór

deze resolutie gestemd. Daarin wordt gewezen op de noodzaak van een goede samenwerking tussen de Commissie en het Parlement en op de rol van de Commissie als hoedster van de Verdragen en het algemeen belang van de EU. De resolutie vraagt bovendien speciale aandacht voor de EU 2020-doelstellingen met betrekking tot groei voor banen en is verheugd over het "Europees semester" dat tot doel heeft het beheer van de overheidsfinanciën te verbeteren. Het moet gaan om slimme groei (die digitale technologieën, onderzoek en ontwikkeling, onderwijs bevordert), duurzame groei (met een streven naar 20 procent meer energie-efficiëntie) en inclusieve groei (door discriminatie tussen werknemers te bestrijden en een beter sociaal klimaat te realiseren). De Commissie moet de interne markt, de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht en haar buitenlands beleid, dat nog in de kinderschoenen staat, verder uitbouwen.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb vóór deze gezamenlijke resolutie van het Europees Parlement gestemd omdat de prioriteiten voor de activiteiten van de Europese Commissie in 2011 en de toekomstige uitdagingen erin worden besproken en beoordeeld. Tijdens de laatste vergaderperiode van het Europees Parlement in Straatsburg heeft voorzitter Barroso het werkprogramma van de Commissie voor het komend jaar gepresenteerd. Het Europees Parlement vindt het daarom zeer belangrijk om een dialoog met de Commissie tot stand te brengen en in het bijzonder om aandacht te schenken aan de belangrijkste strategische doelstellingen van de EU. Verder dringt het Parlement er bij de Commissie op aan te streven naar een realistisch en nauwkeuriger tijdschema voor belangrijke voorstellen. Dat tijdschema moet doeltreffend zijn, de vertaalslag naar de realiteit maken en beter ten uitvoer worden gelegd dan in het verleden. Ik zou de aandacht willen vestigen op het feit dat er, hoewel de Commissie van plan was om nieuwe banen te scheppen en de doelen van de EU 2020-strategie zo snel mogelijk te verwezenlijken, in het programma van de Commissie voor het komend jaar op het gebied van werkgelegenheid en sociale zaken geen specifieke voorstellen staan voor het scheppen van nieuwe en kwalitatief hoogwaardige banen. De Commissie stelt opnieuw dezelfde wetgevingsinitiatieven voor detachering van werknemers en arbeidstijden voor als in het werkprogramma van vorig jaar, en belooft plechtig om de rechten van werknemers uit andere landen in de hele Europese Unie te verbeteren. Een volledig economisch herstel vereist een gemeenschappelijke Europese strategie voor duurzame groei en werkgelegenheid, geschraagd door de nodige bevoegdheden en middelen.

Mário David (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Gezien het feit dat de huidige crisis in Europa gevolgen blijft hebben voor de economieën van de lidstaten, is het dringend nodig om zowel op nationaal als op EU-niveau belangrijke aanpassingen door te voeren. Het jaar 2011 zal van cruciaal belang zijn voor een succesvolle toekomst van de Unie, voor de uitdagingen die dit met zich meebrengt voor de Commissie en in het algemeen voor de gehele Unie, en daarom heb ik voor deze ontwerp-resolutie gestemd. Ik zou verder alle voorstellen willen benadrukken waaruit blijkt dat de Commissie van plan is om het groeipotentieel van de interne markt te benutten. Ik ben van mening dat het maximaliseren van het potentieel van de interne markt, door middel van een grotere marktintegratie en een sterker bedrijfs- en consumentenvertrouwen in Europa, een hefboomeffect op de Europese economie kan hebben. Ik ben echter ook van oordeel dat de Commissie verder had kunnen gaan wat betreft dit onderwerp en meer ambitieuze en concrete voorstellen had kunnen presenteren om tegemoet te komen aan de behoeften van degenen die binnen de markt actief zijn.

Luigi Ciriaco de Mita (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, het werkprogramma van de Commissie voor 2011 vraagt om meer communautaire geest en meer durf bij de aanpak van de belangrijkste politieke en institutionele kwesties waar de EU zich mee ziet geconfronteerd, vooral in het licht van en in samenhang met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon. Hieronder volgen enkele punten die moeten worden aangepakt. 1. Een groter respect voor de rol van het Europees Parlement bij de formulering van voorstellen. Daarbij dient rekening te worden gehouden met de verschillende standpunten en initiatiefvoorstellen van het Parlement. 2. Een nauwere en institutioneel beter uitgebalanceerde samenwerking op het gebied van de begroting en op het gebied van de financiële vooruitzichten. 3. Meer moed bij het formuleren van voorstellen voor een efficiënt gebruik van de communautaire middelen opdat cruciale doelstellingen en concrete ijkpunten kunnen worden behaald. 4. Een doelmatig en efficiënt communautair beheer op economisch en financieel gebied en het financieel laten delen van werknemers in het succes van een bedrijf, opdat een beter verspreide, sterker uitgebalanceerde en eerlijker verdeelde economische en sociale ontwikkeling mogelijk wordt. Ofschoon in het werkprogramma van de Commissie voor 2011 slechts een deel van de hierboven opgesomde punten is opgenomen, acht ik het noodzakelijk het programma te ondersteunen.

Edite Estrela (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb gestemd vóór de resolutie over het werkprogramma van de Commissie voor 2011. Dat is het eerste werkprogramma dat wordt goedgekeurd binnen de nieuwe programmeringsperiode en zou moeten bijdragen aan een verdieping van de dialoog tussen het Parlement en de Commissie en aldus aan de versterking van het verband tussen de politieke en begrotingsprioriteiten op EU-niveau.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De Commissie heeft een ambitieus werkprogramma voor 2011 gepresenteerd, dat de volgende hoofdpunten bevat: (i) inclusieve groei, (2) duurzame groei en (iii) financiële regulering. Wat betreft het onderwerp inclusieve groei, in verband waarmee de Commissie de duurzaamheid van socialezekerheidsstelsels en de bestrijding van armoede benadrukt, steun ik de noodzaak om een precies evenwicht te vinden tussen bezuinigingen en sociale steun, alsmede om te bepalen in welke richting de hervormingen van de Europese socialezekerheidsstelsels moeten gaan.

Wat betreft het onderwerp duurzame groei is het van belang erachter te komen hoe een evenwicht kan worden gevonden tussen enerzijds de noodzakelijke milieubescherming en anderzijds de toekomstige hervormingen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (GLB) en het gemeenschappelijk visserijbeleid (GVB). Ten slotte, wat betreft financiële regulering en de versterking van het economisch bestuur, moeten alle maatregelen om het Europese bankensysteem robuuster en bestendiger tegen crisisscenario's te maken en om het begrotingsbeleid van de lidstaten en hun economische coördinatie te versterken, worden beschouwd als hoofdprioriteiten. De belangrijkste uitdaging voor 2011 zal namelijk zijn om uit de crisis te geraken en de fundamenteën te leggen voor een op groei gericht beleid.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) We hebben tegen de ontwerp-resolutie van het Europees Parlement over het werkprogramma van de Commissie voor 2011 gestemd, omdat de Commissie bij de belangrijkste onderwerpen enkel haar eigen standpunten steunt en blind is voor de noodzaak om met het neoliberale, militaristische en antisociale beleid, waarvan de Europese Commissie de pleitbezorger is, te breken.

Hoewel de Europese Commissie hier kritiek kreeg voor het feit dat zij niet de antwoorden heeft gegeven die het Parlement wilde horen, heeft zij dat eigenlijk wel gedaan. Ze heeft zichzelf namelijk op de borst geklopt voor het feit dat zij prioriteit heeft gegeven aan

economische hervormingen en begrotingsstabiliteit, en daarbij sociale duurzaamheid op de tweede plaats zet, en dat zij pleit voor uitdieping van de interne markt, of aandringt op een zo snel mogelijke afronding van de Doharonde en de daarmee verband houdende vrijhandelsovereenkomsten.

De meerderheid van het Parlement wenst al met al dus eigenlijk de voortzetting van het huidige beleid, hetgeen neerkomt op ondersteuning van voornoemde bezuinigingsplannen in de lidstaten, ondanks de daardoor veroorzaakte stijging van de werkloosheid, verergering van de armoede en toename van de ongelijkheid en de asymmetrie, en ook ondanks de economische recessie die dergelijke bezuinigingsplannen met zich meebrengen. Daarbij strijken de economische en financiële groeperingen en concerns intussen wel almaar grotere winsten op. Om al deze redenen kunnen we niet anders dan tegen stemmen.

Pat the Cope Gallagher (ALDE), *schriftelijk*. – (GA) De Europese Commissie zal in 2011 voorstellen publiceren om het gemeenschappelijk landbouwbeleid en het gemeenschappelijk visserijbeleid te hervormen. Deze twee initiatieven zijn van bijzonder groot belang voor de landbouwers en vissers in Ierland.

Elisabeth Köstinger (PPE), *schriftelijk*. – (DE) In 2011 zal de Commissie haar voorstel voor het meerjarig financieel kader 2013-2020 voorleggen. Het is voor mij duidelijk dat er voor landbouw en plattelandontwikkeling evenveel financiële steun beschikbaar moet worden gesteld als nu het geval is en dat de voedselautonomie van de Europese burgers moet worden veiliggesteld. De productie van levensmiddelen en de wederopleving van plattelandsgebieden als economische gebieden en recreatiegebieden dicht in de buurt van steden moeten in de toekomst tot de hoogste prioriteiten van Europa behoren. De inzet van de Commissie voor duurzame en inclusieve groei is in lijn met de milieu- en klimaatdoelen voor 2020 en vereist investeringen in groene technologieën, waarmee arbeidsplaatsen kunnen worden gecreëerd.

Ik ben ingenomen met het verzoek van het Parlement dat het nieuwe meerjarig financieel kader voor de periode na 2013 de uitbreiding van de bevoegdheden van de EU moet weerspiegelen. De plannen voor het handelsbeleid van de EU zijn van groot belang. De Commissie is verplicht om de WTO-onderhandelingen tot een positief einde te brengen. Wij moeten de toenemende focus op bilaterale handelsovereenkomsten uiterst kritisch volgen, in het bijzonder de Mercosur-onderhandelingen die volgend jaar zullen worden voortgezet.

Thomas Mann (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Ik heb zojuist voor het werkprogramma van de Europese Commissie voor 2011 gestemd, maar met enige terughoudendheid. Het bevat niet langer de aangekondigde mededeling van het Directoraat-generaal Ondernemingen en industrie (DG Ondernemingen) over maatschappelijk verantwoord ondernemen (MVO). In plaats daarvan heeft het Directoraat-generaal Interne markt en diensten (DG Markt) een online raadpleging opgestart over de "bekendmaking van niet-financiële informatie door bedrijven". Dat is alarmerend en impliceert een mogelijke verandering van het beleid. Het DG Markt stelt niet meer de vraag óf er op het gebied van MVO EU-wetgeving noodzakelijk is, maar hoe deze gestalte moet krijgen. Het DG Ondernemingen heeft diverse "transparency workshops" uitgevoerd waaruit is gebleken dat nagenoeg alle sociale partners uitdrukkelijk tegen een verplichte benadering van MVO zijn. Sinds 2006 ligt de verantwoordelijkheid bij het DG Ondernemingen, aangezien MVO-initiatieven bijdragen zijn van ondernemingen in het kader van hun commerciële activiteiten voor een duurzame maatschappij. Ze zijn het resultaat van ondernemerschap en berusten op eigen initiatief en eigen

verantwoordelijkheid. Er bestaat consensus over dit basisconcept, dat in een periode van jaren tijdens talloze multistakeholder-fora is uitgewerkt.

Het DG Ondernemingen beschikt over de institutionele kennis waarmee deze processen gecontroleerd zijn. Ik dring er derhalve bij de Commissie op aan om de verantwoordelijkheid voor beheer en vormgeving van MVO bij het DG Ondernemingen te laten. Een verplichte MVO-rapportage wijs ik nog steeds uitdrukkelijk van de hand, aangezien dit tot nieuwe bureaucratie leidt en ondernemingen zal ontmoedigen om aanvullende vrijwillige verbintenissen aan te gaan.

Arlene McCarthy (S&D), *schriftelijk*. – (EN) De financiële crisis heeft de economieën van alle EU-lidstaten zwaar getroffen. In deze resolutie vragen we om een krachtig en vastberaden antwoord van de Europese Commissie om de groei te stimuleren en een krachtig en duurzaam herstel te garanderen dat ten goede komt aan alle burgers van Europa. We staan achter het verzoek om een herziening van het stelsel van eigen middelen, opdat een stelsel kan worden vastgesteld dat eerlijk, duidelijk, transparant en neutraal is wat betreft de belastingdruk. We verwelkomen de overweging van opties die de kosten van de EU voor haar burgers zouden verlagen, bijvoorbeeld door de huidige, te lage belasting van de financiële sector recht te zetten.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Het nieuwe werkprogramma van de Commissie voor 2011 is gebaseerd op drie punten: (1) inclusieve groei, (2) duurzame groei en (3) financiële regulering. Omdat het te boven komen van de crisis en de hervatting van het groei beleid de grootste uitdaging voor 2011 zijn, moeten we ervoor zorgen dat de socialezekerheidsstelsels verduurzaamd worden, om zo te kunnen strijden tegen de armoede en daarbij tegelijkertijd te zorgen voor economische groei met een oog voor milieubescherming, versterking van het economisch bestuur, een sterker en beter tegen toekomstige crisisscenario's bestand Europees bankwezen, alsook solidere begrotingen in de Europese lidstaten.

Alexander Mirsky (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Gefeliciteerd! Eindelijk heeft iemand het verschil erkend tussen de Europese Commissie en goden. Het is tijd om het loze gepraat te vervangen door echt werk. De Europese Commissie mag de vragen van Europese afgevaardigden niet negeren. Het is haar taak om de besluiten van het Europese Parlement uit te voeren. Het lijkt wel alsof sommige commissarissen dat zijn vergeten. Wat is er namelijk terechtgekomen van de resolutie over het uitgebreide monitoringverslag die het Europees Parlement op 11 maart 2004 heeft aangenomen en die het onderwerp van vreemdelingen in Letland aan de orde stelde? Het is gewoon van de agenda verdwenen. Wie was daarvoor verantwoordelijk? Wiens salaris is gekort? Wie is berispt? Niemand! Lang leve de Europese Raad!

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb vóór de resolutie over het werkprogramma van de Commissie voor 2011 gestemd, omdat ik mij volledig kan vinden in de belangrijkste doelstellingen ervan. Verdere inspanningen ter bespoediging van het economisch herstel dienen inderdaad de belangrijkste prioriteit te zijn voor 2011. Ik ben zeer ingenomen met de in het werkprogramma van de Commissie bepleitte versterking van het economisch bestuur en afronding van de hervorming van de financiële sector. Daarvoor zullen maatregelen worden getroffen voor het herstel van de groei en het scheppen van nieuwe banen. Een doeltreffende, duurzame en inclusieve groei van de economie is van essentieel belang om het vertrouwen en het optimisme in de EU te herstellen. Investerings in onderzoek en ontwikkeling, energiezekerheid en horizontaal arbeidsbeleid

waardoor werknemers zich daadwerkelijk vrijelijk bewegen kunnen, zijn dan ook de fundamentele pijlers van dit op groei gerichte werkprogramma. Ook dient de doelstelling van een gemeenschappelijke ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid goed in de verf te worden gezet.

Rovana Plumb (S&D), *schriftelijk*. – (RO) Het werkprogramma van de Commissie voor 2011 weerspiegelt onvoldoende de gebeurtenissen die vanaf 2008 een stempel op Europa hebben gedrukt. Het weerspiegelt ook niet de hoop en de vrees van de Europese burgers. Het is spijtig dat het programma niet in sterkere mate het accent legt op het verlies van zeven miljoen banen door de financiële crisis, een werkloosheid die de komende jaren zal blijven bestaan. Dit aspect is een van de belangrijkste uitdagingen voor de EU in 2011 en zodoende moet de Commissie een manier vinden om door middel van initiatieven en voorstellen voldoende fatsoenlijke banen te creëren voor de burgers. De Commissie moet rekening houden met de standpunten van de sociale partners op het gebied van pensioenen en ervoor zorgen dat het witboek de verwachtingen van werkgevers en werknemers weergeeft, wat ook een versterking van de eerste, openbare pijler inhoudt.

Ik ben verheugd over de hervorming van het EURES-portaal voor beroepsmobiliteit waardoor de informatie toegankelijker wordt gemaakt voor jonge werknemers, maar ik betreur dat dit voorstel is uitgesteld tot 2012, terwijl jonge mensen er juist vandaag behoefte aan hebben. Het programma van de Commissie bevat geen verwijzing naar de genderproblematiek. Er is echter behoefte aan een Europese richtlijn voor het aanpakken van het verschil in beloning voor vrouwen en mannen van 17,4 procent en een richtlijn voor het uitbannen van geweld tegen vrouwen.

Britta Reimers (ALDE), *schriftelijk*. – (DE) Aangezien de stemlijst te elfder ure nog gewijzigd werd, had ik niet voldoende tijd om de inhoud te bekijken en een kant te kiezen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) De Verts/ALE-Fractie heeft de voorgestelde gezamenlijke ontwerp-resolutie gesteund, alsook veel van de voorgestelde amendementen. Ik ben blij dat de opmerking behouden is gebleven waarin het Europees Parlement er bij de Commissie sterk op aandringt om moedige en innovatieve voorstellen in te dienen voor een grondige herziening van het stelsel van eigen middelen.

Joanna Senyszyn (S&D), *schriftelijk*. – (PL) Ik heb voor de resolutie over het werkprogramma van de Commissie voor 2011 gestemd. Tijdens mijn interventie heb ik al aangegeven dat er een ontwerprichtlijn moet worden opgesteld inzake geweld tegen vrouwen, dat het Verdrag van Stockholm snel en vlot moet worden uitgevoerd en dat in de begroting voor volgend jaar plaats moet zijn voor sport. Ook moet de behandeling van de richtlijn inzake non-discriminatie absoluut worden hervat. Ik doe dan ook een beroep op de Commissie en de lidstaten om in 2011 stevige stappen in deze richting te zetten.

Terwijl de EU-burgers vol ongeduld op deze richtlijn wachten, zetten sommige lidstaten nog steeds vraagtekens bij de legitimiteit ervan. Ik begrijp niet hoe men de noodzaak van een antidiscriminatiewet niet kan inzien. We hebben juist behoefte aan een wet die de gelijke behandeling garandeert van alle mensen en niet alleen van een aantal bevoorrechte sociale groepen. Ik ben niet overtuigd door het financiële argument dat deze richtlijn hoge kosten met zich mee zou brengen als het gaat om mensen met een handicap. Europa moet zelfs in tijden van crisis gelijk blijven voor al haar burgers.

Nuno Teixeira (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De presentatie van het werkprogramma van de Commissie voor 2011 komt op een voor de Europese Unie heikel moment. Zij is nog altijd

niet volledig van de economische crisis hersteld en dus moet het programma voor volgend jaar rond het herstel van de dynamiek van de Europese economie draaien. 2011 Dient het jaar te worden waarin de EU 2020-strategie geheel geïntegreerd wordt in het Europees beleid, dit alles ten behoeve van de doelstellingen van slimme, duurzame en geïntegreerde groei.

Ik wil nogmaals wijzen op het belang van het herstel van de banenscheppende groei met behulp van een versnelling van het hervormingsprogramma in het kader van EU 2020. Ik zou wat dat betreft de belangrijke rol van de volgende initiatieven speciaal onder de aandacht willen brengen: de Innovatie-Unie, de Digitale Agenda, de agenda voor nieuwe vaardigheden en banen en het Europees platform tegen armoede. Het is in mijn ogen van cruciaal belang dat er structurele hervormingen tot stand worden gebracht, om aldus het Europese concurrentievermogen te vergroten en de economische groei te versnellen, dit met name met behulp van een cohesiebeleid dat investeringen in de reële economie aanmoedigt. Tevens dient met eender welk toekomstig cohesiebeleid ervoor te worden gezorgd dat het nieuwe meerjarige financiële kader wordt ingezet voor de verwezenlijking van de doelstellingen van de EU 2020-strategie, alsook voor het Europees beleid binnen het kader van Lissabon. Het Europees Parlement dient daarin een actieve rol op zich te nemen en het is van essentieel belang dat de Commissie zo snel mogelijk met een voorstel voor interinstitutionele samenwerking op dit vlak komt.

- Ontwerpresoluties RC-B7-0693/2010

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb voor deze resolutie gestemd omdat de EU en de Afrikaanse Unie tezamen de belangrijkste opgaven moeten aanpakken die hun beide tot zorg strekken om met succes invulling te geven aan het partnerschap tussen Afrika en de EU, dat is gebaseerd op het wederzijdse belang van het valoriseren van hun gecombineerde mogelijkheden. Wil er nauwere samenwerking zijn, dan moeten democratisch bestuur en mensenrechten worden gewaarborgd, maar ongelukkig genoeg werd Robert Mugabe voor de derde topontmoeting tussen Afrika en de EU uitgenodigd en heeft hij daar actief aan deelgenomen. Ik vraag daarom alle partijen om een stevigere politieke houding in de toekomst aan te nemen, zodat een duidelijke boodschap uitgaat omtrent het vast geloof van de EU in rechtsstaat en democratie.

Het is ook belangrijk dat alle lidstaten van de Afrikaanse Unie het Handvest van de Afrikaanse Unie voor democratie, verkiezingen en goed bestuur ratificeren en het Internationaal Strafhof volledig steunen. Dit zou de beginselen van democratie, rechtsstaat en eerbiediging van de mensenrechten waarborgen en zou tegelijkertijd kansen bieden voor effectieve samenwerking op economisch, sociaal, cultureel en ander gebied.

Sophie Auconie (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, sinds de top van Caïro in 2000 heeft de Europese Unie een veelomvattend extern beleid met betrekking tot Afrika op gang gebracht. In 2005 heeft de Unie haar strategie voor Afrika gelanceerd. Twee jaar later was de invalshoek veranderd en deze keer mondde de top EU-Afrika uit in een strategisch partnerschap met Afrika. De derde Afrikaanse top is kort geleden afgerond. Het was geen onverdeeld succes. Zo was men niet erg verheugd over de aanwezigheid van dictator Robert Mugabe en betreurde men het daarentegen dat er geen vertegenwoordigers van Soedan aanwezig waren. Ik heb voor de resolutie van het Europees Parlement gestemd over de toekomst van het partnerschap. Het nieuwe actieplan draait om acht nieuwe grote thema's: 1 - vrede en veiligheid, 2 - democratisch bestuur en mensenrechten, 3 - handel, regionale integratie en infrastructuur, 4 - millenniumdoelstellingen voor ontwikkeling, 5

- energie, 6 - klimaatverandering, 7 - migratie, mobiliteit en werkgelegenheid, 8 - wetenschap, informatiemaatschappij en ruimte.

Zigmantas Balčytis (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb voor deze resolutie gestemd. Het is nodig om het strategisch partnerschap tussen Afrika en de Europese Unie verder te ontwikkelen, om gemeenschappelijke opgaven tezamen aan te pakken, duurzame economische groei te bevorderen en samenwerking tot stand te brengen op het gebied van energie, handel en klimaatverandering. Bij het tot stand brengen van samenwerking is het noodzakelijk om aanzienlijke steun te geven aan de strijd tegen armoede en aan de bescherming van de mensenrechten, met inbegrip van sociale, economische en milieurechten, en om de uitdagingen op het gebied van vrede en veiligheid op het Afrikaanse continent aan te pakken. Ik verwelkom het samenwerkingsprogramma tussen Afrika en de EU op het gebied van duurzame energie en de toezeggingen die zijn gedaan om de Afrikanen toegang te verlenen tot moderne en duurzame energiediensten, om het gebruik van hernieuwbare energie in Afrika te doen toenemen en de energie-efficiëntie in Afrika in alle sectoren te verbeteren. De EU en Afrika moeten hun inspanningen opvoeren om de emissies als gevolg van de ontbossing en de aantasting van de bossen te beperken en effectieve maatregelen nemen om de klimaatverandering te bestrijden. De noodzakelijke financiering moet worden verstrekt om de geschetste activiteiten uit te voeren, waarbij er voor een effectieve Parlementaire controle moet worden gezorgd op het gebruik van de financiële steun van de EU.

Mário David (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb met groot genoegen voor deze gezamenlijke ontwerp-resolutie over de conclusies van de derde Afrika-EU-top gestemd. Gezien de noodzaak voor het Afrikaanse continent om zijn investeringspartnerschappen te diversifiëren, met name met Aziatische landen en Latijns-Amerika, is het voorgestelde strategisch actieplan EU-Afrika voor 2010-2013 uiterst relevant. Het plan zou eveneens de Unie voor het Middellandse Zeegebied en de Overeenkomst van Cotonou een waardevollere invulling kunnen geven. Ik ben er van overtuigd dat de regionale integratie van Afrikaanse landen middels de Afrikaanse Unie, alsook handel en investeringen in deze context, van cruciaal belang zullen zijn voor de politieke en economische stabiliteit en de duurzame groei in Afrika. Ik hoop dan ook dat de Afrikaanse en Europese leiders niet alleen lippendienst zullen bewijzen aan de Overeenkomst van Tripoli, maar dat zij dit strategisch partnerschap tevens zullen erkennen als een waardevol instrument ter bevordering van de interregionale handel in Afrika. Ik deel bovendien de overtuiging van de heer Barroso dat hernieuwbare energie van cruciaal belang is voor de economische en sociale ontwikkeling van Afrika en sluit mij aan bij zijn oproep tot een groene energierevolutie in Afrika.

Edite Estrela (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb voor de resolutie over de toekomst van het strategisch partnerschap Afrika/EU in de aanloop naar de derde Afrika-EU-top gestemd. Het partnerschap tussen de twee continenten dat drie jaar geleden tijdens het Portugese voorzitterschap EU tot stand kwam, dient naar mijn stellige overtuiging te worden voortgezet en uitgediept, om de gezamenlijke uitdagingen tezamen te kunnen aangaan en een voedingsbodem te kunnen kweken voor duurzame ontwikkeling, vrede en mensenrechten.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Ik was in december 2007 in Lissabon toen de Afrika-EU-top plaatsvond. Daar werd op dat moment de basis gelegd voor een permanente dialoog tussen Europa en het Afrikaans continent, een continent waar wij als gevolg van uitermate belangrijke historische, culturele, economische en commerciële banden nauw

mee verbonden zijn. De top bereidde toen de weg voor samenwerking die de Europese en Afrikaanse leiders drie jaar later in Tripoli bij elkaar bracht.

Een duurzaam en gezond partnerschap tussen de EU en Afrika is van fundamenteel belang voor de ontwikkeling en de vooruitgang in Afrika, en de investeringen van beide partijen in het aanhalen van de betrekkingen zijn naar mijn mening dan ook volledig terecht. Traditioneel samenwerkingsbeleid in de vorm van louter humanitaire hulp is vandaag de dag niet langer afdoende om te kunnen voldoen aan de behoeften van ontwikkelingslanden, met name op het Afrikaanse continent.

Ik ben tevens van mening dat in de toekomst de samenwerking beslist de richting op zal gaan van nauwe handelsbetrekkingen en economische partnerschappen, alsook van doeltreffende uitwisselingen op het gebied van onderzoek, innovatie en onderwijs. Dit zijn allemaal gebieden waarbinnen de samenwerking tussen de EU en Afrika dient te worden versterkt.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De derde Afrika-EU-top vond op 29 en 30 november 2010 plaats in Tripoli. Ik betreur het dat er met de gezamenlijke strategie van Afrika en de EU geen nieuwe strategische relatie tot stand is gebracht.

Ik herhaal hier mijn hoop op een succesvolle overeenkomst op de volgende top en op duurzame doelstellingen voor beide partners, dit alles met het oog op de bestrijding van armoede en de waarborging van een eerlijk inkomen en ondersteuning, alsook met het oog op de naleving van de fundamentele mensenrechten in Afrika, waaronder sociale, economische en milieurechten.

João Ferreira (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) In de context van de ernstige crisis in de wereldeconomie doen zich voor de Afrikaanse landen enorme uitdagingen voor. De zogenaamde financiële crisis heeft eindelijk aangetoond wat de grenzen zijn van de economische groei, zoals die vanuit kapitalistisch oogpunt wordt bekeken: de beschikbaarheid van vruchtbare grond voor de productie van voedsel en andere organische grondstoffen, en de geologische reserves voor het winnen van minerale grondstoffen en energie voor de industrie.

Deze situatie versnelt het gevecht om Afrika, een continent met enorm veel natuurlijke rijkdommen. Het doel is de beheersing van de markten en de natuurlijke rijkdommen. Het beleid van de Europese Unie met betrekking tot Afrika moet in dat licht worden gezien. Chantage om de ondertekening van de zogenaamde economische partnerschapsovereenkomsten te verkrijgen, aandrang op afscheiding van Zuid-Sudan, ondersteuning en financiering van de Afrikaanse vredes- en veiligheidsarchitectuur, waarvan de legers worden ingezet om de bevolking te onderdrukken: dit is allemaal in het belang van de Europese Unie en haar economische en financiële groeperingen, en dit zijn slechts een paar voorbeelden.

Deze resolutie gaat daarom over neokolonialisme. We moeten zorgen dat de landen in deze regio minder ondergeschikt worden gemaakt aan belangen die strijdig zijn met die van de bevolking. We moeten zorgen voor daadwerkelijke samenwerking en deze landen helpen om hun onafhankelijkheid en soevereiniteit te consolideren, met het oog op hun economische en sociale ontwikkeling en vooruitgang.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Er zijn inmiddels drie jaar verstreken sinds de laatste Afrika-EU-top, die het begin markeerde van een dialoog tussen Europa en het Afrikaanse continent. Het partnerschap is essentieel voor ontwikkeling en vooruitgang, en het is van

belang dat beide partijen streven naar het versterken van hun betrekkingen. Partnerschappen moeten niet alleen betrekking hebben op Europese steun. Er moeten ook handelsbetrekkingen en economische partnerschappen tot stand worden gebracht, met uitwisseling van ervaringen op het gebied van onderzoek, innovatie en onderwijs, om daarmee de toekomstige betrekkingen te versterken.

Louis Michel (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Het strategisch partnerschap Afrika-EU is het enige instrument in de intercontinentale betrekkingen van de Europese Unie. Het markeert een ontwikkeling in de betrekkingen tussen de EU en Afrika: zij worden nu echte partners en gaan een gelijkwaardige relatie aan waarin een politieke dialoog wordt gevoerd over een groot aantal verschillende onderwerpen van gemeenschappelijk belang. Het gaat niet langer om een relatie tussen donoren en ontvangers. Aangezien het partnerschap van strategisch belang is, moet het nieuw leven worden ingeblazen en worden versterkt om de uitdagingen die ons zowel in Afrika als in Europa wachten, het hoofd te kunnen bieden. Ik denk daarbij aan de verwezenlijking van de millenniumdoelstellingen voor ontwikkeling, de voedselcrisis, de economische en financiële crisis, de klimaatverandering enzovoort. De top in Tripoli, die in het teken van het thema "Economische groei, investeringen en werkgelegenheid" stond, bewees opnieuw dat vrede en veiligheid, economisch en politiek bestuur en respect voor de mensenrechten basisvoorwaarden zijn voor ontwikkeling. De juridische en justitiële veiligheid van particuliere investeringen is één van de sleutels tot economische en sociale ontwikkeling in Afrika. Want zonder welvaart stagneert de sociale, menselijke en economische ontwikkeling.

Alexander Mirsky (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Deze toekomst is somber, vooral nu, aan de vooravond van de topontmoeting Afrika-EU. De beste manier om deze toekomst te verzekeren is de publieke onderwijsprogramma's te financieren. Mensen die middelbaar onderwijs kunnen volgen, zullen liever in hun eigen land blijven wonen dan dat zij in Europa moeten gaan bedelen. We moeten de regeringen steunen die zich inspannen om hun land aantrekkelijk te maken voor hun eigen burgers. Ik heb voor de ontwerp-resolutie gestemd.

Andreas Mølzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Het is belangrijk dat de EU zich intensief met de Afrikaanse landen bezighoudt en de bestaande en toekomstige uitdagingen met een gemeenschappelijke strategie aan gaat pakken. Daartoe behoren met name de democratisering van Afrika en de verbetering van de levensomstandigheden van de mensen in Afrika, maar ook een duurzame exploitatie van grondstoffen, waar beide zijden van kunnen profiteren. Een ander probleem dat moet worden opgelost is corruptie. Vele Afrikaanse landen worden hierdoor zodanig belemmerd in hun ontwikkeling dat zij het welzijn van hun burgers niet kunnen verbeteren. Helaas verdwijnen nog steeds miljoenen euro's EU-hulp als gevolg van corruptie, ofschoon daarmee een constructieve bijdrage zou kunnen worden geleverd die de burgers rechtstreeks ten goede zou komen. Wij moeten het beginsel toepassen dat we mensen helpen om zichzelf te helpen. Helaas houdt de resolutie hier geen rekening mee en voorziet ze slechts in een voortzetting van de huidige praktijk.

Armoede is een van de belangrijkste redenen waarom mensen uit Afrika emigreren en naar Europa komen. In plaats van vraagtekens te zetten bij de Europese praktijk van exportsubsidies, die enorm schadelijk zijn voor het vermogen van diverse Afrikaanse landen om te overleven, komen we met nog meer lege woorden. De negatieve gevolgen van migratie worden verbloemd en om die reden kon ik niet anders dan tegen deze resolutie stemmen.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De betrekkingen tussen de Europese Unie en Afrika zijn van essentieel belang. Ik ben daarom ingenomen met de goedkeuring van het strategisch actieplan 2010-2013 en de eraan gekoppelde partnerschappen. Ik wijs met name op het partnerschap voor vrede en veiligheid, alsmede op de inspanningen van de Europese Unie om te zorgen voor een voorspelbare en duurzame financiering van Afrikaanse vredesondersteunende missies, en op de noodzaak te zorgen voor lokale empowerment, veerkracht en vastberadenheid om de burgers te kunnen beschermen in gewapende conflicten. Ik wijs ook op de inspanningen om te komen tot samenwerking op gebieden van wederzijds belang, zoals democratisch bestuur en mensenrechten, handel, regionale integratie en infrastructuur, en de millenniumdoelstellingen voor ontwikkeling. Met betrekking tot dit laatste aspect wijs ik op het hernieuwde engagement van de landen van de Europese Unie om uiterlijk in 2015 0,7 procent van hun bruto binnenlands product aan ontwikkelingshulp te besteden. Deze inspanning is van cruciaal belang om de millenniumdoelstellingen voor ontwikkeling te kunnen verwezenlijken, in het bijzonder met betrekking tot specifiek beleid op het vlak van de gezondheid van moeders, baby's en kinderen, gelijke behandeling van mannen en vrouwen, onderwijs, landbouwbeleid en duurzame ontwikkeling, toegang tot water en sanitaire voorzieningen.

Crescenzo Rivellini (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Ik betreur de aanwezigheid van de president van Zimbabwe, Robert Mugabe, op de top van Tripoli van 30 november jongstleden, evenals de afwezigheid van vele Europese staatshoofden en regeringsleiders. Daarnaast merk ik op dat de nieuwe Amerikaanse wet op "oorlogsgrondstoffen" een enorme stap vooruit betekent in de strijd tegen de illegale exploitatie van mineralen in Afrika.

Ik vraag daarom de Commissie en de Raad om te komen met soortgelijke voorstellen teneinde traceerbaarheid te garanderen van mineralen die worden geïmporteerd in de EU. Ook vraag ik de Afrikaanse Unie om samen te werken op het gebied van de duurzame winning van grondstoffen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Enkele punten, waaronder onze punten, waarover meerdere fracties overeenstemming hebben bereikt, zijn de volgende. Het Europees Parlement: 1. is ingenomen met de goedkeuring van het strategisch actieplan 2010-2013 en de eraan gekoppelde partnerschappen, en spreekt de hoop uit dat het een toegevoegde waarde zal opleveren in vergelijking met de Overeenkomst van Cotonou en de Unie voor de Middellandse Zee en dat het concrete uitvoering zal geven aan de ambitieuze wil om de betrekkingen tussen beide continenten te intensiveren; 2. benadrukt dat de fundamentele beginselen van de gezamenlijke strategie Afrika-EU zodanig moeten worden ontworpen dat op duurzame wijze in de behoeften van ontwikkelingslanden wordt voorzien, teneinde de armoede te bestrijden, een behoorlijk inkomen en werk te waarborgen en fundamentele mensenrechten te eerbiedigen, met inbegrip van sociale, economische en milieurechten; 3. wenst dat lering wordt getrokken uit de problemen die zich hebben voorgedaan bij de uitvoering van het eerste actieplan 2008-2010 en spreekt de hoop uit dat de principiële intenties van de slotverklaring van de staatshoofden en regeringsleiders daadwerkelijk worden uitgevoerd; 4. merkt met belangstelling op dat de particuliere sector en het maatschappelijke organisatieleven, met name die in Afrika, gelegenheid zouden moeten krijgen om een veel grotere bijdrage aan de strategie te leveren dan tot dusver het geval is.

Bart Staes (Verts/ALE), *schriftelijk*. – De illegale ontginning van mineralen is door een Amerikaanse wet "conflictmineralen" al aan banden gelegd. De gezamenlijke resolutie over de toekomstige EU-Afrika strategie roept de EU op hetzelfde te doen. Mineralen die

ingevoerd worden in de EU moeten traceerbaar zijn. Vandaag ligt de illegale exploitatie al te vaak aan de basis van burgeroorlogen en conflicten in de regio terwijl deze rijkdom net de motor kan zijn voor een duurzame economische ontwikkeling.

Acties op het vlak van capaciteitsopbouw, goed bestuur, infrastructuurontwikkeling en investeringen, zijn cruciaal. Een beleid dat gekenmerkt wordt door participatie, dat vanuit sociaal en milieuoogpunt verantwoord is en ten goede komt aan de bevolking, is onontbeerlijk. Ook landbouw is een motor voor ontwikkeling. Daarom moet de landbouw- en visserijsector op een duurzame wijze worden versterkt, zeker voor de kleine boeren en vissers.

De discussie rond landbouwgrond en landeigendom moet grondig worden gevoerd. Het akkoord in Cancún is van levensbelang om de armoede in Afrika aan te pakken, gelet op het enorme potentieel aan natuurlijk rijkdommen - zon, wind, rivieren en getijden - die de Afrikaanse landen vaak in overvloed bezitten. De tekst van de resolutie gaat de hete hangijzers niet uit de weg en kreeg daarom mijn goedkeuring.

Nuno Teixeira (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Tijdens de derde Afrika-EU-top, die plaatsvond in de hoofdstad van Libië, Tripoli, is gestreefd naar een verhoging van het samenwerkingsniveau tussen beide continenten. Met betrekking tot economische groei, investeringen en werkgelegenheid, werd tijdens deze top de noodzaak onderstreept om economische groei te creëren die werkgelegenheid bevordert, en daarnaast een duurzame sociale ontwikkeling te bevorderen.

De gezamenlijke strategie Afrika-EU zal ten uitvoer worden gelegd volgens het actieplan voor de periode 2010-2013 dat gericht is op de acht reeds tijdens de top van Lissabon in 2007 vastgestelde prioriteiten. In de slotverklaring van Tripoli werden concrete maatregelen genoemd met betrekking tot particulier ondernemerschap, economische integratie en sociale vraagstukken, vrede en veiligheid op het Afrikaanse continent, respect voor de mensenrechten en de tenuitvoerlegging van de millenniumdoelstellingen voor ontwikkeling.

Allereerst verwelkom ik dit partnerschap tussen beide continenten. Daarmee wordt blijk gegeven van de toegevoegde waarde voor beide partners en van het belang dat wordt gehecht aan een voortgezette stimulering van de regionale en continentale integratie van Afrika. Ik vind het echter belangrijk dat het Europees Parlement een actievere rol op zich neemt in dit partnerschap en dat er een financieringsplan wordt opgesteld voor de doeltreffende tenuitvoerlegging van het actieplan 2010-2013.

- Verslag-Gál (A7-0344/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), *schriftelijk*. – (PT) De bescherming en bevordering van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden vormt de kern van de democratische waarden van de Europese Unie zelf. Ik ben het ermee eens dat de regionale en lokale overheden een centrale rol kunnen spelen bij de tenuitvoerlegging van deze waarden en stel een bottom-up-benadering voor. De inwerkingtreding van het Verslag van Lissabon moet gezien worden als een versterking van het systeem tot bescherming van de mensenrechten op verschillende niveaus. Daarvan maakt ook het Handvest van de grondrechten deel uit. Het is nodig om na te denken over de ontwikkelingen op het vlak van de bescherming van deze rechten in de periode na de inwerkingtreding van het Verslag van Lissabon, waarbij we in gedachten moeten houden dat het Handvest dezelfde rechtskracht heeft als de Verdragen en opgenomen moet worden in de primaire wetgeving van de Europese Unie. De nieuwe horizontale verplichtingen die het Verdrag van Lissabon met zich meebrengt,

moeten verwelkomd worden, en de inspanningen van de verschillende instellingen moeten beter gecoördineerd worden om de doeltreffendheid te verbeteren. Ik wijs er ook op dat er een nieuwe portefeuille voor justitie, grondrechten en burgerschap werd gecreëerd binnen de Commissie, en in het kader van dit nieuwe scenario mogen nieuwe maatregelen worden verwacht van de Commissie. Er mogen concrete resultaten worden verwacht op grond van de nieuwe mededeling van de Commissie over de strategie voor de effectieve tenuitvoerlegging door de Europese Unie van het Handvest voor de grondrechten.

Sophie Auconie (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Hoewel de Europese integratie zich lange tijd tot het werken aan de verwezenlijking van de interne markt beperkte, zien we de afgelopen tien jaar dat zich een ongekende wedijver van de Europese wetgevers heeft meester gemaakt. In het begin was er een stilzwijgende takenverdeling tussen de Raad van Europa, die belast was met de vraagstukken van de individuele vrijheden, en de Gemeenschap, die een interne markt in wording was. Maar al snel kregen de rechtbanken van de lidstaten te maken met geschillen waarin het Gemeenschapsrecht werd aangevochten op grond van de mensenrechten. Om die reden werd na een lange zwangerschap in 2000 het Handvest van de grondrechten goedgekeurd, waarna het vorig jaar, tezamen met het Verdrag van Lissabon, in werking trad. Dankzij dit Handvest beschikt het Hof van Justitie voortaan over een unieke rechtsgrondslag voor de bescherming van de grondrechten van de Europese burgers. We staan echter nog maar aan het begin van dit nieuwe systeem. Daarom heb ik mijn steun aan deze resolutie gegeven, omdat alle Europese betrokkenen, waaronder de lidstaten en instellingen, worden gewezen op de plichten die zij krachtens het Handvest moeten vervullen en op de noodzaak een echte cultuur van burgerlijke vrijheden en een doeltreffende samenwerking op dat gebied tot stand te brengen.

Zigmantas Balčytis (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb voor dit verslag gestemd. De effectieve bescherming en bevordering van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden vormt de kern van de democratie en de rechtsstaat in de EU. Ik steun daarom de met het Verdrag van Lissabon versterkte verplichting om de bescherming van de grondrechten te garanderen, sociale uitsluiting en discriminatie te bestrijden en sociale rechtvaardigheid en bescherming te bevorderen. Zelfs als dit is bereikt, is het noodzakelijk om ervoor te zorgen dat er samenwerking is tussen de Europese Unie en de nationale instellingen. Er moet een interinstitutionele samenwerking tot stand worden gebracht om nauwlettend toe te kunnen zien op de mensenrechten in de EU. De Commissie zou onafgebroken moeten toezien op de tenuitvoerlegging van de wetgeving inzake mensenrechten op nationaal niveau en, in het geval van lacunes, met voorstellen voor specifieke maatregelen moeten komen. Het zou nuttig zijn als er jaarlijks een verslag werd gepubliceerd over de grondrechten in de EU om te verzekeren dat de burgers van de EU juist zijn geïnformeerd over de nieuwe structuur met betrekking tot de grondrechten. Verder zouden de EU-instellingen meer moeten samenwerken met internationale organisaties op het gebied van de bescherming van de mensenrechten.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik ben zeer verheugd dat we sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon enkele belangrijke dingen hebben bereikt op het gebied van de mensenrechten. Ten eerste is het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wettelijk bindend geworden, en ten tweede werd de Europese Unie verplicht om toe te treden tot het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. Ik heb voor dit verslag gestemd omdat het, wat betreft de strategie van de Europese Unie inzake de rechten van het kind, zeer belangrijk is om praktische maatregelen te nemen om kindermisbruik, seksuele uitbuiting en kinderpornografie te bestrijden, een veiliger

internetgebruik te bevorderen en kinderarbeid en kinderarmoede uit te bannen. De bestrijding van mensenhandel, vooral van vrouwen en kinderen, is een andere dringende opgave. Hoewel er reeds talrijke EU-wetten en nationale wetten op dit gebied zijn aangenomen, worden er jaarlijks enkele honderdduizenden mensen slachtoffer van mensenhandel naar of in de EU, en daarom is het dringend noodzakelijk om de voorgestelde nieuwe EU-richtlijn inzake de bestrijding van de mensenhandel toe te passen.

Carlos Coelho (PPE), *schriftelijk*. – (PT). De effectieve bescherming van de grondrechten en de eerbiediging van de menselijke waardigheid, de vrijheid, de democratie, de gelijkheid en de rechtstaat zouden een algemene doelstelling van al het Europese beleid moeten zijn en een noodzakelijke voorwaarde voor de consolidering van de Europese ruimte van vrijheid, veiligheid en recht. Het jaar 2009-2010 was in dit opzicht van groot belang, gelet op de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon, waarmee het Handvest van de grondrechten juridisch bindend werd en fundamentele waarden werden omgevormd tot concrete rechten, die rechtstreeks kunnen worden afgedwongen door Europese en nationale rechtbanken.

Er moet op worden toegezien dat alle nieuwe wetgevingsvoorstellen in overeenstemming zijn met het Handvest, en logischerwijs moet worden nagegaan of dit voor de bestaande instrumenten ook het geval is. Het is van belang om, op Europees en nationaal niveau, de samenwerking en de samenhang te verhogen van de instanties die verantwoordelijk zijn voor monitoring en uitvoering, met het oog op een effectieve toepassing van het door het Verdrag van Lissabon vastgestelde, alomvattende kader. Ik hoop ook dat de Commissie het proces van toetreding van de EU tot het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) zo spoedig mogelijk afrondt, wat een extra mechanisme zal verschaffen om de mensenrechten af te dwingen.

Ik ben zeer verheugd dat burgers en de bescherming van hun rechten eindelijk in het middelpunt van de Europese structuur staan.

Edite Estrela (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik heb gestemd vóór het verslag over de grondrechten in de Europese Unie (2009) – effectieve tenuitvoerlegging na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon, omdat ik het noodzakelijk vind om een cultuur van grondrechten te bevorderen in de Europese Unie en de lidstaten. De bescherming van de grondrechten moet een algemene doelstelling van al het Europese beleid zijn, in het bijzonder van het extern beleid, in het belang van het bevorderen van de vrede, de mensenrechten en de fundamentele vrijheden.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon creëert een nieuw paradigma op het vlak van de grondrechten binnen de Unie, en maakt het Handvest van de grondrechten juridisch bindend. We hebben de plicht om de Unie te positioneren als een gemeenschap die de grondrechten beschermt, zowel intern als extern.

Schendingen van de vrijheid van meningsuiting komen nog altijd veel te vaak voor, zoals ik een aantal keren – onlangs nog ten aanzien van Saoedi-Arabië en Azerbeidzjan – heb gemeld. In deze resolutie wijst de rapporteur op verschillende situaties die urgenter zijn en vaker voorkomen, zowel binnen de lidstaten als binnen de Europese Unie in haar geheel. Wij staan nu voor de uitdaging om met een antwoord op deze kwesties te komen, en om de vereiste strategieën en maatregelen toe te passen om deze problemen op te lossen.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon heeft gezorgd voor een nieuwe situatie in de EU op het vlak van de

mensenrechten door het Handvest van de grondrechten juridisch bindend te maken en door de Europese Unie rechtspersoonlijkheid te geven, waardoor ze in staat is om toe te treden tot internationale verdragen.

De effectieve bescherming en bevordering van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden vormt de basis van de democratie en de rechtsstaat in de Europese Unie en is een noodzakelijke voorwaarde voor de consolidering van de Europese ruimte van vrijheid, veiligheid en recht, waarvoor maatregelen nodig zijn op verschillende niveaus (internationaal, Europees, nationaal, regionaal en lokaal). In dit verband is het nuttig om te wijzen op de belangrijke rol die de regionale en lokale overheden kunnen vervullen bij de concrete toepassing en bevordering van deze rechten.

Ik ben ook verheugd over het verzoek aan de Commissie om 2013 uit te roepen tot Europees Jaar van het burgerschap, met als doel het debat over het Europese burgerschap te versterken en de Europese burgers in te lichten over de nieuwe rechten die voortvloeien uit de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon.

Bruno Gollnisch (NI), *schriftelijk*. – (FR) Zoals gewoonlijk leidt het verslag over de mensenrechten in de Europese Unie tot twee uitwassen: enerzijds vraagt men om steeds meer rechten voor allerlei soorten minderheden, ten koste van de meerderheid van onze medeburgers, en anderzijds haalt men de zweep over de vaderlandslievende politieke bewegingen door er constant dezelfde eeuwige, links- en leugenachtige etiketjes op te plakken, de legitimiteit van hun verkiezingsoverwinningen in twijfel te trekken of hun vrijheid van meningsuiting te beknotten. Deze militante xenofobie en natiefobie begint aardig vermoeiend te worden. U hebt niet te oordelen over de resultaten van democratisch verlopen verkiezingen in democratische landen. De recente successen van nationale partijen in Frankrijk, Hongarije, Oostenrijk, Zweden, Nederland en elders zijn geen teken van een zorgwekkende uitwas.

Het is een teken dat de burgers van Europa de buik vol hebben van de politiek die u voert, van uw laksheid op het gebied van immigratie, van uw onvermogen om de economische belangen van uw land te beschermen, van uw toegevendheid aan de financiële belangen van invloedrijke personen, van het feit dat u onze sociale vangnetten ter discussie stelt. U bent degene die in feite continu hun rechten schendt, met name hun recht op veiligheid, op een baan en een fatsoenlijk loon, hun recht op het behoud van hun cultuur en het recht om zelf over de toekomst te beslissen!

Jarosław Kalinowski (PPE), *schriftelijk*. – (PL) In het Europees Parlement spreken we regelmatig over mensenrechtenschendingen, democratische principes en discriminatie van minderheden. We reiken de Sacharov-prijs uit, steunen humanitaire acties en streven naar gelijke rechten en privileges voor burgers in de hele wereld, niet alleen in Europa. Ondertussen betreur ik echter ten zeerste dat we er nog steeds niet in slagen om de grondrechten in de lidstaten te laten naleven.

De Poolse minderheid in Litouwen maakt bijna zeven procent uit van de totale bevolking. Deze mensen worden nog steeds gediscrimineerd en hun rechten worden voortdurend geschonden. Ik doe dan ook nogmaals een beroep op de hier aanwezige leden van het Europees Parlement, evenals op de Voorzitter van het Europees Parlement, de Commissie en de Europese Raad om ervoor te zorgen dat de Litouwse regering de democratische beginselen en waardigheid van de burgers respecteert.

Timothy Kirkhope (ECR), *schriftelijk*. – (EN) De ECR-Fractie is een trouw voorvechter van mensenrechten en fundamentele vrijheden. Wij zijn van mening dat er voor de EU een rol is weggelegd in het verdedigen van de grondrechten, maar het zijn de lidstaten die de eerstverantwoordelijken zijn, in overeenstemming met hun tradities van democratie en rechtsstaat. Wij zijn van mening dat het verslag-Gál zeker goede elementen bevat, maar over het algemeen benadrukt het te veel de rol van de EU op gebieden die volgens ons onder de exclusieve bevoegdheid van de lidstaten vallen, zoals immigratie en rechtsstelsels. We hebben ons vandaag daarom moeten onthouden van stemming over dit verslag.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon heeft de EU meer verantwoordelijkheden gegeven ten aanzien van het scheppen van een cultuur van verdediging van de grondrechten binnen de EU en de lidstaten. Het is van essentieel belang dat de EU de bescherming van de grondrechten niet alleen intern maar in de gehele wereld bevordert, waar helaas ernstige schendingen van deze rechten blijven plaatsvinden. Dit is de enige manier waarop de vrede, mensenrechten en fundamentele vrijheden kunnen worden bevorderd.

Willy Meyer (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (ES) Ik betreur het dat, zoals in het verslag staat, de Raad noch de Commissie de aanbevelingen heeft gevolgd van het verslag van 2007 over het gebruik van Europese landen door de CIA voor het vervoer en illegaal vasthouden van gevangenen en dat zij daarover geen informatie hebben verstrekt aan het Europees Parlement. Ik ben het eens met het algemene oordeel dat de EU meer moet doen om te voorkomen dat de mensenrechten en de grondrechten worden geschonden, zoals dit jaar al te vaak is gebeurd met migranten en onderdanen uit derde landen die in de Europese Unie wonen. Hoewel ik het deels niet eens ben met het oordeel van het verslag over de rol van de EU als hoedster van de mensenrechten in de wereld en de rol van de Europese Dienst voor extern optreden, omdat er geen duidelijkheid wordt gegeven over de verenigbaarheid van deze rol met de noodzaak het beginsel van niet-inmenging in de binnenlandse aangelegenheden van andere staten te eerbiedigen, heb ik toch vóór gestemd omdat ik me kan vinden in de algemene teneur dat de Europese Unie in alles wat zij doet de mensenrechten moet eerbiedigen.

Louis Michel (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) De bescherming en bevordering van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden vormt het hart van de democratie en de rechtsstaat in de Europese Unie. Door toe te treden tot het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens zal de Europese Unie kunnen beschikken over een extra mechanisme om de naleving van de rechten van de mens af te dwingen. Dan zal het namelijk mogelijk worden om zich tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te wenden. Daarnaast is het raadzaam dat de instellingen van de Europese Unie en de lidstaten nieuwe bewustwordingscampagnes lanceren, zodat de burgers zich bewust worden van deze grondrechten en van de betere bescherming ervan. Daarnaast moet er een doeltreffender samenwerking tot stand worden gebracht met de internationale organisaties die zich met de bescherming van de fundamentele rechten en vrijheden bezighouden.

Het is belangrijk dat de Europese Unie een strategie uitwerkt voor de rechten van het kind en praktische maatregelen treft die mishandeling, seksuele uitbuiting en kinderporno bestrijden, veilig internetgebruik bevorderen en kinderarbeid en armoede onder kinderen tegengaan. De strijd tegen mensenhandel, die een onaanvaardbare vorm van slavernij is die voornamelijk vrouwen en kinderen treft, moet prioriteit blijven krijgen.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Mensenrechten en fundamentele vrijheden spelen een centrale rol in de democratie en de rechtsstaat. Het is derhalve van belang dat deze fundamentele waarden hoe dan ook in de Europese Unie gewaarborgd worden. Het recht op vrijheid van meningsuiting, godsdienstvrijheid, vrijheid van vergadering en vereniging, evenals het recht op vrij verkeer en het recht op integriteit en de eerbiediging van de menselijke waardigheid zijn de hoekstenen van een vrije samenleving. Ik heb tegen het verslag gestemd, omdat hierin geen aandacht werd besteed aan de christelijke waarden en de beperkingen voor inwoners als gevolg van immigratie.

Franz Obermayr (NI), *schriftelijk*. – (DE) De toetreding van de EU tot het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), zoals voorzien in het Verdrag van Lissabon, is problematisch. Daarmee worden de grondrechten in de EU onderworpen aan controle door het Europees Hof voor de rechten van de mens (EHRM). Afgezien van de rechtsproblemen waar de rechters van het Hof van Justitie van de Europese Unie voor waarschuwen, is het duidelijk dat een gerechtshof dat een oordeel tegen kruisen in klaslokalen velt geen geschikt besluitvormingsorgaan voor de EU is. Het kruis is het symbool van het christendom en behoort tot de fundamenten van Europa en onze fundamentele waarden. Het EHRM heeft ook onlangs nog opzien gebaard met zijn oordelen, zoals zijn poging om uitzettingen van Oostenrijk naar Griekenland in het kader van de Dublin II-verordening te verhinderen. Als het aan het EHRM lag, zouden de lidstaten met de beste sociale voorzieningen de volledige last van vluchtelingen in de EU moeten dragen. Dit arrest van het EHRM zal niet leiden tot een betere integratie van vluchtelingen en het is geen doeltreffende manier om de asielproblemen van de EU op te lossen. Bovendien is de onpartijdigheid van de rechters van het EHRM niet gewaarborgd. Een van de rechters heeft zelf toegegeven dat hij klachten van asielzoekers nauwkeuriger zou bekijken dan andere gevallen. Het is onaanvaardbaar dat bepaalde klagers een voorkeursbehandeling van een gerechtshof krijgen. Bovendien komt een van de rechters van het EHRM uit Turkije, waar de mensenrechten niet worden geëerbiedigd en dat gebieden van de EU militair bezet. Het EHRM is mijns inziens noch Europees, noch een Europees hof voor de rechten van de mens. Ik heb derhalve tegen het verslag gestemd.

Alfredo Pallone (PPE), *schriftelijk*. – (IT) De basis van de democratie en de basis van elke rechtsstaat is de bescherming van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden. Met de goedkeuring vorig jaar van het Verdrag van Lissabon is het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie juridisch bindend geworden. Hiermee wordt een nieuw Europees rechtskader afgebakend waarbinnen de in het Handvest tot uiting gebrachte universele waarden eindelijk concrete rechten worden. Ik heb gestemd vóór het verslag van mevrouw Gál, juist omdat hierin instemming wordt betuigd met de effectieve tenuitvoerlegging van de grondrechten in de Europese Unie na Lissabon. Het gaat hier niet alleen om een ontwikkeling binnen de EU maar ook om een externe stellingname ter waarborging en bescherming van de mensenrechten, en ter bevordering van vrede en welvaart van de burgers in een klimaat van door het recht gegarandeerde rust, zekerheid en rechtvaardigheid.

Giorgios Papanikolaou (PPE), *schriftelijk*. – (EL) Ik heb vandaag voor het verslag gestemd over de situatie van de grondrechten binnen de EU. Dit verslag heeft een toegevoegde waarde, want het geeft opheldering over de rol die de Europese instellingen binnen de nieuwe Europese architectuur zullen krijgen op het gebied van de grondrechten, vooral nu, na het Verdrag van Lissabon, en het dringt aan op de versterking van de transparantie, het democratisch toezicht en de toegang tot documenten tussen de Europese instellingen onderling. Voor wat betreft het Handvest van de grondrechten, dat inmiddels bindend is

en een breed spectrum van rechten beslaat, wordt de Commissie gevraagd een jaarverslag op te stellen over de naleving van de bepalingen van het Handvest en een beoordeling te maken van de toepassing van de diverse rechten.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *schriftelijk*. – (PT) In dit verslag worden de verplichtingen benadrukt die voortvloeien uit het Verdrag van Lissabon op het vlak van de bestrijding van sociale uitsluiting en discriminatie en de bevordering van rechtvaardigheid en sociale bescherming, gelijkheid van mannen en vrouwen, solidariteit tussen de generaties en de bescherming van de rechten van het kind. De nadruk op deze punten, alsook de expliciete verwijzing naar personen die tot een minderheid behoren, wat een andere fundamentele waarde is van de Europese Unie, waren de reden dat ik vóór dit verslag heb gestemd. Ik steun het standpunt van het Europees Parlement in zijn verzoek aan de Commissie om de onderhandelingen en technische raadplegingen af te ronden, zodat de Europese Unie zonder verder uitstel tot het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens kan toetreden.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Met dit verslag benadrukt het Europees Parlement opnieuw dat de effectieve bescherming en bevordering van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden de kern vormen van de democratie en de rechtsstaat in de EU en een noodzakelijke voorwaarde zijn voor de consolidering van de Europese ruimte van vrijheid, veiligheid en recht, en dat er maatregelen op verscheidene niveaus (internationaal, Europees, nationaal, regionaal en lokaal) voor nodig zijn. Het benadrukt bovendien de rol die regionale en lokale autoriteiten kunnen spelen bij de concrete tenuitvoerlegging en de bevordering van deze rechten. Het roept daarom alle EU-instellingen en de regeringen en parlementen van de lidstaten op voort te bouwen op het nieuwe institutionele en juridische kader dat is gevestigd door het Verdrag van Lissabon om een omvattend intern mensenrechtenbeleid voor de Unie uit te werken dat zowel op nationaal niveau als op het niveau van de EU voorziet in effectieve verantwoordingsmechanismen om schendingen van de mensenrechten aan te pakken.

Joanna Senyszyn (S&D), *schriftelijk*. – (PL) Ik heb het verslag van mevrouw Gál over de situatie van de grondrechten in de Europese Unie (2009) gesteund. Ik verwijs naar paragraaf 13, waarin wordt opgeroepen tot een volledige en consequente uitvoering van het programma van Stockholm. In september van dit jaar heeft voorzitter Barroso ons verzekerd dat de Commissie hier intensief werk van zou maken. Het is belangrijk dat dit tijdspad soepel wordt doorlopen. Alle Europeanen moeten immers dezelfde rechten genieten. In het Europa van de eenentwintigste eeuw is geen plaats voor discriminatie!

Ik vraag de Hongaarse en Poolse voorzitterschappen wat zij zullen doen om het programma van Stockholm effectief uit te voeren. We zijn het namelijk aan de burgers verplicht om het recht dat we creëren ook toe te passen. Daarnaast wil ik erop wijzen dat de lidstaten in overeenstemming met paragraaf 39 van de resolutie voortdurend nationale rechters moeten opleiden op het gebied van de fundamentele rechten en vrijheden, met inbegrip van de nieuwe elementen die met het Verdrag van Lissabon zijn ingevoerd. Zelfs de beste wetgeving verandert immers niets als deze niet goed wordt geïnterpreteerd en toegepast.

- Verslag-Juvin (A7-0338/2010)

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb voor deze resolutie gestemd omdat het nodig is maatregelen te nemen om een einde te maken aan oneerlijke handelspraktijken op het gebied van reclame, die bovenal een negatief effect op de consument hebben. Om tastbare resultaten te bereiken is het van belang om de Europese

samenwerking te intensiveren teneinde oneerlijke praktijken in onlinereclame te bestrijden. De meest kwetsbare groepen, zoals kinderen, adolescenten, ouderen enzovoort, hebben bijzondere bescherming nodig. Wij moeten erop wijzen dat er een gebrek aan informatie is over de rechten van de consument met betrekking tot reclame, en daarom steun ik het voorstel om stappen te ondernemen teneinde de toegang tot informatie te vergemakkelijken en reclame transparanter te maken. Het is verder van essentieel belang om een kritische houding te ontwikkelen ten aanzien van de kwaliteit van de media-inhoud, omdat een goedgeïnformeerde consument sterker staat. Ik geloof dat wij, gezien het gebrek aan reclamegeletterdheid, een speciaal onderwijsprogramma moeten ontwikkelen om kinderen en adolescenten reclamegeletterd te maken door hen te helpen het instrument reclame beter te begrijpen en hun te leren hoe ze reclame moeten interpreteren.

Sophie Auconie (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, de Europese Unie stelt een eer in de bescherming van de consument op de interne markt. Dat is niet alleen een kwestie van ethiek, maar ook een politieke strategie. Meer vertrouwen van de consument in de producten die in grote hoeveelheden op de markt verschijnen, stimuleert immers de vraag. In die context is de rol van reclame tweeslachtig. Enerzijds is reclame een fantastisch middel om de vraag te vergroten, maar anderzijds kan reclame door middel van twijfelachtige praktijken ook een negatieve rol vervullen in de marktwerking. Dit misbruik vindt het meest op internet plaats, waar vooral slachtoffers worden gemaakt onder de meest kwetsbaren onder ons. Ik heb voor deze resolutie gestemd, omdat deze resolutie, na de raadpleging en het reeds door het Europees Parlement uitgevoerd onderzoek, de Commissie oproept de nodige maatregelen te nemen om de huidige regelgeving te hervormen. Door regels op te stellen voor de bestrijding van deze nieuwe frauduleuze praktijken, zijn we straks weer een stapje dichterbij een interne markt gekomen waar de consument voorop staat.

Liam Aylward (ALDE), *schriftelijk*. – (GA) Ik heb mijn steun gegeven aan dit verslag over de gevolgen van adverteren voor het consumentengedrag. Misleidende en agressieve reclame baart de consumenten en het bedrijfsleven steeds meer zorgen en dit verslag bevat een aantal goede voorstellen om hier iets aan te doen.

De Europese consumenten en bedrijven moeten beschermd worden tegen ondernemingen die zich van misleidende reclames bedienen. Te dien einde moeten de mensen en bedrijven in de EU geïnformeerd worden over de Richtlijn oneerlijke handelspraktijken en de Richtlijn misleidende reclame, zodat zij meer inzicht krijgen in hun rechten. Op producten als alcohol en online gokken moet toezicht worden uitgeoefend om kwetsbare consumenten te beschermen.

Ik ben met name verheugd over het feit dat de Commissie in dit verslag wordt verzocht om de gevolgen van agressieve reclame voor kwetsbare consumenten te onderzoeken en om voor een correcte toepassing te zorgen van de wetgeving inzake bescherming van kinderen.

Een punt van zorg is ook de *behavioural advertising* en de ontwikkeling van indringerige reclamepraktijken, zoals het gebruik van sociale netwerken en het lezen van e-mails, om informatie te verzamelen die bij het adverteren kan worden gebruikt. De Commissie moet deze aanvallen op de privacy van consumenten dan ook aanpakken.

Zigmantas Balčytis (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Met de snelle ontwikkeling van de reclametechnologieën en de verspreiding van reclame via internet, mobiele telefoons en sociale netwerken is het nodig om effectieve maatregelen te nemen om de consument

tegen ongevraagde en misleidende reclame te beschermen. Er moet in het bijzonder aandacht worden besteed aan de meest kwetsbare groepen, zoals kinderen en adolescenten. De samenwerking tussen de lidstaten om oneerlijke praktijken in onlinereclame te bestrijden moet worden geïntensiveerd om de gevolgen van de verstoring van de interne markt en van oneerlijke handelspraktijken te voorkomen. Verder is het nodig om de consument meer informatie te geven over zijn rechten op reclamegebied en om deze informatie toegankelijker en transparanter te maken. De Commissie moet de toepassing van de wetgeving inzake oneerlijke handelspraktijken in de lidstaten onafgebroken controleren en evalueren en verslagen opstellen over de tenuitvoerlegging van de wetgeving. Aangezien er nog steeds gebrek aan kennis is over de sociaalpsychologische effecten van reclame op de consument, is het nodig om actie te ondernemen en onderzoek naar deze effecten te doen.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb voor dit verslag gestemd, omdat het gaat over oneerlijke handelspraktijken op het gebied van reclame, waarbij vooral aandacht wordt geschonken aan vraagstukken die verband houden met nieuwe reclamepraktijken en -technologieën. Ik wil er graag op wijzen dat reclame belangrijke gevolgen kan hebben voor de gendergelijkheid. Reclame brengt immers vaak discriminerende en/of onwaardige boodschappen over, die gebaseerd zijn op allerlei vormen van genderstereotypen, met als gevolg dat de strategieën voor gendergelijkheid worden tegengewerkt. Ik ben het daarom eens met de oproep van het Europees Parlement aan de Commissie en de lidstaten om ervoor te zorgen dat personen die actief zijn in de media en in de reclamewereld de menselijke waardigheid eerbiedigen. Ze moeten al het mogelijke doen om discriminatie te bestrijden en afzien van alles wat aanzet tot haat op basis van geslacht, ras, etnische afkomst, leeftijd, religie of geloof, seksuele geaardheid, handicap en sociale status. Wat de bescherming van kwetsbare groepen betreft: de Commissie dient een analyse te maken van de impact van misleidende en agressieve reclame op kwetsbare consumenten. Ik leg er de nadruk op dat vooral kinderen, tieners en ouderen bescherming behoeven tegen de negatieve gevolgen van reclame.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Reclame gaat gepaard met oneerlijke handelspraktijken en het binnendringen van de publieke/particuliere ruimte, en maakt meerdere categorieën mensen kwetsbaar. De reclame op internet is de afgelopen jaren aanzienlijk gegroeid en is goed voor meer dan 14 miljard euro op de Europese markt alleen. Het is belangrijk dat we de Europese samenwerking bij de bestrijding van oneerlijke handelspraktijken in onlinereclame versterken, zoals blijkt uit het succes van de Sweep-acties (systematische gelijktijdige controle van websites door de lidstaten), die voorlopig beperkt zijn gebleven tot drie sectoren (vliegtickets, ringtones voor mobieltjes en elektronische toestellen). Deze controles moeten vaker worden uitgevoerd en het actieterrein moet worden uitgebreid. De zelfregulering op de internationale markten komt tegemoet aan de snelle ontwikkelingen in de reclamesector en is gericht op responsabilisering van de betrokkenen en de verspreiding van goede praktijken.

Zelfregulering moet op het niveau van de Unie worden aangemoedigd, om een traditie van zelfdiscipline en verantwoordelijke communicatie te verankeren. De richtlijn oneerlijke handelspraktijken, die betrekking heeft op onlinereclame in het kader van de relaties tussen bedrijven en consumenten, is ontoereikend geworden. Onlinereclame ontwikkelt zich iedere dag verder. Sociale netwerken breiden zich uit in een omvang die een aantal jaar geleden niet te voorzien was.

Vito Bonsignore (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Ik heb gestemd vóór dit verslag over de gevolgen van adverteren voor het consumentengedrag. Gezien de invloed die reclame uitoefent op de consument en de economie is het eens te meer noodzakelijk om te voorkomen dat bepaalde oneerlijke reclamepraktijken het maken van commerciële keuzes beïnvloeden en bepalen.

De verspreiding van nieuwe communicatiesystemen zoals internet vereist dat nog meer aandacht wordt besteed aan consumenten en in het bijzonder aan kwetsbare maatschappelijke groepen als kinderen en adolescenten. Het is onze taak te strijden tegen de verspreiding van misleidende en leugenachtige informatie maar vooral tegen bepaalde praktijken als spam per e-mail, die een aanslag zijn op het privéleven en de privacy van gebruikers.

Ik ben het eens met de rapporteur als hij vraagt om verscherpte aandacht voor het terugdringen van oneerlijke reclamepraktijken via uitbreiding van de huidige richtlijn. Ik ben van mening dat de tekst waar vandaag over is gestemd een adequaat evenwicht biedt tussen vrijheid van meningsuiting consumentenbescherming.

Diogo Feio (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Reclame is een essentieel instrument voor een goed werkende markt en voor mededinging, en uiteindelijk ook voor de consumenten, aangezien het, mits adequaat gereguleerd, voor een beter geïnformeerde keuze zorgt. De nieuwe technologieën waar reclamemakers gebruik van kunnen maken, ontsluiten echter een nieuw terrein waarop nieuwe, oneerlijke promotieactiviteiten zich kunnen ontwikkelen. Daarom is een wijziging van de richtlijn oneerlijke handelspraktijken gerechtvaardigd.

Om haar fundamentele taken in een vrije en concurrerende markt te kunnen vervullen, moet reclame goed worden gereguleerd, en moeten handelspraktijken die de markt verstoren adequaat worden bestraft. Dit is vooral van belang voor vormen van online reclame via internet en telefoon, die het publiek vaak ongevraagd bereiken, en belangrijke vragen oproepen met betrekking tot onder meer oneerlijke praktijken en het ongeoorloofd gebruik van persoonsgegevens. Daarom ben ik van mening dat dit een uitstekend initiatief is, waar ik graag mijn steun aan geef.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Dit verslag heeft betrekking op oneerlijke handelspraktijken op het gebied van reclame, volgens de definitie van de richtlijn oneerlijke handelspraktijken, en is met name gericht op de problemen als gevolg van de ontwikkeling van nieuwe reclamepraktijken en -technologie. Het heeft geen betrekking op betrekkingen tussen bedrijven (B2B), die met name vallen onder Richtlijn 2006/114/EG.

Oneerlijke praktijken op het gebied van reclame nemen verschillende vormen aan, zoals het binnendringen van de publieke ruimte en de gerichtheid op personen die bijzonder kwetsbaar zijn, zoals kinderen. Aangezien jongeren en kinderen degenen zijn die het meest aan reclame via internet worden blootgesteld, sta ik achter de noodzaak om een geïntegreerd Europees beleid te ontwikkelen voor het bestrijden van het ongereguleerd gebruik van het internet en andere communicatiemiddelen.

Met het oog daarop stel ik voor een nieuw, verplicht domein te creëren dat specifiek gericht is op het opdoen van kennis over de risico's die verbonden zijn aan het gebruik van het internet en andere communicatiemiddelen, met name ten aanzien van oneerlijke reclamepraktijken, gericht op kinderen van de basisschoolleeftijd. Ook stel ik voor een verplicht vak op te nemen in het laatste studiejaar van de opleiding voor basisschooldocenten en werknemers in de kinderopvang opdat ze leren hoe ze kinderen

kunnen voorbereiden op een veilig en verantwoord gebruik van het internet en andere communicatiemiddelen, alsook te voorzien in voortdurende bijscholing op dit gebied voor degenen die reeds in het basisonderwijs en de kinderopvang werkzaam zijn.

Elisabetta Gardini (PPE), *schriftelijk*. – (IT) De ontwikkeling van de communicatiemiddelen en de ontwikkeling van het internet hebben bijgedragen aan de verspreiding van verborgen reclameboodschappen en oneerlijke reclamepraktijken die vaak de privésfeer van de consument binnendringen.

Het is noodzakelijk om zorgvuldig na te denken over de gevolgen die dit kan hebben voor de meest kwetsbare groepen. Deze moeten worden beschermd tegen de onophoudelijke stroom van schadelijke en ongecontroleerde reclameboodschappen. Daarnaast mogen we niet vergeten dat reclame soms maatschappelijke stereotiepen overbrengt die bijvoorbeeld een uiting zijn van lichtzinnige opvattingen over seksualiteit en geweld of ongepaste boodschappen afgeeft die een negatieve invloed kunnen hebben op het gedrag van kinderen en adolescenten, die gemakkelijk beïnvloedbaar zijn en de noodzakelijke kritische houding nog ontberen.

Het is daarom noodzakelijk om de huidige wetgeving op dit gebied bij te werken en een betere interpretatie en toepassing te garanderen van de richtlijn oneerlijke handelspraktijken. Tenslotte wil ik onderstrepen dat het van fundamenteel belang is de consument goed te informeren over de gebruiks- en verwerkingsvoorwaarden van de verzamelde gegevens, vooral indien in ruil voor deze gegevens prijsreducties worden aangeboden of andere promotionele aanbiedingen worden gedaan. Daarom zou het nuttig zijn om efficiënte informatiecampagnes op te zetten over de rechten van de consument om aldus het gebrek aan kennis van de met het gebruik van persoonlijke gegevens verbonden problemen goed te maken.

Louis Grech (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb gestemd vóór het verslag over de gevolgen van adverteren voor het consumentengedrag, omdat ik het met de rapporteur eens ben dat adverteren in het digitale tijdperk een nieuwe dimensie heeft gekregen die het noodzakelijk maakt om – zoals de rapporteur aanbeveelt – een communautair etiketteringsstelsel voor websites in te stellen, volgens het model van het European Privacy Seal-project, om te certificeren dat een site aan de wetgeving inzake gegevensbescherming voldoet. Consumenten moeten informatie krijgen die duidelijk, niet-manipulatief en objectief is, om verstandige besluiten te kunnen nemen. Geavanceerde en agressieve marketingtechnieken hebben in de loop der jaren verhinderd dat consumenten geïnformeerde keuzes konden maken met betrekking tot goederen en diensten. Dit geldt vooral voor de burgers die extra kwetsbaar zijn, zoals kinderen. We hebben een meer gedisciplineerde aanpak nodig die de belangen van de burgers werkelijk beschermt.

Juozas Imbrasas (EFD), *schriftelijk*. – (LT) Ik steun dit verslag, omdat het betrekking heeft op oneerlijke handelspraktijken op het gebied van reclame, overeenkomstig de definitie van de richtlijn oneerlijke handelspraktijken. Het gaat dan in de eerste plaats om de problemen als gevolg van de ontwikkeling van nieuwe reclamepraktijken en –technologieën. Reclame is een instrument dat zowel de gemeenschappelijke markt ten goede komt, als "glijmiddel" van de economische activiteit (bevordering van de mededinging, het concurrentievermogen, de innovatie en de creativiteit), als de consumenten (ruime keuze, lagere prijzen). Het is een belangrijke economische sector. Onlinereclame alleen al is goed voor meer dan 14 miljard euro op de Europese markt. Toch mag reclame niet worden geïdealiseerd. Bij reclame kan sprake zijn van oneerlijke praktijken, binnendringen van de

publieke ruimte (bijvoorbeeld reclameborden) en de particuliere ruimte (bijvoorbeeld ongevraagde e-mails), gerichtheid op kwetsbare personen (bijvoorbeeld kinderen, personen met een te hoge schuldenlast), het opwerpen van belemmeringen voor de betreding van de interne markt (wanneer de nodige reclame-uitgaven te hoog zijn) en verstoring van de interne markt (aankoop van goederen/diensten die de consumenten normaal niet zouden kopen). Onder verwijzing naar deze en andere problemen stelt de rapporteur een aantal maatregelen voor om de consumenten te beschermen. Personalisering van reclame is op zich geen probleem (voorstellen voor producten/diensten die beantwoorden aan de smaak van de consument enzovoort), maar mag niet leiden tot de ontwikkeling van indringerige reclame op basis van de tracering van de consumenten, waarbij de principes inzake de bescherming van gegevens en van de persoonlijke levenssfeer worden geschonden.

Peter Jahr (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Wij willen dat consumenten mondig en goed geïnformeerd zijn en dat ze in staat zijn om verstandige beslissingen te nemen. Het is ons doel om de consumenten alle informatie te verschaffen die ze nodig hebben om de juiste keuzes te maken in economische zin. Reclame levert eveneens een belangrijke bijdrage aan de verschaffing van informatie aan de consument. Deze moet echter wel objectieve, betrouwbare en relevante informatie bevatten, anders worden consumenten niet geïnformeerd maar raken ze het spoor bijster of worden ze zelfs misleid. Doel van het beleid is daarom om voor een eerlijke en veilige handelsomgeving te zorgen, zodat de consumenten op voet van gelijkheid aan de markt kunnen deelnemen. Het is echter eveneens belangrijk dat consumenten geen slachtoffers worden. Met hun aankoopbeslissingen kunnen ze grote invloed uit te oefenen maar ze moeten die invloed wel goed gebruiken.

Jarosław Kalinowski (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Reclame is een onmisbaar instrument voor de goede werking van de vrije markt. Het levert concrete voordelen op, niet alleen voor de economie maar ook voor de consumenten. Dankzij reclame kunnen zij immers kiezen uit een gevarieerd productaanbod. Door de voortdurende ontwikkeling van nieuwe technologieën, met name internet, maken bedrijven op het gebied van reclame helaas echter steeds vaker gebruik van onethische en oneerlijke praktijken.

Zoals opgemerkt door de rapporteur regelt de bestaande wetgeving niet alle kwesties in voldoende mate. Er moeten dan ook stappen worden genomen om de Europese consumenten goed te beschermen en voor te lichten over hun rechten. Hierbij moet bijzondere bescherming worden geboden aan de groepen die voor onethische praktijken het meest kwetsbaar zijn, zoals kinderen, jongeren en ouderen. Ik ben het dan ook eens met de voorstellen van de rapporteur.

Elisabeth Köstinger (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Nieuwe media, met name sociale netwerken en blogs, bieden nieuwe mogelijkheden voor communicatie en reclame. De mogelijkheden van internetmarketing betekenen echter dat er nieuwe eisen worden gesteld aan de wetgeving voor consumentenbescherming. De huidige richtlijn betreffende oneerlijke handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten op de interne markt gaat echter niet in op deze nieuwe reclamemethoden. Jonge consumenten, met name tieners en kinderen, maken op grote schaal gebruik van deze nieuwe technologieën en kunnen worden blootgesteld aan misleidende en agressieve reclame. Uit het onderzoek "EU Kids online" blijkt dat reeds een derde van de internetgebruikers in de leeftijd van negen tot tien jaar internet dagelijks gebruiken, terwijl het percentage onder vijftien- tot zestienjarigen op 77 procent ligt. Het is derhalve uitermate belangrijk dat er op dit gebied dringende maatregelen worden genomen, zoals het invoeren van beperkingen en tegelijkertijd het

bieden van voorlichting en informatie. Ik steun de resolutie omdat consumenten voorgelicht moeten worden over de nieuwe technische communicatiemiddelen en de risico's daarvan.

Edvard Kožušník (ECR), *schriftelijk*. – (CS) Ik kan het met een groot deel van de opmerkingen en voorstellen in het verslag eens zijn. Een klein deel daarvan neigt echter tot een versterking van de positie van de overheid onder het mom van consumentenbescherming, en dat is volstrekt onaanvaardbaar. Dit verslag dient een veel groter accent te leggen op voorlichting van gebruikers over hoe zij zich op internet zouden moeten gedragen, hoe zij hun computer kunnen beveiligen en hoe en aan wie zij wel of niet hun persoonsgegevens zouden moeten verstrekken. Het is uit den boze dat de overheid technische instrumenten invoert onder het mom van consumentenbescherming. Computers zijn net als alle andere soorten elektronische apparatuur die middels elektronische communicatienetwerken met het internet zijn verbonden, uitermate kwetsbaar. Het is dan ook de taak van politici en de overheid om de burger voor te lichten, opdat deze beseft dat hij zijn privacy dient te beschermen zoals hij zijn huis op slot doet en beveiligt en dat het vandaag de dag onontbeerlijk is de elektronische apparatuur waarmee hij met de wereld communiceert even zorgvuldig te beschermen. Verder is het de taak van politici om strenge straffen in te voeren voor misbruik van persoonsgegevens of inbreuk op de privacy. Daarbij maakt het volstrekt niet uit of dat nu met behulp van het internet gebeurt, of op een andere manier.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (FR) De titel van dit initiatiefverslag deed vermoeden dat dit Parlement zich eindelijk ging buigen over het maatschappijmodel dat de reclamemakers ons, zonder dat we ergens om hebben gevraagd, proberen te verkopen. Maar, op enkele interessante punten na, zoals de strijd tegen gerichte reclame en tegen discriminatie in reclame of het verzoek om televisiereclame voor kinderen terug te dringen, is dit verslag in de verste verte niet wat men ervan zou verwachten. Er wordt niet veel meer gedaan dan het aan de kaak stellen van illegale reclame die de zo heilige concurrentie zou vervalsen, waarna de verdiensten van de reclame voor de burgers, die consumenten worden genoemd, en voor de media worden geroemd. Daar doe ik niet aan mee. Ik stem tegen.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Oneerlijke handelspraktijken op het gebied van reclame moeten worden bestreden. De situatie met betrekking tot persoonlijke schulden wordt steeds problematischer. We moeten alles in het werk stellen om te voorkomen dat dit probleem nog verergert. Reclame kan een belangrijk instrument zijn voor bedrijven, en hoort dit ook te zijn: het dient als een bron van inkomsten, bevordert het concurrentievermogen, zorgt voor gezonde concurrentie en bevordert creativiteit. We weten allemaal dat er kwetsbare mensen zijn, bijvoorbeeld kinderen, waar reclamecampagnes zich met name op richten. Daarom deel ik de mening dat dit probleem onze speciale aandacht verdient, zodat we een samenleving kunnen opbouwen die op een breder maatschappelijk en economisch draagvlak rust. Daarom heb ik vóór dit verslag gestemd.

Alajos Mészáros (PPE), *schriftelijk*. – (HU) Als het gaat om de gevolgen van adverteren op het consumentengedrag, is reclame net zo goed voor de interne markt als voor de consumenten. Reclame bevordert de mededinging, het concurrentievermogen en werkt innovatie en creativiteit in de hand. Ook is zij een belangrijke economische sector, waarbij onlinereclame alleen goed is voor 14 miljard euro. Toch moeten we ook rekening houden met de keerzijde van de medaille. Veel reclames proberen kwetsbare doelgroepen te manipuleren, zoals kinderen en personen met een enorm hoge schuldenlast. Ik denk dat

het belangrijk is de Europese samenwerking op het gebied van de strijd tegen oneerlijke praktijken in reclame te bevorderen.

Wij vinden het verschijnsel van discriminerende stereotypen op grond van geslacht, dat een belemmering kan vormen voor gendergelijkheid, onacceptabel. We moeten er met gepaste middelen voor zorgen dat personen die actief zijn in de media en in de reclamewereld de menselijke waardigheid eerbiedigen en zich kanten tegen beelden die direct of indirect discriminerend of stereotyperend zijn.

Willy Meyer (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (ES) Ik heb voor dit verslag over de gevolgen van adverteren voor het consumentengedrag gestemd, omdat het duidelijk wijst op een verbetering van het bestaande wetgevingskader inzake de bescherming van de consument op dit punt en de noodzaak van herziening ervan met het oog op de nieuwe, nog niet gereguleerde vormen van reclame. Ik steun het verslag ook omdat het een betere afstemming tussen de lidstaten beoogt ter vermindering van mazen in de wet die bedrijven zouden kunnen benutten voor misleidende reclamepraktijken in de EU-lidstaten. Ik denk dat het verslag terecht verwijst naar de "verborgen" reclamemechanismen die zich hebben ontwikkeld en plaatsvinden op internet, waarbij in veel gevallen reclame de vorm heeft van meningen of commentaren op sociale netwerken, op fora of in blogs. Verder deel ik de zorg die dit verslag uitspreekt aan het adres van de Raad en de Commissie over het reële gevaar van bedrijven die tegelijk inhoud en reclameruimte aanbieden. Dit zijn enkele van de belangrijkste redenen waarom ik voor dit verslag heb gestemd.

Louis Michel (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Reclame is alomtegenwoordig, op straat, in kranten, op televisie, op de radio en op internet. En of je het nu wilt of niet, reclame heeft een grote invloed op het gedrag van de consument. Het is een communicatiemiddel. Daar waar de informatieve rol van reclame van wezenlijk belang is voor de goede werking van de interne markt, heeft de consument het recht geïnformeerd en beschermd te worden. Daarom is het verslag over oneerlijke handelspraktijken in de reclame en problemen door de ontwikkeling van nieuwe reclamepraktijken en –technologieën van groot belang. De controle op reclame is van wezenlijk belang om rechtmatige, eerlijke reclame te waarborgen. Het is noodzakelijk de Europese samenwerking op dit gebied te versterken, aangezien het nuttig zou kunnen zijn coregulering aan te moedigen. Tot slot is online reclame vaak agressief en indringend. Ook hier moet grondig naar worden gekeken.

Alexander Mirsky (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Ik heb gestemd vóór het verslag, en wel om een aantal redenen:

1. het is tijd om alle massamedia op het internet te erkennen;
2. onjuiste informatie en smaad moeten zaken zijn waarvoor men strafrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld;
3. de toegang tot kwetsbare groepen, zoals kinderen, moet worden beperkt;
4. het internet moet worden gezuiverd van spam en degenen die spam verspreiden moeten worden bestraft;
5. er moeten zeer strenge regels komen voor bekendmakingen;
6. het Parlement moet gedwongen worden om een speciale structuur op te zetten om te zoeken naar plotters en hackers en hen ter verantwoording te roepen.

Laten we aan het werk gaan en zorgen dat dit alles voor elkaar komt!

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Reclame is een machtig middel van het bedrijfsleven, dat in bepaalde gevallen kan worden gebruikt om het onderbewustzijn te prikkelen. Het doel van reclame is om consumenten- en aankoopgedrag te beïnvloeden. Oneerlijke handelspraktijken moeten echter zonder meer worden voorkomen. Het is daarbij van het grootste belang dat openbare ruimten en kwetsbare personen en de privacy worden beschermd. Beoordelen of reclame deze grenzen heeft overschreden, is uiteraard bijzonder tijdrovend. In het geval van gevoelige kwesties ten aanzien van legale drugs, zoals alcohol en tabak, zijn al langere tijd strenge regels van kracht.

Andere gebieden zullen onder de zelfregulering in de lidstaten blijven vallen als aanvulling op het wetgevingskader. Er moet een inhaalslag worden gemaakt op het gebied van internetreclame, maar bijvoorbeeld ook in gevallen waarin extra kosten onder het tapijt worden geveegd en waar het gebruik van nieuwe technologieën en reclamepraktijken, zoals sociale netwerken of blogs nieuwe terreinen vormen. Aangezien het belangrijk is om consumenten te beschermen tegen verborgen reclame en soortgelijke problematische reclamepraktijken, heb ik voor het verslag gestemd.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE), *schriftelijk*. – (LT) Het bestaand rechtskader volstaat niet meer voor het reguleren van de huidige reclamepraktijken. Reclame op het internet – via zoekmachines, sociale netwerken en internettelevisie – en mobiele telefoons wordt de consumenten vaak opgedrongen. Erger nog: het komt voor dat gegevens over consumenten worden verzameld zonder dat deze dat weten of zich er werkelijk van bewust zijn. Daar komt bij dat het rechtskader voor dit type reclame talloze lacunes vertoont. Op televisie mag bijvoorbeeld geen reclame worden gemaakt voor alcohol, maar dit soort reclame kan via het internet wel op minderjarigen worden gericht. Tot slot is het zo dat internetreclame heel gemakkelijk de grenzen overschrijdt. Dit initiatief is bedoeld om de regels voor deze soorten reclame aan te scherpen en is dus hoogst welkom. De consumenten en hun privacy moeten beschermd worden, en hun persoonlijke gegevens mogen niet zonder hun toestemming of op buitensporige wijze gebruikt worden.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *schriftelijk*. – (PL) Zoals de rapporteur benadrukt, is reclame een belangrijke sector van de economie. Aan de andere kant brengt reclame veel risico's met zich mee. Ik sta dan ook volledig achter het advies van de Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid om inhoud met een discriminerend karakter uit reclame te verwijderen. Daarnaast is het buitengewoon belangrijk, zoals ook de rapporteur aangeeft, dat groepen die kwetsbaar zijn voor manipulatieve reclame worden beschermd. Ik denk hierbij aan kinderen, tieners en ouderen. Ik steun het voorstel van de rapporteur om in de hele Europese Unie een onderwijsprogramma voor kinderen uit te voeren, gericht op het begrijpen van de mechanismen die in reclame worden gebruikt. Ook moet worden nagedacht over het opzetten van soortgelijke programma's voor de overige twee groepen die gevoelig zijn voor manipulatie, namelijk tieners en ouderen. Misschien is het een goed idee om bij deze voorlichting vertegenwoordigers van andere leeftijdsgroepen te betrekken. Op basis van deze overwegingen heb ik besloten om het verslag over de gevolgen van adverteren voor het consumentengedrag te steunen.

Alfredo Pallone (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Reclame heeft vaak een enorme invloed op de consument en kan uitmonden in een risico van oneerlijke handelspraktijken. Mijn besluit om voor het verslag te stemmen komt voort uit de manier waarop gebruik wordt gemaakt van reclame. Reclame is een instrument ten dienste van zowel de interne markt, waar het een glijmiddel is in de economische activiteiten, als de consument. Reclame is echter vooral ook een belangrijke economische sector. Het is duidelijk dat ook rekening gehouden moet

worden met de negatieve aspecten van reclame: oneerlijke praktijken, het binnendringen van de publieke en particuliere ruimte, beïnvloeding van de meest kwetsbare groepen van personen, het opwerpen van potentiële barrières bij de toegang tot de markt en verstoring van de interne markt. Het is daarom belangrijk dat de Europese samenwerking wordt versterkt bij de strijd tegen oneerlijke praktijken op reclamegebied middels een proces van coregulering dat de doelmatigheid en de toepasbaarheid van de maatregelen kan verbeteren. Daarnaast is het volgens mij van fundamenteel belang om de meest kwetsbare groepen te beschermen en de informatievoorziening en voorlichting te versterken, waardoor reclame transparanter wordt voor de consument. Het zou erg goed zijn om met pedagogische hulpmiddelen informatiecampagnes op te zetten over consumentenrechten.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De invloed van reclame op het consumentengedrag is een realiteit die niet onder het tapijt mag worden geveegd, en dit verslag doet dat ook niet. Dit verslag, waar ik vóór heb gestemd, heeft betrekking op oneerlijke handelspraktijken op het gebied van reclame, volgens de definitie van de richtlijn oneerlijke handelspraktijken, en richt zich met name op de problemen als gevolg van de ontwikkeling van nieuwe reclamepraktijken en -technologie.

Reclame is een positief instrument, zowel voor de interne markt als voor de consument. Het is echter wel van belang om de diverse vormen van misbruik te bestrijden. Daarvan noem ik: oneerlijke praktijken, het binnendringen van de publieke en particuliere ruimte, zoals ongevraagde e-mails, overmatige gerichtheid op kwetsbare personen en de mogelijke verstoring van de interne markt, dat wil zeggen, de aankoop van goederen en diensten die de consumenten normaal niet zouden kopen.

De analyse van de huidige wetgeving en de voorstellen om deze te herzien of te verbeteren moeten gericht zijn op een beoordeling van deze verstoringen. Ik steun de rapporteur in zijn wens om de Europese samenwerking bij de strijd tegen oneerlijke reclamepraktijken te intensiveren, door de reikwijdte of frequentie ervan te vergroten.

Aldo Patriciello (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Ik ben het eens met de rapporteur, de heer Juvin, en met het belang dat hij hecht aan een versterking van de Europese samenwerking bij de strijd tegen oneerlijke reclamepraktijken online. Dit belang is aangetoond door het succes van de zogenaamde *Sweeps* (systematische en gelijktijdige controles van internetsites door de lidstaten), die op dit moment beperkt zijn tot drie sectoren: vliegtickets, ringtones en elektrische apparaten. Ik ben het eens met het voorstel van de rapporteur om de reikwijdte en frequentie van deze controles te vergroten en om coregulering te stimuleren. Daarmee kunnen de verschillende belanghebbenden namelijk betrokken worden bij de ontwikkelingen op wetgevingsgebied en kan aldus de efficiëntie en toepasbaarheid van de maatregelen worden verbeterd.

Rovana Plumb (S&D), *schriftelijk*. – (RO) Het verslag gaat over oneerlijke handelspraktijken in de reclamesector, in de zin van de richtlijn oneerlijke handelspraktijken, en richt zich op de problemen die het gevolg zijn van de ontwikkeling van nieuwe praktijken en technologieën op reclamegebied. Er wordt geen aandacht besteed aan de relaties tussen bedrijven, die met name onder Richtlijn 2006/114/EG vallen. Reclame is een instrument dat zowel de interne markt dient, als glijmiddel voor economische activiteiten (stimuleren van concurrentie, competitiviteit, innovatie en creativiteit), als ook de consument (diversifiëring van het aanbod, lagere prijzen). Reclame is een belangrijke economische sector: alleen al onlinereclame is goed voor meer dan 14 miljard euro op de Europese markt. Aangezien er een gebrek aan informatie bestaat over de rechten van consumenten

op het gebied van reclame, is het nodig om de toegang tot informatie gemakkelijker te maken en de transparantie te verbeteren.

Aangezien het grote publiek zich niet bewust is van de problemen in verband met het gebruik van zijn persoonsgegevens en evenmin de instrumenten die het ter beschikking staan om deze het hoofd te bieden, is het vaak nodig om informatiecampagnes over de rechten van consumenten op het gebied van reclame te starten, met name wat het gebruik van persoonsgegevens betreft, zowel vrijwillig verstrekte als automatisch verzamelde gegevens. Ook is het nodig pedagogische instrumenten voor surfers te ontwikkelen, bijvoorbeeld technologie om de op internet achtergelaten "sporen" te beheren en over de middelen om hun privéleven te beschermen.

Crescenzo Rivellini (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Ik feliciteer de heer Juvin met zijn uitstekende werk. De richtlijn inzake oneerlijke handelspraktijken uit 2005 garandeert niet het juiste rechtskader in de strijd tegen misleidende en agressieve reclame, daar er zich op internet een reeks nieuwe en nog overtuigender vormen van reclame aan het ontwikkelen is. De resolutie stelt de Europese consument in staat zich beter te informeren over nieuwe, opdringerige vormen van reclame die zich voordoen op internet, verzoekt om een sterkere bescherming van kwetsbare consumenten en benadrukt de rol van reclame bij de bevordering van positieve gedragspatronen.

Ik wil in het bijzonder uiting geven aan mijn zorg over het routinegebruik van op het profiel van de gebruiker afgestemde reclame en over de ontwikkeling van opdringerige reclamepraktijken zoals het lezen van de inhoud van e-mails, het gebruik van sociale netwerken en geolokalisering en het bestoken van consumenten met reclame, omdat dit soort reclamecampagnes een inbreuk vormen op het privéleven van de consument. Ik vraag daarom de Commissie om het gebruik van de woorden "behavioural advertisement" (op het profiel van de gebruiker afgestemde reclame) verplicht te stellen bij dergelijke online reclameboodschappen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Dit verslag heeft betrekking op oneerlijke handelspraktijken op het gebied van reclame, volgens de definitie van de richtlijn oneerlijke handelspraktijken, en is met name gericht op de problemen als gevolg van de ontwikkeling van nieuwe reclamepraktijken en -technologie. Het heeft geen betrekking op B2B-relaties, die met name vallen onder Richtlijn 2006/114/EG. Reclame is een instrument dat zowel de gemeenschappelijke markt ten goede komt, als "glijmiddel" van de economische activiteit (bevordering van de mededinging, het concurrentievermogen, de innovatie en de creativiteit), als de consumenten (ruime keuze, lagere prijzen).

Zij is een belangrijke economische sector, waarbij onlinereclame alleen goed is voor meer dan 14 miljard euro op de Europese markt. Toch mag zij niet worden geïdealiseerd: oneerlijke praktijken, binnendringen van de publieke ruimte (bijvoorbeeld reclameborden) en de particuliere ruimte (bijvoorbeeld ongevraagde emails), gerichtheid op kwetsbare personen (bijvoorbeeld kinderen, personen met een te hoge schuldenlast), het opwerpen van mogelijke belemmeringen voor de betreding van de gemeenschappelijke markt (wanneer de nodige reclame-uitgaven te hoog zijn) en verstoring van de gemeenschappelijke markt (aankoop van goederen/diensten die de consumenten normaal niet zouden kopen).

Olga Sehnalová (S&D), *schriftelijk*. – (CS) Ik zou graag ten aanzien van het verslag van de heer Juvin met name stil willen staan bij de problematiek van de bescherming van persoonsgegevens op internet. Het is van groot belang erop toe te zien dat de consument eenduidige en begrijpelijke informatie krijgt over de manier waarop zijn persoonsgegevens

worden vergaard, verwerkt en gebruikt. Ik geef de voorkeur aan voorlichting van internetgebruikers boven regulering van het internet, waarbij dan alleen in uitzonderlijke gevallen gereguleerd zou mogen worden of beperkingen worden opgelegd. Censuur leidt alleen maar tot een wedloop van almaar vernuftigere systemen en applicaties om mensen op te lichten, waarbij die de regulering altijd een stapje voor zijn. Het is dus van groot belang dat de internetgebruiker wordt geïnformeerd en voorgelicht en ook meer betrokken wordt bij de verwerking van zijn persoonsgegevens. Het is van groot belang dat de Commissie informatiecampagnes over de fundamentele rechten van consumenten ten aanzien van reclame in het algemeen en het gebruik van persoonsgegevens in het bijzonder organiseert. Verder zou ik het buitengewoon op prijs stellen indien er pan-Europese lesprogramma's zouden worden opgesteld waarmee kinderen en andere kwetsbare groepen worden geleerd hoe zij de valkuilen in reclame kunnen ontdekken. Verder ben ik ingenomen met het feit dat het verslag zich richt op de bescherming van kwetsbare groepen consumenten en op de waarborging van de menselijke waardigheid in reclame.

Stereotypes kunnen heel goed bestreden worden met reclame. Ook kan reclame helpen een dam op te werpen tegen racisme, seksisme, discriminatie en dergelijke. Maar reclame kan juist ook bijdragen aan negatieve zaken als geweld, verslavingen – bij voorbeeld aan tabak en alcohol – eetstoornissen, anorexia en boulimia nervosa. Verder wijst het verslag op andere belangrijke aspecten waarop gelet moet worden. Dit zijn allemaal redenen waarom ik voor het verslag gestemd hebben.

Angelika Werthmann (NI), *schriftelijk*. – (DE) Internetreclame past zich aan aan het gedrag van de gebruikers. Aan de hand van een gebruikersprofiel kunnen bedrijven die reclame maken, doelgericht adverteren en mensen buiten hun doelgroep vermijden. Volgens enquêtes keurt een groot deel van de gebruikers gepersonaliseerde onlinereclame echter af, die dikwijls als te opdringerig wordt ervaren. Velen hebben zelfs het gevoel dat ze in de gaten worden gehouden. 62 procent van de ondervraagden vreest dat de gegevensbescherming bij gepersonaliseerde reclame niet in acht wordt genomen en ook deskundigen op het gebied van gegevensbescherming hebben hier zo hun twijfels over, want persoonlijke gegevens worden immers opgeslagen, vergeleken en aan elkaar gekoppeld. In theorie kan elke gebruiker deze optie deactiveren. De link is echter niet eenvoudig te vinden en daarom wordt in dit verslag voorgesteld om het weigeren van alle volgende reclame via een rechtstreekse en effectieve weblink mogelijk te maken.

In het verslag wordt er voorts op aangedrongen dat consumenten volledig over de verzameling en de verwerking van hun gegevens en over het gebruik dat ervan wordt gemaakt, worden geïnformeerd en dat er voor een ondoordringbaar tussenschot tussen de verschillende soorten van gegevensverzameling moet worden gezorgd. De inhoud van privémail mag in geen geval voor reclamedoeleinden worden misbruikt en de automatische instelling van de parameters van systemen voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer op internet volgens de strengste normen ("privacy by design") moet worden aangemoedigd.

- Verslag-Bendtsen (A7-0331/2010)

Luís Paulo Alves (S&D), *schriftelijk*. – (PT) Ik ben het eens met de algemene doelstellingen van dit actieplan, dat moet zorgen voor een betere informatiestroom op lokaal niveau of voor de oprichting van een-loketsysteem, waarbij rekening wordt gehouden met het verminderd gebruik van middelen uit het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) voor maatregelen op het gebied van energie-efficiëntie en waarbij de lidstaten en

de regio's voor hun ontwikkeling toewerken naar een horizontale benadering van energie-efficiëntie, aangezien dit een kostenefficiënte manier is om het economisch concurrentievermogen te bevorderen en brandstoftekorten te verminderen. Ik ben het er ook mee eens dat de Commissie plaatselijke en regionale vertegenwoordigers moet raadplegen om te bepalen in welke richting het energiebeleid zich moet ontwikkelen, alsook om financiële ondersteuning te bieden voor lokale en regionale projecten in de vorm van innovatieve programma's waarbij gebruik wordt gemaakt van bestaande energiebronnen en de structuurfondsen. In dit kader van mogelijke maatregelen wordt voorgesteld om belangrijke stimulansen te creëren voor de regio's die tot nu toe een meer dan gemiddelde rol hebben gespeeld met betrekking tot energie-efficiëntie. Dit bevordert niet alleen hun onafhankelijkheid op het gebied van energie, maar ook de uitwisseling van goede praktijken tussen deze en de op dit terrein weinig ontwikkelde regio's.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb voor deze resolutie gestemd, omdat we het milieu willen respecteren en economische middelen moeten vrijmaken om energie te produceren en klimaatverandering tegen te gaan. Duurzame ontwikkeling is belangrijk, maar economische ontwikkeling is dat ook. Voor de bestrijding van klimaatverandering is energie-efficiëntie onontbeerlijk. Er zullen met betrekking tot energie-efficiëntie duidelijk omschreven en realistische doelstellingen moeten worden vastgelegd (met sancties), om te verzekeren dat energie-efficiëntie niet alleen via economische voordelen wordt bereikt. Energie-efficiëntie is vooral belangrijk voor gebouwen, want juist in gebouwen kan heel veel energie bespaard worden. Ik ben het eens met de rapporteur dat de klemtoon moet liggen op de renovatie van bestaande gebouwen, omdat in de EU steeds minder nieuwe gebouwen worden opgetrokken en vele oude gebouwen het potentieel hebben om maximale efficiëntie te bereiken, mits zij naar behoren worden gerenoveerd.

Sophie Auconie (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, het energievraagstuk is een enorme uitdaging voor Europa. We mogen niet vergeten dat de ontwikkeling van het continent voor een groot deel te danken is aan de relatief gemakkelijke aanvoer van energie waar de Europese landen meer dan een eeuw lang van hebben kunnen genieten. De vraag naar energie heeft nu echter een andere vorm gekregen. Het gebruik van fossiele brandstoffen lijkt steeds meer iets uit het verleden. Door de dubbele druk die het probleem van de klimaatopwarming en het onvermijdelijk steeds groter wordende probleem van de brandstofaanvoer en, in mindere mate, de gasaanvoer, op ons uitoefenen, worden we gedwongen naar nieuwe oplossingen op zoek te gaan. Sinds 2006 bestaat er een Actieplan voor energie-efficiëntie. Dit plan richt zich op twee vormen van energie-efficiëntie. Als de Unie zodanig wil sparen dat ze minder afhankelijk wordt van internationale partners moet ze zich zowel op efficiëntie in de productie als op efficiëntie in de consumptie richten. Minder energieverbruikende gebouwen, zuiniger apparaten, maar ook optimalere productietechnologieën maken het mogelijk concurrentievermogen, innovatie en schaalvoordelen met elkaar te verenigen. Ik heb uiteraard voor deze essentiële tekst gestemd (inclusief de bindende doelstelling om de energie-efficiëntie tot 2020 met nog eens 20 procent extra te verhogen), waarmee de Unie een van de koplopers op dit gebied wordt.

Zigmantas Balčytis (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Er is sinds de goedkeuring van het Actieplan voor energie-efficiëntie in 2006 veel bereikt. De politieke en economische situatie is intussen wel sterk veranderd. Het is dus duidelijk dat het EU-beleid op het gebied van energie-efficiëntie moet worden herzien om het af te stemmen op de huidige behoeften en prioriteiten. Energie-efficiëntie is de voordeligste en snelste manier om de CO₂- en andere

emissies te verminderen. De door besparing te verwezenlijken economische voordelen zijn aanzienlijk en er kunnen zo veel banen worden gecreëerd. Er moet een grondige evaluatie worden uitgevoerd van de successen en de tekortkomingen van het Actieplan voor energie-efficiëntie van 2006, en die kan dan als basis voor de herziening van het EU-beleid inzake energie-efficiëntie dienen. Het wordt steeds duidelijker dat de EU niet op weg is haar 20-procent-doelstellingen te behalen, hetgeen betekent dat er doeltreffendere maatregelen moeten worden genomen om energie-efficiëntie te bevorderen. De klemtoon moet liggen op de renovatie van bestaande gebouwen, omdat op dat punt nog weinig vooruitgang is geboekt. In de EU worden er steeds minder nieuwe gebouwen opgetrokken en vele oude gebouwen beschikken over het potentieel om maximale efficiëntie te bereiken, mits zij naar behoren worden gerenoveerd. Dat zou zeker bijdragen tot een vermindering van de algemene energieafhankelijkheid van de EU.

Jean-Luc Bennahmias (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Het initiatiefverslag van de heer Bendtsen, dat met een grote meerderheid is aangenomen, zendt enkele dagen na de klimaatop in Cancún en twee maanden na de energietop van 4 februari 2011 een gepast politiek signaal uit voor het energievraagstuk. Energie-efficiëntie is ongetwijfeld één van de cruciale uitdagingen in onze strijd om het milieu te beschermen. Energiebesparingen en energie-efficiëntie vormen de snelste en meest kosteneffectieve manier om de CO₂-uitstoot te verlagen en de voedselzekerheid te verbeteren. In die context roepen wij op de inspanningen te vergroten om het doel van 20 procent energiebesparing voor 2020 te halen. Het spijt mij daarentegen dat het amendement waarin de Commissie werd gevraagd volgend jaar een initiatief te lanceren om bestaande gebouwen grondig te laten renoveren, geen meerderheid heeft behaald. Het verslag gaat nu slechts over nieuwbouw en niet over het beheer van bestaande gebouwen. Gebouwen zijn echter verantwoordelijk voor ongeveer 40 procent van het energieverbruik en ongeveer 36 procent van de broeikasgassen in de EU.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb voor dit verslag gestemd, omdat het heel belangrijk is dat we specifieke maatregelen nemen voor de tenuitvoerlegging van het Actieplan voor energie-efficiëntie, zeker nu het steeds duidelijker wordt dat de EU haar doelstelling om de uitstoot van broeikasgas met 20 procent terug te dringen niet zal kunnen verwezenlijken. Ik wil er graag op wijzen dat energie-efficiëntie de voordeligste en snelste manier is om de CO₂- en andere emissies te verminderen. Het biedt bovendien een unieke kans om banen te scheppen, en tegelijkertijd de afhankelijkheid van ingevoerde energie te verkleinen. Het Europees Parlement verzoekt de Commissie daarom een nieuw actieplan voor energie-efficiëntie op te stellen en daarbij rekening te houden met de behoeften van kwetsbare energieconsumenten. Ook verzoekt het de lidstaten adequate maatregelen te nemen en een effectief beleid vast te stellen, zoals nationale actieplannen of gerichte sociale maatregelen, om energiearmoede te verminderen en geregeld verslag over hun acties op dit gebied uit te brengen. Het is tenslotte de taak van de Commissie om statistieken over de ontwikkeling van alle belangrijke elementen van het energiebeleid van de EU te presenteren.

Vito Bonsignore (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Ik feliciteer collega Bendtsen met dit belangrijk en actueel verslag over energie-efficiëntie. Ik heb voor het verslag gestemd omdat ik van mening ben dat een goede energie-efficiëntie ons kan helpen de CO₂-uitstoot aanzienlijk te verminderen.

Uit dit actieplan kunnen verschillende voordelen voortkomen. Om te beginnen kan het beleid nieuwe arbeidsplaatsen scheppen. Daarnaast zou het actieplan kunnen leiden tot

een sterkere betrokkenheid van het midden- en kleinbedrijf, het bindweefsel van de Italiaanse en Europese economie, dat bij dit beleid nieuwe ontwikkelingskansen zou krijgen. Daartoe is het nodig te voorzien in de juiste financiële instrumenten en moeten de beroepsopleiding, het onderzoek en de toegang tot informatie worden versterkt. Ik onderschrijf daarom de noodzaak om het EU-beleid inzake energie-efficiëntie te herzien en om concrete plannen uit te voeren voor de versterking van het concurrentievermogen.

Wat betreft gebouwen en het ecologisch ontwerp, ben ik het er mee eens het accent moeten komen te liggen op de renovatie van bestaande gebouwen die, wanneer deze renovatie op de juiste manier plaatsvindt, grote mogelijkheden biedt voor energie-efficiëntie. Om deze doelstellingen te bereiken is het dus nodig om maatregelen, instrumenten en financiering te stimuleren op zowel Europees niveau als op het niveau van de lidstaten, bijvoorbeeld door de introductie van ad hoc-fondsen.

Jan Březina (PPE), *schriftelijk*. – (CS) Het verslag over energie-efficiëntie roept op tot meer aandacht voor innovatieve systemen zoals intelligente netwerken en intelligente meters, tot een flexibelere aanwending van hernieuwbare energiebronnen en tot de opstelling van een alomvattende strategie voor warmteopwekking. Ik wil in dit verband wijzen op de politieke doelstelling om voor 2015 de helft van de huishoudens uit te rusten met intelligente meters en dit aantal voor 2020 te doen stijgen tot 80 procent. Het doet me deugd dat een aantal voorstellen ten aanzien van de invoering van wetgevende maatregelen op het vlak van energiearmoede er niet doorheen zijn gekomen en dat er in plaats daarvan dusdanige formuleringen zijn gekozen dat nu duidelijk is dat energiearmoede het best door de lidstaten kan worden opgelost, met andere woorden dat deze problematiek dient te worden aangepakt op nationaal niveau. De inzet van 15 procent van het EFRO voor projecten op het vlak van energie-efficiëntie zal eveneens een bijdrage leveren aan de verbetering van de energie-efficiëntie, hoewel ik tevens van mening ben dat dit onderwerp een horizontale Europese prioriteit zou moeten zijn, gefinancierd uit andere bronnen dan de structuurfondsen.

Dat de voorstellen ter invoering van een pan-Europese energie- of steenkoolbelasting er niet doorheen zijn gekomen, vervult mij eveneens met grote vreugde. Een dergelijke belasting zou alleen maar leiden tot duurdere energie, en dat zou vooral de mensen met lagere inkomens treffen. Verder zouden de doelstellingen op het vlak van energie-efficiëntie niet van juridisch bindende aard mogen zijn en zou hulpverlening uit de structuurfondsen niet over de volle breedte afhankelijk mogen worden gemaakt van de vervulling van de energie-efficiëntiecriteria.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Energie-efficiëntie is van cruciaal belang voor de continuïteit van de energievoorziening, de verbetering van de luchtkwaliteit, de vermindering van de uitstoot van broeikasgassen en de verbetering van de concurrentiekracht van onze samenleving. Energie-efficiëntie betekent "meer" doen met "minder" middelen. In het onderhavige verslag wordt een ambitieuze visie op energie-efficiëntie neergelegd, onder andere door het invoeren van individuele doelen en positieve stimulansen. Er worden belangrijke elementen geïntroduceerd op het gebied van de modernisering van de energie-infrastructuur, zoals slimme netten, energie-efficiëntie in gebouwen en vervoer, gebruik van ICT en de ontwikkeling van wetenschappelijk onderzoek op het gebied van energie. Het verslag pleit voor een verdubbeling van de middelen voor wetenschappelijk onderzoek, technologische ontwikkeling en demonstratie op het gebied van energie. Wat de financiering betreft bepleit het verslag verder dat de structuurfondsen worden ingezet ten behoeve van energie-efficiëntie en dat dit een van de

prioriteiten wordt van de begroting van de EU na 2013. In verband met dit alles wil ik de heer Bendtsen, de rapporteur, feliciteren met het uitstekende werk dat hij geleverd heeft en met het bereikte evenwicht, en ik roep iedereen op dit belangrijke verslag te steunen.

Marielle De Sarnez (ALDE), schriftelijk. – (FR) Gebouwen zijn verantwoordelijk voor ongeveer 40 procent van het energieverbruik en ongeveer 36 procent van de uitstoot van broeikasgassen in de Europese Unie. Energiezuinige gebouwen zouden dus prioriteit moeten krijgen tijdens de volgende herziening van het actieplan voor energie-efficiëntie. Vandaag de dag zien we dat 30 procent van de bestaande woningen in Europa ongezond is en een hoge energierekening heeft. Het dus belangrijk om niet alleen duurzame nieuwbouw te stimuleren, maar ook om duurzaam te renoveren. Daarom moeten de lidstaten niet langer afwachten en direct een grondig renovatieprogramma van het bestaande woningbestand opstarten zodat tot 2050 een bijna nulenergieverbruik van gebouwen gehaald kan worden. Er bestaat ook een verband tussen energie-efficiëntie en energiearmoede. Wij vragen de Commissie derhalve een nieuw actieplan voor energie-efficiëntie uit te werken waarin rekening wordt gehouden met de behoeften van kwetsbare consumenten.

Ioan Enciu (S&D), schriftelijk. – (EN) Ik verwelkom dit verslag over energie-efficiëntie, omdat het de energiezekerheid zal vergroten en sociale en economische baten zal opleveren voor de economie van de EU. De S&D-Fractie heeft erop gewezen dat de energiebronnen niet gelijkmatig zijn verdeeld over de lidstaten. We moeten altijd letten op Europese solidariteit wanneer we wetgeving opstellen voor energie-efficiëntie. Er is gezegd dat bezuinigen op energie een van de snelste routes naar energie-efficiëntie is. Het bevorderen van energie-efficiëntie zal werk scheppen en het zal de regeringen van de lidstaten op jaarbasis miljarden euro's besparen aan verwarmingskosten.

Ik ben een groot voorstander van de totstandbrenging van een minder koolstofintensieve samenleving, maar we moeten erop letten dat we het juiste evenwicht tussen de lidstaten vinden op basis van hun mogelijkheden en middelen. Ik maak me zorgen dat van lidstaten zoals Roemenië zal worden verwacht dat ze onder gelijke voorwaarden presteren als andere lidstaten, zoals Zweden, die een bewezen staat van dienst hebben op het gebied van de energie-efficiëntie. Financieel vooruitzicht 8 zal een kritisch financieringsinstrument zijn om van 2014 tot 2020 energie-efficiëntie aan te moedigen en te bevorderen.

Edite Estrela (S&D), schriftelijk. – (PT) Ik heb voor het verslag over het Actieplan voor energie-efficiëntie gestemd, omdat er voorstellen in gedaan worden die belangrijk zijn voor het milieu en voor de economie, in het bijzonder het voorstel om tot Europese wetgeving te komen met bindende doelen voor het verminderen van het energieverbruik.

Diogo Feio (PPE), schriftelijk. – (PT) In 2008 heeft Europa zich ertoe verbonden om het energieverbruik tot 2020 te verminderen met 20 procent en ervoor te zorgen dat 20 procent van het energieverbruik uit hernieuwbare bronnen komt. Dit streefcijfer is van fundamenteel belang voor Europa om de doelstelling van het terugdringen van de CO₂-uitstoot te verwezenlijken en om de afhankelijkheid van fossiele brandstoffen te verminderen, maar dat is ook wat het moet blijven, namelijk een doelstelling waarnaar de verschillende lidstaten vrijwillig streven.

Daarom moeten er niet zozeer bindende beperkingen worden opgelegd, maar is het belangrijker dat de lidstaten instemmen met oplossingen die leiden tot energiebesparing en tot minder energieverspilling, zonder de ontwikkeling in gevaar te brengen en zonder

buitensporige kosten voor Europese industrieën en producenten, vooral in deze tijd van economische crisis.

José Manuel Fernandes (PPE), *schriftelijk*. – (PT) Dit verslag gaat over het EU-beleid op het gebied van energie-efficiëntie. Ik ben voor bindende doelstellingen op dit gebied. In het Groenboek van de Commissie (2005/0265 def.) over energie-efficiëntie wordt geschat dat er, direct en indirect, ongeveer een miljoen nieuwe banen gecreëerd kunnen worden. Volgens deze mededeling zal vooral het MKB profiteren van de maatregelen op het gebied van energie-efficiëntie, en hier wordt aan toegevoegd dat een gemiddeld gezin jaarlijks gemiddeld 1 000 euro zou kunnen besparen dankzij maatregelen op het gebied van energie-efficiëntie.

Verplichte maatregelen op het gebied van energie-efficiëntie zijn ook van groot belang om het energietekort terug te dringen dat resulteert uit de import van olie en gas uit de Golfstaten en Rusland.

We hebben al bindende doelstellingen om het aandeel van hernieuwbare energie in de Europese Unie met 20 procent te verhogen. Zonder bindende maatregelen kunnen we in de huidige situatie slechts de helft bereiken van wat mogelijk is. Het gaat hierbij ook om rechtszekerheid en het is een belangrijk aanknopingspunt voor gerichte nieuwe investeringen.

Ik ben van mening dat deze bindende doelstelling meer voor- dan nadelen heeft voor de EU en voor Portugal. Overigens: als de doelstellingen van EU 2020 bij intenties blijven, zal deze strategie nergens toe leiden.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (PT) De beloftes om de energie-efficiëntie te verhogen hebben zich opgestapeld, maar de Europese Unie loopt het risico dat ze de doelen die ze zich gesteld heeft niet haalt: 20 procent in 2020. De laatste gegevens wijzen op een gemiddelde van slechts 9 procent, ondanks de bijdrage die een verhoging van de energie-efficiëntie kan leveren aan het terugdringen van de uitstoot en het energieverbruik, en van de energieafhankelijkheid.

Het verslag bevat een breed scala aan elementen die het hele terrein van energie-efficiëntie beslaan, maar de wegen die worden voorgesteld zullen nauwelijks bijdragen aan de beoogde doelstellingen.

We zijn het niet eens met bepaalde elementen, zoals het verband dat gelegd wordt tussen energie-efficiëntie en de zogenaamde Europa 2020-strategie, die onder andere een interne energiemarkt inhoudt, het stimuleren van marktinstrumenten, de Europese regeling voor handel in broeikasgasemissierechten (dat een deel van de winst op het gebied van energie-efficiëntie teniet doet) en het feit dat over het hoofd gezien wordt dat alle landen een sterke publieke energiesector zouden moeten stimuleren.

Hoewel we het ermee eens zijn dat er communautaire fondsen nodig zijn om de doelstellingen te bereiken, hebben we enige twijfel over de praktische mogelijkheid om "tot 15 procent van het EFRO" of het ELFPO in te zetten voor energie-efficiëntie, aangezien het aan de lidstaten is om hun behoeften en prioriteiten voor de verdeling van deze fondsen vast te stellen.

Françoise Grossetête (PPE), *schriftelijk*. – (FR) Er is een groot aantal inspanningen denkbaar om de energie-efficiëntie te verbeteren in sleutelsectoren als het vervoer of de bouw waar een groot aantal mogelijkheden nog niet is benut.

Het is echter onrealistisch om een bindende doelstelling van tenminste 20 procent meer energie-efficiëntie tot 2020 vast te stellen, aangezien er geen evaluatiemethoden of gemeenschappelijke indicatoren zijn. Wij zouden ons veel eerder op concrete sectorale doelen moeten richten, zoals de verplichting om het energieverbruik in bestaande gebouwen met 38 procent te verlagen.

Het gebrek aan financiering vormt een belangrijk obstakel voor de renovatie van gebouwen in de woningsector en kantoren voor het mkb. In plaats van het gevecht aan te gaan met een reeks onrealistische doelstellingen, zou de Europese Commissie een lijst met innoverende oplossingen kunnen opstellen en de publiek-private samenwerking op dit gebied kunnen stimuleren, want deze creatieve ecologie is een bron van werkgelegenheid.

Juozas Imbrasas (EFD), *schriftelijk*. – (LT) Ik heb voor dit verslag gestemd omdat het erop gericht is de energie-efficiëntie tegen 2020 met tenminste 20 procent te verhogen en zo de overgang naar een duurzame en groene economie dichterbij te brengen. Er zijn enorme voordelen te behalen, niet alleen voor de economische groei, maar ook voor het scheppen van banen, zowel in stedelijke als in plattelandsgebieden. Bekend is ook dat gebouwen een enorm potentieel voor energie-efficiëntie vertegenwoordigen. De klemtoon moet liggen op de renovatie van bestaande gebouwen, aangezien er in de EU steeds minder nieuwe gebouwen worden opgetrokken en aangezien veel oude gebouwen het potentieel hebben om maximale efficiëntie te bereiken, mits zij naar behoren worden gerenoveerd. In de sector schone technologie moet de kloof tussen de VS en China enerzijds en de EU anderzijds worden gedicht. Beide landen zijn veel progressiever dan de EU wat de goedkeuring van wetgevingsmaatregelen ter bevordering van energie-efficiënte oplossingen betreft. Daarom moeten maatregelen en instrumenten om de financiering te verhogen door de EU en de lidstaten worden ondersteund. De invoering van nationale fondsen voor energie-efficiëntie die *Energy Performance Contracting* (EPC) ondersteunen, moet worden gestimuleerd via een financieel instrument op Europees niveau. *Energy Performance Contracting* (EPC), waarbij een klant een gegarandeerde energiebesparing koopt, zorgt voor een hefboomeffect, met een terugbetaling van de investering over een periode van 2-15 jaar. Met dit model worden banen geschapen bij KMO's, besparen consumenten op hun energierekening en worden de emissies verminderd.

Eija-Riitta Korhola (PPE), *schriftelijk*. – (FI) Toen ik, net als de meerderheid in mijn fractie, tegen het verplichte energiebesparingsdoel van 20 procent stemde, nam ik geen standpunt in over het belang van energiebesparing, maar over de manier waarop men die probeert te bevorderen. Het belang van meer energiebesparing staat buiten kijf, maar de pogingen om de problemen van de Europese Unie op het gebied van klimaat, energiezekerheid en energievoorziening op te lossen zijn naar mijn mening niet duurzaam of verstandig.

In het beruchte klimaat- en energiepakket "20-20-20" was het energiebesparingsdoel het enige niet-bindende doel, omdat men verwachtte dat dit vanzelf zou worden bereikt in samenhang met andere, verplichte doelen, zoals die voor emissiereducties en hernieuwbare energiebronnen. Het energiebesparingsdoel werd niet gerealiseerd op de manier die wij wilden. Nu moeten wij eerst bekijken of die andere doelen aanvankelijk wel juist waren gesteld in plaats van de Gemeenschap te belasten met weer een ander bindend doel, dat andere bindende doelen overlapt en waarvan wij niet weten hoe het wordt bereikt.

Als wij doelstellingen voor emissiereductie en hernieuwbare energiebronnen vaststellen, dan komen onze lidstaten en hun ondernemingen onder druk te staan en wordt de verleiding enorm groot om kortzichtige en niet-duurzame maatregelen te nemen. Als wij nóg een

verplichting daarbovenop leggen, dan komen wij in een situatie waarin de Europese Unie de poten onder haar eigen stoel wegzaagt en alleen een enorme overdracht van inkomsten veroorzaakt zonder dat het klimaat, het milieu of onze energiezekerheid daar baat bij hebben.

In een poging iets goed te doen, hebben wij het tegenovergestelde gedaan. De industrie wordt wereldwijd minder concurrerend, uit naam van hernieuwbare energie verbranden wij op niet-duurzame wijze hout en tegelijkertijd wordt het probleem zelf, de CO₂-uitstoot, steeds groter buiten onze grenzen.

Het wordt tijd verstandige en duurzame maatregelen te nemen in plaats van kortzichtige dwangmaatregelen zonder concrete resultaten.

Elisabeth Köstinger (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Een verbetering van de energie-efficiëntie in de hele EU is een centraal aspect van een duurzame Europese energiestrategie. Daardoor kan een verlaging van de CO₂-emissie worden gerealiseerd en wordt het tegelijkertijd mogelijk om de energiezekerheid zo spoedig mogelijk en tegen zo laag mogelijke kosten te verhogen. Ik ben ingenomen met het feit dat in het verslag de nadruk wordt gelegd op meer investeringen in energie-efficiëntie van gebouwen, in het creëren van nieuwe arbeidsplaatsen in de bouwsector en bij het MKB en dat huishoudens door deze maatregelen tot maar liefst 1 000 euro kunnen besparen. In het verslag wordt tevens gewezen op de noodzaak dat de energie-efficiëntie van het vervoerssysteem als geheel moet worden verbeterd door een modal shift van energie-intensieve vervoersmodi als vrachtwagens en auto's naar energiezuinige als het spoor. Ik verwelkom de punten in het verslag waarin er bij de Commissie en de lidstaten op wordt aangedrongen om energie-efficiëntie de aandacht te geven die zij verdient, en om de vele, op energiebesparing gerichte wetgevingsmaatregelen, die nu reeds op EU-niveau en nationaal niveau zijn ingevoerd, daadwerkelijk ten uitvoer te leggen.

Bogusław Liberadzki (S&D), *schriftelijk*. – (PL) Tijdens de stemming van vandaag heb ik me uitgesproken voor aanneming van het verslag van de heer Bendtsen over de herziening van het Actieplan voor energie-efficiëntie. Het staat buiten kijf dat een grotere energie-efficiëntie de voordeligste en snelste manier is om de uitstoot van CO₂ te verminderen. Het is een feit dat gebouwen in de EU goed zijn voor ongeveer 40 procent van het energieverbruik en voor ongeveer 36 procent van de uitstoot van broeikasgassen. Daarom ben ik van mening dat een van de belangrijkste maatregelen het vergroten van de energie-efficiëntie van gebouwen is. Dit betekent dat bestaande installaties moeten worden gerenoveerd en efficiëntere gemeenschappelijke infrastructuur in gebouwen en verwarmingssystemen moet worden geïnstalleerd. Ik heb voor de financiering van isolatie van gebouwen uit de structuurfondsen gestemd.

Marian-Jean Marinescu (PPE), *schriftelijk*. – (RO) Het verslag over energie-efficiëntie is van groot belang voor het aannemen van een EU-actieplan op dit gebied voor de komende jaren. Het zal grote gevolgen hebben voor de wijze waarop CO₂-emissies worden verminderd, evenals voor de economische groei en het scheppen van nieuwe banen in de ICT-, de bouw- en de dienstensector. Ik heb gestemd vóór een doeltreffender bescherming van kwetsbare consumenten. Deze consumenten moeten het meest profiteren van de verbeteringen op het gebied van energie-efficiëntie. Er is echter behoefte aan meer financiële middelen voor het realiseren van de nodige investeringen. Zodoende heb ik gestemd vóór het oprichten van een aantal fondsen voor energie-efficiëntie op nationaal, regionaal of lokaal niveau. Deze fondsen kunnen een zeer belangrijke rol spelen bij het ontwikkelen

van KMO's en bedrijven die diensten verlenen op het gebied van energie-efficiëntie. Ik heb gestemd tegen het instellen van een wettelijk verplichte doelstelling van 20 procent energiebesparing tot 2020, omdat dit dwingende karakter op EU-niveau negatieve effecten zou kunnen hebben op de interne markt. Ik ben van mening dat het overgangproces naar een duurzame en ecologische economie ook zonder excessieve wettelijke bepalingen door zal gaan.

Mario Mauro (PPE), *schriftelijk*. – (IT) In zijn verslag over de herziening van het actieplan voor energie-efficiëntie benadrukt collega Bendtsen terecht dat op nationaal beleidsniveau nog niet optimaal wordt geprofiteerd van de bestaande mogelijkheden op het gebied van energie-efficiëntie. Daarom is op dat vlak een versterking van de communautaire strategieën noodzakelijk. Ik heb voor gestemd.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (FR) Dit verslag stelt het beginsel van energie-efficiëntie aan de orde en pleit voor energie-etikettering. Dat is op zich prima, al hadden sommigen onder ons het debat misschien liever wat breder getrokken in de richting van energiesoberheid en milieuetikettering. In het verslag maakt men zich ook zorgen over energiearmoede. Dat is goed nieuws. En wat is het dan jammer dat er vervolgens naar instrumenten wordt gegrepen die volledig ten dienste staan van het groene kapitalisme, dat men de vrije mededinging gunstig gezind is, dat om de interventie van financiële tussenpersonen wordt gevraagd en de verdiensten van de koolstofmarkt breed worden uitgemeten. Zo wordt de vooruitgang die wordt beloofd, direct weer in de kiem gesmoord.

Nuno Melo (PPE), *schriftelijk*. – (PT) In een actieplan voor het beleid op het gebied van energie-efficiëntie moeten de volgende aspecten aan de orde komen: de ontwikkeling van een koolstofarm energiesysteem, de waarborging van energievoorzieningszekerheid, de waarborging van de concurrentiekracht van de Unie en de levering van betaalbare energie aan alle consumenten. Om dit te bereiken zijn grote financiële en menselijke inspanningen vereist.

Alexander Mirsky (S&D), *schriftelijk*. – (EN) Hier zijn tien belangrijke richtsnoeren voor energie-efficiëntie:

1. energie-efficiënte technologieën; 2. vervoerstechnologieën; 3. een efficiënt gebruik van energie; 4. zekerheid van de energietransportketen; 5. het verzamelen en opslaan van voor energieproductie gebruikte goederen; 6. de energie-exploitatie van landen – leveranciers; 7. de vorming en distributie van energiebronnen; 8. antimonopolieprogramma's voor energieverbruik en energievoorziening; 9. nanotechnologieën in de energievoorzieningssector en de ontwikkeling daarvan; 10. efficiënte energiewetgeving.

Helaas komen deze aspecten niet aan bod in het onderhavige verslag. Ik heb voor het verslag gestemd, in gedachten houdende dat pas net een begin is gemaakt met de hoofdtaak.

Andreas Mölzer (NI), *schriftelijk*. – (DE) Energie-efficiëntie is een gebied met grote mogelijkheden voor de toekomst, waar de EU reeds enige ervaring mee heeft. Bovendien zijn er in de EU-lidstaten toonaangevende technologiebedrijven gevestigd. Naast de duidelijke voordelen voor het milieu biedt deze sector eveneens mogelijkheden om de economische groei aan te zwengelen en arbeidsplaatsen te creëren. Het is in het verleden echter duidelijk geworden dat de EU dikwijls ambitieuze doelen stelt, maar vervolgens problemen heeft om ze te verwezenlijken of dat ze deze doelen zelfs voorbij schiet. Dat zou het geval kunnen zijn bij gebouwen, die uiteraard enorme mogelijkheden tot energiebesparingen bieden.

Het is beduidend eenvoudiger om maatregelen op dit gebied voor nieuwbouw in te voeren dan voor bestaande, oudere gebouwen. Met name gebouwen die onder monumentenzorg vallen, kunnen voor problemen zorgen. Niet in de laatste plaats moeten we voorkomen dat de situatie uit de hand loopt en dat maatregelen ter verbetering van de energie-efficiëntie zo duur worden dat de woonlasten haast onbetaalbaar worden. Ik heb derhalve tegen gestemd.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *schriftelijk*. – (PL) Het is onmogelijk om het niet eens te zijn met de stelling van de rapporteur dat "energie-efficiëntie de voordeligste en snelste manier is om de CO₂- en andere emissies te verminderen." Bovendien dragen maatregelen voor een betere energie-efficiëntie bij aan economische groei en het creëren van werkgelegenheid. Dit verschijnsel kan al worden waargenomen in de nieuwe lidstaten, waar de uitdagingen enorm zijn.

Ook moet worden opgemerkt dat steun van de Europese Unie voor de modernisering van de thermische toestand van gebouwen een van de meest zichtbare elementen van het cohesiebeleid is. Gemoderniseerde gebouwen zijn een van de beste visitekaartjes van de Europese Unie in de regio. Rekening houdend met dit aspect steun ik de oproep in het verslag om meer uit te geven aan het verbeteren van energie-efficiëntie.

Alfredo Pallone (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Ik heb gestemd vóór het actieplan voor energie-efficiëntie omdat ik het belangrijk vind dat de EU vorderingen maakt op de weg naar een groene en duurzame economie. Minder energieverbruik door systematische innovaties op het gebied van energie-infrastructuur en stedelijke ontwikkeling is de Europese doelstelling in het nieuwe actieplan dat de Commissie komende maand februari zal presenteren. Ik ben daarnaast van mening dat de doelstellingen niet verplicht mogen worden gesteld, want als men overhaast te werk gaat loopt men het risico om bedrijven en burgers economische schade toe te brengen. De maatregelen voor een actieplan moeten in overeenstemming zijn met de nationale actieplannen, opdat een gemeenschappelijke methodologie kan worden vastgesteld voor het meten van de doelstellingen voor energie-efficiëntie.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De rapporteur, die lid is van de PPE-fractie, doet in zijn verslag over de herziening van het Actieplan voor energie-efficiëntie een evenwichtig voorstel om de doelstelling van 20 procent energiebesparing te bereiken die door de Raad in 2007 is vastgesteld.

Een pragmatische wijze om een energie-efficiëntiebeleid te implementeren, zoals de rapporteur heeft voorgesteld, met individuele doelen en zonder juridisch bindende doelstellingen op te leggen, leek mij in de huidige economische en politieke situatie de meest geëigende manier om deze doelstelling te halen. In de Commissie industrie, onderzoek en energie (ITRE) is echter met een amendement, dat werd goedgekeurd met de stemmen van de socialisten, liberalen en groenen, gekozen voor de oplossing van de invoering van verplichte doelen van minimaal 20 procent energiebesparing.

Wat het verslag zelf betreft, waar ik vóór heb gestemd, wil ik de verschillende acties onderstrepen die op het niveau van de EU en in de lidstaten ondernomen zijn op het gebied van energie-efficiëntie: de toepassing van op dit gebied reeds bestaande wetgeving, energie-efficiënte stadsontwikkeling, de bouw van energie-efficiënte gebouwen en de financiering van deze en andere maatregelen door nationale fondsen op het gebied van energie-efficiëntie in het leven te roepen. Onderstreept moet worden dat dit verslag van

het Europees Parlement een belangrijke bijdrage vormt aan de herziening van het Actieplan voor energie-efficiëntie die momenteel binnen de Europese Commissie plaatsvindt.

Aldo Patriciello (PPE), *schriftelijk*. – (IT) Mede dankzij de in het oorspronkelijk ontwerp aangebrachte verbeteringen kan ik mij scharen achter de opvatting van de heer Bendtsen dat energie-efficiëntie economisch gezien de meest gepaste manier is om de CO₂-uitstoot en andere uitstoot terug te brengen en dat energie-efficiëntie een unieke mogelijkheid biedt om werkgelegenheid te behouden en te scheppen, en tegelijkertijd de afhankelijkheid van energie-import te verminderen. In het verslag wordt opgemerkt dat de voordelen van energie-efficiëntie in termen van energiebesparing volgens de Commissie kunnen oplopen tot meer dan 1 000 euro per gezin per jaar.

Rovana Plumb (S&D), *schriftelijk*. – (RO) Energie-efficiëntie is de voordeligste en snelste manier om de CO₂- en andere emissies te verminderen. De voordelen zijn enorm, zowel wat economische groei als wat het scheppen van banen betreft. De banen worden zowel geschapen in plattelands- als in stadsgebieden, vaak bij KMO's, en het zal gaan om lokale banen, die niet kunnen worden geëxternaliseerd. Zij zullen zich situeren in de IT, de bouw en de dienstensector. De Commissie komt begin 2011 met een herzien plan, dat de volgende elementen moet bevatten: - een verplichte communautaire doelstelling voor een groei van de energie-efficiëntie met ten minste 20 procent tot 2020; - maatregelen ter bestrijding van energiearmoede in al het energiebeleid; - herziening van de energiedienstenrichtlijn in 2011; - aanmoediging van investeringen in intelligente netwerken en naleving van het derde pakket voor de gemeenschappelijke markt voor energie, om tot 2020 in 80 procent van de huishoudens slimme meters te installeren; - jaarlijkse doelstellingen van de lidstaten voor het renoveren van gebouwen; - beleidsvoorstellen van de Commissie om een gebouwenbestand met een energieverlies van bijna nul te realiseren voor 2050; - het onderzoek door de Commissie van innoverende financiële instrumenten, zoals roulerende fondsen, om de doelstellingen in deze sector te bereiken.

Teresa Riera Madurell (S&D), *schriftelijk*. – (ES) Ik heb voor dit verslag gestemd omdat ik van mening ben dat de verplichte aard van de 20 procent-doelstelling voor energie-efficiëntie belangrijk is voor niet alleen de vermindering van de CO₂-uitstoot maar ook de maatschappij als dusdanig. Een belangrijk deel van de begroting van de Europese huishoudens wordt immers besteed aan energie. De invoering van maatregelen op het gebied van energie-efficiëntie die leiden tot minder energie-uitgaven en bijdragen tot een vermindering van de energiearmoede, is een socialistische doelstelling.

Frédérique Ries (ALDE), *schriftelijk*. – (FR) Terwijl we wachten op het moment dat de krankzinnige uitdaging van zonne-energie uit de ruimte werkelijkheid wordt en de hele wereld van deze nagenoeg onuitputtelijke elektrische manna gaat profiteren, kan de Europese Unie met haar energiebeleid niet anders dan van zoveel mogelijk voorzieningsbronnen gebruik te maken en voor energie-efficiëntie te kiezen. Het gaat om één van de belangrijkste prioriteiten in de Europese strategie voor het komende decennium, aldus het verslag van de heer Bendtsen, dat vanmiddag door een meerderheid van de Europese Parlementsleden werd aangenomen. Ik ben met name zeer verheugd over de vaststelling van de verplichte doelstelling van 20 procent energiebesparing tot 2020, waarmee de EU ongeveer 100 miljard euro kan besparen. Om dat resultaat te bereiken moeten er uiteraard veel meer acties worden ondernomen op heel verschillende terreinen, zoals de energiediensten, het transport (wanneer moet er een kader zijn voor de normalisatie van elektrische voertuigen?) en gebouwen. Deze laatste sector verdient speciale aandacht, aangezien het bekend is dat gebouwen verantwoordelijk zijn voor ongeveer 40 procent

van het energieverbruik en ongeveer 36 procent van de uitstoot van broeikasgassen in de Europese Unie. Er ligt bijvoorbeeld een enorm energiebesparingspotentieel in overheidsgebouwen, dat de overgang naar een duurzame, groene economie zou kunnen vergemakkelijken.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (EN) Dit verslag herinnert de Commissie en de Raad er op een krachtige en tijdige manier aan hoe belangrijk een bindende doelstelling op het gebied van energiebesparing is, zeker nu de cruciale energietop van 4 februari 2011 op til is en de Commissie haar actieplan voor energie-efficiëntie opstelt. Ambitieuze Europese maatregelen voor energiebesparing en -efficiëntie zijn essentieel als Europa wil reageren op de uitdagingen van energiezekerheid en klimaatverandering. Ze zijn ook in economisch opzicht verstandig, scheppen banen en leiden tot lagere energierekeningen voor consumenten. Tot nu toe hebben de lidstaten het laten afweten wat betreft hun belofte om het energieverbruik vóór 2020 met 20 procent te verlagen, doordat ze onvoldoende vooruitgang boeken. Wanneer de doelstelling bindend wordt gemaakt (zoals het geval is voor hernieuwbare energiebronnen), zal dat helpen verzekeren dat de regeringen van de EU-lidstaten dit potentieel ook daadwerkelijk waarmaken.

Het verslag vraagt ook om krachtigere maatregelen om het energieverbruik van gebouwen te beperken, in het bijzonder door renovaties in het huidige gebouwenbestand. Overwegende dat gebouwen goed zijn voor ongeveer 40 procent van het energieverbruik in de EU, is het van wezenlijk belang dat deze sector rechtstreeks wordt aangepakt. De Groenen hopen dat de Europese energietop ook aandacht zal schenken aan deze cruciale kwestie.

Czesław Adam Siekierski (PPE), *schriftelijk*. – (PL) Het Actieplan voor energie-efficiëntie is een rendabele manier om het concurrentievermogen van de economie te verhogen en de energievoorziening voor de Europese Unie zekerder te maken. Ook biedt het plan voor efficiënter energiegebruik een uitstekende gelegenheid voor de ontwikkeling van kleine en middelgrote ondernemingen. Het verslag van collega Bendtsen wijst terecht op manieren van doeltreffend en efficiënt energieverbruik, waarbij niet minder energie hoeft te worden gebruikt, want het verbruik in de lidstaten neemt nog steeds toe. Dankzij het gebruik van moderne energietechnologieën in de bouw en het vervoer kan binnen de hele Unie flink worden bespaard. Om dergelijke oplossingen haalbaar te maken is echter een voorlichtingscampagne voor burgers nodig en moeten de kosten van energie-efficiënte technologieën dalen. De hoge prijs van innovatieve installaties is vaak namelijk het grootste obstakel voor de toepassing ervan. De bindende doelstellingen voor 2020 zijn voor veel lidstaten moeilijk te halen.

We mogen namelijk niet vergeten dat het energiebeleid van elke lidstaat zich in een ander stadium bevindt. Het bindende doel om tegen 2020 op het totale verbruik 20 procent hernieuwbare energiebronnen te gebruiken kon weleens een te grote uitdaging blijken, met name voor de twaalf nieuwe lidstaten.

Bart Staes (Verts/ALE), *schriftelijk*. – Ik ben blij dat het Europees Parlement zich heeft uitgesproken voor een verplichte doelstelling van twintig procent energiebesparing in 2020. Voorspellingen geven aan dat Europa met het huidige beleid tot maar elf procent energiebesparing komt. Ondertussen verspillen huishoudens duizend euro per jaar aan energie en exporteren we jaarlijks maar liefst 350 miljard euro van onze Europese welvaart naar oliestaten. Beter geïsoleerde huizen, efficiënter transport van energie en zuinigere apparaten zorgen voor een lagere energierekening voor consumenten en bedrijven.

Vaak zijn er drempels tot het nemen van deze efficiënte maatregelen, bijvoorbeeld door de hoge investeringskosten van maatregelen of onduidelijkheid over de voordelen. Als de Europese ministers het voorstel ondersteunen, moeten overheden meer werk maken van het ondersteunen van energiebesparende maatregelen. Maatregelen die uiteindelijk geld opleveren, omdat de energierekening lager wordt.

Energiebesparing is de goedkoopste manier om ons klimaatdoel te halen en leidt tot 560 miljoen ton minder CO₂-uitstoot. Energiebesparing maakt het dus nóg makkelijker om ons klimaatdoel wat op te schroeven. Helaas lopen we nog hopeloos achter, volgens een recent rapport is verdrievoudiging van het Europees beleid nodig om tot twintig procent besparing van energie te komen. Daarom is het zo belangrijk dat dit doel bindend wordt opgelegd aan alle EU-lidstaten.

Konrad Szymański (ECR), *schriftelijk*. – (EN) De leden van de ECR-Fractie in het Parlement zijn van mening dat energie-efficiëntie een cruciale rol speelt in de verwezenlijking van de EU-doelstellingen op het gebied van hernieuwbare energiebronnen en emissievermindering. Zij kan ook een cruciale rol spelen in het waarborgen van onze energiezekerheid en het leveren van een bijdrage tot ons economisch concurrentievermogen. We steunen een groot deel van de inhoud van dit verslag, zoals de gerichtheid op slimme meters en intelligente netwerken, de financiering door de EIB en de particuliere sector, en ook het potentieel voor onderzoek en ontwikkeling ter verdere vergroting van de energie-efficiëntie. De leden van de ECR-Fractie steunen echter geen bindende doelstellingen op het gebied van energie-efficiëntie. We zijn van mening dat de EU en de lidstaten al worden aangespoord om energie-efficiëntiebeleid ten uitvoer te leggen door de doelstellingen op het gebied van hernieuwbare energiebronnen en emissievermindering, alsook door de doelstellingen op het gebied van energiebesparing uit hoofde van de energiedienstenrichtlijn. De leden van de ECR-Fractie hebben zich daarom onthouden bij de stemming over dit verslag.

Thomas Ulmer (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Ik heb tegen het verslag-Bendtsen gestemd, omdat de cijfers opnieuw veranderd zijn en de doelstellingen restrictief zijn. Het is weliswaar een niet-wetgevend verslag, maar de gevolgen van de richtlijn betreffende ecologisch ontwerp hebben aangetoond hoe omzichtig deze kwesties moeten worden aangepakt. Als gevolg van het verbod op gloeilampen moest ik, om te voorkomen dat mensen gezondheidsschade opliepen, een kamer evacueren toen een spaarlamp die kwik bevatte, stuk ging. Dat zijn precies de zaken die we tijdig moeten voorkomen.

Hermann Winkler (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Ik heb tegen dit verslag gestemd. In beginsel ben ik ingenomen met de benadering in het verslag over het Actieplan voor energie-efficiëntie. Mijns inziens is het echter verkeerd om verplichte energie-efficiëntiedoelstellingen "van bovenaf" op te leggen en om bindende doelstellingen voor de modernisering en renovatie van particuliere en openbare gebouwen (zoals scholen) vast te stellen. In een tijd van krappe budgetten in provincies, gemeenten en particuliere huishoudens, zouden dergelijke onrealistische vereisten te veel van hen verlangen. Zelfs de Europese Commissie, wier gebouwen eveneens onder de nieuwe efficiëntiecriteria vielen, moest onlangs toegeven dat ze niet kon voldoen aan de aanvullende eisen ten aanzien van de energetische renovatie van haar gebouwenbestand. De EU mag echter niet van anderen verlangen dat ze dingen doen, die ze zelf niet kan waarmaken.

Voor de vele middelgrote bedrijven en met name kleine aannemers in Saksen voeren deze maatregelen veel te ver. Ze vormen een te grote belasting voor ondernemingen en zullen ongetwijfeld tot banenverlies en kostenstijgingen voor de consumenten leiden. Mijns

inziens moeten we met name kritisch kijken naar de roep om de toepassing van energie-efficiëntiecriteria bij aanbestedingsprocedures. De juiste manier om energie te besparen bestaat uit het geven van voorlichting aan de burgers en het creëren van belastingssystemen die prikkels bieden.

Joachim Zeller (PPE), *schriftelijk*. – (DE) Ik ben tegen dit verslag. Het bevat weliswaar enkele voorstellen die de moeite van het overwegen waard zijn, maar ik heb geen hoge dunk van een soort symbolisch beleid dat aandringt op beperkende maatregelen die in de praktijk nauwelijks uitvoerbaar zijn. Met name de eisen aan lokale en regionale autoriteiten, evenals aan particuliere huiseigenaren om energetische renovaties uit te voeren, zijn gezien de financiële situatie van de betrokkenen volledig zinloos. Zelfs de Europese Commissie moest toegeven dat ze niet kon voldoen aan de vergaande eisen ten aanzien van energetische renovaties van haar gebouwenbestand. Bovendien hebben we nog geen bewijs gezien voor de bewering dat energetische renovaties tot directe kostenbesparingen leiden. Als gevolg van investeringen in de bouw en het onderhoud van de infrastructuur en in faciliteiten voor het produceren van energie door middel van hernieuwbare energiebronnen, stijgen de kosten voor de levering van energie sneller dan door energie-efficiëntie maatregelen kan worden gecompenseerd. De huidige Europese richtlijn inzake energie-efficiëntie uit 2002 is in de afzonderlijke lidstaten op zeer uiteenlopende wijze ten uitvoer gelegd, hetgeen betekent dat er in Europa geen sprake is van een gemeenschappelijke aanpak op dit gebied. Aandringen op een aanmerkelijk grotere benutting van de structuurmiddelen voor energie-efficiëntie maatregelen is gezien de lopende financiële debatten niet gepast. Ik ben een groot voorstander van een debat over energie-efficiëntie op basis van een brede consensus op alle politieke niveaus, waar alle relevante spelers bij betrokken worden, en voor het opzetten van stimuleringsystemen. Ik ben echter tegen verordeningen die "van bovenaf" worden opgelegd en waar anderen de rekening voor moeten betalen.

11. Rectificaties stemgedrag/voorgenomen stemgedrag: zie notulen

(De vergadering wordt om 14.45 uur onderbroken en om 15.05 uur hervat)

VOORZITTER: ROBERTA ANGELILLI

Ondervoorzitter

12. Goedkeuring van de notulen van de vorige vergadering: zie notulen

13. Economisch bestuur en artikel 9 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het debat over de mondelinge vraag (O-0200/2010) van Stephen Hughes, Pervenche Berès en Udo Bullmann, namens de S&D-Fractie, aan de Raad: Economisch bestuur en artikel 9 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (B7-0660/2010), en

de mondelinge vraag (O-0201/2010) van Stephen Hughes, Pervenche Berès en Udo Bullmann, namens de S&D-Fractie, aan de Commissie: Economisch bestuur en artikel 9 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (B7-0661/2010).

Pervenche Berès, *auteur*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, fungerend voorzitter van de Raad, commissaris, uw instellingen hebben allebei heel hard gewerkt op het gebied van

economisch bestuur, en vandaag debatteert het Europees Parlement over de zes Commissievoorstellen inzake economisch bestuur.

Wij vallen vandaag onder het stelsel van het Verdrag van Lissabon, waarvan artikel 9 bepaalt dat de Unie bij haar beleid en optreden rekening houdt met, ik citeer, "de eisen in verband met de bevordering van een hoog niveau van werkgelegenheid, de waarborging van een adequate sociale bescherming, de bestrijding van sociale uitsluiting alsmede een hoog niveau van onderwijs, opleiding en bescherming van de volksgezondheid". Dit artikel is bindend voor alle instellingen van de Unie en voor alle beleidslijnen.

Toch hebt u nog geen effectbeoordeling uitgevoerd van het pakket inzake economisch bestuur waarover u vandaag wilt beraadslagen. Nochtans hecht de Commissie wel veel belang aan deze effectbeoordelingen wanneer het bijvoorbeeld gaat om de invoering van wetgeving inzake ziekten door elektromagnetische straling.

Dat is een verheugend feit, maar we zouden graag zien dat dezelfde ijver aan de dag werd gelegd wanneer het gaat om economisch bestuur. Want wat zien we anders? We zien hoe commissaris Rehn ons vandaag komt uitleggen dat zijn strategie drie pijlers omvat: ten eerste groei, ten tweede economisch bestuur en ten derde toezicht op de financiële markten. Maar als de rechterhand niet weet wat de linkerhand doet, zal het optreden van de Europese Unie niet coherent zijn en zal de Europese wetgeving wat betreft artikel 9 niet worden nageleefd.

Daarom verzoeken wij u met aandrang om de sociale invloed van de maatregelen die u wilt nemen, te onderzoeken, met name op het gebied van werkgelegenheid, financiering van de pensioenen, sociale bescherming en financiering van openbare diensten.

Welke invloed zal de strijd tegen armoede hebben op uw doel van de 2020-strategie? We hebben immers vandaag vernomen dat er, op basis van cijfers die golden voor 2008, in de Europese Unie 116 miljoen mensen leven onder de dreiging van armoede of sociale uitsluiting.

Het is zo dat de Commissie gebruik lijkt te maken van een of ander geheim mandaat door u te vragen, naar aanleiding van de punten van bezorgdheid die sommige lidstaten in de Raad naar voren hebben gebracht om het stabiliteits- en groeipact te hervormen, om het meer bindend te maken, om te voorzien in preventieve en corrigerende sancties, en daarbij de vereiste investeringsstrategie te negeren rond de 2020-strategie, die u nota bene zelf hebt goedgekeurd.

We weten dat we op het gebied van het scheppen van werkgelegenheid de komende jaren moeilijker groei zullen kunnen realiseren dan de afgelopen jaren.

We zijn niet gekant tegen een terugkeer naar scenario's van overheidsfinanciering, maar wij zijn wel gekant tegen een groeistrategie die niet in financieringsmiddelen voorziet, met bezuinigingsplannen die onafzienbare sociale gevolgen kunnen hebben, mogelijk op het gebied van ongelijkheid, en die geen enkele vorm van ongelijkheid met betrekking tot de verdeling van de welvaart aanpakt.

Dit kan niet in overeenstemming zijn met de geest van het Verdrag van Lissabon, waarvoor wij zo hard hebben gevochten en die u, fungerend voorzitter van de Raad, commissaris, moet invoeren.

Olivier Chastel, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, geachte leden, het verheugt mij dat er publiek aanwezig is. Dat is een goede zaak.

Ik wil uiteraard het Parlement bedanken omdat het deze kwestie op de agenda van deze vergaderperiode heeft gezet. Dat stelt ons in staat het te hebben over een belangrijke kwestie waaraan de Raad in de laatste maanden hard heeft gewerkt.

Ik ben me uiteraard bewust van het belang dat dit Parlement hecht aan het economisch bestuur en het verband tussen economisch bestuur en sociale problemen in ruimere zin, zoals beschreven in artikel 9 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. De verplichting die is vastgelegd in artikel 9, moet worden nageleefd bij het bepalen en ten uitvoer leggen van het beleid en het optreden van de Unie en moet bijgevolg ook in acht worden genomen bij alle werkzaamheden inzake het toekomstige economisch bestuur.

Om te beginnen wil ik eraan herinneren dat er tijdens het Belgische voorzitterschap vaak gewezen is op het belang van de toepassing van artikel 9 en bijgevolg de overkoepelende bepaling. Ik wens daarom te herinneren aan de conclusies betreffende de sociale dimensie van de geïntegreerde Europa 2020-strategie, die de Raad op 6 december heeft goedgekeurd. In deze conclusies wordt de Europese Commissie verzocht het bestaande systeem voor de beoordeling van de sociale invloed te versterken en het gebruik ervan te stimuleren. De Raad verzoekt de Commissie om een verslag op te stellen over de manier waarop artikel 9 wordt geïmplementeerd in de werkzaamheden en het beleid van Europa door de open coördinatiemethode. De Commissie wordt eveneens verzocht te zoeken naar middelen om sociale mainstreaming in te voeren en bijgevolg ook artikel 9 in de context van haar vlaggenschipinitiatief "Europees platform tegen armoede", dat een van deze dagen moet worden gepubliceerd.

Met betrekking tot het nieuwe macro-economische toezichts- en coördinatiemechanisme ziet de Raad werkgelegenheid en sociale bescherming niet louter als elementen die kunnen worden beïnvloed door het nieuwe macro-economische toezichtskader, waarvan de invloed moet worden onderzocht, maar ook als factoren die zelf een stimulerend effect hebben op de macro-economische en fiscale groei op de korte en middellange termijn. Dit moet een belangrijke plaats krijgen om te voorkomen dat het macro-economische kader uit evenwicht geraakt en om het institutionele evenwicht, dat wordt nagestreefd met de Verdragen, te handhaven.

De bereidheid van de Raad om artikel 9 in de praktijk te bevorderen, blijkt ook duidelijk in het Europese semester, dat zich in een geïntegreerde aanpak buigt over het evenwicht tussen de Europa 2020-strategie en het stabiliteits- en groeipact. De beginselen die zijn vastgelegd in artikel 9 moeten derhalve worden toegepast op al deze documenten en wetgevende maatregelen, zodat ze een geïntegreerd geheel vormen.

Met dit in het achterhoofd heeft de Raad zijn werkzaamheden verricht in twee fasen. In de eerste fase bestond het werk van de Raad erin een Europese werkgelegenheidsstrategie te ontwikkelen, zoals bepaald in het Verdrag en het nieuwe kader van economisch bestuur. In zijn conclusies van 21 oktober heeft de Raad de plaats van de Europese werkgelegenheidsstrategie in het economische bestuur vastgelegd.

In de tweede fase, tijdens de Europese Raad van 6 december, heeft de Raad een nieuw instrument goedgekeurd voor het multilaterale toezicht op het werkgelegenheids- en sociale beleid, zijnde het Joint Assessment Framework, dat zal zorgen voor een beter

toezicht op het beleid inzake werkgelegenheid en sociale integratie van de lidstaten en bijgevolg zal verzekeren dat er op Europees niveau beter rekening wordt gehouden met deze dimensies.

Deze nieuwe instrumenten moeten worden ingezet in de preventieve fase van het macro-economische toezicht, zodat de nodige aandacht wordt besteed aan de situatie op de arbeidsmarkt en aan sociale problemen die een gevaar zouden kunnen betekenen voor de Economische en Monetaire Unie (EMU). Deze instrumenten zullen uiteraard ook een centrale rol spelen in het thematische toezicht op de Europa 2020-strategie.

De Raad herinnerde er ook aan dat hij wou bijdragen aan zowel het thematische toezicht, op basis van de vijf hoofddoelstellingen van de Europa 2020-strategie, als het macro-economische toezicht, aangezien er een nauw verband is tussen deze twee kaders. In aansluiting op het verzoek van het Belgische voorzitterschap heeft het Comité voor sociale bescherming een advies opgesteld betreffende de sociale dimensie van de Europa 2020-strategie, waarin het benadrukt dat er synergie moet zijn tussen de prioriteiten van de Europa 2020-strategie en dat de doelstellingen die worden bepaald door de Europese Raad, een ondeelbaar geheel moeten vormen.

Ik merk ook op dat de Raad in andere conclusies heeft verwezen naar artikel 9: met name de conclusies over de pensioenen en de conclusies over de sociale diensten van algemeen belang.

Mevrouw de Voorzitter, geachte leden, tijdens het debat van vanmiddag hebben we de gelegenheid om aangelegenheden van economisch bestuur en met name de sociale aspecten ervan te bespreken. Als fungerend voorzitter van de Raad zal ik uiteraard aandachtig luisteren naar uw toespraken, en ik verheug me op een vruchtbare gedachtewisseling die zal helpen bij alle daaropvolgende onderhandelingen.

Janusz Lewandowski, lid van de Commissie. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, artikel 9 van het Verdrag van Lissabon waarnaar u verwijst, geeft de specifieke kenmerken van het Europese sociaal-economische model. In onze Europa 2020-strategie ziet u dat deze ditzelfde Europese model expliciet versterkt door de krachten te bundelen om beter te presteren op gebieden als arbeidsparticipatie, levenslang leren, inzetbaarheid en mobiliteit op de arbeidsmarkt en sociale integratie.

In deze tijden van grote uitdagingen is dit echter onvoldoende, tijden waarin de crisissfeer in Europa een negatieve of zelfs dramatische weerslag heeft op de reële economie, de overheidsfinanciën, de arbeidsmarkt en de levenskwaliteit in Europa. Om de uitdagingen die deze crisis aan het licht brengt het hoofd te bieden, heeft de Commissie verschillende beleidsinitiatieven ontwikkeld. Ter versterking van de stabiliteit van ons financiële stelsel heeft de EU besloten tot een nieuwe architectuur voor financiële regulering. Hierover is in dit Parlement gesproken. Ten tweede heeft de Europese Commissie een uitgebreide versterking van de economische governance in de Europese Unie voorgesteld – het wetgevingspakket waar u het in uw vraag over had – om de uitdagingen op het gebied van overheidsfinanciën en macro-economische onevenwichtigheden te lijf te gaan.

Zoals u weet, omvat dit pakket voorstellen om buitensporig hoge staatsschulden serieuzer dan voorheen aan te pakken door voldoende vaart te maken met de verlaging van de schulden. Daarnaast omvat het minimumeisen voor nationale begrotingskaders om ervoor te zorgen dat deze in overeenstemming zijn met de verplichtingen uit hoofde van het Verdrag, alsmede een monitoringsysteem voor macro-economische onevenwichtigheden

zoals de grote overheidstekorten of zeepbellen op de huizenmarkt. Het legt de nadruk op preventie en voorzichtigheid om beter voorbereid te zijn in tijden van economische neergang. Om de geloofwaardigheid van het nieuwe kader te waarborgen, stelt de Commissie een hele reeks sancties voor die vroegtijdig ingrijpen mogelijk maken.

De filosofie achter de voorgestelde wetgeving is dat deze lidstaten moet helpen de nodige discipline te betrachten in hun beleid en de basis legt voor stabiele groei op de lange termijn, een essentiële voorwaarde voor de welvaart van de Europese burgers en een belangrijke bijdrage aan het voorkomen van toekomstige crises.

Gezien de huidige economische situatie is het echt belangrijk dat dit kader voor economische governance zo snel mogelijk in werking treedt. Wat betreft de effectbeoordeling zijn de overheidshervormingen voorbereid door de verstrekkende analyse in de EMU@10-studie in 2008. Daarnaast heeft de Commissie tijdens de voorbereiding en follow-up van haar mededelingen ten aanzien van de nieuwe governancestructuren van het zogenoemde EU-semester, die in mei en juni 2010 zijn goedgekeurd, naast het Europees Parlement en de Raad met een groot aantal belanghebbenden over haar voorstel gesproken en een pittig breed debat over deze onderwerpen aangemoedigd. En uiteraard zijn gebeurtenissen in het verleden en de lessen die daaruit zijn getrokken meegenomen in de voorstellen.

En wat zijn de belangrijkste lessen? De belangrijkste les is dat preventieve maatregelen veel meer nut hebben dan corrigerende sancties tegen een land dat al met problemen kampt. Daarom willen wij ons met name richten op positieve beïnvloeding van de nationale beleidsmix die verantwoordelijk is – en hier ligt de werkelijke verantwoordelijkheid – voor de wisselwerking tussen echt economisch herstel en groei, en matiging en consolidatie van de overheidsfinanciën.

Europa heeft beide nodig.

Elisabeth Morin-Chartier, *namens de PPE-Fractie.* – (FR) Mevrouw de Voorzitter, fungerend voorzitter van de Raad, commissaris, ik wil graag voortborduren op de vraag van mevrouw Berès; ik zou het willen hebben over het economische model waar wij naar streven als Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-Democraten): de sociale markteconomie. Wat houdt dat in? Dat wil zeggen dat wij echt alles op alles moeten zetten om uit de crisis te komen, om de armoede te bestrijden, maar vooral ook om de sociale integratie van een groot aantal Europese burgers tot stand te brengen die op dit moment aan de kant staan.

Deze sociale integratie, dat is waar wij nu over moeten praten – aan de ene kant om ervoor te zorgen dat deze burgers weer aan het werk kunnen, en werk is de oplossing om uit de crisis te komen, maar aan de andere kant, en dat is heel belangrijk, dat we de komende jaren in alle lidstaten kunnen beschikken over opleidingsprogramma's en acties voor initiële en permanente opleiding waarmee we onze Europese burgers kunnen voorbereiden op de banen van morgen, op de nieuwe kwalificaties die ze nodig hebben. Zo kunnen zij het niveau van hun kwalificaties verhogen tot wat we ervan verwachten in de 2020-strategie.

Als we kijken naar artikel 9, zien we dat er naast alles wat al gedaan is op het gebied van financiële stelsels nog meer moet gebeuren om ervoor te zorgen dat we opgeleide burgers hebben die volledig deel kunnen nemen aan de maatschappij omdat ze actief zijn in die maatschappij, en actief wil zeggen opgeleid, klaar voor de banen van morgen.

Ik verzoek de Commissie zich in haar beleid hierop te gaan richten, want anders zullen we geen Europa met een sterke sociale cohesie hebben.

Antolín Sánchez Presedo, *namens de S&D-Fractie*. – (ES) Mevrouw de Voorzitter, geachte vertegenwoordigers van de Raad en de Commissie, waarde collega's, de afgelopen vijftig jaar is de onderlinge afhankelijkheid van onze economieën en ook de onderlinge afhankelijkheid van het economisch beleid van de lidstaten toegenomen.

De ogen van de burgers zijn gericht op de Europese Unie. Zij weten dat het proces van Europese integratie verschillende aspecten van hun leven onder de verantwoordelijkheid van de communautaire instellingen heeft gebracht: een groot aantal besluiten wordt in de gemeenschappelijke sfeer genomen.

Veel traditionele instrumenten van de lidstaten zijn aan het Europese niveau overgedragen, het economische beleid van de lidstaten is van gemeenschappelijk Europees belang – dat wordt door iedereen erkend – en de Europese Unie bevindt zich daarom in het centrum van de crisis. Alle ogen zijn op de EU gericht.

We bevinden ons niet, zoals sommigen beweren, in een "post-crisisscenario". Op zijn hoogst bevinden we ons in een "post-recessiescenario". De verwachte groei voor dit jaar zal laag en ongelijk verdeeld zijn, en het probleem is dat deze groei volgens de prognoses volgend jaar nog steeds iets lager zou kunnen uitvallen. Op dit moment zijn in de Europese Unie 23 miljoen mensen werkloos. Dit is een crisis die een belangrijke sociale kloof heeft geslagen en die daarnaast de openbare financiën onder druk heeft gezet en zelfs de toekomst van de euro in gevaar heeft gebracht.

Versterking van het economisch bestuur van de Europese Unie is onontbeerlijk om een antwoord op de crisis te kunnen geven en de toekomst van het communautaire project veilig te stellen. Versterking van het economisch bestuur is nodig om onze gemeenschappelijke uitdagingen het hoofd te bieden, om weer groei te krijgen en banen te scheppen, om het economische model te veranderen en om de aanzet te geven tot algehele duurzame ontwikkeling, en daarbij moeten we tegelijkertijd de toekomst van het Europese sociale model veiligstellen.

Van de eerste economische crisis, de crisis van 1929, hebben we geleerd dat de overheid de taak heeft om ervoor te zorgen dat er weer groei en werkgelegenheid komt. Van de tweede economische crisis, tijdens de wederopbouw van Europa na de Tweede Wereldoorlog, hebben we geleerd dat de opbouw van het nieuwe Europa moet zijn gebaseerd op sociale rechtvaardigheid. Geen van beide lessen mag worden vergeten, en beide lessen moeten volledig worden vervlochten met de toekomst van een duurzaam Europa.

Artikel 9 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie bepaalt het volgende: "Bij de bepaling en de uitvoering van haar beleid en optreden houdt de Unie rekening met de eisen in verband met de bevordering van een hoog niveau van werkgelegenheid, de waarborging van een adequate sociale bescherming, de bestrijding van sociale uitsluiting alsmede een hoog niveau van onderwijs, opleiding en bescherming van de volksgezondheid."

We moeten dus niet alleen bezuinigen. Bezuinigingen kunnen leiden tot krimp. We hebben een beleid nodig dat ook voor groei zorgt, ofwel verantwoordelijk beleid. En het is ook niet zo dat we eerst moeten groeien en dan pas herverdelen: we hebben geleerd dat herverdelen bijdraagt aan de groei. Datzelfde geldt voor vooruitgang boeken en daarna pas tegemoetkomen aan de essentiële behoeften van de burgers: we hebben geleerd dat onderwijs, gezondheid, sociale zekerheid en openbare diensten voor samenlevingen van fundamenteel belang zijn om vooruitgang te kunnen boeken. Als die er niet zijn, zijn dat

kosten die een hypotheek leggen op de toekomst van onze samenleving, en in een zieke samenleving kan geen gezonde economie bestaan.

Om deze redenen hebben we de volgende vragen geformuleerd. Moet het toekomstige wetgevingskader voor het economisch bestuur in overeenstemming zijn met het Europese sociale model, met artikel 9 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie? Bestaat er een echte effectbeoordeling? Gaat voorzitter Barroso zijn belofte nakomen dat er rekening zal worden gehouden met de sociale effecten, en zal hij duidelijk verklaren dat Europa een nieuw sociaal pact nodig heeft, ook wat betreft de belastingnormen, ook wat betreft de arbeidsnormen, een model dat voor werkgelegenheid, rechtvaardigheid, een verantwoorde omgang met het milieu en algehele ontwikkeling zorgt? Elke andere hervorming zal onvoldoende zijn.

Marian Harkin, *namens de ALDE-Fractie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, toen ik lobbyde voor een "ja"-stem voor het Verdrag van Lissabon, gaf ik de Ierse burgers tien redenen waarom ze voor het Verdrag zouden moeten stemmen. Eén daarvan was de sociale clausule, artikel 9.

Ik heb de Commissie en de Raad bij verschillende gelegenheden in dit Parlement en elders gevraagd artikel 9 nu in hun voorstellen inzake economische governance en natuurlijk in hun antwoord op de huidige economische crisis op te nemen. Hieraan kunnen we zien of zij zich daadwerkelijk willen inzetten voor de sociale clausule. In Ierland zien we waaruit dit antwoord bestaat: het minimumloon is vorige week met een euro per uur verlaagd, en uitkeringen aan arbeidsongeschikten en blinden zijn gekort. Wat betekenen de zinsnedes "de bestrijding van sociale uitsluiting" of "de waarborging van een adequate sociale bescherming" uit artikel 9 voor die burgers?

Nu kunt u natuurlijk zeggen dat dit een interne Ierse aangelegenheid is, maar dat is het niet. De parameters voor bezuinigingen in Ierland zijn opgelegd door de EU, en onze regering zal u maandelijks een verslag sturen. Gaat u haar wijzen op artikel 9 wanneer de verlaging van het minimumloon wordt gemeld? Waarom is dit gebeurd? Dit is gebeurd omdat Ierse en Europese banken vlak voor de neus van het ECB roekeloos leningen hebben verstrekt en zijn aangegaan.

Volgens de kranten van vandaag moet Ierland voor zijn leningen 3% meer rente betalen dan Letland, Roemenië en Hongarije. Vertegenwoordigers van de Rekenkamer zeggen dat de EU nog niet eerder dermate hoge marges op leningen heeft gevraagd. Kunt u dit al dan niet bevestigen? Als het waar is, kunt u dit dan uitleggen, zodat ik aan de Ierse burgers kan uitleggen wat de sociale clausule voor hen inhoudt? Deze situatie is specifiek voor Ierland, maar als zij model moet staan voor andere lidstaten die in zwaar weer terechtkomen, dan is artikel 9 een dode letter.

Philippe Lamberts, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik zal het kort houden: als we kijken naar het beleid dat op het moment wordt gevoerd, dan komt dat grofweg neer op 80 procent snijden in de uitgaven en 20 procent nieuwe inkomsten, en dan ben ik nog royaal als ik het zo zeg.

Iedereen weet heel goed dat als we 80 procent snijden in de openbare uitgaven, degenen die het als eerste moeten ontgelden de meest kwetsbaren worden in onze samenleving. Ik wil u vertellen dat ik verontwaardigd ben over twee tegenstellingen: de eerste zie ik tussen economisch bestuur aan de ene kant en de EU 2020-strategie aan de andere kant.

Economisch bestuur heeft harde, directe maatregelen en bindende regelgeving nodig. EU 2020, natuurlijk, dat zijn mooie bedoelingen – met name de bestrijding van de armoede – maar het is *soft*, het is vrijblijvend, regeringen doen het als ze er zin in hebben, als ze er tijd voor hebben. Bindend is het allemaal niet. Dat is een tegenstelling die naar mijn mening onhoudbaar is en dus niet in de lijn van artikel 9 ligt.

De tweede tegenstelling is economisch bestuur aan de ene kant en de overheidsuitgaven aan de andere kant. De overheidsuitgaven moeten op korte termijn omlaag, anders wordt het een ramp. De schuld moet binnen maximaal twintig jaar afbetaald zijn, als het even kan nog sneller, maar zonder effectbeoordeling zullen we hiertoe niet geneigd zijn.

Wat betreft het genereren van nieuwe inkomsten – want een begroting bestaat nu eenmaal uit inkomsten en uitgaven –, zoals heffingen over financiële transacties, een energieheffing, een geconsolideerde basis voor de vennootschapsbelasting, wordt gezegd "Wacht, we moeten onderzoek doen, we moeten nadenken over de gevolgen, we moeten niet overdrijven, we gaan erover nadenken, we nemen de tijd, doen onderzoek...". En daarom snap ik totaal niet waarom we aan de ene kant met volle kracht van start gaan zonder over de gevolgen na te denken, terwijl we aan de andere kant rustig aan willen doen en alle tijd nemen om er eens goed over na te denken, terwijl de mensen daar de dupe van zijn.

Deze tegenstellingen maken voor iedereen duidelijk dat artikel 9 niet hetzelfde gewicht heeft als de artikelen die gaan over economische convergentie in de Verdragen van de Europese Unie en dat is, vind ik, een tegenstelling die we moeten aanpakken als we het vertrouwen van onze burgers willen herwinnen.

Proinsias De Rossa (S&D). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wil de Commissie vragen of zij het Parlement precies kan vertellen hoe zij uitvoering wil geven aan artikel 9. We horen steeds maar over macro-economische monitoring. Zij heeft het nooit over macro-sociale monitoring van de invulling die lidstaten geven aan het Europees sociaal beleid en de doelstellingen op dit gebied.

Kan de Commissie aangeven of zij dit slechts als een effectbeoordeling wil gebruiken, d.w.z. dat zij hoopt dat haar constatering geen sociaal effect hebben? Dat is onvoldoende, omdat artikel 9 de doelstellingen van de Europese Unie zoals vastgelegd in artikel 3 van het Verdrag moet bevorderen. Het volstaat niet als het alleen maar geen effect heeft – het moet een positief effect hebben. De Commissie is hiertoe verplicht en moet de Verdragen ten uitvoer leggen.

Ik wil het ook hebben over de sociale dienstverlening van algemeen belang, waarvoor ik rapporteur ben. Het lijkt geen enkele twijfel dat de huidige strategie van de Commissie ter bestrijding van de crisis de sociale dienstverlening van algemeen belang in de lidstaten de nek zal omdraaien. Dat blijkt wel uit het memorandum van overeenstemming dat de Commissie met de Ierse regering heeft gesloten. Op pagina 2 staat dat in 2011 iets meer dan 2 miljard euro zal worden bezuinigd op de lopende uitgaven, waaronder een reductie van de socialezekerheidsuitgaven, een inkrimping van het ambtenarenbestand, een progressieve verlaging van de huidige ambtenarenpensioenen, andere uitgavenreducties ter hoogte van ruim 1 miljard euro, en een verlaging van de kapitaaluitgaven van de overheid met bijna 2 miljard euro ten opzichte van de bestaande plannen voor 2011.

Het kan niet anders of dit leidt tot sterk uitgekleden diensten van algemeen belang, en in het bijzonder sociale diensten van algemeen belang. En waar is artikel 9? Waar was artikel 9

toen de Commissie over deze deal onderhandelde met een conservatieve Ierse regering die op het punt stond om te vallen?

Ook wil ik de Commissie vragen wanneer zij dit memorandum van overeenstemming dat zij met de Ierse regering heeft gesloten aan dit Parlement komt presenteren? Zij is hiertoe verplicht uit hoofde van het Verdrag van Lissabon. Wanneer krijgen wij het te zien? Wanneer krijgen we de gelegenheid er hier over te debatteren?

Een van de andere aspecten van deze overeenkomst die ik vanochtend noemde is dat de Commissie heeft aangedrongen op verlaging van het Ierse minimumloon met 2 000 euro per jaar. Let wel: het minimumloon. In het Verdrag van Lissabon staat dat we voldoende sociale zekerheid moeten bieden, dat we mensen aan het werk moeten houden, dat we armoedevallen moeten wegnemen, enz., enz., enz., en toch verlagen we het minimumloon met 2 000 euro per jaar. Wat bereiken we hiermee, behalve dat hierdoor meer mensen hun baan verliezen en in het sociale vangnet van een uitkering terechtkomen?

Dit zijn vragen waar de Commissie antwoord op moet geven. We willen geen mooie praatjes meer. Geen *plámás* meer. Geen Eurospeak. We willen duidelijke antwoorden over hoe de Commissie artikel 9 van het Verdrag gaat toepassen op het vlak van economische governance en met name op de afspraken die zij met lidstaten maakt over een strategie voor crisisoplossing.

Salvatore Iacolino (PPE). - (IT) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, commissaris, het is zonder twijfel volledig terecht en juist dat het Europees Parlement het economisch bestuur goed in de gaten houdt.

Artikel 9, waar in de vraag naar wordt verwezen, strookt volledig met de noodzaak om ten volle rekening te houden met alles wat de burgers aangaat.

Nog maar een paar uur geleden hebben we een belangrijk wetgevingsstuk aangenomen waarmee het voor burgers mogelijk wordt initiatieven in te dienen en waarmee de rechten van de burgers centraal worden gesteld.

Meer stabiliteit betekent meer controle, betekent dat er snel en effectief moet worden ingegrepen en dat de concurrentiekracht ten volle moet worden benut. Deze striktheid moet gepaard gaan met efficiëntie en inhoud. De sociale bescherming is nauw verbonden met de echte bereidheid om banen te creëren in moeilijke situaties zoals de onze.

Daarom moeten wij hier serieuze gesprekken over voeren met de hoofdrolspelers.

Kyriakos Mavronikolas (S&D). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, ik wil toch even zeggen dat het economisch bestuur en de doelstellingen die erdoor worden vastgelegd, in het bijzonder in het Verdrag van Lissabon, specifieke vragen oproepen. We kunnen ons afvragen of het toegepaste beleid sociaal rechtvaardig is, of ons economische beleid gericht is op groene groei en of dit wel volstaat om werkloosheid, in het bijzonder onder jongeren, te voorkomen.

Ik wil voorts ook verwijzen naar de Republiek Cyprus, die nu onder toezicht staat. De getroffen maatregelen doen alles behalve een uitweg bieden naar een degelijk sociaal beleid en een sociale status, en dan heb ik het in het bijzonder over de maatregelen die indruisen tegen de belangen van de jongere generaties die opgroeien op het eiland.

Nikolaos Salavrakos (EFD). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, het nieuwe verslag over de werkgelegenheid in Europa benadrukt het feit dat jongeren het meest getroffen worden

door de crisis en dat zij steeds meer problemen hebben, aangezien werkloosheid met name de leeftijdsgroep 15-24 jaar treft. Het volstaat niet om het probleem vast te stellen; we moeten het ook oplossen. De Europese Unie telt 3 miljoen werklozen. Commissaris, kunt u mij alstublieft vertellen wat we daaraan moeten doen? Ik vind het een goede zaak dat u een inspanning hebt geleverd om het probleem in kaart te brengen, maar dit probleem moet opgelost worden, en daarin kunt u een historische rol spelen. Wat voor Griekenland, het land waar ik vandaan kom, veronrustend is, is dat de werkloosheid onder jongeren onder de 24 nu al 27,5 procent bedraagt, een verbazingwekkend en bijzonder gevaarlijk cijfer; en wat ons het meest verontrust, is dat de werkloosheidscijfers niet dalen naarmate er meer jongeren een opleiding afronden. Zoals u weet, is het hebben van een baan niet enkel een bron van inkomsten, het vormt de basis van de menselijke waardigheid. We moeten onze jongeren hun waardigheid geven.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, de media hebben onlangs bekendgemaakt dat bestuursleden van de failliete Duitse bank HRE voor amper twee jaar werk aanspraak maken op een riant pensioen op basis van contracten die werden gesloten toen de bank al massale overheidssteun kreeg. Dat stijft de burgers van de Unie in hun overtuiging dat de banken het geld in de schoot geworpen krijgen terwijl aan de gewone burgers strikte bezuinigingsprogramma's worden opgelegd.

In artikel 9 van het Verdrag van Lissabon is er sprake van "een hoog niveau van werkgelegenheid, de waarborging van een adequate sociale bescherming". Voor die mensen in Europa die hard door de financiële en economische crisis zijn getroffen en die nu tot bezuinigingen worden gedwongen, klinkt dat als een aanfluiting. Als bijvoorbeeld in Hongarije de hervorming van het pensioenstelsel wordt ingetrokken en de burgers opnieuw moeten overstappen naar het openbare pensioenstelsel of 70 procent van hun pensioenrechten verliezen, blijkt welke ijsskoude wind door de EU waait. Tijdens het debat in dit plenum over de toekomst van de eurozone verklaarde de fungerende voorzitter van de Raad dat de gebeurtenissen in Dublin het belang van een economisch bestuur in de EU onderstreept hadden. Volgens mij is het tegendeel waar. Te veel centralistisch bestuur en te veel gelijkvormigheid.

Janusz Lewandowski, lid van de Commissie . – (EN) Mevrouw de Voorzitter, om het zogenoemde Europese sociaal-economische model te verdedigen, moeten we het Europese model aanpassen aan de realiteit, namelijk de mondiale uitdagingen en de crisis in Europa. Als we het model willen verdedigen, kunnen we het niet laten zoals het is.

Een belangrijke aanname, die al eerder is genoemd, luidt als volgt – dit is een basisconcept: consolidatie en terugwinnen van het vertrouwen van de markten vormen de basis voor stabiele, duurzame groei en werkgelegenheid. Dat is cruciaal voor de toekomstige welvaart van de Europese burgers.

Terugkomend op de vragen van mevrouw Harkin en de heer De Rossa – die van de heer De Rossa gaat over Ierland: wij stellen op dit vlak hetzelfde percentage vast als het IMF. We zijn niet verplicht ons memorandum met de Ierse regering openbaar te maken. Ik moet zeggen dat er niets asociale bestaat dan tekorten en schulden op te bouwen die ten laste zullen gaan van toekomstige generaties Europese burgers. Niets getuigt van minder verantwoordelijkheid dan bankpraktijken waarbij van het bankprobleem een staatsschuldprobleem wordt gemaakt. Dit zijn asociale, onverantwoordelijke acties, en we kunnen de Commissie daar niet de schuld van geven.

We erkennen dat de strikte bezuinigingen in een groot aantal landen op gespannen voet staan met de gevolgen die zij hebben voor sociale insluiting en de mate van armoede. We erkennen dat, en daarom hebben we effectbeoordelingen en discussies nodig. Zo'n discussie hebben we hier in het Parlement gevoerd.

Nogmaals, onze basisfilosofie is dat preventie belangrijk is. Preventie wil zeggen dat we de beleidsmix op nationaal niveau moeten beïnvloeden. De beleidsmix op nationaal niveau is vooral verantwoordelijk voor de wisselwerking tussen matiging en groei. Dit is de belangrijkste verantwoordelijkheid, maar we moeten deze beleidsmix op nationaal niveau zodanig beïnvloeden dat zoveel mogelijk wordt voorkomen dat de toekomst van Europa gebouwd wordt op schulden en tekorten, omdat dat nergens toe leidt.

Olivier Chastel, *fungerend voorzitter van de Raad*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, commissaris, dames en heren, zoals u zult hebben begrepen uit mijn eerste toespraak is de Raad zich goed bewust van de verplichtingen die artikel 9 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie met zich meebrengt wat betreft de noodzaak om rekening te houden met het totale aspect van de vereisten ten aanzien van het promoten van een hoog werkgelegenheidsniveau, het garanderen van passende sociale bescherming, het bestrijden van sociale uitsluiting, en het streven naar een hoog niveau voor onderwijs, opleiding en bescherming van de gezondheid van de mens. Deze verplichtingen worden en zullen worden nagekomen in alle werkzaamheden van de Raad.

Gezien het universele karakter van deze verplichting is zij ook van toepassing op het gebied van economisch bestuur. Zij gaat op voor de resultaten uit het verslag van de werkgroep onder leiding van voorzitter Van Rompuy, dat door de Europese Raad van oktober is goedgekeurd. Zij geldt ook voor de zes wetgevingsvoorstellen die voortvloeien uit het werk van de werkgroep en die op 29 september door de Commissie zijn voorgelegd.

De naleving van de verplichtingen in artikel 9 vereist echter geen formele procedures voor sociale-effectbeoordelingen. Zowel de Raad als het Parlement moeten rekening houden met deze vereisten, vooral ook omdat het de taak van onze instellingen is om het beleid en de werkzaamheden van de Unie te formuleren door wetgeving op dit gebied aan te nemen. Dat is wat de Raad dan ook gaat doen.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), *schriftelijk* – (EL) Het pakket maatregelen inzake economisch bestuur dat de Commissie heeft voorgesteld, voorziet in striktere discipline in het kader van het stabiliteits- en groeipact en in toezicht op de begroting, via het voorstel om sancties op te leggen aan "ongedisciplineerde" lidstaten. Het is met andere woorden een slechtere versie van het recept dat leidde tot een crisis en een recessie in de EU en dat de sociale problemen drastisch verscherpte. Het traject dat door de Commissie werd uitgestippeld, waarin institutionele veranderingen geëist worden, versterkt de sociale en regionale ongelijkheden. De bijzonder betreuenswaardige sociale gevolgen die mijn collega's in hun vragen al hebben aangekaart, worden daardoor een onomstotelijk feit. We zien die gevolgen zelfs nu al in de praktijk, en het zijn de werknemers die ervoor opdraaien, niet enkel in een aantal Zuid-Europese landen, maar ook in de rest van de EU. Het Europees Parlement moet optreden tegen dit beleid, dat niet alleen drastische bezuinigingsmaatregelen en een inperking van de rechten van werknemers inhoudt, maar ook de rol van het Europees Parlement en van de nationale parlementen ondermijnt. Het ondermijnt met andere

woorden de rol van de gekozen vertegenwoordigers van de Europese instellingen, die de strijd die de burgers leveren echter beter zouden moeten vertolken in hun eisen.

14. De mensenrechten in de wereld in 2009 en het EU-mensenrechtenbeleid (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het verslag (A7-0339/2010) van Laima Liucija Andrikienė, namens de Commissie buitenlandse zaken, over het jaarverslag over de mensenrechten in de wereld in 2009 en het mensenrechtenbeleid van de Europese Unie [2010/2202(INI)].

Laima Liucija Andrikienė, *rapporteur.* – (LT) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw de hoge vertegenwoordiger, ik ben heel blij dat u hier vandaag deelneemt aan dit zeer belangrijke debat, vooral omdat dit de eerste politieke debatten zijn waaraan u, barones Ashton, deelneemt sinds de oprichting van de Europese Dienst voor extern optreden (EDEO).

Het jaarverslag over de mensenrechten in de wereld, dat de Europese Raad heeft aangenomen, en het communautair beleid op dit gebied vormen de basis van dit debat en de resolutie van het Europees Parlement waarover wij morgen zullen stemmen. Wij kunnen barones Ashton niet verantwoordelijk houden voor de maatregelen die in het genoemde verslag worden besproken, namelijk de maatregelen uit 2008-2009, omdat zij toen nog geen hoge vertegenwoordiger voor Buitenlandse Zaken en Veiligheidsbeleid was. Wij begrijpen de grote verantwoordelijkheid die u hebt, zowel nu als in de toekomst, en ik wil u verzekeren dat wij in het Europees Parlement er alles aan zullen doen om ervoor te zorgen dat de doelen van de Europese Unie op het gebied van buitenlands beleid worden bereikt.

Barones Ashton, het Verdrag van Lissabon is nu een jaar van kracht en de Europese Dienst voor extern optreden werd amper twee weken geleden operationeel. In zijn verslag stuurt het Europees Parlement een duidelijke boodschap naar alle Europese instellingen. Het Europees Parlement heeft duidelijk zijn standpunt kenbaar gemaakt dat de prioriteit in de nieuwe Europese Dienst voor extern optreden moet liggen bij het bevorderen van democratie en de bescherming van de mensenrechten in de wereld en dat dit zowel in de structuur als in de financiering ervan tot uiting moet komen. Er zou een directoraat voor de mensenrechten en democratie kunnen komen, een directoraat voor internationaal recht of een structuur met een andere naam maar dezelfde inhoud. Wat wij moeten voorkomen is dat mensenrechtenkwesies worden gemarginaliseerd of worden afgevoerd van de hoofdagenda van de Europese Unie en de structuur van de EDEO.

Met hetzelfde doel voor ogen stelt het Europees Parlement voor om binnen de context van deze dienst speciale vertegenwoordigers voor de mensenrechten in te stellen die in specifieke landen of regio's gaan werken, vooral daar waar de Europese Unie geen diplomatieke vertegenwoordiging heeft. Deze speciale vertegenwoordigers zouden een duidelijk mandaat moeten krijgen om de mensenrechten te verdedigen in de landen waar zij werken.

Ik wil ook nog eens de noodzaak onderstrepen van een Raadswerkgroep Rechten van de Mens (COHOM) in Brussel, te meer omdat een absolute meerderheid van de EU-lidstaten dit idee steunt. In het verslag, waarover wij morgen in het Europees Parlement zullen stemmen, wordt communautair beleid behandeld en beoordeeld, namelijk het werk van de hele Europese Unie en haar instellingen met betrekking tot een groot aantal onderwerpen en kwesies, zoals afschaffing van de doodstraf, terrorismebestrijding, mensenrechten, kinderrechten, de bestrijding van geweld tegen vrouwen, de situatie van verdedigers van de mensenrechten in verscheidene landen in de wereld en de vrijheid van godsdienst of geloof. Wij bespreken en beoordelen het optreden van de Europese Unie in internationale

fora, zoals de Verenigde Naties, de VN-Raad voor de mensenrechten en de samenwerking van de Europese Unie met het Internationaal Strafhof.

Mijn collega's in het Europees Parlement hebben een actieve rol gespeeld bij de voorbereiding van het onderhavige verslag, dat in de Commissie buitenlandse zaken met een grote meerderheid werd aangenomen: vijftig stemmen "voor", geen stemmen "tegen" en twee onthoudingen. Het verslag bevat een bijlage met een lijst van specifieke mensenrechtenschendingen in verscheidene landen waar het Europees Parlement aandacht aan heeft besteed. Het gaat om concrete namen, landen, het lot van mensen en dodelijke slachtoffers. Ik wil daarom mijn toespraak eindigen met het noemen van enkele ernstige gevallen van mensenrechtenschendingen.

Aangezien u bij de ceremonie aanwezig was, weet u dat het Europees Parlement vandaag de Sacharov-prijs voor de vrijheid van meningsuiting zou uitreiken aan de Cubaanse dissident Guillermo Fariñas. Dat konden wij echter niet doen, omdat vertegenwoordigers van de Cubaanse regering weigerden de heer Fariñas toe te staan naar het Europees Parlement te komen. Wij vertrouwen erop dat u als hoge vertegenwoordiger hiermee rekening zult houden en een manier vindt om ons standpunt, onze teleurstelling en ons verzet in deze zaak over te brengen aan de Cubaanse regering.

Ik wil uw aandacht ook vestigen op een andere pijnlijke zaak die wij in ons verslag behandelen. Een rechtbank in Moskou zou vandaag uitspraak doen over een van beide betrokken personen, maar om onduidelijke redenen werd dit uitgesteld tot eind deze maand. Het betreft de rechtszaak tegen Michail Chodorkovski en Platon Lebedev, die naar mijn mening een weerspiegeling is van de erbarmelijke staat van het rechtssysteem en het ontbreken van de rechtsstaat in Rusland. Barones Ashton, ik wil u vragen deze zaak niet te vergeten en te proberen ervoor te zorgen dat gerechtigheid in Rusland de regel en niet de uitzondering wordt. Ik denk dat de huidige openstelling van Rusland en de doelstelling van president Medvedev om Rusland te moderniseren een zeer goede gelegenheid zijn om dit doel te verwezenlijken.

Catherine Ashton, *vicevoorzitter van de Commissie/hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, waarde leden, afgelopen vrijdag vierden we de Internationale dag van de mensenrechten. Het thema van dit jaar vestigde de aandacht op het werk van individuen en organisaties overal ter wereld in de strijd tegen schendingen van de mensenrechten, met name discriminatie.

Het afgelopen jaar heb ik met Nobelprijswinnaar Shirin Ebadi gesproken over Iran en heb ik een ontmoeting gehad met de prijswinnaar van de frontlinie dr. Soria Sabhrang, commissaris voor de mensenrechten van vrouwen in Afghanistan, en andere mensenrechtenverdedigers van over de hele wereld, en dat zal ik ook blijven doen.

Zoals ik al zei, verwacht ik dat mijn collega's in Brussel en de hoofden van onze EU-delegaties hetzelfde zullen doen.

Zes maanden geleden heb ik hier een eerste visie gegeven op hoe de Europese Unie haar mensenrechtenbeleid moet vormgeven. Vandaag wil ik uiteenzetten hoe het werk sindsdien gevorderd is en hoe ik het verdere verloop zie nu we de ondersteuning van de Europese Dienst voor extern optreden hebben.

Om te beginnen ben ik mevrouw Andriksen erg dankbaar voor haar verslag naar aanleiding van het EU-jaarverslag over de mensenrechten, waarin zij uiteenzet hoe het Europees Parlement denkt het mensenrechtenbeleid effectiever te maken. Ik deel dit streven. Het

onderhavige verslag maakt duidelijk welke maatregelen de EU moet nemen en voor welke uitdagingen zij zich geplaatst ziet: aanvallen op mensenrechtenverdedigers, seksueel geweld, gebruik van nieuwe technologieën die de vrije meningsuiting beteugelen, om er maar een paar te noemen. Hulde aan mevrouw Andrikiené voor het bijeenbrengen van ruim 400 amendementen in dit indrukwekkende, informatieve en buitengewoon nuttige verslag.

In het verslag komen nogal wat zaken aan bod; ik wil drie belangrijke ontwikkelingen van de laatste maanden naar voren halen. Om te beginnen heeft de EU hard gewerkt om de mensenrechtenkwesitie op multilateraal niveau onder de aandacht te brengen.

In een succesvolle vergadering van de Raad voor de mensenrechten van de Verenigde Naties kwam de Europese Unie met een gemeenschappelijk standpunt inzake resoluties waarover mogelijk verdeeldheid heerst inzake de Gazavloot en het verslag-Goldstone. Bij de Derde Commissie van de Algemene Vergadering heeft de EU ook haar belangrijkste doelen bereikt: resoluties inzake Burma, de Democratische Volksrepubliek Noord-Korea en de doodstraf werden allemaal met steeds grotere meerderheid aangenomen – net als de Canadese resolutie over Iran –, en ook de EU-resolutie over het bestrijden van religieuze onverdraagzaamheid kon op unanieme goedkeuring rekenen.

Ten tweede zijn we zoals in juni aangekondigd van start gegaan met de herziening van het mensenrechtenbeleid van de Unie. We hebben zoveel mogelijk partijen bij dit proces betrokken: parlementariërs uit de lidstaten, met name mevrouw Hautala, en de subcommissie mensenrechten, alsmede ngo's uit het maatschappelijk middenveld en academici. Ik zal de dienst en mijn team van hoogste ambtenaren de komende maanden vragen na te denken over de belangrijkste onderwerpen die bij dit overleg naar voren komen en hoe we deze het beste in de praktijk kunnen brengen. Ik reken op de aanhoudende steun van het Parlement voor deze zaak.

Ten derde zijn we begonnen met het stroomlijnen van de vele beleidslijnen die de afgelopen tien jaar zijn ontwikkeld als richtsnoeren voor het mensenrechtenbeleid van de Unie: toolkits, overige instrumenten, onze richtsnoeren voor het bevorderen en beschermen van mensenrechten. Er zijn goede redenen voor waarom het beleid zo organisch is gegroeid, maar volgens mij wordt het tijd dat we de balans opmaken en verder gaan; ik zie drie actielijnen voor het verdere werk aan de herziening.

Ten eerste moet Europa de mensenrechten op het wereldtoneel blijven verdedigen. We streven ernaar meer te doen op het niveau van de Verenigde Naties en proberen weerstand te bieden tegen pogingen de universele normen af te zwakken die de basis vormen voor ons handelen. We moeten op zoek naar innovatieve manieren om onze gedeelde waarden bij partners van buiten de Unie onder de aandacht te brengen, net als bij de stemming in de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over de doodstrafresolutie, waarbij we succes hebben geboekt. Daarnaast moeten we ervoor zorgen dat ons eigen blazoens zuiver blijft.

Ten tweede moeten we onze aanpak afstemmen op afzonderlijke situaties. Dit betekent dat we voor elk land lokale mensenrechtenstrategieën moeten ontwikkelen, onze prioriteiten moeten heroverwegen en zo efficiënt mogelijk gebruik moeten maken van onze verschillende instrumenten, bijvoorbeeld door ervaringen op het gebied van de bescherming van kinderen op internet of de beste manieren om kinderarbeid aan te pakken te delen.

Het derde en laatste punt: mensenrechten moeten zichtbaar centraal staan in het externe optreden van de Unie. Dit betekent dat we mensenrechten moeten meenemen in de

activiteiten van alle onderdelen van de Dienst voor extern optreden, alsmede in alle vlakken waarop de Unie buiten haar grenzen actief is: handel, ontwikkeling, GBVB, enzovoort, op alle niveaus. Dit zal zowel in de structuur op de hoofdzetel als in onze vertegenwoordigingen worden verankerd, opdat de mensenrechtensituatie kan worden gemonitord en de doelstellingen van het EU-mensenrechtenbeleid effectiever kunnen worden gerealiseerd.

Mensenrechten vormen de kern van de identiteit van de Unie en liggen ten grondslag aan ons optreden overal ter wereld. We hebben krachtige mechanismen ontwikkeld om deze waarden in verschillende contexten en bij verschillende partners te bevorderen; in de multilaterale context en via steun aan het maatschappelijk middenveld; financiering van specifieke projecten op het gebied van mensenrechten in ruim honderd landen. Bijna tien jaar na de allereerste EU-mededeling over mensenrechten, en met de oprichting van de nieuwe dienst, wil ik ervoor zorgen dat ons mensenrechtenbeleid effectief, innovatief en doelgericht is: de rode draad die door al ons externe optreden loopt en de gouden standaard van ons buitenlands beleid vormt.

Daarom ben ik vandaag bijzonder verheugd over de bijdrage in dit verslag. Tot slot wil ik Guillermo Fariñas feliciteren met de aan hem toegekende Sacharov-prijs voor de vrijheid van denken.

Inese Vaidere, *namens de PPE-Fractie*. – (LV) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw Ashton, allereerst wil ik mevrouw Andrikienė bedanken voor haar succesvolle verslag, dat vrijwel unaniem werd aangenomen in de Commissie buitenlandse zaken. Ik wil ook mevrouw Ashton bedanken voor haar weloverwogen toespraak. Het verslag over de mensenrechten in de wereld wijst op de ernstige situatie zelfs in die landen waarmee de Europese Unie al vele jaren een dialoog voert en overleg pleegt over mensenrechten. In het verslag wordt er bijvoorbeeld op gewezen dat Rusland tot op heden alleen heeft voldaan aan het eerste punt van de zespuntenovereenkomst met Georgië. Een half miljoen mensen kan nog steeds niet terugkeren naar hun huizen in Zuid-Ossetië en Abchazië. De Europese Unie moet serieus werk maken van dergelijke situaties, en daarom verzoek ik de hoge vertegenwoordiger speciale aandacht te schenken aan het oplossen van de zaken waar ik naar heb verwezen. Het is onaanvaardbaar dat de Europese Unie enorme hoeveelheden tijd en geld besteedt aan de mensenrechtendialoog en toch geen goede resultaten kan bereiken. Het is daarom duidelijk dat het communautair beleid inzake mensenrechten aanzienlijke verbetering behoeft. Ten eerste door een duidelijke mensenrechtenstrategie te voeren, die niet alleen taken vastlegt maar ook een structuur om resultaten regelmatig te evalueren en gebruikte tactieken te herzien. Ten tweede moet de evaluatie van de mensenrechtensituatie door de Europese Unie alleen zijn gebaseerd op concrete ervaringen en exacte criteria. Wij mogen onze mening niet veranderen onder druk van een derde land of vanwege economische belangen. Ten derde moeten wij op communautair niveau regelmatig overleg plegen met niet-gouvernementele organisaties. Het waarborgen van de mensenrechten en democratie moet de prioriteit van de Europese Dienst voor extern optreden en een duidelijk criterium in bilaterale overeenkomsten met derde landen zijn. Dank u wel.

Véronique De Keyser, *namens de S&D-Fractie*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, dit verslag is gigantisch, een enorme onderneming. Het behandelt namelijk bijna alles op het gebied van mensenrechten, maar dit voordeel heeft ook een keerzijde, namelijk dat het vol details staat, hier en daar langdradig is, wat echter zeker niet door de rapporteur komt, maar door de 423 amendementen waar zij zich doorheen heeft moeten worstelen. Het is om die reden een knap stuk werk waar we mevrouw Andrikienė mee moeten feliciteren.

Uit het verslag komt echter duidelijk naar voren dat mensenrechten binnen het Europees beleid een ingewikkeld onderwerp met vele facetten is. En daarom, als het Europees Parlement u, barones Ashton, vraagt om een speciale rapporteur voor mensenrechten, een directoraat-generaal voor mensenrechten, een speciale training voor het personeel van EU-delegaties in het buitenland, en onder deze personeelsleden, iemand die zeer specifiek belast is met het bewaken van de rechten van de mens in het betreffende land, als het Parlement om dergelijke zaken vraagt, dan is dat beslist niet om dit onderwerp te bureaucratiseren, maar omdat er een berg werk verzet moet worden.

Hoewel in dit verslag de ernstige problemen en overtredingen die in de wereld opschudding veroorzaken niet buiten beschouwing worden gelaten, is het ook geen aaneenschakeling van gruwelijke gebeurtenissen. Er wordt op een positieve manier terecht stilgestaan bij de inspanningen die zijn geleverd, terwijl er ook suggesties worden gedaan voor acties en discussiethema's om mee aan de slag te gaan.

Het komt erop neer dat het een uitstekende weergave is van het belang en de inhoud van het werk dat de Europese Unie heeft verzet. De Europese Unie heeft een pakket middelen ontwikkeld dat daadwerkelijk kan bijdragen aan het bevorderen van de democratie in de wereld. Zij dient alleen haar gesprekspartners nog te overtuigen van het feit dat het naleven van de mensenrechten geen remmend effect heeft op de groei en op de internationale handel, en dat het geen steen om de nek is in de buitenlandse betrekkingen, maar juist een meerwaarde vormt als het gaat om stabiliteit en welvaart.

Barones Ashton, u hebt de kwestie van de mensenrechten heel goed aangepakt en hebt van u doen spreken na afloop van dit eerste jaar na het Verdrag van Lissabon.

Leonidas Donskis, *namens de ALDE-Fractie*. – (LT) Mevrouw de Voorzitter, ik wil de rapporteur complimenteren en alle leden die amendementen hebben ingediend en aan debatten hebben deelgenomen bedanken voor hun belangstelling en inspanningen om dit verslag over mensenrechten en het EU-mensenrechtenbeleid op te stellen en te verbeteren.

Ik ben van mening dat de rapporteur en collega's van de Subcommissie mensenrechten en de Commissie buitenlandse zaken deze uitdaging met succes zijn aangegaan. Ook de ideeën en de steun die wij kregen van vertegenwoordigers van niet-gouvernementele organisaties hielpen om het verslag te verbeteren. Ik wil daarom alle leden verzoeken voor dit verslag te stemmen, dat na uitvoerige debatten, amendementen en discussies het standpunt van het Europees Parlement inzake mensenrechten nauwgezet weergeeft.

Wat de ingediende amendementen betreft, wil ik mijn collega's verzoeken niet te lang stil te staan bij zaken die al uitvoerig zijn besproken in de commissies. Het is waar dat er veel mensenrechtenproblemen zijn en dat veel landen kunnen worden genoemd en kunnen worden opgeroepen maatregelen te nemen. De kracht van dit verslag ligt echter in de beknoptheid ervan. Als wij het verslag eindeloos uitbreiden, zou het aan doeltreffendheid inboeten, en daarom lijken sommige amendementen mij onnodig.

Tegelijkertijd wil ik u wijzen op enkele belangrijke amendementen die niet in de vorige versie van het verslag voorkwamen. Een daarvan is het door mijn fractie ingediende amendement over sodium pentothal, waarin wordt verzocht te waarborgen dat de productie en verkoop van deze substantie, die kan worden gebruikt voor het uitvoeren van de doodstraf, alleen voor medische doeleinden is toegestaan. De aanneming van dit amendement zou een belangrijke stap zijn in de strijd tegen de doodstraf in de wereld. Ik wil u ook oproepen een ander amendement van onze fractie te steunen, namelijk het

amendement waarin de Europese Commissie wordt verzocht om de verplichtingen aan te gaan van het mensenrechtenverslag over 2007 om meer te doen tegen geweld.

Dit document is niet alleen een serie richtsnoeren voor de Europese Commissie, de Raad en de lidstaten, maar ook een zeer krachtige, duidelijke boodschap aan de buurlanden en partnerlanden van de Europese Unie en andere landen waar de mensenrechten onvoldoende worden geëerbiedigd en verdedigd. Ik hoop dat alle betreffende landen en instellingen de nodige aandacht aan dit verslag zullen besteden en zijn waardevolle aanbevelingen zullen opvolgen.

Heidi Hautala, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wil vandaag de hoge vertegenwoordiger in het Europees Parlement welkom heten. Bovendien wil ik mevrouw Andrikienė van harte feliciteren met haar werk. Het was uitstekend teamwork, en dat is ook de reden dat het bijna unaniem door de Commissie buitenlandse zaken is aangenomen.

Ik had het voorrecht om deze herfst deel te nemen aan het overleg tussen de lidstaten over de vraag hoe we het mensenrechtenbeleid van de EU effectiever en coherenter kunnen maken. Mijns inziens hebben we nu de historische kans om ons mensenrechtenbeleid te herzien, zoals u al zei, mevrouw Ashton. Dit proces moet zo breed en open mogelijk zijn. Ik raad u met klem aan te zijner tijd – niet te laat natuurlijk – een mededeling voor te leggen aan het Parlement en de Raad, zodat we op hoog niveau kunnen debatteren en actie kunnen ondernemen.

Vandaag is het erg belangrijk eraan te herinneren dat het Verdrag van Lissabon respect voor de mensenrechten centraal stelt in het externe beleid van de Unie. Hiervoor moet een adequate structuur aanwezig zijn. We weten dat u, de hoge vertegenwoordiger, zich op de hoofdzetel inzet voor mensenrechten en democratische structuren. Kunt u ons vertellen wat dat in de praktijk betekent? Kunt u uw toezegging aan het Parlement deze zomer herhalen? Ik raad u ook ten eerste aan het in Brussel te vestigen COHOM, de werkgroep mensenrechten van de Raad, in het leven te roepen. Als we meer coherentie nodig hebben – en dat hebben we – hebben we in elk geval deze permanente structuur nodig.

Tot slot wil ik u bedanken voor uw inspanningen om de lidstaten afgelopen vrijdag in Oslo bijeen te brengen voor de uitreiking van de Nobelprijs. Ik heb zo het vermoeden dat dat zonder uw tussenkomst niet gelukt was. Dit is een zeer goede basis voor ons werk op het gebied van mensenrechten, waardoor de Unie haar wensen op het wereldtoneel duidelijker, nadrukkelijker en effectiever voor het voetlicht kan brengen.

Konrad Szymański, *namens de ECR-Fractie*. – (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik sluit mij ook aan bij de dankbetuigingen aan de rapporteur. De samenwerking was uitstekend en heeft geresulteerd in een, naar mijn mening, bijzonder goed verslag. Ik vind wel dat een zaak benadrukt moet worden, namelijk dat christenen nog steeds de meest vervolgte religieuze groepering ter wereld zijn. In vrijwel de gehele wereld worden zij gediscrimineerd, aangevallen en vaak zelfs vermoord. Ondertussen doet de wereld er het zwijgen toe. Ook wij doen als Europese Unie nog steeds te weinig.

Ik ben mevrouw Ashton bijzonder dankbaar voor haar recente reacties in veel individuele gevallen, maar het blijft nodig om deze kwestie steeds weer aan de orde te stellen. Buurlanden van de Unie, zoals Egypte of Algerije, zullen moeten inzien dat de politieke dialoog niet verder gevoerd kan worden zonder de religieuze minderheden in die landen tot onderwerp van gesprek te maken. Landen als Soedan of Irak moeten zich er sterk van

bewust zijn dat wij niet akkoord gaan met verdere ontwikkeling van hulpprogramma's of vrijhandelsovereenkomsten zolang het fundamentele recht op vrijheid van religie niet wordt gerespecteerd.

In de afgelopen jaren is er veel ten goede veranderd op dit gebied, maar onze permanente betrokkenheid bij de verdediging van de vrijheid van religie in de wereld blijft noodzakelijk, omdat niemand anders dit voor ons doet. Dezer dagen konden we in het Europees Parlement bisschoppen ontmoeten, die uit Mosul en Bagdad in Irak hier naartoe zijn gereisd om hun ervaringen met ons te delen. Ik denk dat we hen naast het gevoel van solidariteit ook een veiligheidsgarantie moeten bieden voor de toekomst, zodat zij het gevoel hebben dat er iemand is waar zij een beroep op kunnen doen. Anders verliezen we onze geloofwaardigheid in de ogen van de wereld, omdat we niet in staat zijn voor onze vrienden te zorgen.

Marie-Christine Vergiat, *namens de GUE/NGL-Fractie.* – (FR) Mevrouw de Voorzitter, onze vergadering lijkt alleen maar over mensenrechten te gaan.

Vanmorgen hebben we het verslag-Gál aangenomen. We hebben ook een verslag goedgekeurd over mensenhandel, nog een verslag over het Europees beschermingsbevel, oftewel de rechten van slachtoffers. Ik zal daarbij ook de verwerping van de gecombineerde vergunning noemen, waardoor het Europees Parlement een voorstel verwierp dat veel te discriminerend was ten aanzien van buitenlanders.

Ik ga het niet meer hebben over de Sacharov-prijs. Daar heb ik mijn mening al over gegeven. Maar ik vind dat dit verslag in de lijn ligt van diezelfde tweesporensvisie, namelijk het smalle prisma waardoorheen sommige leden helaas de mensenrechten bezien.

Een paar voorbeelden: ik ben zowel voorstander van de vrijheid van geloofsovertuiging als van de vrijheid om te geloven of niet te geloven. Veel niet-gelovigen worden ook vervolgd in de wereld. Onze rapporteur heeft amendementen geweigerd om het concept van de vrijheid van gedachte, geloof en godsdienst te introduceren, hoewel dat wel bestaat in het internationaal recht. Waarom gaan er vijftien paragrafen over de vrijheid van geloofsovertuiging, voornamelijk gericht op christenen, en maar zes over de vrijheid van meningsuiting? Er wordt niets over vakbonden gezegd. Waarom deze dubbele standaard, waarbij altijd dezelfde landen worden genoemd: Irak, Iran, Rusland, Wit-Rusland en Cuba, terwijl het vrijwel nooit gaat over de situatie in vele Afrikaanse landen, met name niet in de Maghreb, waar de verdedigers van de mensenrechten en de democratie het verschrikkelijk zwaar te verduren hebben, vooral in Libië en Tunesië, waar de onverschilligheid bijna universeel is? Er wordt ook met geen woord over Colombia gerept.

Ik hoop dat dit debat ons in staat zal stellen om vooruitgang te boeken. Ik denk dat we door onze standpunten op elkaar af te stemmen en wat we zeggen en doen aan te passen tot een geheel universele opvatting van de mensenrechten kunnen komen. We hebben nog een hele weg te gaan, en ik heb heel goed naar u geluisterd, barones Ashton.

Fiorello Provera, *namens de EFD-Fractie.* – (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, allereerst dank ik de rapporteur, mevrouw Andriksen, voor het feit dat zij een aantal van mijn amendementen over de vrijheid van godsdienst heeft overgenomen en feliciteer ik haar met dit geslaagde verslag.

De vrijheid van godsdienst komt overal ter wereld steeds meer in het gedrang: jaar na jaar neemt het aantal inbreuken op de vrijheid van godsdienst, het geweld en het aantal moorden toe. Deze misdrijven worden gepleegd tegen gelovigen van alle religies en tegen christenen

in het bijzonder. Gek genoeg wordt de vrijheid van godsdienst een steeds gevoeliger onderwerp, terwijl het een van de meest natuurlijke en onmiskenbare vrijheden is.

Om al deze redenen herhaal ik het eerder geopperde voorstel voor een specifiek, accuraat jaarverslag van het Europees Parlement waarin de situatie van de vrijheid van godsdienst in de wereld wordt beoordeeld. Aan de hand van de informatie uit dit rapport zouden passende preventieve maatregelen kunnen worden genomen.

Nicole Sinclair (NI). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, generaties kinderen in de voormalige Sovjet-Unie hebben op school geleerd dat kameraad Stalin de interne verbrandingsmotor heeft uitgevonden. Het lijkt erop dat Europese kinderen nu op school leren dat de EU opkomt voor de mensenrechten - maar wat hebt u, op holle frasen na, nu echt gedaan?

De rapporteur legt de nadruk op de slappe EU-politiek ten aanzien van de Birmese junta, die eigenlijk gelijkstaat aan verzoeningspolitiek. De rapporteur zegt dat de EU zich uiteraard ernstig zorgen maakt over de schending van de mensenrechten buiten de EU – maar wat te denken van de gedwongen deportaties van Roma vanuit België in 1999 tijdens het premierschap van Guy Verhofstadt, die hier nu zit als lid van het Europees Parlement? Wat te denken van de deportaties van Roma vanuit Frankrijk dit jaar?

Maar wellicht kunnen we niets meer verwachten van de Europese Dienst voor extern optreden dan woorden. Amnesty International sprak vorige week in Brussel haar bezorgdheid uit over afwezigheid van een mensenrechtenafdeling binnen de EDEO. Woorden zijn prima, maar de mensen die in deze wereld worden onderdrukt en lijden, zouden wellicht meer gebaat zijn bij actie.

In de commissie beschuldigde ik het Belgische voorzitterschap er vorige week van een spookvoorzitter te zijn. Tot mijn verbazing was de voorzitter het met me eens en zei dat dat precies is wat ze beogen. Ik kan barones Ashton dus vragen om op 10 januari de volgende vergadering bij te wonen van de Subcommissie mensenrechten – en niet alleen in gedachten - waar zij deel kan nemen aan de gedachtewisselingen omtrent het netwerk van mensenrechten en democratie en ons precies kan uitleggen wat het woord "actie" voor haar betekent.

Filip Kaczmarek (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, ik bedank mevrouw Andrikiéné, rapporteur van het verslag over de mensenrechten in 2009. Dit werk was niet gemakkelijk, omdat de naleving van de mensenrechten helaas nog steeds onze aandacht en betrokkenheid vereist. In ons verslag doen we herhaaldelijk een oproep aan verschillende landen en instellingen om concrete maatregelen te nemen om de naleving van de mensenrechten te verbeteren. Het lijkt mij dat we vaker moeten controleren of die instellingen de verzoeken van het Europees Parlement daadwerkelijk uitvoeren. Anders zullen we over een jaar veel van de opmerkingen van vandaag moeten herhalen.

We hebben het gelijk aan onze kant wanneer we naleving van de grondrechten eisen, maar dat is nog niet voldoende. We moeten ook effectief zijn en in staat om de uitvoerende macht te bewegen tot daadwerkelijke implementatie van onze aanwijzingen. Ik steun het voorstel van de rapporteur om binnen de structuur van de Europese Dienst voor extern optreden een directoraat Mensenrechten en democratie op te richten en de functie van hoge vertegenwoordiger voor de mensenrechten in het leven te roepen. De bevordering van democratische waarden en de mensenrechten moet de belangrijkste doelstelling zijn van een coherent extern beleid van de Europese Unie. Dat is misschien wel de belangrijkste politieke boodschap van dit verslag. Wanneer het lukt om die doelstelling te bereiken,

worden de jaarverslagen over de mensenrechten in de wereld steeds dunner. Laten we hopen dat dit daadwerkelijk gebeurt.

Janusz Władysław Zemke (S&D). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, dank u wel dat u mij de gelegenheid geeft het woord te voeren. Vandaag analyseren wij materiaal dat duidelijk bestaat uit twee delen die twee verschillende gebieden betreffen. Het eerste betreft een poging om de naleving van de mensenrechten in 2009 te beoordelen, het tweede gaat over het beleid van de Europese Unie op dit gebied. We moeten dus antwoord geven op de vraag of er in het afgelopen jaar in de wereld vooruitgang is geboekt met betrekking tot de naleving van de mensenrechten. Helaas is dit antwoord niet positief. In 2009 is de naleving van de rechten van mens er zeker niet op vooruitgegaan. Ik denk hierbij aan het feit dat de doodstraf nog steeds wordt toegepast en dat in veel landen nog steeds gemarteld wordt. Ik denk aan het geweld tegen vrouwen en de honderden miljoenen kinderen in de wereld die nog steeds gedwongen werken als slaven.

De tweede kwestie betreft de Unie. Er bestaat geen onenigheid over de waarden of doelstellingen zelf. Het fundamentele punt van discussie en onze grootste zorg is de wens dat de maatregelen van de Unie op het gebied van de bescherming van de mensenrechten doeltreffender worden. Ik ben het eens met alle suggesties uit het verslag. Als al onze aanbevelingen worden uitgevoerd, zouden de maatregelen van de Unie op het gebied van de bescherming van de mensenrechten in de wereld aanzienlijk effectiever zijn.

Charles Goerens (ALDE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, het verslag van mevrouw Andrikienè is een formidabel naslagwerk voor iedereen die iets wil zeggen over mensenrechten. Het is goed om lessen op het gebied van mensenrechten te delen met onze partners in de rest van de wereld.

Hoewel sommige landen in de Middeleeuwen zijn blijven hangen wat betreft de naleving van de normen voor mensenrechten, zou Europa er goed aan doen om zich niet te arrogant op te stellen.

De kritiek van de Europese Unie op de autoriteiten van landen die de mensenrechten met de voeten blijven treden, zou nog geloofwaardiger zijn als onze 27 lidstaten er zonder uitzondering mee in zouden stemmen om alle uitspraken van het Hof voor de rechten van de mens in Straatsburg ten uitvoer te brengen.

Hoe staan we ervoor? Wordt het niet eens tijd om een plechtige verbintenis aan te gaan om ervoor te zorgen dat er geen enkele twijfel meer bestaat over onze bereidheid om de autoriteit van de organen die we zelf hebben opgericht te respecteren?

Barbara Lochbihler (Verts/ALE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw Ashton, de EU beschikt over een rijke schat aan instrumenten om in veel landen het mensenrechtenbeleid te verbeteren. De EU is een regionale macht die in multilaterale organen zou moeten aandringen op de tenuitvoerlegging van het mensenrechtenbeleid en zou moeten verzekeren dat er meer aandacht wordt besteed aan het boeken van vooruitgang op dit gebied. Wordt met de start van de Europese Dienst voor extern optreden nu van de gelegenheid gebruikgemaakt om erover na te denken of het mensenrechtenbeleid van de EU ook het gewenste effect sorteert? Ik hoop het en juich de door u, mevrouw Ashton, aangekondigde evaluatie van het bestaande mensenrechtenbeleid toe.

Het baart mij echter grote zorgen of met structuren die in de Dienst voor extern optreden voor de mensenrechten gepland zijn, ook zinvol kan worden gewerkt. Het gevaar is reëel dat er nog minder middelen beschikbaar zullen zijn dan tot dusver het geval was, en dat

we geen zichtbaar, hoorbaar en effectief Europees mensenrechtenbeleid zullen hebben. De mensenrechtenafdeling die wordt opgericht, dreigt al gauw een vijgenblad te worden als het mensenrechtenbeleid op het hoogste niveau op geen enkele manier vertegenwoordigd is. De mainstreaming van mensenrechten zal op zichzelf ook niet tot de vereiste resultaten leiden.

Mainstreaming in alle beleidsgebieden en op een centraal besluitvormingsniveau is slechts mogelijk als we over een substantieel team van deskundigen met banden met het hoogste niveau beschikken en als aan alle betrokken personen wordt opgedragen om de kwestie serieus te nemen. Als we ons alleen zouden concentreren op mainstreaming, zou dat volkomen onbegrijpelijk, onprofessioneel en een stap achteruit zijn. Die mensen die lijden onder de schending van hun meest fundamentele rechten, verwachten een ander en effectief mensenrechtenbeleid van de EU en niet de loutere toepassing van administratieve procedures op dit gebied.

Charles Tannock (ECR). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik feliciteer de rapporteur, Laima Andrikienė, met haar evenwichtige en verstandige aanpak van dit verslag.

Mijn fractie, de ECR, zet zich volledig in voor de wereldwijde bevordering van de fundamentele rechten van de mens. Wij erkennen echter ook dat mensenrechten vaak wel in evenwicht moeten zijn met realpolitiek. Waarom zou de EU anders een strategisch partnerschap ontwikkelen met China, wiens regering weinig respect heeft voor de vrijheden die wij essentieel vinden. De EU heeft evenzeer de morele plicht om ontwikkelingshulp en humanitaire steun te verschaffen aan ontwikkelingslanden, zelfs aan die met een bedroevende reputatie op het gebied van mensenrechten, zoals Pakistan waar vooral vrouwen en religieuze minderheden te lijden hebben van institutionele discriminatie.

Ik ben niettemin verheugd dat dit verslag de nadruk legt op landen waar ik me tijdens mijn carrière altijd met name om heb bekommerd – Vietnam, Cuba, Venezuela, Iran, Zimbabwe en Noord-Korea. Ook is er terecht aandacht besteed aan de kwestie van de impunititeit van schenders van de mensenrechten in Rusland. Het centrale thema in dit verslag is dat democratie, mensenrechten en economische vrijheid hand in hand gaan.

Ik heb echter twijfels als dit Parlement zich beroept op de internationale wetgeving bij de veroordeling van enkele weerzinwekkende praktijken als de wettelijke basis hiervoor verre van duidelijk is. Zo merk ik bijvoorbeeld op dat afranseling in Maleisië in een resolutie van het Parlement die morgen wordt besproken, duidelijk in strijd met de internationale wetgeving is verklaard terwijl zo'n verklaring juridisch aanvechtbaar is. Wij moeten ons aan de feiten houden om geloofwaardig te blijven als instelling.

Bastiaan Belder (EFD). - Onze inzet voor de naleving van de grondrechten kan niet zonder persoonlijke betrokkenheid en daartoe spoort het belangwekkende verslag van collega Andrikienė ook duidelijk aan. Voor mij is dat specifiek het onderdeel "geloofsvrijheid".

Drie actuele inbreuken op het grondrecht van de geloofsvrijheid wil ik noemen ter aansporing van de Raad en de Commissie, gebundeld in de persoon van u, hoge vertegenwoordigster, om deze en alle andere vervolgte burgers in het diplomatieke verkeer een stem en zo ook een gezicht te geven.

Drie urgente zaken zijn voor mij: 1. Dr. Fan Yafeng, prominent christelijk mensenrechtenadvocaat en voorganger van de huiskerk in Peking, die sinds 1 november 2010 onder huisarrest staat en al wekenlang gebukt gaat onder de chicanes en machinaties

van de Chinese veiligheidsdienst. Europees actiepunt: opheffing van het huisarrest van dr. Fan.

2. Aisha Bibi, Pakistaans christin, ter dood veroordeeld op grond van de blasfemiewetgeving in dit land op een hoogst dubieuze aanklacht. In een persoonlijk gesprek, in San Francisco pas geleden, wilde de Pakistaanse minister van buitenlandse zaken niet verder gaan dan nauwlettend politieonderzoek in geval van aanklachten op grond van de blasfemiewetgeving. Europees actiepunt: invrijheidstelling van Aisha Bibi en afschaffing van de blasfemiewetgeving in Pakistan.

3. Yusuf al-Qaradawi, huiskerkleider in Iran, ter dood veroordeeld op grond van "geloofsafval". Europees actiepunt: invrijheidstelling van deze predikant en beëindiging van de permanente staatsveiligheidsdienst van huiskerken in de islamitische republiek.

Collega's, Raad en Commissie, mevrouw de hoge vertegenwoordiger, aan huiswerk jammer genoeg geen gebrek!

Andreas Mølzer (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, als China oproept om de uitreiking van de Nobelprijs voor de vrede te boycotten en de regeringen in Irak en Afghanistan, die met militaire hulp van het westen aan de macht kwamen, gevolg geven aan die oproep, dan toont dat voor mij aan hoe moeilijk regeringen met islamitische stempel het hebben met de mensenrechten. In dit verband zijn de toenemende vervolging van christelijke minderheden in het Nabije Oosten en de gevallen van discriminatie van en intolerantie tegenover christenen ook in Europa bijzonder zorgelijk. We mogen ook in de EU niet langer de ogen sluiten voor toenemende problemen in moslimgemeenschappen in verband met gedwongen huwelijken, ermoorden, geweld tegen vrouwen en de oproep tot invoering van de sharia.

We moeten ons volgens mij resoluut kanten tegen het culturele relativisme dat onder het mom van respect voor vreemde culturen en tradities tolereert dat in delen van het islamitische cultuurgebied het recht van mensen op vrijheid, gelijkheid en medezeggenschap wordt beknot.

Vittorio Prodi (S&D). - (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, het verslag-Andriekené is een uitstekend verslag, en de Fractie van de Progressieve Alliantie van Socialisten en Democraten in het Europees Parlement heeft hard gewerkt om een uiterst waardevolle bijdrage te kunnen leveren. De mensenrechten vormen sinds de oprichting een van de fundamentele pijlers van de Europese Unie, en het Europees Parlement moet de eerbiediging ervan, die cruciaal is, dagelijks bevorderen.

Met het oog op een betere eerbiediging van de fundamentele mensenrechten, de globalisering en de veranderingen in de maatschappij hebben wij een nieuwe, andere visie nodig die de huidige kaders overstijgt. In het licht daarvan moet de gelijke toegang tot natuurlijke rijkdommen als fundamenteel mensenrecht worden gegarandeerd.

De klimaatverandering zal de komende jaren zorgen voor een enorme vluchtelingenstroom vanuit de armste gebieden van de wereld, en het is onze plicht om alvast rekening te gaan houden met de mogelijke migratiestromen, zodat we passend beleid kunnen ontwikkelen waarmee de waardigheid van deze mensen geëerbiedigd wordt.

In de huidige internationale wetgeving wordt de term "klimaatvluchteling" nog niet gebruikt. Natuurlijk blijven we de woestijnvorming bestrijden, net zoals we ons zullen blijven

aanpassen aan de klimaatverandering. Dit zijn de thema's die ik in het verslag heb proberen op te nemen, zodat daar serieus over kan worden gedebatteerd.

Marietje Schaake (ALDE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, we vieren vandaag een belangrijke dag met de uitreiking van de Sacharov-prijs, maar er is veel meer werk aan de winkel. Ik zou graag een paar elementen van dit uitgebreide en goed opgestelde verslag willen uitlichten.

We moeten ervoor zorgen dat rechtvaardigheid zegeviert over straffeloosheid, of dat nou gebeurt via het Internationaal Strafhof of anderszins. Het is niet alleen belangrijk dat de daders worden berecht, omdat dat vaak een langetermijnproces is, maar ondertussen is het een erkenning van het lijden en van onze geloofwaardigheid in de EU voor degenen die vrezen dat mensenrechtenschendingen onopgemerkt blijven of in feite getolereerd worden door liberale democratieën als we beginnen om individuele schenders van de mensenrechten verantwoordelijk te stellen.

In dit verslag vragen we om sancties tegen Russische functionarissen die verantwoordelijk zijn voor de dood van de heer Magnitsky en tegen Iraanse functionarissen die betrokken zijn bij de systematische censuur, verkrachting, strafcampagnes en executies van burgers die niets anders hebben gedaan dan te handelen overeenkomstig hun onvervreembare en universele mensenrechten.

Peter van Dalen (ECR). - Voorzitter, de afgelopen decennia hebben wij gezien dat op een aantal plaatsen in de wereld de situatie van de mensenrechten is verbeterd. Ik denk aan Zuid-Amerika en aan Oost-Europa, waar dit samenhangt met democratisering en welvaarts groei.

Helaas is in landen waar de islam dominant is geen vooruitgang te zien geweest, integendeel. In Egypte, Irak, Iran, Pakistan, Somalië en dergelijke landen komen steeds meer christenen en andere religieuze minderheden in de verdrinking.

Geen middel wordt door de extremisten in die landen onbenut gelaten. Beschuldiging van blasfemie, verbod op bekering tot het christendom, dagelijkse pesterijen, moord, het gebeurt allemaal. Vaak is het gericht tegen gemeenschappen die al veel langer in deze landen leven dan die moslims.

Voorzitter, vier van elke vijf personen die om hun geloof worden vervolgd zijn christenen en de situatie in de moslimlanden is het meest ernstig.

Ik roep de Europese Unie en haar lidstaten op meer te doen om deze geloofsvervolgung tegen te gaan, en ik vraag concreet aan u, mevrouw Ashton, wat gaat u daaraan doen in uw beleid?

Nikolaos Salavrakos (EFD). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, ik wil mevrouw Andrikiéné feliciteren met het geïntegreerde verslag dat zij heeft ingediend. Ik wil iedereen eraan herinneren dat de oude Grieken 2 500 jaar geleden zeiden: "De mens is de maat van alle dingen". Twee eeuwen later zeiden de Romeinen "de mens is een wolf voor zijn medemens". Ik wil erachter komen of het oude Griekse gezegde filosofische retoriek is en of we sindsdien vooruitgang gemaakt hebben. We hebben zeker vooruitgang gemaakt; we hebben alleen niet het gewenste resultaat bereikt op het vlak van het vrijwaren van de mensenrechten, en de economische en financiële crisis die in Europa en de rest van de wereld uitbrak, heeft jammer genoeg een enorm probleem gecreëerd en vooral de armste lagen van de maatschappij getroffen en hen het recht op fundamenteel zelfrespect ontnomen. Mevrouw

de Voorzitter, barones Ashton, we moeten verder gaan dan enkel woorden; we moeten actie ondernemen, we moeten de nodige maatregelen treffen om de sociale bescherming te bevorderen, om armoede te bestrijden en vooral om werkgelegenheid te creëren voor jongeren. Ik wil u er nogmaals aan herinneren: het hebben van een baan is niet enkel een bron van inkomsten; het is een bron van zelfrespect en waardigheid en draagt bij tot een vreedzaam klimaat in Europa.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, een beschaving wordt niet alleen gemeten op basis van haar technische vooruitgang en welvaart, maar in toenemende mate ook op basis van haar respect voor de menselijke waardigheid. Dat is een citaat uit een uitzending over het onderwerp "mensenrechten in de 21^e eeuw" en zou een waarschuwing voor ons moeten zijn. De geloofwaardigheid van de EU op dit gebied is niet vanzelfsprekend, en ook ons beleid is niet gevrijwaard van het meten met twee maten.

Met de Europese Dienst voor extern optreden hebben we nu de mogelijkheid om de daad bij het woord te voegen dat we ten laatste elke donderdagmiddag aannemen. De mensenrechten moeten tot uitdrukking komen in alle gebieden van het buitenlands beleid van de EU. Ook ik ben ingenomen met een grondige evaluatie van de effectiviteit van alle EU-instrumenten op dit gebied, want het probleem ligt duidelijk niet bij de politieke wil om sterke eisen te stellen, maar bij de uitvoering ervan.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) De Europese Unie is gegrondvest op waarden als vrijheid, democratie, gelijkheid, de rechtsstaat en naleving van de mensenrechten.

Indien de EU echter ook wereldwijd een vooraanstaande rol bij de verdediging van de mensenrechten wil spelen, betekent dit onvermijdelijk dat zij moet beschikken over een samenhangend buitenlands beleid waar alle lidstaten volledig achter staan. Met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon hebben we nu de unieke kans om een grote stap vooruit te maken op het gebied van de mensenrechten en democratie. Beide elementen dienen voortaan centraal te staan in de uiteenlopende onderdelen van het buitenlands beleid.

Het besluit om de mensenrechten integraal onderdeel te maken van de werking van de Europese Dienst voor extern optreden is dan ook ongetwijfeld van enorm belang. Ik ben er echter van overtuigd dat de cohesie onder meer met behulp van een speciale vertegenwoordiger voor mensenrechten kan worden vergroot en dat met name de activiteiten op het gebied van het buitenlands beleid van de Europese Unie op dit vlak beter zichtbaar kunnen worden gemaakt.

Tot slot zou ik graag de rapporteur, mevrouw Andrikiénè, willen complimenteren met haar uitstekende bijdrage aan het jaarverslag van de Europese Unie inzake de mensenrechten voor de periode 2008-2009, dat een uitvoerig overzicht geeft van de uiteenlopende activiteiten van de Europese Unie op het vlak van de mensenrechten en de democratie in de wereld.

Michael Cashman (S&D). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, dank aan de rapporteur voor haar uitstekende verslag. Barones Ashton, ik ben buitengewoon blij dat u nu in functie bent, omdat uw staat van dienst laat zien dat u absoluut niet schroomt om op te komen voor mensen die geen stem hebben en die beroofd zijn van hun rechten.

Mensenrechten kennen natuurlijk geen nationale grenzen. Ze zijn universeel. Tegelijkertijd is er wereldwijd sprake van een gebrek aan de universaliteit van dat respect. Wij hebben

overeenkomsten met bijvoorbeeld landen in Afrika, de Cariben en de Pacific waar lesbische, homoseksuele, biseksuele en transgender mensen worden gecriminaliseerd. Ze worden niet gerespecteerd, en zelfs in de Overeenkomst van Cotonou wordt de vraag gesteld of de rechten van deze mensen gerespecteerd dienen te worden.

We hebben een sterk mensenrechtendirectoraat nodig binnen de EDEO om te zorgen voor coherent beleid op dit gebied naast ontwikkeling, handel en buitenlandse zaken – zoals u zei in uw verklaring.

We hebben vrijhandelsverdragen terwijl er nooit echt is toegezien op naleving van artikel 2, de mensenrechtenbepaling. Het Parlement doet aanbevelingen, en ik ben bang dat de Raad terugdeinst. Onze ogen zijn dus op u gericht, zodat u vastberaden de leiding neemt bij de verdediging van de mensenrechten bij al die landen waar wij betrekkingen mee hebben.

Ik wil ook graag mijn felicitaties uitspreken over de goedkeuring door de Raad in 2009 van de LGBT-toolkit. Deze toolkit stelt de EDEO in staat om te werken aan de fundamentele rechten van lesbiennes, homo's, biseksuelen en transgenderisten. Ik wens u het beste, ik heb vertrouwen in u, en ook dit Huis heeft het volste vertrouwen in u.

Edward McMillan-Scott (ALDE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik voer het woord als de ondervoorzitter van het Europees Parlement voor democratie en mensenrechten, en ik bedank mevrouw Andrikiene voor haar uitmuntende verslag.

In haar toespraak sprak mevrouw Ashton over de nieuwe structuren binnen de EDEO – of liever gezegd, ze zei er niets over. Toen ik jaren geleden het Europees instrument voor democratie en mensenrechten in het leven riep, meende ik dat het nodig was om een structuur te hebben om te zorgen voor democratie en mensenrechten. Dat bestaat nog steeds. Overigens wilde de Commissie dit instrument afschaffen en mensenrechten en democratie mainstreamen in alle buitenlandprogramma's. Mevrouw Ashton zegt niets over mainstreaming in haar toespraak, maar ik ben bang dat ze wanneer ze het heeft over een zilverdraad die zo dun is dat hij bij de minste druk kan breken, dat ze dan spreekt over een soort filigraan buitenlands beleid. Ik denk dat er meer nodig is dan dat. Wij zouden – net als anderen her en der in dit Huis al hebben gezegd – graag een directoraat voor mensenrechten en democratie willen binnen de EDEO en indien mogelijk een speciale vertegenwoordiger.

Net als mevrouw Hautala was ik vorige week in Oslo, en ik wil het graag hebben over een enkel punt. Er waren ongeveer duizend mensen uit de hele Atlantische regio samengekomen: politici, diplomaten, ambtenaren en vertegenwoordigers van ngo's – ik zat net achter mevrouw Pelosi. Toen er een staande ovatie was, was die eensgezind – geen golfbeweging, geen losse flarden. Iedereen stond op omdat wij als westerse burgermaatschappij achter een aantal principes staan. Als de EU in de toekomst dus haar zachte macht toont, dan moet zij ook principes tonen. Wij hopen dat u dat voor elkaar krijgt, barones Ashton.

Tomasz Piotr Poręba (ECR). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, het verslag van mevrouw Andrikiene is inderdaad uitgebreid, maar ik ben ervan overtuigd dat niet alle kwesties die de naleving van de mensenrechten in de wereld in 2009 betreffen, uitputtend zijn behandeld. Er is slechts weinig tekst gewijd aan de toenemende vervolging van christenen, niet alleen in derde landen, maar ook steeds vaker in Europa. De Europese Unie heeft voldoende politieke en diplomatieke instrumenten om deze verschijnselen te bestrijden en categorisch en resoluut te veroordelen.

Een tweede kwestie waarin de Unie niet mag zwijgen, is de naleving van de mensenrechten in Rusland. Het lijkt mij dat de samenwerkingsovereenkomst met Rusland waar we nu over onderhandelen de perfecte gelegenheid biedt om de naleving van de mensenrechten in dat land stevig en feitelijk aan de orde te stellen. We mogen namelijk de mensen niet vergeten die in Rusland vervolgd worden, de politici, vertegenwoordigers van niet-gouvernementele organisaties en zakenlieden die uitsluitend en alleen vervolgd worden omdat ze de moed en de kracht hebben om de waarheid te eisen over het functioneren van hun land.

David Campbell Bannerman (EFD). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, terwijl we de flagrante schendingen van de mensenrechten in landen als Iran en China allemaal veroordelen, moeten we ook beginnen om deze los te zien van de compleet doorgeschoten EU-mensenrechtenindustrie. Het publiek wordt nu misleid door dit mensenrechtenfestival. Er is het EU-Handvest van de grondrechten in het Verdrag van Lissabon; er is daar een Europees Mensenrechtenhof dat ernaar streeft om Britse gevangenen stemrecht te geven – zelfs moordenaars en pedofielen! Er zijn buitensporige Europese werknemersrechten en Amerikaans aandoende rechten op het gebied van schadevergoedingen, en nationale wetgeving zoals de rampzalige Britse mensenrechtenwet waardoor buitenlandse terroristen en criminelen in Groot-Brittannië kunnen blijven omdat er nu meer belang wordt gehecht aan hun rechten dan aan die van de fatsoenlijke burgers die ze bedreigen.

De waarheid is dat de nobele mensenrechtenzaak te vaak heeft geleid tot verspilling, waarbij advocaten die al miljonair zijn nog rijker worden door de verdediging van de zogenaamde rechten van terroristen, criminelen en hebzuchtigen. Dit moet stoppen.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, het is een stap in de goede richting dat de EU nu actiever wordt met betrekking tot de mensenrechten en dat in onderhavige verslagen ook de vervolging en discriminatie van christelijke minderheden expliciet worden vermeld. In talrijke landen, waarvan sommige goede contacten met de EU onderhouden, worden christenen meedogenloos vervolgd. Voorbeelden daarvan zijn Egypte, Iran, Irak en natuurlijk ook Turkije, waar christenen vechten om te overleven, zowel economisch als fysiek. Om die landen te dwingen om toleranter te zijn en hun minderheden te beschermen, hebben we geen nieuwe post nodig, zoals de geplande speciale vertegenwoordiger voor de mensenrechten. Dat brengt alleen onnodige kosten met zich mee, en de efficiëntie ervan is niet gegarandeerd. We beschikken immers over voldoende pressiemiddelen. We moeten concrete maatregelen nemen. We moeten verzekeren dat er geen verdragen met de EU worden ondertekend en dat geen financiële steun wordt gegeven zonder een verbintenis om de mensenrechten in acht te nemen en minderheden, met name christenen, te beschermen.

Dames en heren, financiële argumenten zijn zeer afdoend, met name wanneer humanitaire argumenten geen zoden aan de dijk zetten. En vooral, ze worden in de hele wereld goed begrepen.

Kinga Gál (PPE). - (HU) Voorzitter, mevrouw de hoge vertegenwoordiger, staat u mij allereerst toe mijn collega Laima Andrikiienė te feliciteren met haar uitstekende werk. Het recordaantal ingediende amendementen heeft haar een enorme taak opgelegd, die door haar heel elegant en uitstekend is vervuld, en zo is er een buitengewoon goed verslag tot stand gekomen. Ik ben blij dat er in het verslag oog is voor de groepen die het meest kwetsbaar zijn en het meest bescherming nodig hebben, zoals kinderen, de oorspronkelijke bevolking en de nationale minderheden. Ik hoop van ganser harte dat de boodschappen

die we in het verslag hebben geformuleerd ten aanzien van de structuur van de Dienst voor extern optreden en een toekomstige hoge vertegenwoordiger voor de mensenrechten goed zullen worden ontvangen. We verwachten van hoge vertegenwoordiger Ashton dat er in de nieuwe structuur een speciale plaats wordt weggelegd voor de mensenrechten, en dat het werk van de Dienst voor extern optreden in zijn geheel doordrongen zal worden van mensenrechtenmainstreaming, naast het scheppen van de organisatorische voorwaarden.

De geest van het Verdrag van Lissabon heeft een nieuw moment gecreëerd dat ook op dit gebied om een consequenter optreden vraagt, en het niet respecteren van deze geest mag de geloofwaardigheid van de EU niet ondermijnen. Als rapporteur van het rapport over de grondrechtensituatie in de Unie ben ik bijzonder blij dat dit debat in één keer voor de plenaire vergadering van het Parlement komt, en dat het vandaag aangenomen rapport over de grondrechtensituatie in de Unie, c.q. het rapport over de situatie van de nu besproken mensenrechten de boodschap overbrengt dat het voor ons van even groot belang is om zowel binnen als buiten de Unie de fundamentele en mensenrechten te beschermen, deze consequent te doen gelden en te voorkomen dat er met twee maten wordt gemeten.

Marek Henryk Migalski (ECR). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, er zijn twee zaken die mij verheugen. Als eerste het feit dat mensenrechten integraal deel uit zijn gaan maken van de activiteiten van de Europese Dienst voor extern optreden. Dat is een bijzonder goede zaak. De instrumenten van de Europese Dienst voor extern optreden moeten inderdaad worden ingezet voor de bevordering van de mensenrechten en bescherming van de mensenrechtenverdedigers in de hele wereld. Als tweede constateer ik als lid van de delegatie in de parlementaire samenwerkingscommissie EU-Rusland met grote vreugde dat dit verslag fragmenten bevat die zijn gewijd aan de naleving van de mensenrechten in Rusland en dat verschillende mensenrechtenverdedigers worden genoemd. Deze steun uit Brussel en Straatsburg voor de mensen die strijden voor de mensenrechten in Rusland is buitengewoon belangrijk. Ik vind dat dit verslag steun verdient, al is het alleen maar omdat het deze mensen met zoveel respect behandelt. Ik denk dat we verder moeten gaan in deze richting, en ik doe een beroep op mevrouw Ashton om hetzelfde te doen.

Bogusław Sonik (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, het debat over het verslag over de mensenrechten in de wereld valt samen met een aantal trieste gebeurtenissen die bevestigen dat de mensenrechten doorlopend worden geschonden. De winnaars van de Nobelprijs – Liu Xiaobo – en de Sacharov-prijs – Guillermo Fariñas – konden hun prijs niet in ontvangst nemen omdat zij van hun regimes het land niet mochten verlaten. Het bezoek dat de Irakese bisschoppen gisteren aan het Europees Parlement hebben gebracht, bewijst dat het probleem van vervolging van religieuze groeperingen nog steeds enorm is. De vervolging van christenen in het Midden-Oosten, waaronder de recente terroristische aanslag op de kathedraal in Bagdad, laat zien dat er nieuwe methoden verschijnen om de grondrechten te schenden. De Unie moet hier passend en effectief op reageren.

Ik sluit mij aan bij de oproep van de Voorzitter van het Europees Parlement, de heer Jerzy Buzek, om de veiligheid van de christenen in Irak tot prioriteit te maken. Wij kunnen er niet mee instemmen dat christenen worden behandeld als tweederangs burgers. Hoe is het daarnaast mogelijk dat wij de toetredingsonderhandelingen met Turkije voortzetten, terwijl het enige christelijke seminarium in dat land gesloten blijft? Na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon biedt de EU-diplomatie kansen om de activiteiten van de Unie op het gebied van de mensenrechten te verbeteren. Deze activiteiten moeten zich concentreren op versterking van de internationale samenwerking en verhoging van het

veiligheidsniveau. De bevordering van democratische waarden en de mensenrechten moet de belangrijkste doelstelling zijn van een coherent extern beleid van de Europese Unie.

Iva Zanicchi (PPE). - *(IT)* Mevrouw de Voorzitter, barones Ashton, dames en heren, als vicevoorzitter van de Commissie ontwikkelingssamenwerking houd ik mij bezig met de problemen van vele landen en die van Afrikaanse landen in het bijzonder. In die landen worden de mensenrechten stelselmatig met voeten getreden en soms zelfs compleet vergeten.

Afgelopen zondag ben ik teruggekeerd van een officiële missie naar de Democratische Republiek Congo, waar ik naast de gebruikelijke officiële ontmoetingen ook ontmoetingen wilde hebben met vertegenwoordigers van de in Congo actieve ngo's en enkele plaatsen wilde bezoeken waar zij actief zijn. Ik moet zeggen dat zij uitstekend werk verrichten. Ik heb slachtoffers ontmoet die in een land leven waar verkrachting wordt gezien als een wapen van oorlogvoering, waar gewapende bendes zich herhaaldelijk schuldig maken aan massaverkrachtingen en andere systematische misdaden die gericht zijn tegen de burgerbevolking en met name tegen vrouwen, ouderen en kinderen.

Ik wilde het voorbeeld van Congo aanhalen, omdat ik er zelf net ben geweest. Ik wil echter oproepen tot een krachtige en herhaaldelijke veroordeling van wrede schendingen van de rechten van vrouwen in het algemeen. De internationale gemeenschap moet aanzienlijk meer middelen ter beschikking stellen voor inspanningen om vrouwen tegen verkrachting en tegen andere vormen van geweld te beschermen, zoals de genitale verminking van vrouwen, die een grove schending vormt van de mensenrechten en de lichamelijke integriteit van vrouwen.

Barbara Matera (PPE). - *(IT)* Mevrouw de Voorzitter, barones Ashton, dames en heren, de oprichting van de Europese Dienst voor extern optreden biedt een unieke kans om actie te ondernemen op het gebied van mensenrechten en democratie. De EDEO moet ervoor zorgen dat de eerbiediging en de bevordering van de mensenrechten centraal staan in de verschillende onderdelen van het buitenlands beleid van de Unie.

De delegaties en vertegenwoordigingen van de EU en de ambassades van de lidstaten zouden meer moeten samenwerken om de beleidsprioriteiten per land aan te passen, omdat de situatie van land tot land verschilt.

De doodstraf die in verschillende delen van de wereld nog wordt toegepast, is een van de meest onmenselijke vormen van rechtshandhaving.

Ik vrees dat er nog steeds executies plaatsvinden in Wit-Rusland, het enige land in Europa dat de doodstraf blijft toepassen.

Er moet een einde worden gemaakt aan inbreuken op de rechten van vrouwen, zoals genitale verminking. We moeten alle politieke middelen inzetten voor een resolutie van de Algemene Vergadering van de VN waarin wordt opgeroepen tot een wereldwijd moratorium op genitale verminking van vrouwen.

Tot slot dring ik er bij de Commissie en de Raad op aan meer te doen voor de verspreiding van het EU-jaarverslag over de mensenrechten.

Csaba Sógor (PPE). - *(HU)* Voorzitter, mevrouw de hoge vertegenwoordiger, ik wil benadrukken dat ofschoon de Europese Unie op veel gebieden de weergaloze integratie van haar lidstaten heeft verwezenlijkt, ze op het gebied van codificatie van de mensenrechten in belangrijke mate achterblijft bij andere internationale organisaties. Ik spreek mijn

volledige steun uit voor de conclusie waarmee de lidstaten worden opgeroepen om alle fundamentele mensenrechtenverdragen van de VN en de Raad van Europa en de daarbij aangehechte facultatieve protocollen te ondertekenen. Daarbij wil ik apart melding maken van het kaderverdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van nationale minderheden, en van het Europees Handvest voor regionale of minderheidstalen, waarbij een toekomstige aansluiting bij het mensenrechtenverdrag van de EU als voorbeeld kan dienen. Eveneens hecht ik belang aan een betere coördinatie van het werk van de internationale organen die jurisdictie hebben op het gebied van de mensenrechten, wat de enige garantie kan zijn voor het doen gelden van de geformuleerde rechten en plichten.

Maria Eleni Koppa (S&D). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, de Europese Unie verdedigt mensenrechten overal ter wereld, in overeenstemming met haar beginselen en waarden. Er is echter nog veel werk aan de winkel, en het Verdrag van Lissabon heeft onze doeltreffendheid in deze sector verhoogd. Hier in het Europees Parlement zijn wij er allemaal van overtuigd dat het werk van mensenrechtenactivisten moet worden voortgezet. De correcte toepassing van de bestaande instrumenten kan een kader scheppen om hen te beschermen. De ratificatie van alle internationale verdragen tegen foltering en andere vormen van onmenselijke behandeling moet een absolute prioriteit zijn. Het opnemen van de mensenrechtenclausule in alle handelsovereenkomsten met derde landen en het toezicht op de toepassing van die clausule zijn elementaire maatregelen die we kunnen gebruiken om druk uit te oefenen, en we moeten er dan ook op aandringen dat zij worden toegepast. Ik denk dat we in het bijzonder moeten verwijzen naar de essentiële bescherming van de rechten van vrouwen en meisjes, met inbegrip van de bescherming van hun seksuele en reproductieve gezondheid.

Antonia Parvanova (ALDE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, als onderdeel van ons debat van vandaag over de mensenrechten in het binnenlands en buitenlands beleid van de EU, wilde ik graag een speciaal punt maken van de situatie van vrouwen in conflictgebieden en met name in Congo, Gaza en Iran, waar dit vraagstuk niet langer over het hoofd mag worden gezien.

Vrouwen en kinderen hebben het meest te lijden onder de verwoestende gevolgen van conflictsituaties. We zouden niet mogen toestaan dat we de schending van mensenrechten die vrouwen treffen als een bijzaak beschouwen: de EU zou in haar buitenlands beleid en sociale beleid met name moeten opkomen voor de rechten van vrouwen. Overwegingen met betrekking tot de mensenrechten – en in het bijzonder de status van vrouwen – wordt in een groot aantal derde landen te snel opgeofferd aan de economische belangen van sommige EU-lidstaten. Er moeten adequate en concrete stappen worden genomen om de EU-principes binnen en buiten de Unie om te zetten in een echt instrument om de mensenrechten te bevorderen, met daarbij een duidelijke focus op de rechten van vrouwen; dat is nodig en dat eisen wij vandaag.

Rui Tavares (GUE/NGL). – (PT) Mevrouw Ashton, wat voelt u wanneer regeringen zoals de Franse of de Portugese demonstraties tegenhouden bij bezoeken van Chinese hoogwaardigheidsbekleders aan hun hoofdsteden, zodat deze niet gezien worden door de Chinese hoogwaardigheidsbekleders bij hun bezoek aan deze landen? Was het niet de bedoeling een hoge vertegenwoordiger te hebben om Europa met één stem over de mensenrechten in het buitenland te kunnen laten spreken, bijvoorbeeld in China? Bent u niet van mening dat er op deze manier met meer dan één stem gesproken wordt?

Gewoon uit nieuwsgierigheid: waarom zit u altijd naast de Raad? Wat is de filosofie of constitutionele theorie achter deze keuze? Een derde vraag: ik zou graag willen dat onze Europese diplomaten mensenrechten als dagelijkse prioriteit beschouwen, niet als tweede, derde of vierde prioriteit, maar als eerste. Wat doet u om ervoor te zorgen dat sommige van onze diplomaten het denken over mensenrechten als een fulltime baan beschouwen, waar ze iedere dag aandacht aan besteden? Zou het niet goed zijn, zoals hier al meerdere collega's hebben voorgesteld, een directoraat te hebben dat zich hier permanent mee bezighoudt?

Andrew Henry William Brons (NI). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, toen wij de opnames van de heer Fariñas uit Cuba vanochtend hoorden, was ik onder de indruk van het feit dat hij zichzelf en zijn collega's aanmerkte als "niet-gewelddadige" oppositie tegen het Cubaanse regime. Ik denk dat het bijzonder belangrijk is om de rechten te respecteren van mensen die geen geweld gebruiken en geen geweld in anderen aanmoedigen.

Voor we roomser dan de paus worden, moeten we echter onder ogen zien dat in sommige EU-landen mensen als bijvoorbeeld Geert Wilders in Nederland worden vervolgd omdat ze afwijkende politieke meningen hebben over theoretische onderwerpen zonder dat ze daarbij enige aanzet geven tot geweld. Daarnaast is er een politieke partij zonder enige gewelddadige connecties verboden in België. Een poging om een partij in Duitsland te verbieden liep spaak in het constitutionele hof, enkel omdat werd onthuld dat het bewijsmateriaal was gefabriceerd door staatsagenten. In het VK heeft een staatsorgaan een burgerlijke zaak proberen aan te spannen tegen onze eigen partij met het uitdrukkelijke doel om ons op te heffen.

Salvatore Iacolino (PPE). - (IT) Mevrouw de Voorzitter, barones Ashton, dames en heren, het mensenrechtenbeleid en het beleid van de Europese Unie staan op een tweesprong. We moeten het verslag-Andriksen zeker aanmoedigen en steunen, omdat erin wordt opgesomd welke concrete maatregelen we nog moeten treffen. De Europese Dienst voor extern optreden kan zijn taken op een doeltreffende manier vervullen en kan daarbij rekenen op de lidstaten, die gevoelig zijn voor het onderwerp, maar we hebben daarnaast samenhangend en krachtig beleid nodig waarmee we, waar nodig, onze tanden kunnen laten zien.

De mensenrechten van jongeren, vrouwen, ouderen, gehandicapten, mensen met een religieuze of politieke overtuiging of met een andere seksuele geaardheid moeten worden beschermd, evenals de vrijheid van meningsuiting. Vandaag heeft het Parlement enkele belangrijke maatregelen getroffen, en daarom zijn wij van mening dat programma's die echt gericht zijn op de bescherming van de mensenrechten alleen op een doeltreffende wijze kunnen worden ontwikkeld aan de hand van een krachtige, concrete dialoog met derde landen.

Kyriakos Mavronikolas (S&D). - (EL) Mevrouw de Voorzitter, barones Ashton, het is een waar genoegen de hoge vertegenwoordiger voor Buitenlandse Zaken van de Europese Unie duidelijk te horen verklaren dat we voor de toepassing van de fundamentele vrijheden en de mensenrechten zijn en dat wij, als Europese Unie, er alles aan moeten doen om de toepassing van de beginselen en vrijheden die door de hele wereld gedeeld worden, te garanderen, zodat wij die positieve rol kunnen vervullen.

U kent ons standpunt: wij willen graag een speciale dienst voor de vrijheden van de mens en voor toezicht en vertegenwoordigers in het bijzonder. Ik wil echter wel zeggen, barones Ashton, dat we zowel naar binnen als naar buiten moeten kijken. Ik ben zelf afkomstig uit

Cyprus, en ik wil erop wijzen dat tweehonderd Grieks-Cypriotische vluchtelingen hun fundamentele mensenrechten (toegang tot hun huis) werden ontzegd en dat de Turks-Cypriotische gemeenschap onderdrukt wordt door de Turkse bezetters. Richt uw dienst op. Een goede raad en een verzoek: stuur uw eerste vertegenwoordiger naar de Republiek Cyprus.

Olle Schmidt (ALDE). – (SV) Mevrouw de Voorzitter, een van de kandidaten voor de Sacharov-prijs, Dawit Isaak, zit nog altijd zonder enige vorm van proces gevangen in Eritrea. Hij zit nu al 3 370 dagen vast. De toetreding tot het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens biedt de EU meer mogelijkheden om ook buiten de grenzen van de EU op een serieuze manier haar engagement met betrekking tot de rechten van de mens te tonen en deze te verdedigen.

Ik verzoek u, mevrouw Ashton, om die mogelijkheid te gebruiken om de druk op Eritrea op te voeren om de Europese gewetensgevangene, Dawit Isaak, vrij te laten. We moeten nu tonen dat het ons menens is, en we moeten een duidelijke boodschap hebben voor de president van Eritrea. Het moet een absolute vereiste zijn dat alle onderhandelingen die met Eritrea worden gevoerd, ertoe leiden dat Dawit Isaak wordt vrijgelaten. Ik heb vertrouwen in u. Zoals de heer Cashman zei:

(EN) Ik geloof en heb vertrouwen in u, mevrouw Ashton.

Andrzej Grzyb (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, allereerst wil ik mevrouw Andrikiènè bedanken voor haar verslag. Tegelijkertijd stel ik vast dat de mensenrechten na het Verdrag van Lissabon in een nieuwe situatie terecht zijn gekomen. De vraag is hoe we dit instrument gaan benutten. We moeten de mensenrechten niet alleen rechtstreeks aan de orde stellen, maar ook mee laten wegen in andere situaties, bijvoorbeeld bij de uitvoering van het handelsbeleid met talrijke landen. Zijn mensenrechten belangrijk voor onze partners? Ik denk dat de reacties op de standpunten van het Europees Parlement en bijvoorbeeld de uitreiking van de Sacharov-prijs vandaag, laten zien dat ze belangrijk zijn, omdat ernaar wordt geluisterd.

Ik wil het ook hebben over de rechten van christenen in de wereld. Het lijkt mij dat een resolute reactie op zijn plaats is, nu er al zoveel voorbeelden zijn van christenvervolging. Ook acht ik het van belang om samen te werken met onder andere de Raad van Europa, de VN, de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa, ombudsmannen en mensenrechtenombudsmannen van zowel de Raad van Europa als van talrijke lidstaten, omdat er vele bijzonder goede voorbeelden voorhanden zijn van de invloed van hun activiteiten op houdingsverandering op het gebied van de mensenrechten.

Kristiina Ojuland (ALDE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, hoewel het verslag veel belangrijke kwesties omvat, zou ik enkel het geval van Sergei Magnitsky willen aanstippen. Zijn tragedie staat voor een groot aantal soortgelijke zaken die nog niet onder onze aandacht zijn gekomen.

Het is van groot belang dat wij de Russische autoriteiten heel duidelijk maken dat zulke voorvallen onderzocht moeten worden in overeenstemming met de rechtsprincipes. In plaats daarvan zijn de onderzoekers en openbare aanklagers die betrokken zijn bij de dood van Sergei Magnitsky bevorderd en beloond.

Een dergelijke loop van gebeurtenissen is gewoonweg een ongelooflijke verdraaiing van het recht, en de Europese Unie en haar lidstaten moeten hun ogen hier niet voor sluiten. We moeten de internationale beloftes van de Russische Federatie in gedachten houden.

Daarom roep ik u op, collega's, om amendement 25 te steunen, waarin wordt voorgesteld om sancties in te stellen tegen 60 Russische functionarissen die betrokken zijn bij deze zaak, tot er een behoorlijk onderzoek is verricht naar de dood van Sergei Magnitsky.

Jacek Protasiewicz (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, als lid van de Subcommissie mensenrechten wil ik mevrouw Andrikiënè van harte feliciteren met dit bijzonder goede ontwerpverslag. Bovendien wil ik als voorzitter van de delegatie van het Europees Parlement voor betrekkingen met Wit-Rusland mijn grote tevredenheid uiten dat in het verslag verwijzingen zijn opgenomen naar de situatie in dat land. Ik denk hierbij in het bijzonder aan de vermelding dat de vrijheid van vereniging in Wit-Rusland permanent wordt beperkt, ook voor nationale en etnische minderheden, maar ook dat de vrijheid van handelen voor religieuze organisaties aan banden is gelegd.

Ik ben ook blij dat het verslag melding maakt van de beperking van de vrije toegang tot internet. Wit-Rusland bezet hierin ongetwijfeld een roemloze laatste plaats in Europa. Ik reken er verder op dat mevrouw Ashton, die vandaag bij dit debat aanwezig is, zich tot het uiterste zal inspannen om ervoor te zorgen dat de dialoog met Wit-Rusland over de mensenrechten die vorig jaar gestart is, tastbaar resultaat oplevert, in het bijzonder waar het de repressie van mensenrechtenverdedigers en onafhankelijke Wit-Russische journalisten betreft.

Heidi Hautala (Verts/ALE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wil graag een kwestie aansnijden die al door veel collega's naar voren is gebracht, en dat is de inperking van de rechten van christenen. Om consequent te blijven zou ik graag willen dat mijn collega's net zo geïnteresseerd zouden zijn in de repressie van de rechten van vertegenwoordigers van andere religies, omdat we vaak van andere landen te horen krijgen dat we eenzijdig en bevooroordeeld zijn, dus ik denk dat dit een kwestie is van consequentie en geloofwaardigheid.

Ik zou graag willen dat het voorkomen van alle dubbele standaarden de leidraad wordt van het buitenlandse mensenrechtenbeleid van de EU, en ik hoop dat het Europees Parlement daaraan vasthoudt.

Mag ik barones Ashton ten slotte vragen of ze gaat antwoorden op de vele vragen die wij hebben over de nieuwe mensenrechtenstructuren binnen de EDEO, aangezien deze in de zeer nabije toekomst zullen worden vormgegeven.

Catherine Ashton, *vicevoorzitter van de Commissie/hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid.* - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wil iedereen graag bedanken voor de bijdragen aan dit debat, dat ik zeer nuttig vond.

Ik zou eerst even willen zeggen dat ik nu namens de Raad spreek en dat ik eerder vandaag namens de Commissie sprak. Ik wissel tussen die twee, en we houden alles bij om te garanderen dat ik beide functies afwissel, dus zorgt u ervoor dat u de gelegenheid aangrijpt als ik hier ben.

Ik wil mevrouw Andrikiënè nogmaals hartelijk bedanken voor het werk dat zij heeft gedaan en haar feliciteren met het verslag, dat uitermate nuttig is geweest.

Ik wil graag ingaan op drie specifieke kwesties. Ik zal beginnen met de kwestie die mevrouw Hautala helemaal aan het einde aan de orde heeft gesteld en die door een aantal afgevaardigden is genoemd.

Laat ik allereerst heel duidelijk zijn: ik heb het hier over mainstreaming, omdat ik te vaak heb gemerkt dat de mensenrechten in een organisatie in een hoek worden geschoven en op de tweede rang worden geplaatst, waardoor er geen enkel verschil wordt gemaakt. Ik bedoel niet dat de EU dat voorheen zo heeft gedaan. Wat ik bedoel is dat ik er absoluut voor wil zorgen dat dat niet opnieuw zal gebeuren. Zoals u zult zien in de structuur als die af is – maar zover is het nog niet – worden de mensenrechten daarin volledig erkend, en we gaan ervoor zorgen dat we de expertise hebben waar de afgevaardigden hier om hebben gevraagd. Maar ik wil niet dat die structuur wordt genegeerd. Ik wil dat die onderdeel is van alles wat we doen: een zilveren draad, geen filigraandraad, een zilveren draad die sterk is maar die schittert en door iedereen kan worden aanschouwd. Dat is wat ik wil bereiken in mijn ambtstermijn, en ik wil mij voor de volle honderd procent inzetten om dat te bereiken.

Het zal tijd kosten en er zullen ook dingen zijn die we niet kunnen doen zoals ik zou willen, maar we zullen absoluut ons best doen. Het is voor mij echter belangrijk dat het Parlement begrijpt waar ik naar streef en dat ik ervoor probeer te zorgen dat het ieders verantwoordelijkheid is. Ja, er is toezicht nodig; ja, we hebben expertise nodig; maar het komt niet aan op slechts een paar mensen binnen de EDEO. Het is ieders verantwoordelijkheid. Dat is het eerste wat ik wil zeggen. Het tweede is dat u de structuren op zeer korte termijn zult zien, en ze zullen er deel van uitmaken. U zult allen zien dat die structuren onderdeel zullen uitmaken van ons werk.

We gaan voorstellen doen voor het benoemen van voorzitters voor onze werkgroepen. Ik zal de voorzitter van de werkgroep die verantwoordelijk zal zijn voor mensenrechten benoemen; zodoende kunnen zij zich buigen over de vraag of hoofdsteden mensen uit de hoofdsteden bijeen moeten brengen of dat Brussel de vestigingsplaats moet zijn. We zullen dat oppakken in die gesprekken.

Wat betreft de structuren hebben we tot slot het opleidingsprogramma voor nieuwe delegatiehoofden uitgevoerd, en we hebben een zitting aan mensenrechten gewijd. Ze zijn heel duidelijk over hun verantwoordelijkheden en over mijn en uw verwachtingen in dat opzicht. Dus neemt u alstublieft van me aan dat het onderdeel uitmaakt – en wel een fundamenteel onderdeel – van de structuur, maar ik ben vastberaden om ervoor te zorgen dat het ieders verantwoordelijkheid is.

Het tweede punt betreft de omvang van de kwesties. Ik ben me bewust van wat door een aantal van u is gezegd over geloof, en ik ben het ermee eens dat dit een belangrijke zaak is. Dit was trouwens tevens onderdeel van onze gesprekken tijdens de Raad Buitenlandse Zaken van deze week.

Sommigen van u hebben ook gewezen op de noodzaak om de rechten van vrouwen, kinderen en lesbiennes, homo-, bi- en transseksuelen aan de orde te stellen. In alles wat er is gezegd over de verschillende mensen en de verschillende landen zie ik een essentieel punt over mensenrechten dat steeds terugkomt: ze gelden voor ieder mens op aarde. Dat is het criterium voor mensenrechten en zo zullen we dit – ik zeg het nogmaals – binnen de Europese Dienst voor extern optreden benaderen. De mensenrechten zijn van iedereen.

Ten derde wil ik het even hebben over sommige zaken die we sinds kort zien gebeuren en waar wij bij betrokken zijn. Dit geldt met name voor een deel van het werk dat we op internationaal niveau uitvoeren. Dit jaar hebben vier landen het statuut van het Internationaal Strafhof erkend en geratificeerd. Dat is van zeer groot belang, omdat wij daarin een rol hebben gespeeld: ik heb persoonlijk brieven geschreven naar de ministers

van alle landen die het statuut nog niet hadden geratificeerd waarin ik hen heb gevraagd dit alsnog te doen. Dit waren landen die ons direct hebben geantwoord en die het statuut hebben geratificeerd.

Ik wil er ook op wijzen dat het van groot belang is om in de Algemene Vergadering van de VN te proberen de steun voor het moratorium op de doodstraf uit te breiden. Ik denk dat dit een centraal en essentieel deel is van het werk dat we doen. Het is universeel, het is iets waar wij allen in geloven, en als we op een praktische manier te werk gaan, zal dat de weg vooruit zijn.

Dat zijn dus de drie punten: ten eerste moeten we ervoor zorgen dat de structuren in orde zijn en dat de mensen weten en begrijpen wat de kern van hun werk is, ten tweede moeten we ervoor zorgen dat ons werk voor de mensenrechten alle mensen omvat, en ten derde moeten we zoeken naar manieren om een verschil te maken.

Het laatste punt dat ik wil noemen gaat over de manier waarop we volgens mij in het kader van de herziening moeten zoeken naar praktische en innovatieve manieren om onze boodschappen over te brengen. Ik zou willen dat we echt creatief zijn wanneer we werken met mensen in het veld in verschillende landen waar we mensenrechtenverdedigers tegenkomen – en die kom ik overal tegen. Ik zou willen dat we innovatief en creatief zijn in het vinden van nieuwe manieren om deze kwesties aan de orde te stellen, nieuwe manieren bij datgene wat bij elke gebeurtenis zo belangrijk is: de verklaringen die ik uitbreng, de verklaringen die wij uitbrengen als 27 lidstaten en de verklaringen die wij uitbrengen als instellingen van de Europese Unie. Het gaat erom dat we manieren vinden waarop we zo veel mogelijk kunnen doen om deze punten van zorg aan te pakken. Het gaat om individuen, organisaties en de gezamenlijke wil om echt een verschil te maken.

VOORZITTER: ISABELLE DURANT

Ondervoorzitter

Laima Liucija Andrikienė, *rapporteur*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, allereerst heb ik gehoord dat de Engelse vertolking van mijn toespraak niet goed was, en dat spijt mij ten zeerste. Direct na dit debat zal ik mijn toespraak zelf naar het Engels vertalen en doorsturen naar alle betrokken collega's en ook de hoge vertegenwoordiger.

Ten tweede wil ik graag al diegenen die hebben deelgenomen aan het debat van vandaag bedanken voor hun positieve beoordelingen en voor hun kritische opmerkingen. Mijn collega's Obermayr en Pořeba, die het hadden over christelijke minderheden in verschillende landen en die zeiden dat dit punt niet aan de orde komt in het verslag, wil ik graag wijzen op onder andere paragraaf 126. We hebben een hoofdstuk dat ingaat op godsdienstvrijheid, en christelijke minderheden worden in enkele specifieke paragrafen ook genoemd.

Tot slot wil ik barones Ashton ervan verzekeren dat het Parlement het werk van de Europese Dienst voor extern optreden nauwlettend zal blijven volgen en inactiviteit of inefficiënte acties op het gebied van de mensenrechten zal veroordelen. In het verslag van dit jaar verklaren we duidelijk dat we niet tevreden zijn over het feit dat de EU nog steeds geen duidelijke richtlijnen heeft om te onderzoeken of mensenrechtenacties resultaten hebben opgeleverd. We hebben ook blijk gedaan van onze teleurstelling over de gebrekkige vooruitgang die is geboekt bij mensenrechtendialogen en –raadplegingen.

Barones Ashton, het Parlement heeft een lange weg afgelegd om overeenstemming te bereiken bij mensenrechtenkwesties, met name de meest gevoelige. Dit toont dat het

Parlement zich verenigt bij het propageren van de democratie en de bescherming van de mensenrechten in de wereld. Dit toont ook dat de dagen dat het Parlement alleen maar applausdeert voor de Commissie of de Raad voorbij zijn. Het Parlement is nu een serieuze speler op het gebied van de mensenrechten. Alle actoren die op dit terrein actief zijn, moeten zich daarvan bewust worden.

Ik wil iedereen die aan dit debat heeft deelgenomen graag hartelijk danken.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen om 12.00 uur plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Franz Obermayr (NI), *schriftelijk.* – (DE) Het feit dat de EU op het gebied van de mensenrechten actiever wil worden en dat in onderhavig verslag nu ook vervolging en discriminatie van christelijke minderheden expliciet worden vermeld, is een stap in de goede richting.

In talrijke landen, waarvan sommige goede contacten met de EU onderhouden, worden christenen ook vandaag nog brutaal vervolgd. Om slechts enkele voorbeelden te noemen: in Egypte, Iran, Irak en Turkije vechten christenen om te overleven, zowel economisch als fysiek.

Om die landen ertoe aan te zetten of zelfs te dwingen om toleranter te zijn en hun minderheden te beschermen, moet er geen nieuwe post, zoals de geplande speciale vertegenwoordiger voor de mensenrechten, in het leven worden geroepen. Dat brengt alleen maar onnodige kosten met zich mee, en de efficiëntie ervan is niet gegarandeerd.

We beschikken over voldoende pressiemiddelen in het geval van economische belangen en internationale handelsbetrekkingen. We moeten op dat gebied concrete maatregelen nemen. We moeten verzekeren dat er geen verdragen met de EU worden ondertekend en dat geen financiële steun wordt gegeven zonder een verbintenis om de mensenrechten in acht te nemen en minderheden, met name christenen, te beschermen.

Financiële argumenten behoren tot de meest afdoende en worden wereldwijd begrepen.

Joanna Senyszyn (S&D), *schriftelijk.* – (PL) Naleving van de mensenrechten is het fundament van de democratie en de belangrijkste waarde waarop de idee van de Europese Unie is gebaseerd. De mensenrechten nemen daarom in de handelingen van de Unie een bijzondere plaats in. In zijn jaarlijkse verslag over de mensenrechten onderstreept het Europees Parlement zijn betrokkenheid bij de verdediging van deze rechten in de hele wereld. Sinds 1988 kent het Parlement de Sacharov-prijs toe aan personen en organisaties die zich bijzonder verdienstelijk hebben gemaakt in de strijd voor de mensenrechten. Deze week wordt de winnaar van dit jaar bekend gemaakt.

In het kader van het verslag over 2009 roep ik de lidstaten op om de belangrijkste verdragen van de VN en de Raad van Europa te ondertekenen en te ratificeren. Om de schending van de mensenrechten in de wereld effectief te kunnen bestrijden, moeten we gezamenlijk handelen volgens de op dit gebied aanvaarde internationale rechtsorde. Voor de Unie, leider op het gebied van de verdediging van de mensenrechten, is het daarom belangrijk dat de lidstaten op dit gebied voldoen aan hun internationale verplichtingen.

Het is bijzonder weezinwekkend dat de rechten van weerloze kinderen niet worden gerespecteerd. Ik spreek mij daarom uit voor een definitief verbod op kinderarbeid en de inzet van extra middelen voor de strijd tegen het misbruik van kinderen voor arbeid. Het is afschuwelijk dat in de 21e eeuw 215 miljoen kinderen overgeleverd zijn aan kinderarbeid, waarvan ongeveer 115 miljoen kinderen zware slavenarbeid verrichten. We kunnen niet toestaan dat de economische crisis de situatie van deze kinderen nog verder verergert.

Indrek Tarand (Verts/ALE), *schriftelijk*. – (FR) Ik ben blij dat het Europees Parlement vandaag de noodzakelijke strafmaatregelen heeft genomen tegen de Russische functionarissen die betrokken zijn bij het proces en de dood van Magnitsky. Rusland, dat geen rechtsstaat is en waar mensenrechten nog elke dag met voeten getreden worden, verdient de aandacht die het van Frankrijk krijgt niet. Daarom ben ik er sterk op tegen en betreur ik dat Frankrijk een Frans oorlogsschip van het type Mistral aan Rusland verkoopt.

Traian Ungureanu (PPE), *schriftelijk*. – (ES) Het verslag van mevrouw Andrikienè is een stap in de goede richting. De betrekkingen tussen de Europese Unie en Rusland zijn inderdaad bijzonder en moeten ook bijzonder blijven, maar ze moeten niet al te bijzonder worden. Rusland is gebonden aan zijn toezeggingen om de mensenrechten te beschermen en om zijn ingezetenen te behoeden voor schendingen van de mensenrechten door de overheid. De zaak-Magnitsky, die genoemd wordt in het verslag, ligt in het verlengde van de moorden op Politkovskaya, Estemirova en Barburowa. Het gaat hier om een patroon, niet om een reeks tragische ongelukken die het vermogen van het Russische rechtstelsel te boven gaat. Toch vertellen de Russische autoriteiten de buitenwereld na elke moord weer dat de schuldige dit maal beslist zal worden gevonden en bestraft. Wat is het resultaat? Nul komma nul! De Russische Staatsdoema beschuldigde het Europees Parlement er zelfs van zich te bemoeien met de binnenlandse aangelegenheden van Rusland en gebruikte leugens om het verslag-Andrikienè in een kwaad daglicht te stellen. Als Europa zijn geloofwaardigheid als beschermer van de democratie en de mensenrechten wil behouden, dan zou het verslag-Andrikienè moeten worden aangenomen zoals het nu is, zonder speciale bepalingen voor de constante mensenrechtenschendingen door Rusland. Het Canadese parlement heeft in een resolutie al zijn steun uitgesproken voor een inreisverbod en het bevroren van bankrekeningen van de mensen die in verband worden gebracht met de zaak-Magnitsky. We zouden kleur moeten bekennen en Rusland resoluut een duidelijk signaal moeten geven. Genoeg is genoeg!

Jaroslav Leszek Wałęsa (PPE), *schriftelijk*. – (EN) De niet-aflatende bescherming van de mensenrechten door de Europese Unie heeft wereldwijd vele vruchten afgeworpen, en we moeten die inspanningen voortzetten in deze tijd van globalisering. Het is inderdaad een langzaam en soms eentonig proces, maar het is belangrijk dat we onze doelstellingen uitbreiden en naar de realiteit op het wereldtoneel kijken om doeltreffende strategieën te ontwikkelen. Ik wil mijn steun uitspreken voor de bescherming van mensenrechtenactivisten en voor de beleidsvormen ten behoeve van de mensenrechten, die zullen zorgen voor een gestage verspreiding van de democratie naar de landen die de stap naar democratie nog niet gezet hebben. Zoals we hebben gezien met de recente winnaars van de Nobelprijs en de Sacharov-prijs, is de bescherming van mensenrechtenactivisten van het grootste belang, en deze maatregelen zijn een stap in die richting. Het Parlement boekt steeds meer vooruitgang met zijn inspanningen ter verspreiding van de democratie en ter bescherming van de mensenrechten, en in de geglobaliseerde wereld van vandaag zijn we sneller van onrechtvaardigheden op de hoogte. Deze toegang tot informatie maakt het ons makkelijker om toe te zien en te reageren op allerlei situaties in de wereld. Daarvan moeten wij dan

ook gebruik maken, en we moeten onze inspanningen voortzetten om ervoor te zorgen dat alle mensen de grondrechten krijgen die wij zo ijverig verdedigen.

15. Samenstelling Parlement: zie notulen

16. Een nieuwe strategie voor Afghanistan (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het verslag (A7-0333/2010) van Pino Arlacchi, namens de Commissie buitenlandse zaken, over een nieuwe strategie voor Afghanistan [2009/2217(INI)].

Pino Arlacchi, rapporteur. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, het onderhavige verslag is met vrijwel volledige unanimiteit goedgekeurd door de Commissie buitenlandse zaken van dit Parlement. Het is het resultaat van een jaar werk door een werkgroep onder mijn leiding en is gebaseerd op uitvoerig overleg in Kabul en Brussel.

Met dit verslag wordt getracht een tegenstrijdige situatie te verklaren: waarom is er, ondanks de internationale betrokkenheid van negen jaar, zo weinig bereikt in Afghanistan? Sinds 2001 hebben militaire operaties in het land meer dan 300 miljard euro en een paar duizend mensenlevens gekost, terwijl op zijn minst nog eens 40 miljard euro is uitgegeven aan de civiele kant; de totale kosten bedragen meer dan 30 keer het huidige Afghaanse bbp.

Ondanks deze enorme inspanningen staat Afghanistan nog steeds bovenaan de lijst van drugsproducerende landen. Het is nog steeds een van de armste landen ter wereld, waarin het leven voor een merendeel van de bevolking kort, hard en zwaar is, zoals het dat vijfhonderd jaar geleden in ons werelddeel was. In Afghanistan vergt de moedersterfte alleen al meer slachtoffers dan de oorlog, met meer dan 20 000 tegen 2 300 sterfgevallen per jaar. Het is niet gemakkelijk die tegenstrijdigheid te verklaren. Het probleem van de opium en de kracht van de opstandelingen moeten hierbij in aanmerking worden genomen, evenals de illusie van een snelle militaire overwinning, die de overhand had gedurende de eerste jaren van de buitenlandse aanwezigheid. Daarbij komt dat de rechtmatigheid van de centrale regering overschat is, evenals de doelmatigheid van de internationale hulp bij de heropbouw van het land.

Dit verslag probeert niet om al deze kwesties te vereenvoudigen, maar gaat de uitdaging aan in al zijn complexiteit en tracht nieuwe richtingen aan te geven voor ons beleid. Daarbij wordt het onderwerp benaderd vanuit Europees oogpunt, wat inhoudt dat de crisis in Afghanistan beschouwd wordt vanuit een hoek die niet gewoon een afspiegeling is van het Amerikaanse perspectief. De Europese waarden en beginselen zijn belangrijk. Zij zijn namelijk van invloed zijn op de manier waarop het probleem Afghanistan gezien wordt door de Europeanen, en die geloven in principe niet in een militaire oplossing, daar we meer dan 65 jaar geleden het idee hebben opgegeven dat oorlog en bezetting van andere landen een goede oplossing is.

De Europese Unie van vandaag is gebaseerd op een afkeer van oorlog, en dit verslag weerspiegelt dat gevoel. Wat betreft de kwestie Afghanistan zijn de Europeanen groot voorstander van een civiele aanpak als alternatief voor het gebruik van geweld. Onze benadering is niet naïef; het is niet, zoals is opgemerkt, de zachtheid van Venus versus de kracht van Mars. Het is juist het denkvermogen, de menselijke solidariteit, die worden toegepast op een crisis zoals die in Afghanistan die je niet kunt aanpakken met een simplistische oplossing en mentaliteit.

Voorgesteld wordt een strategie die een beperkt gebruik van dwangmaatregelen niet uitsluit. De bescherming van de mensen in Afghanistan tegen terroristen en misdadige aanslagen is een eerste vereiste voor ontwikkeling, en dit Parlement gelooft dat een combinatie van interventies door de vredesmacht, multilaterale diplomatie, nationale vredesonderhandelingen, efficiënte maatregelen voor armoedebestrijding, de instelling van democratische instellingen en de bescherming van de rechten van de vrouw de pijlers zijn van een nieuwe strategie die in Afghanistan en ook elders kan zegevieren.

Ik hoop dat de strategie die hier wordt weergegeven, met zorg zal worden geïmplementeerd in het nieuwe systeem, en ik wil deze gelegenheid aangrijpen om barones Ashton uit te nodigen het Parlement in dit streven te steunen.

Catherine Ashton, *vicevoorzitter van de Commissie/hoge vertegenwoordiger voor buitenlandse zaken en veiligheid*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, om te beginnen wil ik even stilstaan bij de dood van Richard Holbrooke, een toegewijd diplomaat en een strijder voor de vrede. Ik ben er trots op dat ik hem mijn vriend kon noemen. Ik wil mijn waardering uitspreken aan het geachte Parlements lid Arlacchi voor het uitvoerige verslag en voor het werk dat hij heeft verricht, dat in de laatste paar maanden voor een levendig debat in dit Parlement heeft gezorgd. Ik kijk ernaar uit om in de komende maanden veel met hem en andere collega's in het Parlement samen te werken wanneer de wezenlijke fase van onze betrokkenheid in Afghanistan begint.

Zoals de heer Arlacchi opmerkt, gaan de problemen waarmee Afghanistan te maken heeft ons allen aan. Gewelddadig extremisme reikt verder dan de regio. In Afghanistan geteelde en geproduceerde drugs zijn op elke straathoek in Europa te vinden. Ons engagement is nodig omdat we moeten verhinderen dat Afghanistan een vrijplaats voor terrorisme en criminele activiteiten wordt. Maar het is evenzeer van belang dat we een betere, veiligere en welvarende toekomst voor de bevolking van Afghanistan bevorderen. Zonder zo'n toekomst valt aan een oplossing niet te denken.

Als reactie op deze uitdagingen wil ik allereerst opmerken, zoals ik ook al vele malen elders heb opgemerkt, dat de betrokkenheid van de Europese Unie in Afghanistan van langdurige aard is. We hebben tot 2013 - en ik ga ervan uit ook daarna - een ondersteuningsprogramma en hebben de basislijn van onze steun, die in het verleden 150 miljoen euro per jaar bedroeg, verhoogd tot 200 miljoen euro per jaar.

Met deze financiële middelen zijn we in staat zowel de gezondheid en het maatschappelijk welzijn alsook de rechtsstaat verder te ondersteunen, en ondanks het feit dat we allen in de eerste plaats aan de veiligheid denken, ben ik van mening dat we in centrale sociale sectoren aanmerkelijke successen hebben boekt.

Ik heb hier al de gezondheidssector genoemd. Zo heeft bijvoorbeeld 80 procent van het land op de een of andere manier toegang tot primaire gezondheidszorg, vergeleken met minder dan 10 procent in 2001. Wel is het zo dat de gezondheidsindicatoren in Afghanistan nog steeds tot de slechtste van de wereld behoren, zodat we nog een lange weg te gaan hebben. We weten uit de cijfers van de VN dat in vergelijking met 2001 ieder jaar 40 000 baby's minder sterven in Afghanistan, en dit heeft te maken met de aanzienlijk verbeterde prenatale zorg.

Verder verlenen we ook zoveel mogelijk steun via de structuren van de Afghaanse regering om ervoor te zorgen dat het hervormingsproces in Afghaanse handen komt te liggen. Ongeveer 50 procent van onze steun wordt via nationale programma's toegewezen of via

trustfondsen ter directe ondersteuning van de Afghaanse regering. Dit is goed voor de coördinatie van de donors, goed voor de opbouw van lokale capaciteiten en goed voor het versterken van de eigen inbreng van de Afghanen. Ook wordt zo het goede voorbeeld gegeven voor vele andere donors.

Maar er is altijd nog ruimte voor verbetering van de internationale coördinatie. We moeten meer doen en dit op betere wijze. Maar wanneer ik kijk naar hetgeen de Europese Unie doet, ben ik van mening dat we echte vooruitgang hebben geboekt, met name sinds Vygaudas Ušackas, onze nieuwe speciale vertegenwoordiger van de EU en hoofd van de delegatie van de Unie, in april in Afghanistan is aangekomen.

Onze politieke boodschap is duidelijker en we versterken de coördinatie van onze ontwikkelingsinspanningen binnen de EU met het Actieplan voor Afghanistan en Pakistan, dat verleden jaar oktober door de Raad van Ministers werd goedgekeurd.

Het Actieplan levert instrumenten die gezamenlijk en door de afzonderlijke lidstaten in overeenstemming met onze beleidsprioriteiten kunnen worden ingezet – vooral de prioriteiten die zijn vastgesteld tijdens de Conferentie van Kabul, waaraan ik in juli heb deelgenomen.

Een wezenlijk aspect van het plan is het op één lijn brengen van onze inspanningen en onze aanpak. In het plan zijn beleidsterreinen vastgelegd waarop wij als Europese Unie naar onze mening het meest doeltreffend kunnen optreden. De ministers van ontwikkelingssamenwerking van de Europese Unie hebben verleden week in Brussel onder mijn voorzitterschap juist over deze vraagstukken overleg gevoerd.

Hiermee kom ik tot de kernboodschap die ik vandaag ter sprake wil brengen, namelijk dat de implementatie van onze bestaande strategieën een prioriteit dient te zijn. Het strategisch kader geldt zowel op militair als op civiel gebied.

Samen met de beide voorzitters nam ik vorige maand deel aan de vergadering van ISAF in Lissabon, waarbij de overdracht van de verantwoordelijkheid voor de veiligheid volgens het overdrachtsplan van de NATO werd overeengekomen. Ik heb generaal David Petraeus in de afgelopen maanden drie keer getroffen, en ofschoon er nog veel te doen valt, heb ik er vertrouwen in dat de huidige strategie werkelijk vruchten begint af te werpen.

Op civiel gebied heeft de succesvolle Conferentie van Kabul plaatsgevonden. De Afghaanse regering moet voor de organisatie en inhoudelijke opzet van de Conferentie in juli worden geprezen. Het was niet de gebruikelijke reeks van verzoeken enerzijds en toezeggingen van donorlanden anderzijds. De agenda richtte zich eerder op het stellen van prioriteiten met betrekking tot de bestaande middelen en toezeggingen en steunverlening aan de overeengekomen nationale programma's die door de Afghanen zelf zijn ontwikkeld.

Deze nationale prioriteitenprogramma's hebben in een reeks van verschillende sectoren de weg naar de overgang gebaad. We moeten nu aan deze programma's ondersteuning geven, waarvoor ons actieplan zal zorgen. We weten allen dat er zonder een stabiliteitskader dat het land bijeenhoudt geen duurzame militaire aftocht uit Afghanistan mogelijk is. Effectievere overheidsinstanties, beter bestuur, toegang tot elementaire voorzieningen, justitie en rechtsstaat zijn net zo belangrijk als harde veiligheid.

We zullen onze inspanningen dus versterken om de Afghaanse capaciteiten te versterken, en we zullen met de Afghaanse regering samenwerken om doeltreffende en verantwoordelijke staatsinstellingen op te bouwen, in het bijzonder op subnationaal niveau.

Op alle terreinen van ons engagement – plattelandsontwikkeling, rechtshandhaving, grensbeheer en bestrijding van de drugshandel – zullen we eraan werken om lokale Afghaanse instellingen op te bouwen, waarbij de nadruk wordt gelegd op bevordering van de rechtsstaat, bestuur en bestrijding van corruptie.

Het punt van de Afghaanse instellingen wil ik besluiten met een opmerking over de Afghaanse verplichtingen. Onze ontwikkelingsinspanningen zullen slechts een duurzaam karakter hebben indien de Afghaanse regering meer verantwoordelijkheid neemt en meer voor insluiting doet. We moeten haar aanmoedigen om zo'n langetermijnperspectief in te nemen. Op het moment wordt de helft van de menselijke capaciteit in het land gemarginaliseerd, hoewel we aan de hand van andere voorbeelden hebben gezien dat de betrokkenheid van vrouwen bij de bestuurs- en ontwikkelingsprocessen essentieel is. Dit niet-gebruikte potentieel viel mij afgelopen juli op tijdens mijn bijeenkomsten met vrouwengroepen in Kabul. Dit zal een kernaspect van onze betrokkenheid in Afghanistan blijven, of het nu om de politieke ondersteuning voor vrouwelijke parlementsleden in het nieuwe Afghaanse parlement gaat of om onze ondersteuning voor de deelname van vrouwen aan lokale ontwikkelingsprojecten, zoals het algemeen erkende nationale solidariteitsprogramma dat we sinds 2002 via de Wereldbank hebben gefinancierd.

Tot besluit dank ik het geachte Parlements lid Arlacchi voor het feit dat hij zoveel belangrijke kwesties in dit verslag heeft aangekaart. Ik ben van mening dat dit verslag op een heel opportuun moment komt, een moment waarop zoveel op het spel staat voor zowel onze militaire als onze civiele verplichtingen.

Charles Goerens, *rapporteur voor advies van de Commissie ontwikkelingssamenwerking*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, Afghanistan heeft niet meer zoveel te kiezen.

Allereerst is de status quo niet langer een realistische optie aangezien de strijdkrachten van de NAVO een voor een hun vertrek uit Afghanistan aankondigen, terwijl we nog niet zeker weten of dat land zijn eigen veiligheid kan garanderen.

Op de tweede plaats, zou het een optie zijn om weer terug te gaan naar de situatie van voor 2000? En bovendien, als we een broedplaats voor terroristische netwerken maken, zouden we het land opnieuw blootstellen aan een krachtmeting met de buitenlandse strijdkrachten.

Ten derde, moeten we de macht overdragen aan de gematigde Taliban? Ik kan niet zeggen wat ik vind van die mogelijkheid, omdat niemand ons kan vertellen wat een gematigde Taliban is. Laten we het vragen aan de Afghaanse vrouwen die aan de hel zijn ontkomen en juist een beetje vrijheid hebben hervonden.

Ten vierde, wat ons rest is ons te blijven inspannen om dat wat bereikt is te consolideren en te blijven vechten voor meer democratie en meer ontwikkeling. Karzai, die de belichaming van die optie probeert te zijn, is een enorm obstakel tegengekomen, namelijk zichzelf. Zolang er geen geloofwaardig alternatief is, blijft dat voor ons de enige optie die overblijft.

Ioannis Kasoulides, *namens de PPE-Fractie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ons belangrijkste standpunt in dit verslag betreft de anti-oproerstrategie in het actieplan van de EU, en ik dank de heer Arlacchi dat hij hier begrip voor heeft.

Er moet voor deze strategie genoeg tijd worden uitgetrokken, zodat zij volgens het door president Obama opgestelde tijdschema kan worden uitgevoerd, met 2014 als uiterste datum voor alle militaire en politieke operaties. Het eindstadium zal met zekerheid een

politiek karakter hebben en resulteren in een door onderhandelingen bereikte overeenkomst tussen alle Afghaanse partijen die bij het conflict betrokken zijn.

Het is aan de Afghanen om contact op te nemen met de Taliban, maar hiermee moet worden gewacht totdat de opstandelingen niet meer het gevoel hebben zich in een sterke positie te bevinden. Over de hulpverlening en het gebruik van particuliere contractanten moet opnieuw worden nagedacht, en er moet voor worden gezorgd dat deze voor de lokale bevolking van nut zijn – in geen geval mag hierbij aan lokale opstandelingen beschermingsgeld worden betaald voor de toeleveringsroutes.

Naast veiligheid moet evenveel aandacht worden besteed aan drugs – omwille van het leven van Europese jongeren. Wij zijn sterk tegen paragraaf 71, waarin het gebruik van onbemande vliegtuigen – een wezenlijk deel van de anti-oproerstrategie – wordt veroordeeld. Wat zullen de Europese soldaten in het veld ervan denken als het Europees Parlement zo'n doeltreffend wapen in hun strijd tegen de opstandelingen veroordeelt? Ik dring er bij mijn collega's op aan om tegen het derde gedeelte van paragraaf 71 te stemmen.

Norbert Neuser, *namens de S&D-Fractie.* – (DE) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw Ashton, de Europese Unie neemt in Afghanistan deel aan een aantal missies op basis van VN-resoluties. Te veel soldaten uit Europa hebben in Afghanistan hun jonge leven verloren. Velen raakten zwaargewond of hebben te lijden onder mentale stress die is veroorzaakt door hun militaire dienst. Duizenden civiele hulpverleners uit Europa riskeren dagelijks hun leven om Afghanistan aan een betere toekomst te helpen. Net als wij hebben zij allemaal het recht om te weten op welke manier het engagement van Europa in Afghanistan op een succesvolle en duurzame manier kan worden afgerond en hoe lang we nog militair aanwezig zullen blijven in Afghanistan.

Wat moet anders en beter, en wat zijn de doelen van de nieuwe EU-strategie voor Afghanistan? We moeten grotere inspanningen leveren op het gebied van civiele wederopbouw. We moeten er eindelijk voor zorgen dat er schot komt in het opnieuw opleiden van mensen voor de Afghaanse politiediensten en het gerechtelijk apparaat. We weten dat er geen militaire oplossing komt, en daarom moeten we meer inspanningen leveren om tot een politieke oplossing van het conflict te komen, door middel van de EU en een gemeenschappelijk buitenlands beleid.

We moeten blijk geven van vastberadenheid, werk maken van het interne verzoeningsproces in Afghanistan en gematigde Taliban daarbij betrekken. We moeten concrete initiatieven tot stand brengen, met name op regionaal niveau, voor het stabiliseren van de situatie. Daartoe behoren met name effectieve manieren om drugsteelt en drugshandel te bestrijden. Onze strategie bevat goede voorstellen. We roepen de Afghaanse regering op om blijk te geven van de wil om een beter bestuur in te voeren dat vrij is van corruptie.

De nieuwe EU-strategie kan echter slechts succesvol zijn als ze niet passief blijft, maar er actief de buurlanden bij betreft. Mevrouw Ashton, wij stellen onze hoop in u, we vertrouwen op u, en u hebt onze volle steun.

Ivo Vajgl, *namens de ALDE-Fractie.* – (SL) Mevrouw de Voorzitter, dank u voor uw woorden ter nagedachtenis aan ambassadeur Richard Holbrooke. Nu we het over Afghanistan hebben, is het terecht dat we hem gedenken, in dankbaarheid voor wat hij gedaan heeft om de vrede dichterbij te brengen.

Voor de wereld, voor de Europese Unie en voor ons allen is Afghanistan een probleem dat we in andere tijden en met andere methoden betrekkelijk snel en doeltreffend hadden

kunnen oplossen. Vandaag de dag is het glashelder dat dit probleem niet langs militaire weg kan worden opgelost en verkennen we andere wegen. Dit verslag, opgesteld door professor Pino Arlacchi, een fijnzinnig kenner van Afghanistan en van de donkere kant van de wereldpolitiek, helpt die wegen te banen. Niettemin vallen er elke dag weer nieuwe slachtoffers, zowel onder burgers als onder geüniformeerde soldaten.

Het verslag geeft inzicht in informatie over gemiste investeringskansen, onregelmatigheden met en misbruik van humanitaire hulp, winsten van internationale drugssmokkernetwerken en de illusies die militaire leiders hebben gekoesterd. Het is duidelijk dat de aanwezigheid van Al Qaeda in Afghanistan vandaag niet langer het kernprobleem is. Het is echter wel een probleem dat de strijd tegen het internationale terrorisme zal blijven exporteren naar buurlanden en -regio's zolang de strijd in Afghanistan voortduurt.

In het verslag wordt gewaarschuwd dat de echte langetermijnoplossingen in Afghanistan, die bijvoorbeeld de mensenrechtensituatie, de positie van vrouwen en de kansen voor kinderen dicht bij het niveau brengen dat wij gewend zijn, alleen mogelijk zullen zijn als de autoriteiten, de religieuze leiders en het maatschappelijk middenveld van Afghanistan er actief en intensief bij worden betrokken. We moeten er meer dan tot nu toe op vertrouwen dat zij in staat zijn een samenleving en een staat op te bouwen op grondslagen die dicht bij hun opvatting van vrijheid en hun tradities en waarden liggen.

Dit verslag is een serieuze poging om de voornaamste problemen en mogelijke oplossingen voor Afghanistan te definiëren. Het is een aanzet tot een verantwoordelijk en creatief beleid van de Europese Unie in Afghanistan.

Nicole Kiil-Nielsen, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, barones Ashton, ik zou graag de heer Arlacchi willen bedanken voor de constructieve sfeer waarin wij hebben samengewerkt.

In dit verslag wordt een heel eerlijke en terechte analyse gegeven van de tekortkomingen van de internationale interventie in Afghanistan sinds 2001. We zijn het eens met de belangrijkste boodschap: er kan geen militaire oplossing worden gevonden. De oorlog brengt enorme kosten met zich mee. De oorlog kost mensenlevens, zowel van soldaten als van burgers, en maakt alleen de Taliban sterker.

De enige mogelijke oplossing is van politieke aard. Wat de Afghanen verwachten, is een daadwerkelijke investering in de ontwikkeling van hun land, in de ondersteuning bij een goed bestuur, in de opbouw van een rechtssysteem. Het probleem van grondrechten, voornamelijk vrouwenrechten, blijft bestaan.

Uit het zeer recente verslag van de missie van de Verenigde Naties in Afghanistan blijkt dat de Afghaanse regering niet in staat is de rechten van vrouwen en meisjes volledig te beschermen. Ik citeer: "Zolang vrouwen en meisjes worden onderworpen aan praktijken die hen schade toebrengen, hen vernederen en hen hun rechten ontnemen, kan er weinig noemenswaardige en duurzame vooruitgang worden geboekt in Afghanistan".

Om de rechten van Afghaanse vrouwen te waarborgen, zijn niet alleen juridische en constitutionele garanties op papier nodig, maar is het belangrijker dat deze snel en op de juiste manier worden toegepast.

Het nationale parlement heeft in dit land maar weinig invloed; de meeste macht ligt in handen van president Karzai. Als het nog niet te laat is, moet de Europese Unie

ondersteuning bieden bij het versterken van de democratie en de rechtsstaat aan de verschillende instellingen, in het bijzonder het onlangs gekozen parlement.

Struan Stevenson, *namens de ECR-Fractie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, gedurende het laatste jaar heb ik tijdens het voorzitterschap van Kazachstan als persoonlijke vertegenwoordiger van de fungerend voorzitter van de OVSE gewerkt en een uitvoerig verslag voorbereid over de belangrijkste milieukwesties die Centraal-Azië betreffen. Barones Ashton, ik heb u een exemplaar van mijn verslag toegestuurd.

Een van de kernkwesties die geheel Centraal-Azië betreffen, is het vraagstuk van het grensoverschrijdend watergebruik. Zoals u weet bestaan er tussen de stroomopwaarts en stroomafwaarts gelegen naties grote en permanente spanningen over het gebruik van water.

Maar één aspect van dit probleem dat tijdens mijn onderzoek naar voren kwam, wordt naar mijn mening door vele besluitvormers in het Westen niet waargenomen. De pijler van de Afghaanse economie is de landbouw, en iedere wederopbouw van de economie in Afghanistan na beëindiging van het conflict zal een enorme investering in de landbouw vergen, bijvoorbeeld door boeren aan te moedigen om van de papaverteelt voor heroïne over te stappen naar het telen van granaatappels. Dit zal op zijn beurt een enorm bijkomend gebruik van de toch al schaarse watervoorraden met zich meebrengen. Met andere woorden: door onze hulp bij het oplossen van het huidige conflict in Afghanistan zouden we stroomafwaarts wel eens onbedoeld een reeks mini-Afghanistans kunnen scheppen, omdat daar de acute waterschaarste toeneemt.

We moeten ervoor zorgen dat alle nieuwe irrigatiestelsels behoorlijk ontworpen zijn, met betonnen kanalen en reservoirs, en met druppelirrigatiesystemen zoals die door de boeren in Spanje worden gebruikt. Bovendien moeten alle grote energieprojecten met waterkrachtcentrales zorgvuldig ontworpen en gebouwd worden om te waarborgen dat ze voor de watergebruikers in stroomafwaarts gelegen aangrenzende landen geen nadelen met zich meebrengen.

Joe Higgins, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de door de Verenigde Staten en NAVO geleide oorlog in Afghanistan is een absolute ramp voor de Afghaanse bevolking, waarvan vorig jaar alleen al ongeveer 30 000 mensen zijn omgekomen. Het is ook een ramp voor de jonge mannen en vrouwen die gedwongen worden zich aan te sluiten bij en mee te vechten met de legers van de NAVO en de Verenigde Staten, waarvan er dit jaar misschien al wel 500 zijn omgekomen.

Het verslag-Arlacchi toont overduidelijk aan dat het na negen jaar bijzonder bedroevend is gesteld met de economische en sociale situatie in Afghanistan. Het aantal mensen dat in armoede leeft, is dramatisch gestegen. Dit is schandalig, omdat er in dezelfde periode 300 miljard dollar aan massavernietigings- en oorlogswapens is verkwist en aan corruptie verloren is gegaan. De Amerikaanse inval in Afghanistan was niet bedoeld om de belangen van het Afghaanse volk te bevorderen, maar wel de geostrategische belangen van de Verenigde Staten in Centraal-Azië, dat natuurlijk rijk is aan energie, olie en gas.

Buitenlandse legers moeten worden teruggetrokken, en de rijkdom waarover Afghanistan beschikt, moet uit de handen van de regering-Karzai, corrupte grondbezitters en krijgsheren worden genomen en democratisch aan organisaties van boeren, arbeiders en armen worden teruggegeven, zodat deze middelen nuttig worden besteed en in het belang van de mensen kunnen worden ontwikkeld.

Bastiaan Belder, *namens de EFD-Fractie*. – Als rapporteur voor de opstelling van de Europese Unie tegenover Iran spitst mijn interesse in de resolutie over Afghanistan zich toe op de niet te onderschatten rol die de islamitische republiek op het Afgaanse strijdtoneel speelt.

De resolutie stipt die belangwekkende Iraanse invloed evenwel slechts zeer summier en mijns inziens ook weinig realistisch aan. Intussen blijft de cruciale vraag: hoe beoordeelt de Europese Unie de feitelijke invloed van Iran in Afghanistan en welke politieke consequenties trekt zij daaruit? Daarom ook leg ik de hoge vertegenwoordiger drie concrete vragen voor en ik kan mij voorstellen, mevrouw de hoge vertegenwoordiger, dat u daar schriftelijk op wilt antwoorden. Het is mij ook liever dat ik concrete antwoorden krijg.

1. In hoeverre gaat van de massale deportatie van Afgaanse vluchtelingen door Iran een destabiliserende werking uit in het westelijk deel van het land, denk aan Nimruz en Herat.
2. Deelt u de officiële Afgaanse observaties dat Iran onder de dekmantel van deze deportaties buitenlandse terroristen het land tracht binnen te sluizen?
3. Welke hulp verschaft de Europese Unie de Afgaanse autoriteiten bij de opvang van massa's vluchtelingen uit Iran, ter voorkoming dat Teheran dit ernstige humanitaire vraagstuk politiek misbruikt, instrumentaliseert om Kabul afhankelijk te maken en onder politieke druk te zetten.

Nick Griffin (NI). - *(EN)* Mevrouw de Voorzitter, dit verslag prikt de leugens van de Britse politieke klasse over de oorlog in Afghanistan door. Ik ken geen van de namen van de onschuldige Afgaanse slachtoffers van deze gemene oorlog, maar ik weet wel dat het niets te maken heeft met de Britse belangen. En ik ken wel de namen van de 18 dappere jonge mannen afkomstig uit mijn kiesdistrict die alleen al afgelopen jaar hun leven hebben gegeven voor deze waanzin.

Korporaal Simon Hornby uit Liverpool; adjudant-onderofficier David Markland uit Lancashire; soldaat Sean Dawson uit Stalybridge; korporaal Harvey Holmes uit Hyde; korporaal Terry Webster uit Chester; korporaal Andrew Breeze uit Manchester; marinier Steven Birdsall uit Warrington; marinier Paul Warren uit Preston; sergeant Steven Darbyshire uit Wigan; soldaat Alex Isaac uit Wirral; soldaat Douglas Halliday uit Wallasey; sergeant-majoor Martyn Horton uit Runcorn; soldaat Thomas Sephton uit Warrington; sergeant David Monkhouse uit Cumbria; soldaat Darren Foster uit Carlisle; korporaal Jordan Bancroft uit Burnley; soldaat Darren Deady uit Bolton; soldaat Christopher Davies uit St Helens.

Wat een misdadige verspilling van dappere jonge levens!

De Europese Unie heeft er natuurlijk niets mee te maken aan welke oorlogen Groot-Brittannië wel of niet meedoet. Dat is aan het Britse volk en onze gekozen vertegenwoordigers in het Europees Parlement om te beslissen, net zoals het aan ons is om op een mooie dag de heren Blair, Brown en Cameron terecht te laten staan voor oorlogsmisdaden, want de oorlog in Afghanistan is, net als die in Irak, een onrechtmatige oorlog.

Mario Mauro (PPE). - *(IT)* Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik ben het met de rapporteur eens dat de enorme problemen waar Afghanistan mee te kampen heeft, op een andere manier moeten worden aangepakt, namelijk door andere prioriteiten te stellen dan tot nu toe het geval was.

Ook ik ben ingenomen met de doelstelling van president Karzai dat vóór het eind van 2014 uitsluitend Afghaanse nationale veiligheidstroepen in alle provincies militaire operaties uitvoeren en aanvoeren, en met het streven van de Afghaanse regering naar stapsgewijze verwerving van volledige zeggenschap over haar eigen veiligheid.

Dit alles mag echter niet betekenen dat de internationale gemeenschap Afghanistan aan zijn lot overlaat. Elk aspect van de samenwerking met Afghanistan moet worden versterkt. In de eerste plaats moeten we investeringen in de economie bevorderen, omdat we op die manier echt investeren in de stabiliteit van het land. Er moet op een juiste manier worden geïnvesteerd, en wel op basis van een samenwerkingsmodel waarbij wordt uitgegaan van een alomvattende dialoog met maatschappelijke organisaties en lokale overheden.

De in het verslag op een juiste manier verwoorde kern is echter dat er in Afghanistan geen stabiliteit of vrede tot stand kan worden gebracht zonder dat de staat op eigen verantwoordelijkheid allereerst de veiligheid van de Afghaanse burgers waarborgt.

In het licht hiervan verzoek ik de rapporteur, de heer Arlacchi, de passage over het gebruik van drones in Afghanistan indien mogelijk te wijzigen, bijvoorbeeld middels een mondeling amendement, zodat deze beter bruikbaar wordt. Er is namelijk een verschil tussen "het is verboden om drones in te zetten" en "laten we het gebruik van drones zo veel mogelijk beperken", wellicht aangevuld met "om te voorkomen dat de burgerbevolking wordt getroffen". Ik weet zeker dat we een compromis kunnen bereiken en geloof dat de heer Arlacchi daar het inzicht en de middelen voor heeft. Wij zullen hem daarbij van harte steunen.

Kristian Vigenin (S&D). - (BG) Mevrouw de Voorzitter, wat wij vandaag bespreken, is waarschijnlijk een van de belangrijkste verslagen over het buitenlandse beleid en de veiligheid voor 2010. Ik zou de heer Arlacchi willen danken voor zijn inspanningen en willen feliciteren met de resultaten die hij heeft bereikt. Wij kunnen de resultaten van ons huidige beleid in Afghanistan aflezen aan de schokkende cijfers inzake de stijgende sterfte onder kinderen, de dalende levensverwachting, het groeiende analfabetisme en de groeiende armoede. Ter vergelijking: vijf dagen oorlog kosten evenveel als het zou kosten om de armoede in zijn geheel weg te nemen, en van een week oorlog kunnen ongeveer 6 000 scholen worden gebouwd. Ik realiseer mij dat dit soort vergelijkingen niet helemaal eerlijk is, maar ze geven wel een indicatie van het dilemma waarin wij ons momenteel bevinden. Tegelijkertijd wijzen tal van berichten op de ernstige tekortkomingen, verduistering en corruptie in de distributie van internationale steun. De Europese Unie en haar lidstaten hebben vanaf 2002 al meer dan 8 miljard euro in Afghanistan gepompt zonder enig tastbaar resultaat.

Niet minder alarmerend is het feit dat de selectie en opleiding van rekruten voor de Afghaanse politiemacht niet eens aan de minimumstandaarden voldoet: 90% van de politiemacht bestaat uit ongeletterde burgers, en een vijfde uit drugsgebruikers. Ik noem dit omdat wij moeilijk over Afghanistan kunnen spreken als wij onze ogen niet openen voor de realiteit. Er zijn geen makkelijke oplossingen of recepten, maar wij willen iedereen er wel met klem op wijzen dat de enige oplossing een politieke oplossing is, een oplossing die uitgaat van een sterke betrokkenheid van Afghaanse instellingen en burgers bij de ontwikkeling van hun land. Door stabiele voorwaarden te creëren om de opiumproductie een halt toe te roepen en door de armoede weg te nemen, kan een dergelijke oplossing op de lange termijn ook echt effect hebben.

Carl Haglund (ALDE). – (SV) Mevrouw de Voorzitter, ik wil eerst en vooral de heer Arlacchi bedanken die in verband met deze strategie uitstekend werk heeft geleverd. Ik vind dat de strategie op een voortreffelijke manier aantoont met welke uitdagingen we worden geconfronteerd, maar ook welke fouten we tot dusver hebben gemaakt. Ik hoop dat we lering kunnen trekken uit dit document om op die manier ons optreden in Afghanistan te verbeteren.

Een aantal elementen verdient het om even bij stil te blijven staan. Ten eerste het op zich ietwat radicale maar belangrijk idee om serieuze onderhandelingen te voeren met de zogenaamde gematigde Taliban. Een andere oplossing is er niet, maar ik denk tegelijkertijd dat velen van ons moeite hebben om te definiëren wie en wat eigenlijk gematigde Taliban zijn. Ik denk daarom dat we daarover een debat moeten voeren, en ik denk dat recente gebeurtenissen hebben aangetoond dat dit voor niemand van ons helemaal duidelijk is.

Een andere kwestie die ik graag aan de orde wil stellen, is financiële steun en de manier waarop die steun wordt verleend. Ik denk dat het een goede zaak is dat we de moed zullen hebben om die steun in de toekomst via de Afgaanse overheidsbegroting uit te keren. Waarschijnlijk is dat ondanks alles de enige juiste manier van werken, ook al moet het volgens mij weldoordacht gebeuren. We moeten de kiezers in onze eigen landen ook tonen dat we die kwestie volgen en dat het misbruik van financiële steun geen al te grote proporties aanneemt.

Tot slot denk ik dat het goed is om de rol van Pakistan te vermelden, want die is ook van cruciaal belang. Ik denk dat we het daar allemaal over eens zijn, en in dit opzicht is er een belangrijke rol weggelegd voor de internationale gemeenschap om Pakistan onder druk te zetten opdat het doet wat het zou moeten doen.

Tot slot wil ik zeggen dat ik uit een land kom waar de discussie over Afghanistan momenteel uitsluitend gaat over de vraag of de Finse troepen al dan niet ter plaatse moeten blijven, en dat is geen bijzonder constructieve discussie. Er wordt niet over de inhoud gediscussieerd, maar alleen over de al dan niet terechte aanwezigheid van de troepen. Hetzelfde geldt bijvoorbeeld voor ons buurland Zweden, en daarom is dit soort initiatieven zoals deze serieuze strategie een goede bijdrage tot de toekomstige discussie.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, vier jaar geleden was ik waarnemer bij de verkiezingen van de Palestijnse Autoriteit. Ik herinner mij de illusie die een van de prominenten van het Europees Parlement koesterde. Diegene zei tegen mij: "Die mensen van Hamas zijn eigenlijk heel aardige, beschaafde en sympathieke mensen. Misschien moeten we met hen onderhandelen". Vandaag hoor ik hetzelfde. Ik hoor dat we misschien met de gematigde Taliban moeten onderhandelen. De vraag rijst echter wie die gematigde Taliban zijn en of dat begrip niet te breed is. Ik waarschuw voor het inslaan van die richting.

Het is duidelijk dat in Afghanistan erg veel soldaten sneuvelen – ook soldaten uit mijn land, Polen. Er sneuvelen veel te veel soldaten, onze strategie is te duur en de strategie van de NAVO is discutabel. Ik zou het kind echter niet met het badwater weggooien, en ik waarschuw voor een dialoog met mensen die in werkelijkheid totaal andere doelen hebben dan wij.

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik weet dat de heer Arlacchi Afghanistan goed kent. Hij behoort waarschijnlijk tot de leden van dit Parlement die dit land en deze complexe regio het beste kennen.

Maar laten we er niet omheen draaien: zoals hij nu is, zorgt deze tekst voor een groot probleem. En ik ben het niet eens met alle collega's die zich er zo lovend over uitlaten. Ik zal u zeggen waarom.

In de eerste plaats vind ik dat deze tekst het grote manco heeft dat hij ons, het Westen, zonder enige aarzeling wil aanwijzen als verantwoordelijke voor alle kwaden in Afghanistan. Ik noem drie voorbeelden. Ten eerste schrijft de heer Arlacchi dat de gezondheidszorgsituatie is verslechterd sinds wij, hoe toevallig, daar zijn. Dat is vreemd! Mevrouw Ashton heeft precies het tegenovergestelde gezegd. Niemand heeft het opgemerkt.

Tweede punt: volgens overweging B, leest u het maar, beste collega's, zijn de Westerse troepen een bezettingsmacht. De in dit Parlement vertegenwoordigde lidstaten die zelf bezet zijn geweest, zullen een dergelijke term op waarde kunnen schatten.

Het derde voorbeeld betreft paragraaf 71, het punt van de drones: waarde collega's, twee jaar geleden was ik, in mijn hoedanigheid van militair arts, officier in Afghanistan. Ik heb Duitse, Britse, Poolse, Italiaanse en Franse soldaten en Afghanen die aan onze kant staan behandeld, en ik heb zelfs Taliban behandeld. Ik kan u zeggen dat als u morgen tegen onze militairen zegt: "U mag geen drones inzetten", dit hetzelfde is als zeggen: "Leg contact met de vijand, neem risico's". Ik weet niet of het onze verantwoordelijkheid, als politici, is om dat tegen onze mensen te zeggen.

Ik weet heel goed hoe complex de situatie is. Ik weet dat oorlog wreed is, maar ik vind wel dat we moeten ophouden met dit antimilitarisme, dit simplistische anti-amerikanisme, deze zelfkastijding van de Westerse troepenmacht, die die troepen aanwijst als oorzaak van alle kwaad in Afghanistan.

Beste collega's, volgens mij liggen de zaken een stuk simpeler. De vijand, dat zijn de Taliban, en niet de Amerikanen of de Westerse troepen. Het ligt allemaal heel ingewikkeld, maar laten we wel goed opletten op hoe we de zaken voorstellen.

Thijs Berman (S&D). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik sluit me aan bij mevrouw Ashton bij haar eerbetoon aan Richard Holbrooke. Ik bewonderde hem vanwege Dayton en heb hem ooit tijdens een boeiend diner in Brussel ontmoet en was erg onder de indruk van hem.

Een strategie die vooral militair van aard is kan niet succesvol zijn in Afghanistan. Van 20.000 soldaten in 2001 naar 150.000 nu, en de onveiligheid is gegroeid.

Meer burgerslachtoffers, meer dode soldaten en een coalitieleger dat, met excuses aan collega Juvin, nu werkelijk als bezettingsmacht wordt gezien door meer en meer Afghanen.

De strategie moet zich richten op de opbouw van het land, lokaal bestuur, de rechterlijke macht, onderwijs, gezondheid, ook voor vrouwen, rurale ontwikkeling, maar zonder opium. De coalitie moet zijn eigen principes serieus nemen. Nu klinken er mooie woorden over corruptiebestrijding en er gebeurt niets tegen de corruptie in en rond het presidentieel paleis. Dat desillusioneert de Afghanen en dat moet veranderen.

De anticorruptietak van de Afghaanse politie moet versterkt worden door de EU, die aan het werk moet gaan met de openbare aanklagers. Afghanistan kan niet zonder betrouwbaar bestuur.

Zbigniew Ziobro (ECR). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, het is onmogelijk om een goed functionerend hulpprogramma voor Afghanistan op te zetten zonder de binnenlandse

situatie te stabiliseren. Het verzekeren van veiligheid en het overwinnen van de rebellen zijn hiervoor de belangrijkste pijlers. Hiertoe is het noodzakelijk om de betrokkenheid van de Europese landen bij de NAVO-missie te vergroten. Ook de troepen van Europol moeten versterkt worden, omdat die zoals bekend nog niet op de beloofde numerieke sterkte zijn. Daarnaast moeten de Talibanstrijders afgesneden worden van hun bases in Pakistan en Pesjavar.

Het ministerie van Buitenlandse Zaken van de VS wijst er in haar rapporten op dat drugshandel de belangrijkste financieringsbron is voor de operaties van de guerrillastrijders. Ook op dit gebied moet de Europese Unie maatregelen nemen, door meer middelen beschikbaar te stellen om boeren over te halen om te stoppen met de papaverteelt. Het verslag spreekt over steun voor het programma van generaal Petraeus, maar die steun lijkt me niet gerechtvaardigd. Financiële middelen moeten worden gevonden op regionaal niveau, maar de macht moet gecentraliseerd zijn. Verder uiteenvallen van Afghanistan kan leiden tot "Somalisering" en opdeling van het land tussen de strijdende stammen.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, de situatie in Afghanistan is bijzonder interessant voor de internationale gemeenschap, niet alleen omdat er militaire strijdkrachten in het land aanwezig zijn, maar ook omdat er strijdkrachten werden en zullen worden ingezet die terroristische aanvallen zullen lanceren en problemen zullen opleveren voor de internationale gemeenschap. We moeten echter erkennen dat dit soort fundamentalistische en terroristische strijdkrachten al sinds de 14e eeuw in Afghanistan aanwezig is.

Barones Ashton, vierentwintig jaar geleden werd er in dit Parlement een verslag van het onderzoekscomité drugs aangenomen dat een speciaal onderdeel over Afghanistan bevatte met daarin voorspellingen over de huidige situatie, die jammer genoeg werkelijkheid zijn geworden. Het drugsprobleem kan niet beteugeld worden met gewassen. Het VN-programma voor gewassen heeft in de praktijk gefaald. Opium uit Afghanistan, (volgens deskundigen) de beste opium, wordt gebruikt om alle activiteiten in Afghanistan, Pakistan en elders te financieren.

Het moet daarom worden uitgeroeid, maar zoals u zei, moet er vooral gewerkt worden aan ontwikkeling, aan gezondheidszorg en aan het terugdringen van kindersterfte; we moeten deze mensen met andere woorden een model laten zien dat hen zal bevallen, waarvan zij zullen houden, dat zij zullen willen voor hun toekomstige levensstandaard en dat zij kunnen integreren in hun visie op het leven. Een dergelijk model zal uiteraard ook de vrouwen vooruithelpen, want de onderdrukking van vrouwen door de Taliban is een enorm probleem. De situatie van vrouwen in moslimlanden is al vreselijk en zij staan al enorm onder druk, maar in Afghanistan zijn ze er nog erger aan toe. De Europese Unie moet aanwezig blijven, barones Ashton, en uw interventies moeten worden voortgezet en moeten hun Europese karakter behouden, net zoals u zelf zei.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Mevrouw de Voorzitter, Richard Holbrooke, die ik mijn oprechte eer betuig, zei zelf voordat hij stierf: "We moeten de oorlog in Afghanistan beëindigen". Dit land is inderdaad van doorslaggevende invloed voor onze Europese en mondiale veiligheid en het is daarom dat wij, zoals het verslag van Pino Arlacchi zo goed omschrijft, de kolossale fouten moeten corrigeren door te investeren in "Afghanisering" en de menselijke veiligheid van het Afghaanse volk op de eerste plaats moeten zetten, wat de verantwoordelijkheid inhoudt bescherming te bieden door de aanwezige buitenlandse strijdkrachten.

Laten wij ons geen illusies maken: een rechtsstaat en democratische instituties kunnen niet worden geconstrueerd door corrupte krijgsheren, die in de ogen van de bevolking in diskrediet zijn gebracht. Het beëindigen van de oorlog in Afghanistan hangt ook af van de controle die de democratisch gekozen regering heeft over de militaire macht van het naburige Pakistan, een nucleaire macht in de marge van het non-proliferatieverdrag (NPV). Als de Europeanen zouden stoppen met de struisvogelpolitiek met betrekking tot deze fundamentele politieke kwesties, zouden zij in de Europese Unie en in de NAVO kunnen helpen bij het beëindigen van de oorlog in Afghanistan en ook kunnen voorkomen dat Pakistan afglijdt naar de hel.

Carlo Fidanza (PPE). - *(IT)* Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, ik sluit me aan bij de herdenking van Richard Holbrook.

Als mijn fractie verantwoordelijk was geweest voor dit verslag, zouden we zeker voor een heel andere benadering hebben gekozen dan de heer Arlacchi heeft gedaan, al dank ik hem voor de passie waarmee hij zich al zo lang inzet voor het Afghanistandossier.

Het verslag is mede dankzij de vele cruciale amendementen die mijn fractie heeft ingediend, minder ideologisch geworden, en speelt nu goed in op de problemen waar we de afgelopen negen jaar op zijn gestuit alsmede op de positieve kanten en de meest doeltreffende ontwikkelingsstrategieën die moeten worden toegepast om de Afgaanse autoriteiten te helpen bij het herstel van de volledige soevereiniteit van hun land.

Hoewel het waar is dat militair ingrijpen alleen niet volstaat, moet nog eens krachtig worden benadrukt dat er de laatste maanden belangrijke militaire successen zijn geboekt – denk aan de operaties in Almando en Kandahar – en dat de opstandelingen daadkrachtiger moeten worden bestreden als we willen dat de Taliban, met wie wij willen onderhandelen, kalmeren.

We moeten trots zijn op de militaire missie, die het leven heeft gekost aan duizenden jonge ISAF-militairen, onder wie veel Europeanen en jonge Italianen, omdat het niet alleen een militaire missie betreft, maar ook een wederopbouwmissie. Wij voorzien dit ongelukkige land van scholen, bruggen en civiele werken, waarmee we bijdragen aan de ontwikkeling van de verwoeste gebieden.

Ondanks de bereikte compromissen denk ik dat het verslag nog enkele aandachtspunten bevat, met name het eerdergenoemde punt van het gebruik van drones. Ik denk dat het een grote fout is om onszelf het gebruik van dit middel zonder voorbehoud te ontzeggen, omdat het zeer nuttig is in bepaalde gebieden in Noordoost-Afghanistan, waar de Talibanmilities het moeilijkst op te sporen en te verslaan zijn.

Ik hoop dat de rapporteur dit punt zal herzien, anders sluit ik me aan bij mijn fractie, die tegen het verslag zal stemmen.

Zoran Thaler (S&D). – *(SL)* Mevrouw de Voorzitter, ik wil de heer Arlacchi graag feliciteren met zijn moedige verslag.

Laat ik vandaag, nu we terecht de diplomaat Richard Holbrooke gedenken en wat hij betekend heeft voor de vrede, met name in de Balkan, een uitspraak van hem aanhalen over het geld dat is uitgegeven aan de bestrijding van drugssmokkel in Afghanistan (1,61 miljard dollar). Ik citeer:

”Het meest verkwistende en het minst efficiënte programma dat ik ooit heb gezien, binnen of buiten de regering”.

Einde citaat.

Met alles wat er gebeurd is in de onfortuinlijke tien jaar oorlog in Afghanistan is het net zo. Ik heb geen tijd om in te gaan op de vraag waarom we in de val van de regering-Bush zijn gelopen, maar het is een feit dat onze burgers van ons verwachten dat we eindelijk een einde maken aan deze waanzin, die ons al meer dan 300 miljard euro en talloze mensenlevens heeft gekost. In 2001 waren sommigen maar al te graag bereid om ten strijde te trekken, maar nu is het tijd om het moeilijke risico te nemen van vrede. Dat is wat onze burgers van ons verwachten. Ze verwachten bovendien een politieke oplossing en willen dat we minder op een militaire oplossing vertrouwen.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Mevrouw de Voorzitter, het verheugt mij zeer dat er door de fracties in de Commissie buitenlandse zaken een consensus is bereikt over dit verslag. De tekst die eruit is voortgekomen, is aanzienlijk overtuigender dan het aanvankelijke voorstel.

De situatie in Afghanistan dient na negen jaar van internationale bemoeienis nog sterk te worden verbeterd. De sociaal-economische en veiligheidsindicatoren zij niet zichtbaar verbeterd, en te vaak werden er besluiten genomen met onvoldoende Afghaanse betrokkenheid. Ik denk dat het noch aan een kader, noch aan instrumenten ontbreekt. Wat we werkelijk nodig hebben, is een strategisch plan dat aansluit op de toezeggingen die Afghanistan zijn gedaan. De EU moet naast de NAVO een leidende rol op zich nemen met betrekking tot de internationale inspanningen die tot doel hebben Afghanistan als een soevereine staat te behandelen. Ik moet erop wijzen dat een nauwere betrokkenheid van de Afghaanse regering de enige politieke en diplomatieke oplossing is. Daarom meen ik dat een van de belangrijkste onderdelen van het verslag de steun is die wordt uitgesproken aan de nieuwe antiterrorstrategie.

Tijdens de top van Lissabon werd de ontwikkeling naar een overgangsfase geschetst, met een geleidelijke overdracht van de verantwoordelijkheid voor de veiligheid aan Afghaanse troepen in 2014. Overeenkomstig de toezegging die mijn land meteen aan het begin van de missie heeft gedaan, zal het zijn troepen niet terugtrekken tot het Afghaanse grondgebied geheel veilig is. Ik moet hier ook melding maken van de aanzienlijke bijdrage die Rusland heeft geleverd door toestemming te geven voor de doortocht van onze troepen en ons materieel over zijn grondgebied.

Tot besluit wil ik erop wijzen dat wanneer de overgang eenmaal is begonnen, de ISAF-troepen die de operatie zullen afronden moeten worden overgeplaatst naar de gebieden waar de veiligheidssituatie aanhoudend onzeker is. Deze maatregel is van het grootste belang voor de Roemeense troepen in het zuiden van Afghanistan. De regio zal instabiliteit blijven kennen, ondanks de successen die er met de ISAF-operaties zijn geboekt.

VOORZITTER: RODI KRATSA-TSAGAROPOULOU

Ondervoorzitter

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Mevrouw de Voorzitter, ik wil eerst verklaren dat ik de zienswijze ondersteun die eerder door mijn collega de heer Juvin is ontvouwd, en ik zou mijn toespraak willen beginnen door te zeggen dat het mij spijt dat het verslag geen "Europese Unie" in zijn titel bevat. Ik denk niet dat we namens de internationale gemeenschap moeten spreken, maar enkel namens de Europese Unie. Met de amendementen die ik heb ingediend, heb ik er voor geijverd ook dit onder de aandacht te brengen. Dit betekent uiteraard niet dat we samenwerking met onze bondgenoten over het hoofd moeten

zien, met name, zoals mijn collega de heer Juvin opmerkte, waar het de Verenigde Staten betreft.

Ik denk niet dat het voor ons op dit moment erg nodig is om ons op een compleet nieuwe strategie te richten. Ik denk dat het beter is de strategische visie uit te voeren die twee jaar geleden op de NAVO-top in Boekarest is uitgestippeld. Ik meen dat het niet om het bedenken van een nieuwe strategie gaat, maar om consistentie in relatie tot deze strategische visie.

Aan de andere kant dienen we ons zeker rekenschap te geven en te leren van de vergissingen die de militaire coalitie in Afghanistan heeft begaan. We moeten echter niet de fout maken de situatie voor de interventie door een roze bril te zien. Zoals al is benadrukt, is het belangrijk voor ons om te onderstrepen dat een van de voornaamste doelstellingen van onze strategie in Afghanistan is om van de Talibangroepen in dit land af te komen.

We moeten echter ook de aandacht vestigen op de positieve aspecten van de interventie, met name het Petraeus-plan. Afghanistan is tegenwoordig een land waar vrouwen meer rechten genieten, waar meer kinderen naar school gaan, meer fabrieken geopend zijn en meer wegen worden gebouwd. Dit kan worden toegeschreven aan de wijze waarop we in dit land zijn opgetreden. De integratie van civiele maatregelen zoals onderwijsprogramma's en programma's voor armoedebestrijding en wederopbouw en ontwikkeling is een essentiële stap op weg naar vredeshandhaving in Afghanistan.

Tot slot wil ik de nadruk leggen op de noodzaak van een pragmatische kijk, zoals voorgesteld door mijn fractie. Laten we niet vergeten dat er meer dan 400 amendementen zijn ingediend op het verslag-Arlacchi.

Marielle De Sarnez (ALDE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, snel even drie dingen.

Anders dan tot nu toe te beluisteren viel ben ik, ten eerste, van mening dat de Europese Unie haar eigen strategie zou moeten hebben. In Afghanistan hebben wij onze eigen mensen, soldaten, militairen, onze eigen in grote getale ter beschikking gestelde middelen, en het is belangrijk dat wij zelf onze eigen positie blijven bepalen.

Ten tweede ben ik van mening dat het geld van de internationale gemeenschap echt ten goede moet komen aan de Afghanen zelf. Dat is helaas al tien jaar lang niet het geval, zoals we dagelijks ter plekke kunnen constateren. Ik denk dat dit inderdaad voor een deel op het conto komt van de ngo's of de humanitaire organisaties, maar dit is, ben ik bang, ook grotendeels toe te schrijven aan corruptie binnen de regering, die, het moet gezegd, niet al te rechtvaardig en efficiënt opereert. Misschien komt dit in het verslag onvoldoende tot uitdrukking.

Derde punt: de kwestie van de politieke dialoog. Feit is dat er al langere tijd pogingen worden ondernomen om een politieke dialoog aan te gaan met de Taliban, dat is niets nieuws. Zelf denk ik dat die dialoog nodig is, maar ik denk ook dat het heel moeilijk zal worden omdat het voeren van een dialoog uiteraard heel gecompliceerd is nu onze positie ter plekke zwak is en de terugtrekking van de troepen al in een vergevorderd stadium verkeert.

Giovanni Collino (PPE). - (IT) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, nu er een aantal amendementen is aangenomen, stemmen wij in met het verslag van de heer Arlacchi en met de prioriteiten die daarin worden vastgesteld voor de toekomstige ontwikkeling van Afghanistan. Een transparant systeem van financiële hulp, de opleiding van binnenlandse

politie-eenheden, de bestrijding van de drugshandel en de coördinatie van de internationale hulp vormen de kern van een politieke en militaire strategie die verder versterkt is.

Ik wil nogmaals benadrukken dat het nodig is om het land te controleren en stabiliseren om de Talibanmilities te kunnen verzwakken en de vredesprocessen nieuw leven in te kunnen blazen. Tot slot wijs ik op de belangrijke bijdrage die de Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-Democraten) heeft geleverd aan de totstandbrenging van deze gezamenlijke tekst en wil ik mijn respect betuigen voor de inzet die de ISAF-militairen leveren en de offers die zij in Afghanistan brengen bij de bescherming van de vrijheid en van de plaatselijke bevolking.

Katarína Neved'álová (S&D). - (SK) Ik ben ervan overtuigd dat geen enkel leger vrede en welvaart brengen kan, ook niet in Afghanistan.

We worden geacht hier na te denken over datgene waar een aantal van onze collega's, met name van de PPE-DE-Fractie, zich zo het hoofd over breken, namelijk of we voor dit of dat type vliegtuig moeten kiezen - maar ik ben helemaal geen militair deskundige en begrijp helemaal niets van dit debat - dus ik denk dat het veel verstandiger is om ons bezig te houden met datgene waar de heer Arlacchi zich in dit verslag zo geheel terecht op richt, namelijk de positie van vrouwen en kinderen in dit land. We moeten ons echt veel meer hard maken voor de bestrijding van discriminatie; dat vrouwen niet langer zo enorm worden gediscrimineerd. Ook moeten we broodnodig iets doen aan het feit dat talloze Afghaanse kinderen geen onderwijs kunnen volgen en dat een groot deel van hen onder de armoedegrens leeft.

Indien we projecten op het vlak van onderwijs en gezondheidszorg niet ondersteunen en blijven investeren in een militaire oplossing van dit conflict, weet ik zeker dat we nergens uitkomen.

Andrew Henry William Brons (NI). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, het verslag van de heer Arlacchi is goed onderbouwd en informatief. Een klein puntje van kritiek is dat hij het schijnt te betreuren dat Afghanistan geen vrije democratie is onder leiding van een coalitie van de Groenen en Liberaal-Democraten.

Het horrorverhaal van Afghanistan heeft geleid tot de dood van 346 Britse soldaten, nog veel meer geallieerde soldaten en duizenden onschuldige Afghanen. Tijdens die periode is de kindersterfte en de moedersterfte sterk toegenomen en de levensverwachting gedaald. Hij vertelt ons vervolgens dat er in 2001 geen papaver meer wordt geteeld in Afghanistan, terwijl Afghanistan nu, na negen jaar van conflict en door de invloeden van de geallieerden, meer dan 90 procent van de heroïne in Europa verschaft.

Door de opmerking dat er enige discriminatie tegen vrouwen voorkomt, worden dingen licht uit hun verband getrokken. De oplossing is onze troepen aanmoedigen om de oorlog te beëindigen en ze thuis te brengen om ons eigen volk te beschermen tegen allochtone, maar in eigen land opgegroeide, terroristen.

Norica Nicolai (ALDE). - (RO) Mevrouw de Voorzitter, vrouwen en kinderen zijn beiden ongetwijfeld een belangrijk onderwerp, maar belangrijk in het verslag van de heer Arlacchi is de duidelijkheid. Ik bedoel hiermee dat het ons de legitimiteit van de interventie in Afghanistan presenteert en die niet ter discussie stelt. Het is echter een natuurlijke en politieke verantwoordelijkheid om de effectiviteit van deze interventie te bespreken. De reden is, alle sentimentaliteit daargelaten, dat een interventie die tien jaar duurt de effectiviteit van de politieke beslissing over deze kwestie volledig kan overschaduwen. Ik ben van

mening dat ieder van ons de verantwoordelijkheid heeft jegens degenen die ons hebben gekozen om met een antwoord op deze vraag te komen.

Ik juich de duidelijkheid van dit verslag ook toe omdat er zaken in worden vermeld die wij om allerlei redenen doorgaans vermijden te bespreken. Ik ben van mening dat dit verslag vooral een uitgangspunt verschaft. We moeten de moed hebben ons optreden regelmatig te analyseren en te evalueren, om toe te geven waar wij fouten hebben gemaakt, en indien we ze hebben gemaakt, oplossingen te vinden. Want dat is nu een verantwoordelijke en democratische handelwijze.

Jaroslav Paška (EFD). - (SK) Ervaring leert dat hulp in de vorm van ingrijpen van buitenaf slechts succesvol kan zijn indien de meerderheid van de bevolking dergelijke hulp daadwerkelijk wenst. Na ons jarenlange optreden in Afghanistan is duidelijk geworden dat de Afghanen ons niet begrijpen, niet op onze hulp zitten te wachten en dat ze onze beschaving en culturele waarden niet begrijpen.

In Slowakije hebben we het gezegd: "Wie goede raad in de wind slaat, kan niet geholpen worden". Ik wil daarmee niet beweren dat het onmogelijk is de Afghanen te helpen, maar regelrecht gewelddadige vormen van hulp zijn uit den boze. We dienen nu eerst en vooral te kijken hoe we onze hulp kunnen veranderen en dusdanig kunnen structureren dat deze daadwerkelijk aansluit op de behoeften van het Afghaanse volk.

Het is naar mijn mening meer dan noodzakelijk dat we het leger geleidelijk terugtrekken en de macht overdragen aan de nationale regering en de politici van het land en via deze nationale politici dan het volk van de Afghaanse Republiek zodanig helpen dat het zich op een of andere manier kan vinden in onze waarden, dat het ons begrijpt en dan uiteindelijk, laat we het hopen, bereid en in staat is onze hulp te aanvaarden.

Ioan Mircea Paşcu (S&D). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ons engagement ten aanzien van een stabiel en zelfregerend Afghanistan, dat zelf in staat is om te voorkomen dat het opnieuw een gebied wordt waar terroristen worden beschermd, is sterk en voor de lange termijn en is door zowel de EU als de NAVO opnieuw toegezegd. Juist omdat het hier om een langetermijnverplichting gaat, zie ik echter ten minste drie grote uitdagingen.

Allereerst komt het type staatsindeling dat wij Afghanistan verschaffen niet overeen met de Afghaanse traditie. Als de Afghanen zich moeten aanpassen, moeten wij dat ook en moeten we ze helpen een haalbare staatsindeling te verkrijgen waarbij modernisme hand in hand gaat met de Afghaanse traditie.

De tweede uitdaging is dat omwille van de veiligheidssituatie onze internationale militaire inzet ook na 2014, als de Afghanen het overnemen, nog langer vereist is. We moeten eens serieus gaan bespreken of we de termijn verlengen of de gevolgen ervan onder ogen gaan zien.

Tot slot, de derde uitdaging zal zijn dat het geduld begint op te raken bij onze achterban, waardoor we genoodzaakt zijn ons huidige tijdspad te bespoedigen om te voorkomen dat we anders simpelweg de overwinning uitroepen en huiswaarts keren. Dat zou onze geloofwaardigheid ernstig aantasten.

Catherine Ashton, *vicevoorzitter van de Commissie/hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid.* - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik zal enkel een paar afsluitende opmerkingen maken.

Allereerst wil ik het Europees Parlement bedanken. Dit was een interessant en gevarieerd debat. Ik heb lof voor uw niet nalatende belangstelling voor ons engagement in Afghanistan en voor de energie die u hierin steekt. Het debat van vandaag heeft dat weer eens duidelijk aangetoond.

Zoals ik aan het begin al zei, ben ik van mening dat Afghanistan voor ons allemaal en voor onze burgers belangrijk is en dat de Europese Unie een hoofdrol moet blijven spelen. Hopelijk heb ik aan het begin duidelijk kunnen maken wat de prioriteiten en plannen zijn voor de komende periode. Wij moeten erkennen dat er een evenwicht noodzakelijk is tussen enerzijds de verstrekking van hulp via de Afghaanse regering en anderzijds het belang van een adequate bestrijding van corruptie teneinde onze hulpbronnen te kunnen beschermen.

Wij zijn nog steeds actief in enkele sleutelsectoren: gezondheidszorg (zoals ik reeds heb beschreven), politie, justitie, plattelandsontwikkeling en overheden op subnationaal niveau – en natuurlijk is de rechtsstaat essentieel. Bovendien zijn al deze programma's, zoals gezegd, erop gericht te verzekeren dat wij in de lokale Afghaanse structuren capaciteiten opbouwen en volledig tegemoet komen aan de prioriteiten van de regering met betrekking tot de bestrijding van de drugsindustrie en de vermindering van corruptie.

Ik heb in mijn toespraak ook duidelijk gemaakt hoe belangrijk de participatie en betrokkenheid van vrouwen is, niet alleen op elk niveau van de Afghaanse samenleving, maar ook in de politieke structuren. Ik heb nota genomen van het verslag van de heer Stevenson en ben het ermee eens dat water en irrigatie ook hier, net als in zoveel andere delen van de wereld, steeds meer een probleem zullen vormen.

Mijnheer Belder ik beloof u schriftelijk te zullen antwoorden, zoals u mij uitdrukkelijk hebt verzocht.

Ter afsluiting wil ik de heer Arlacchi bedanken voor zijn verslag. Ik verheug mij op de voortzetting van het debat over de hoofdpunten uit het verslag en over andere, daarbuiten vallende zaken. Tot slot wil ik herhalen wat ambassadeur Holbrooke zei. De laatste woorden die hij sprak voordat hij aan zijn laatste operatie begon, betroffen Afghanistan. Dit is typisch voor hem, en ik zal hem ontzettend missen.

Pino Arlacchi, *rapporteur*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, dat was een uiterst interessant en levendig debat. Ik wil enkel een paar opmerkingen maken.

Ten eerste ben ik blij dat niemand kritiek had op de vier hoofdthema's van het verslag. In het verslag wordt aangedrongen op verbetering van de internationale hulp, uitbanning van de opiumteelt, verbetering van de coördinatie van de politieopleiding en steun voor het vredesproces. Alle opmerkingen die werden gemaakt gingen over andere zaken, en ik ben blij dat na een jaar van discussies in de Commissie buitenlandse zaken de collega's hun steun aan de structuur van het verslag – dat niet het "verslag-Arlacchi" is – hebben kunnen bevestigen. Na de goedkeuring in de Commissie buitenlandse zaken is dit verslag een commissieverslag geworden dat bijna eenparig – met zestig stemmen vóór en één stem tegen – is goedgekeurd. Daarin zijn ook diverse, door alle fracties aanvaarde compromissen opgenomen, en dus is het heel belangrijk om te verwijzen naar de werkelijke, definitieve tekst van het verslag.

De heer Juvin wil ik zeggen dat in het verslag niet wordt gesproken over bezettingstroepen in Afghanistan. Dat stond in de oorspronkelijke tekst. In de definitieve tekst wordt gesproken

over de coalitie van internationale troepen in Afghanistan. Dat gedeelte van het verslag is geamendeerd.

Het belangrijkste vraagstuk betreft drones. Dit is geen verslag over drones. Er is slechts een uit twee regels bestaand compromis van de fracties met betrekking tot het gebruik van drones. Mijns inziens hadden wij daarover eerder tot een akkoord kunnen komen, maar ik heb vertrouwen in mijn gesprekspartners en in alle standpunten, en ik heb vertrouwen in het compromis dat wij hebben bereikt. In het verslag wordt niet aangedrongen op een verbod op het gebruik van drones. Daar wordt gematigde kritiek op geuit, maar mijns inziens kan daarover een akkoord worden bereikt tussen de fracties.

Ik dank ook barones Ashton. Ik hoop dat zij volledig rekening zal houden met de inhoud van het verslag, dat een heel concreet verslag is en aandringt op een exitstrategie voor Afghanistan.

Csanád Szegedi (NI). - (HU) Voorzitter, mijn excuses dat ik nu technisch op deze wijze het woord neem, en het is niet eens de heer Arlacchi aan wie ik de vraag wil stellen, maar ik wil met hoogachting alleen een herinnering of vraag aan de voorzitter voorleggen. Ik ben niet-ingeschrevene, en heb als zodanig heel weinig mogelijkheid om aan het woord te komen. Ik zou vandaag niet eens het woord mogen voeren. Ik ben voor dit debat een uur eerder gekomen en ben heel beleefd naar beneden gegaan om de staf daar duidelijk te maken dat ik graag het woord zou voeren. Ik kan daar begrip voor opbrengen, natuurlijk was daar vandaag geen tijd meer voor bij dit debat, en uiteraard zal ik mijn betoog van vandaag schriftelijk inleveren. Ik zou de Voorzitter willen vragen om voortaan meer aandacht en empathie aan de dag te leggen voor ons niet-ingeschrevenen, voor wie dit helaas de enige mogelijkheid is om aan het woord te komen. Ik dank u wel en wens u veel succes bij uw werk!

Arnaud Danjean (PPE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik wil even iets rechtzetten: de heer Arlacchi heeft volkomen gelijk, in de voorliggende eindversie wordt in overweging B niet meer gesproken van bezettingsmacht. De vertalingen, en dan met name de Franse, van deze laatste versie waren gewoon niet correct, de Franse vertaling bevatte tot vanochtend nog steeds die term bezettingsmacht, vandaar de toespraak van mijn collega Juvin.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Corina Crețu (S&D), *schriftelijk.* – (RO) De in Lissabon gepresenteerde en goedgekeurde strategie betekent een geleidelijke overdracht van controle over het gebied van ISAF aan de Afghaanse strijdkrachten, regio na regio. Het succes ervan hangt af van het optreden van Pakistan, dat deel is van het probleem en dus ook onvermijdelijk deel van de oplossing is. Bovendien ben ik van mening dat we de evidente inmenging van Iran in Afghanistan niet kunnen negeren. De recente gebeurtenissen die wijzen op deze inmenging, zijn een reden tot zorg.

Ik ben van mening dat deze strategie hand in hand moet gaan met grotere, opvallendere civiele projecten, die de ontwikkeling bevorderen van deze gebieden waar armoede alomtegenwoordig is en de aanwezigheid van ISAF- en Amerikaanse troepen geen wezenlijke veranderingen hebben teweeggebracht. Na onze terugtrekking kunnen we geen land achterlaten met dezelfde problemen die de afgelopen tien jaar leidden tot de opkomst

van de Taliban. Ik hoop dat deze nieuwe strategie zal werken en Afghanistan zal helpen weer vredig en stabiel te worden.

Krzysztof Lisek (PPE), *schriftelijk*. – (PL) De strategie die tot nu toe in Afghanistan is toegepast, heeft niet het gewenste resultaat opgeleverd. Ik ben ingenomen met de vaststelling van een kalender voor de betrokkenheid van de NAVO in Afghanistan en de ondertekening van de verklaring over een langetermijnpartnerschap met dit land op de NAVO-top in Lissabon. Ook de EU laat een meer samenhangende en beter gecoördineerde benadering van deze regio zien, met een meer civiele gerichtheid en rekening houdend met de betekenis van regionale samenwerking.

Wij moeten steun blijven verlenen aan hervormingen die armoede, vrouwendiscriminatie en de opiumproductie bestrijden. Onze inspanningen moeten zich concentreren op een betere naleving van de mensenrechten en de rechtsorde, de opbouw van de rechtsstaat en de volledige integratie van Afghanistan in de internationale gemeenschap. Daarnaast moet er ook aandacht zijn voor de opbouw en hervorming van het bestuur en het ambtenarenapparaat door scholingsprogramma's, hulp bij de bouw en het gebruik van bestaande infrastructuur en advies van de EU.

Afghanistan moet nauw betrokken worden bij de vaststelling van de prioriteiten en de omzetting ervan. Dit helpt bij de opbouw van een maatschappelijk middenveld en verzekert dat de Afghanen de verantwoordelijkheid voor het land overnemen. Tegelijkertijd mogen we niet vergeten om de veiligheid te waarborgen van degenen die naar Afghanistan worden uitgezonden - de trainers en de militairen die zorgen voor de uitvoering van bovengenoemde plannen. We mogen niet toelaten dat wordt afgezien van het gebruik van drones, omdat daardoor hun veiligheid aanzienlijk vermindert. In onze strategie moeten we rekening houden met de veiligheid van zowel de Afgaanse burgers als die van onze vertegenwoordigers die zich inzetten voor de ontwikkeling van het land.

Helmut Scholz (GUE/NGL), *schriftelijk*. – (DE) Het verslag over een nieuwe strategie voor Afghanistan schetst het absoluut noodzakelijke kritische beeld van de situatie in het land. Het verslag maakt duidelijk dat de NAVO-strategie om complexe politieke en militaire problemen met militaire middelen op te lossen, is mislukt. Daarom roept het verslag expliciet op tot een nieuwe strategie van de internationale gemeenschap, waarin de civiele wederopbouw centraal staat. Ik ben ermee ingenomen dat het Europees Parlement, in tegenstelling tot veel parlementen in de lidstaten, met dit verslag het duidelijke signaal geeft dat er een einde moet worden gemaakt aan het conflict en een ander beleid noodzakelijk is om in Afghanistan een duurzame politieke, economische en democratische ontwikkeling tot stand te brengen. We moeten de fundamentele boodschap van het verslag steunen. Ik ben het echter niet eens met de beoordeling dat de strategie voor Afghanistan van de meest recente NAVO-top tot een succesvol resultaat kan leiden. Ik eis de terugtrekking van de buitenlandse troepen uit Afghanistan. De politiemissie van de Europese Unie (EUPOL) is mislukt, en mag niet worden verlengd of uitgebreid. Dankzij de hoofdelijke stemmingen over een aantal paragrafen die een aantal van deze kwesties betreffen, heb ik duidelijk kunnen maken dat ik een andere mening ben toegedaan. Ik betreur ook dat het verslag niet kritischer ingaat op de tendens om de civiele wederopbouw ondergeschikt te maken aan militaire strategieën, en onvoldoende aandacht besteedt aan de situatie van de mensenrechten, met name met betrekking tot vrouwen.

17. Resultaat van de NAVO-Top in Lissabon (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de verklaring van de vicevoorzitter van de Commissie/hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid over het resultaat van de NAVO-Top in Lissabon.

Catherine Ashton, *vicevoorzitter van de Commissie/hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid.* – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de NAVO-Top in Lissabon was een succes voor de NAVO en vooral ook voor haar secretaris-generaal. Ik was heel erg blij dat ik aan een aantal besprekingen heb kunnen deelnemen.

Ik zal de afgevaardigden in grote lijnen aangeven wat volgens mij de belangrijkste resultaten waren die werden bereikt, en ik zal daarbij vooral de nadruk leggen op de betrekkingen tussen de EU en de NAVO. Ik zal niet ingaan op de meer interne NAVO-aangelegenheden.

In Lissabon hebben de staatshoofden en regeringsleiders overeenstemming bereikt over een nieuw strategisch concept, over een visie op het bondgenootschap voor de komende tien jaar. De NAVO heeft haar kerntaken collectieve verdediging en afschrikking behouden en het belang erkend van crisisbeheersing en veiligheidssamenwerking. Lissabon heeft ook het pad geëffend voor belangrijke NAVO-beslissingen op een aantal belangrijke terreinen, zoals raketverdediging, cyberverdediging, hervormingen binnen de NAVO en bijdragen van de NAVO aan stabilisatie en wederopbouw.

Wat Afghanistan betreft, dat zo-even onderwerp was van debat en eveneens een belangrijk terrein van de EU-NAVO-samenwerking is, zijn er besluiten genomen over zowel de transitie als een langetermijnpartnerschap. Ik zal mijn aandacht vooral richten op de manier waarop Lissabon mijns inziens de EU-NAVO-betrekkingen zal verbeteren. Dit was ook een punt op de agenda van de vergadering van de ministers van Defensie, die ik vorige week heb voorgezeten en die tevens werd bijgewoond door de secretaris-generaal van de NAVO, de heer Anders Rasmussen.

De NAVO is een van de belangrijkste strategische partners van de Europese Unie. Het verheugt mij dat de staatshoofden en regeringsleiders van de NAVO het belang van de bijdrage van de Europese Unie aan de veiligheid en de stabiliteit hebben erkend. Ik wil graag onderstrepen dat alle deelnemers, en in het bijzonder president Obama, uiting hebben gegeven aan hun krachtige politieke engagement voor een versterking van het strategisch EU-NAVO-partnerschap.

Ik heb samen met de lidstaten, de bondgenoten en de secretaris-generaal van de NAVO op zeer actieve wijze geijverd voor de versterking van de EU-NAVO-betrekkingen. Dat was ook de insteek van mijn deelneming aan de diverse NAVO-vergaderingen op hoog niveau, waaronder het diner van de ministers van Buitenlandse Zaken tijdens de NAVO-Top van Lissabon, toen eveneens de nadruk lag op de EU-NAVO-betrekkingen.

Eerder dit jaar heb ik op eigen initiatief de NAVO een reeks concrete maatregelen voor de versterking van de EU-NAVO-samenwerking doen toekomen. Veel van deze maatregelen zijn al geïmplementeerd in de Europese Unie, met de steun van de secretaris-generaal van de NAVO. Daardoor zijn bovendien gelegenheden ontstaan voor informele besprekingen over vraagstukken van gemeenschappelijk belang evenals voor meerpolitieke dialoog van de EU met alle NAVO-bondgenoten.

Het is mijn ambitie het pad te effenen voor nog meer vooruitgang. Ik heb daarvoor tijdens de Europese Raad van 16 september jongstleden een mandaat ontvangen. In Lissabon heeft

de secretaris-generaal, de heer Rasmussen, eveneens een mandaat ontvangen om samen met mij te werken aan de versterking van de EU-NAVO-betrekkingen.

Een terrein van vooruitgang is de EU-NAVO-samenwerking bij capaciteitsontwikkeling. Op dit terrein boeken wij veelbelovende resultaten, met name bij de militaire capaciteitsontwikkeling die noodzakelijk is om zowel de militaire capaciteiten te versterken als de kostenefficiëntie zoveel mogelijk te verbeteren. Wij moeten meer dan ooit zorgen voor complementariteit en dubbel werk zien te voorkomen.

Op 9 december hebben de EU-ministers van Defensie de vooruitgang bij de versterking van de samenwerking met de NAVO toegejuicht. Wij hebben reeds samengewerkt, bijvoorbeeld bij de beschikbaarheid van helikopters, en wij hebben nu de bouwstenen voor *counter improvised explosive devices* en medische ondersteuning vastgesteld. Beide werkerreinen zijn van vitaal belang en hebben echte, operationele gevolgen voor onze troepen in het veld.

Ik zal u slechts enkele concrete voorbeelden geven. Wat de beschikbaarheid van helikopters betreft zijn er al twee oefeningen geweest: in Frankrijk en Spanje. Soortgelijke oefeningen zijn gepland voor de komende vier jaar. In die context hebben wij 114 bemanningen getraind: dat wil zeggen meer dan 1 300 man personeel met 58 helikopters. Het onmiddellijke resultaat daarvan was dat 63 getrainde bemanningen naar Afghanistan werden gestuurd. Een ander voorbeeld zijn de *counter improvised explosive devices* bij de bestrijding van bembommen. Het Europees Defensieagentschap legt de laatste hand aan de aankoop van een forensisch laboratorium dat volgend jaar in Afghanistan zou kunnen worden ingezet.

Wij hebben eveneens onze inspanningen ten behoeve van een betere samenwerking via een productieve wisselwerking tussen het Europees Defensieagentschap en het Allied Command Transformation voortgezet.

Over het geheel genomen blijft het mijn doel de "organisatie-tot-organisatie"-betrekkingen tussen de Europese Unie en de NAVO verder te ontwikkelen. De vergadering van de ministers van Defensie van afgelopen week heeft het pad geëffend voor vorderingen op weg naar dat doel.

Nu bredere besluiten hangende zijn, is het essentieel dat wij bij onze gezamenlijke inzet op hetzelfde toneel kunnen rekenen op solide onderlinge afspraken. Dat zijn wij ons personeel verschuldigd. Het is ook essentieel dat wij in staat zijn het werk voort te zetten dat wij verrichten om de lidstaten en de bondgenoten te ondersteunen bij het ontwikkelen van essentiële militaire capaciteiten. Daarbij moeten wij voortbouwen op het succesvolle werk dat reeds op stapel is gezet. Ik zou zelfs durven beweren dat dit in de huidige context van economische terugval nog belangrijker is.

We zullen bij het maken van vooruitgang en het vinden van oplossingen allen behoefte hebben aan flexibiliteit. Ik zal hier namens de 27 lidstaten op een concrete en pragmatische manier aan werken.

Elmar Brok, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (DE) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, de NAVO-Top heeft aangetoond dat de samenwerking tussen de NAVO en de Europese Unie die er werd besproken, van groot belang is. De NAVO is nog altijd noodzakelijk voor de collectieve veiligheid van Europa, en het is belangrijk om Amerika daarin op verbindende wijze te betrekken. De top heeft ook aangetoond dat het raketafweersysteem, dat nu heel Europa als onderdeel van een gemeenschappelijk NAVO-project beschermt, een belangrijke

stap is op weg naar verdere samenwerking. Verder werd echter ook duidelijk – en het debat over Afghanistan is daar een voorbeeld van – dat er een grote mate van civiele en militaire samenwerking is waaraan met name de Europese Unie een belangrijke bijdrage kan leveren. Ik denk dat die samenwerking passend dient te worden uitgebouwd. We moeten echter vaststellen dat op een belangrijk punt geen vooruitgang is geboekt, omdat de noodzakelijke samenwerking, die veel effectiever moet worden georganiseerd, tot dusver op een veto stuitte van NAVO-partner Turkije. Mevrouw Ashton, ik denk dat het buitengewoon belangrijk is dat deze kwestie ook in het kader van de toetredingsonderhandelingen met Turkije aan de orde wordt gesteld. We mogen van de NAVO en de samenwerking tussen de NAVO en de Europese Unie geen instrument maken om te gebruiken in een dispuut met een lidstaat van de Europese Unie die geen lid is van de NAVO. Daarom denk ik dat het feit dat Turkije nog niet de noodzakelijke stappen heeft gezet, onze mogelijkheid om op te treden aanzienlijk beperkt. Overigens ben ik er uiteraard mee ingenomen dat de kwestie van samenwerking op het gebied van defensiematerieel erop wijst dat samenwerking met het Europees Defensieagentschap tot de mogelijkheden behoort, waarbij met name de cyberspacekwestie van groot belang is voor het agentschap.

Adrian Severin, *namens de S&D-Fractie.* – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de NAVO-Top in Lissabon heeft de nieuwe realiteit, uitdagingen en non-conventionele dreigingen erkend waarmee de wereld na de Koude Oorlog wordt geconfronteerd. Op die basis is op deze top geprobeerd om een nieuw evenwicht te vinden tussen de regionale en mondiale rol van de alliantie. Een mondiale NAVO, of een NAVO met een mondiale rol, is een must. Dat brengt bepaalde gevolgen met zich mee.

Ten eerste moet de Europese Unie zich erop voorbereiden meer verantwoordelijkheden op zich te nemen wat betreft Europese veiligheid en defensie. Dat betekent niet alleen dat we ons Europese veiligheids- en defensieconcept moeten ontwikkelen en bijwerken, maar ook dat we onze militaire capaciteit moeten ontwikkelen. Ten tweede is het de plicht van de Europese Unie om zich voor te bereiden op mondiale uitdagingen en zich als een echt mondiale speler te gedragen. Dat betekent dat we onze mondiale belangen en doelen moeten herdefiniëren en onze militaire capaciteit zodanig moeten uitbreiden dat we de last van de mondiale defensie samen met onze Amerikaanse bondgenoten kunnen dragen. Ten derde is het onze plicht om ideeën op te nemen in onze strategieën in verband met betrekkingen met andere spelers, die zullen leiden tot een systeem van defensiepartnerschap, met de mogelijkheid op te gaan in een mondiaal defensief pact.

Wanneer de Europese Unie zich van al die taken kwijt, moet ze niet alleen haar strategische verbinding met de NAVO intact houden, maar ook intellectueel en politiek bijdragen aan de instandhouding van de afschrikkingscapaciteit van de NAVO en haar mogelijkheid om lidstaten te verdedigen tegen elke vorm van agressie in een context die verschilt van de context die tot het ontstaan van de alliantie leidde.

Norica Nicolai, *namens de ALDE-Fractie.* – (RO) Mevrouw de Voorzitter, ik geloof dat de top van Lissabon de eerste is sinds 1999 waarop sprake is van een heilzame bijdrage aan een strategische visie voor de alliantie. Ik ben van mening dat een belangrijkere overweging in deze eeuw is dat niet alleen de bestaande bedreigingen en veiligheidsbelangen, maar vooral ook het vermogen van defensiebegrotingen om effectieve militaire oplossingen te bieden de kwestie van een bipolaire wereld tot onderwerp van discussie maken.

Het werd tijd voor een brede analyse van de richting die de alliantie uitgaat, zeker als compatibiliteit met Rusland hiervan een aspect is. Ik moet echter benadrukken dat

compatibiliteit met het Europese veiligheidsproject volgens mij ook van vitaal belang is voor de NAVO. De Afghaanse kwestie lijkt genoeg impuls te hebben gegeven aan de NAVO, en het doet mij genoegen dat Rusland ermee heeft ingestemd deel te nemen aan NAVO-acties in Afghanistan. Ik hoop dat dit complexe Afghaanse probleem niet een van de redenen tot zorg zal zijn over de toekomstige effectiviteit van de alliantie.

Ik juich het ook toe dat de Europese Unie de kwestie van antirakettechnologie tot onderwerp van discussie heeft gemaakt. Ik meen dat we de effectiviteit van dit raketschild op EU-niveau dienen te bespreken.

Reinhard Bütikofer, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (DE) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw Ashton, de NAVO-Top in Lissabon is van groot belang voor de EU en voor dit Parlement, omdat we de Europese veiligheid in de toekomst slechts in goede banen kunnen leiden als de NAVO, de EU en andere organisaties zoals de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa (OVSE) elk hun bijdrage leveren en effectief samenwerken. Tot dusver werden de resultaten van Lissabon echter mooier voorgesteld dan ze zijn. Laat ik het ietwat ironisch formuleren: de NAVO heeft weliswaar een nieuwe strategie, maar weet nog altijd niet waar ze heen wil. De hoogdravende fantasieën van de NAVO als politiemacht in de wereld heeft men laten varen, en dat is al een hele vooruitgang. Er is al wat meer bescheidenheid, maar nog onvoldoende duidelijkheid.

Ik noem een aantal voorbeelden:

1. Een eerste voorbeeld zijn de militaire uitgaven. De lidstaten van de Europese Unie willen door middel van een permanente, gestructureerde samenwerking besparen op militaire uitgaven, maar de NAVO ondertekent ongedekte cheques voor raketafweer. Volgens de secretaris-generaal gaat het om een bedrag van 200 miljoen, maar alle deskundigen zeggen dat dit raketafweersysteem veeleer 40 tot 70 miljard euro zal kosten, en we weten nog niet eens hoe het beheerd zal worden.

2. Een tweede voorbeeld is kernontwapening. De "Global Zero"-visie van Obama in Praag was indrukwekkend, en we waren ermee ingenomen. Bij de NPV-conferentie was Europa het al niet meer eens, maar de NAVO klampt zich nu vast aan nucleaire afschrikking als een blinde aan een lantaarnpaal. Met name voormalige wereldmachten vinden hun kernwapens blijkbaar veel aantrekkelijker dan een ambitieus Europees beleid voor kernontwapening.

3. Het derde voorbeeld zijn vredesmissies en het op een civiele manier oplossen van conflicten. Op dat gebied hebben wij als Europese Unie veel gepresteerd. Plotseling komt de NAVO en wil zich daar ook mee bezighouden. Binnenkort komt ze nog met ontwikkelingsbeleid op de proppen.

De NAVO lijdt aan veiligheidsbeleidschizofrenie. Laten we daar een einde aan maken. Laten we ervoor zorgen dat we over een jaar een witboek hebben waarin we duidelijk maken welk soort veiligheidsbeleid we in Europa willen.

Charles Tannock, *namens de ECR-Fractie.* – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de NAVO en de brug die ze slaat met Amerika blijven fundamentele elementen van de collectieve veiligheid van Europa. Op de top in Lissabon herdefinieerde de NAVO haar plaats in het middelpunt van de Euro-Atlantische veiligheidsarchitectuur voor haar nieuwe strategische concept.

Door mijn rol als ondervoorzitter van de delegatie van het Europees Parlement voor de betrekkingen met de Parlementaire Vergadering van de NAVO ben ik meer dan ooit overtuigd van de waarde van de NAVO en de samenwerking van de EU met de NAVO. Ik sta vol bewondering voor het werk van de ISAF-troepen van de NAVO in Afghanistan, maar betreur dat sommige van onze bondgenoten met strikte voorbehouden inzake militaire interventies niet deelnemen in een situatie waarin het onnoemelijke gevolgen voor de veiligheid van het Westen en voor blijvende vrede in de regio zou hebben – met name de destabilisatie van Pakistan – als de NAVO een nederlaag zou lijden of zich voortijdig zou terugtrekken. Zelfs in een tijd van bezuinigingen, waarin veel lidstaten snoeien in hun defensiebegroting, moet winnen in Afghanistan onze prioriteit zijn.

Ik was onlangs ook in Kosovo waar ik met eigen ogen het waardevolle werk kon vaststellen dat door de NAVO-troepen in KFOR wordt verricht. Voor de kust van Somalië levert de NAVO-operatie Ocean Shield goede resultaten op in de strijd tegen piraterij, hoewel risico bestaat op overlapping met het werk van de ruimere missie Atalanta van ons gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid. Ik ben ingenomen met de coördinatie van de beide missies.

Ik steun ook de uitbreiding van de NAVO met Georgië en Oekraïne ergens in de toekomst. De Koude Oorlog is voorbij, en de dreigingen waarmee we worden geconfronteerd, zijn in toenemende mate asymmetrisch en mondiaal. Ik ben ingenomen met de bredere aanpak van de NAVO, die ook cyberveiligheid en de gevaren die uitgaan van de klimaatverandering en voedselveiligheid omvat. De bestaansreden van de NAVO is vandaag echter nog even sterk als toen de organisatie 61 jaar geleden werd opgericht.

Marisa Matias, *namens de GUE/NGL-Fractie . (PT)* – Mevrouw de Voorzitter, de NAVO-Top werd in Lissabon gehouden, en ik heb een aantal opmerkingen over datgene wat er in mijn land voorviel met betrekking tot die top.

De Portugese autoriteiten ontzegden Europese burgers de toegang tot het land en dit slechts om een enkele reden: deze burgers hadden kritische teksten over de alliantie bij zich. Nu kunnen we minimaal over deze gebeurtenissen zeggen dat er in Portugal een arbitrair regime aan de macht was, een authentieke gedachtepolitie. Een regime dat zo bijzonder was dat het de Portugese regering er toe aanzette anti-oproermaterieel te kopen ter waarde van vijf miljoen euro, dat zelfs niet op tijd voor de top werd geleverd. En dat zijn de prioriteiten van een regering die zich geplaats ziet voor een enorme sociale crisis.

In het Europa waarvan wij dromen, is vrijheid van meningsuiting een fundamentele waarde. Het Europa waar wij van dromen buigt niet voor militaire organisaties die hun geschiedenis met bloed schrijven.

De NAVO-Top heeft de legitimatie van militaire interventie overal op de planeet tot gevolg gehad. Ook heeft de Europese Unie de militaire strategie en de belangen van de VS boven haar eigen belangen gesteld. In de derde plaats werd de militarisering van de toegang tot de energiebronnen geconsolideerd. Ten slotte heeft militaire verdediging een ontwikkelingsmodel op gang gebracht dat het ecologisch evenwicht verstoort en de sociale crisis verergert.

Daarom wil ik u zeggen, mevrouw de Voorzitter, dat wij naar mijn idee met deze top democratie verliezen, dat wij vrijheid verliezen en dat wij verliezen opdat enkele anderen de oorlog konden winnen.

David Campbell Bannerman, *namens de EFD-Fractie.* – (EN) Mevrouw de Voorzitter, bedankt dat u mijn volledige naam gebruikt. Ik denk dat we hulde moeten brengen aan het feit dat de NAVO-Top in Lissabon de bescherming van onze vrede en democratie heeft versterkt, en dit in tegenstelling tot het Verdrag van Lissabon, dat nu al precies het tegendeel doet. Maar de NAVO wordt bedreigd door drastische bezuinigingen waaraan de Europese strijdkrachten worden onderworpen.

Die bezuinigingen zijn bijzonder gevaarlijk. Het is onvergeeflijk dat de Britse regering snoeit in de uitgaven tot onder het basisniveau van twee procent dat ieder NAVO-lid wordt geacht te respecteren. Het zijn ook pseudobesparingen, want defensie-uitgaven zijn goed voor de werkgelegenheid. Momenteel wordt de Britse Harrier Jet uit gebruik genomen. Deze maand verloren we voortijdig het vliegdekschip HMS Ark Royal en 6 000 specifiek hiervoor opgeleide personeelsleden.

We kunnen niet van de VS verwachten dat ze deze last dragen als wij steeds minder bijdragen. We mogen niet de illusie koesteren dat de Amerikanen de NAVO niet de rug zouden kunnen toekeren, zoals de hooggeplaatste Britse admiraal Dannat waarschuwde, en ons overlaten aan een stoutmoedige Russische beer die nog altijd bereid is om cyberaanvallen te lanceren tegen Estland en systematisch de Britse zee- en luchtafweer af te tasten, wat op verontrustende wijze aan de Koude Oorlog herinnert.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, er is gesproken over een historische doorbraak op de NAVO-Top. Het dispuut tussen Duitsland en Frankrijk over nucleaire ontwapening is weliswaar bijgelegd, maar de facto zullen we in de toekomst niet zonder kernwapens kunnen. Dat zou de NAVO-staten immers kwetsbaar maken voor chantage door Teheran en Pyongyang. Een wereld zonder kernwapens zal zelfs zonder dictatoriale regimes überhaupt een illusie blijven zolang bepaalde staten alleen serieus worden genomen wanneer ze het tot potentiële of feitelijke kernmacht hebben geschopt.

Het is ook betreurenswaardig dat op deze top een voor de Verenigde Staten veeleer vervelend onderwerp buiten beschouwing is gebleven, namelijk hoe het verder moet in het Nabije Oosten na de geplande terugtrekking van de Amerikaanse troepen uit Irak. Ook de vaak genoemde ommekeer in het Russische buitenlandbeleid is nader beschouwd waarschijnlijk niet meer dan een sluwe tactische zet. Wat terrorisme en cyberoorlog betreft, bleef het bij intentieverklaringen in plaats van echte concepten. Van een doorbraak was op deze NAVO-Top volgens mij in de verste verte geen sprake.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, het nieuwe strategische concept van de NAVO dat in Lissabon is aangenomen, is ontworpen om de NAVO in staat te stellen een antwoord te vinden op en zich aan te passen aan in de eerste plaats een nieuwe context, dat wil zeggen het verdwijnen van het systeem van machtsblokken en het einde van de Koude Oorlog, en in de tweede plaats de nieuwe bedreigingen, in het bijzonder de globalisering en het feit dat onze legers geen duidelijke vijanden hebben en onze vijanden geen legers hebben.

Op basis van dit nieuwe strategische concept, en gelet op artikel 5 van het Verdrag van Washington, dat betrekking heeft op de wederzijdse bijstand, zijn er drie aspecten die me interesseren.

In de eerste plaats vraag ik mij af welke vorm deze strategische alliantie met Europa moet krijgen: ik zou u willen vragen, mevrouw Ashton, of u vindt dat Turkije zo veel mogelijk

moet deelnemen aan de acties en de ontwikkeling van het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid?

In de tweede plaats de ratificatie van het START-verdrag door het nieuwe Amerikaanse Congres. Denkt u dat als deze ratificatie niet doorgaat, dit van invloed zal zijn op het nieuwe strategische concept?

En tot slot: hoe denkt u, mevrouw Ashton, over het raketschild? Denkt u dat dit idee op enigerlei wijze in de weg kan staan van de beoogde vermindering van het nucleaire arsenaal van beide partijen? Het lijkt er namelijk op dat de lidstaten tegengestelde visies op deze kwestie hebben.

Roberto Gualtieri (S&D). - (IT) Mevrouw de Voorzitter, barones Ashton, dames en heren, het nieuwe strategische concept dat de NAVO heeft ontwikkeld, bevat belangrijke positieve veranderingen waarmee we de uitdagingen van de 21^e eeuw het hoofd kunnen bieden op een manier die aansluit op de waarden van het Noord-Atlantisch Verdrag.

We zijn met name blij met de nieuwe impuls die wordt gegeven aan het strategisch partnerschap met Rusland, de expliciet geformuleerde doelstelling van een wereld zonder kernwapens, de erkenning van het belang van een krachtiger Europees defensiebeleid, de bekrachtiging van het principe van collectieve verdediging en tegelijkertijd de verklaring dat de NAVO geen enkel land beschouwt als vijand.

Toch zijn er nog steeds problemen en tegenstellingen die in dit bepaald niet nieuwe concept ongemoeid blijven: in de eerste plaats ontbreekt het aan een duidelijke en ondubbelzinnige toezegging om tactische nucleaire wapens uit te bannen, die nog steeds worden gebruikt in Europa, ook al passen ze niet meer in de huidige strategie en wordt het steeds moeilijker om de kosten ervan te dragen. In de tweede plaats is de rol van de Europese Unie in dit strategisch concept nog niet groot genoeg en bestaat het risico dat de civiele crisisbeheersingscapaciteit onnodig boven op die van de EU komt.

We zijn ons bewust van de politieke problemen die een doelmatigere samenwerking tussen de EU en de NAVO in de weg staan, maar dat mag de ontwikkeling van het operationele aspect en het creëren van complementariteit en synergie overeenkomstig onze ambities niet in de weg staan. Helikopters, medische ondersteuning en explosieven zijn belangrijke verbeteringen, maar volstaan niet: we hebben visie en actieve betrokkenheid nodig en we roepen u, barones Ashton, op om die visie en betrokkenheid krachtig en duidelijk te tonen.

Kristiina Ojuland (ALDE). - (EN) Mevrouw de Voorzitter, Anders Fogh Rasmussen, secretaris-generaal van de NAVO, verklaarde dat de top van de NAVO-Rusland-Raad die in Lissabon plaatsvond, een historische impuls vormde voor het verbeteren van de betrekkingen tussen de NAVO en Rusland, waar ik bijzonder mee ben ingenomen.

Hoewel de staatshoofden en regeringsleiders het er tijdens de NAVO-Rusland-Raad over eens werden om de dreiging van ballistische raketten gezamenlijk te evalueren en de raketafweersamenwerking te hervatten, kondigde president Medvedev na de top aan dat Rusland alleen aan het geplande raketafweersysteem zal deelnemen als het als gelijkwaardige en volwaardige partner betrokken is bij het uitwisselen van informatie en het oplossen van alle mogelijke problemen.

Ik zou erop willen wijzen dat gelijke partners gelijke verantwoordelijkheden op zich moeten nemen. Bij het definiëren van veiligheid is er een aantal significante verschillen tussen de NAVO en Rusland. Terwijl Rusland de veiligheid bedreigd ziet door klassieke militaire

bedreigingen, legt de NAVO de nadruk op het gebrek aan democratie en schendingen van de mensenrechten als bedreiging voor de veiligheid. Om Rusland nauwer te betrekken bij gemeenschappelijke projecten in het kader van de NAVO, verwacht ik van Rusland mainstreaming van democratie, mensenrechten, burgerlijke vrijheden en de rechtsstaat. Voor een gelijkwaardig partnerschap moeten de NAVO en Rusland bij dergelijke relevante kwesties op dezelfde lijn zitten.

Franziska Katharina Brantner (Verts/ALE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik zou mevrouw Ashton hier welkom willen heten. We hebben geluisterd naar hetgeen ze te zeggen had over andere kwesties, en ik denk dat ze nauw met elkaar verband houden. Ik wil hier niet in detail treden, maar ik zou de verdere ontwikkeling van het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid in het kader van de algemene samenwerking met de NAVO willen vermelden. Ik denk dat we echt een externe evaluatie nodig hebben van wat er tot dusver is gebeurd.

Met betrekking tot mensenrechten zei u dat het tijd is om de stand van zaken op te maken en verder te gaan. Ik denk dat we precies hetzelfde moeten doen met betrekking tot de missies die we tot dusver hebben uitgevoerd. Ik denk dat u de mogelijkheid hebt om opnieuw te beginnen. U kunt terugblikken en een deskundig extern onderzoek en een evaluatie laten opstellen om te definiëren wat echt onze prioriteiten zijn en welke capaciteiten we nodig hebben. Ik zou willen vermelden dat we hoofddoelen hebben voor 2010, maar het is nu eind 2010 en het halen van die doelen ligt bij lange na niet in het verschiep, ook niet de civiele doelen. De vraag is op welke manier we verder moeten, en ik denk dat het goed zou zijn om een visie te hebben.

Ten tweede zou ik u met nadruk willen oproepen om gebruik te maken van de synergie, waarvan ik hoop dat ze in het kader van de oprichting van de Europese Dienst voor extern optreden zal worden gecreëerd, om de civiele beheerscapaciteiten in uw dienst te versterken. We hebben niet de kans gehad om nieuwe posten te creëren, maar we zouden ze ten minste moeten gebruiken om dit gebied te versterken.

Mijn laatste punt is, heel kort, dat er een debat plaatsvindt over crisisrespons en respons bij nationale rampen. Ik denk dat we wat dat betreft zorgvuldig moeten toezien op de neutraliteit van de humanitaire respons van de EU, ook al is dat soms moeilijk in crisisgebieden. Ik denk dat dit een belangrijke kwestie is.

Konrad Szymański (ECR). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, de NAVO is sterker uit de top in Lissabon tevoorschijn gekomen. Artikel 5 is nieuw leven ingeblazen, zonder het vermogen tot verdediging tegen een ballistische aanval uit te sluiten. De voorschriften van de nieuwe strategie moeten nu worden geïmplementeerd. Het actieplan voor het trans-Atlantische raketafweersysteem zal uiterlijk medio 2011 klaar zijn. Eveneens zullen hiervoor financiële middelen beschikbaar komen, ook van de Europese NAVO-partners. Het ondertekenen van een nieuw START-verdrag door Rusland mag geen beperking voor de bouw van het NAVO-raketafweersysteem betekenen. Bovendien mag de samenwerking met Rusland geen verzwakking van de defensie van Midden-Europa tot gevolg hebben.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Zoals wordt bevestigd in de conclusies van de NAVO-Top in Lissabon bevestigt de NAVO zichzelf als een militaire alliantie, een nucleaire militaire alliantie die bestemd is om snel en grootschalig overal op de wereld, op ieder moment en onder ieder voorwendsel in te grijpen; daarmee bevestigend dat zij één krachtige set politieke en militaire capaciteiten heeft om allerlei soorten crises het hoofd te bieden: voor, gedurende en na conflicten.

Als een verontrustende mondiale dreiging bevestigt de NAVO dat ze beïnvloed wordt door politieke en veiligheidsontwikkelingen buiten de eigen grenzen en dat ze deze ook kan beïnvloeden, en dat ze zich dan ook actief zal inzetten om de internationale veiligheid via partnerschappen met belangrijke landen en andere internationale organisaties te verbeteren. Het is een verklaring die twee doelen onthult: enerzijds, zichzelf bevestigen als een soort centrum van waaruit afhankelijkheidsrelaties worden gestuurd die aanwezigheid, pressie en interventie van deze krachten over de hele wereld mogelijk maken. En anderzijds de weg van het interventionisme verdiepen en van de fusie tussen internationale zekerheid en interne zekerheid van de staten, en zo de destructie van het internationale recht te beogen, in een rechtstreekse aanval op de rol van de Verenigde Naties bij het aansnijden van internationale veiligheidsvraagstukken.

Gecommandeerd door een van de machten, de Verenigde Staten, probeert zij ook haar Europese pijler, de Europese Unie, te versterken. Deze wordt beschouwd als een enkele essentiële bondgenoot van de NAVO. Daarom was de NAVO die uit Lissabon vertrok groter, machtiger, gevaarlijker en heimelijker. De dreiging is echter aanzienlijk, en het antwoord van het Portugese volk was een demonstratie van meer dan dertigduizend mensen in de straten van Lissabon. Zij keerden zich tegen de NAVO en eisten de ontbinding van deze organisatie die zo essentieel geacht wordt voor het handhaven van de vrede.

Jaroslav Paška (EFD). - (SK) Niettegenstaande het feit dat er tijdens de bijeenkomst van hoge vertegenwoordigers van de NAVO-landen in Lissabon een groot aantal gewichtige thema's op het vlak van veiligheidsrisico's in de wereld van vandaag besproken werd, mag toch wel gezegd worden dat een aantal conclusies en besluiten verregaande gevolgen hebben op de huidige politieke wereld.

De nieuwe voorzichtige poging van de NAVO tot samenwerking met Rusland bij het opzetten van een raketafweersysteem in Europa vormt namelijk tevens een wijziging van het veiligheidsbeleid, waaruit kan worden opgemaakt dat zowel de Verenigde Staten als Europa aan Rusland een nieuwe sterke partner kunnen hebben, die zich mogelijk eveneens realiseert dat de grootste bedreiging voor een vreedzaam en waardig leven binnen de beschaafde democratische samenlevingen uitgaat van op extreme ideologieën gebaseerde terroristische groeperingen en militante regimes.

Geachte mevrouw Ashton, het zou goed zijn indien we ons de woorden van de Amerikaanse president Barack Obama dat Rusland een partner is en geen vijand, eigen zouden maken als een nieuwe positieve impuls, onder meer op het gebied van de economische samenwerking. Juist in tijden waarin de Europese industrie te maken heeft met onvoldoende afzet van haar producten, kan een open en solvente Russische markt de nodige kansen bieden die beide partners, zowel Rusland als Europa, helpen bij de aanpak van hun interne economische problemen.

Michael Gahler (PPE). - (DE) Mevrouw de Voorzitter, wat worden de taken van de EU met betrekking tot veiligheid en defensie in de context van het door de NAVO voorgestelde nieuwe strategische concept? De Europese ministers van Defensie hebben de vinger op de zere plek gelegd: de EU beschikt niet over voldoende capaciteit en bekwaamheid. De financiële crisis en bezuinigingen dwingen de EU en de NAVO echter meer en meer om de militaire capaciteiten te concentreren. De sleutelwoorden *sharing* (delen) en *pooling* (bundelen) beschrijven wat nu vereist is. Zodra de staten zijn nagegaan wat op dit gebied mogelijk is, moet het Europees Defensieagentschap de spil vormen van de ontwikkeling van capaciteiten. Daarnaast moet de Commissie haar samenwerking met het Europees

Defensieagentschap uitbreiden zodat door de Unie gefinancierde onderzoeks- en ontwikkelingsprojecten er deel van uitmaken. Deelt u mijn mening?

Omdat ik eerder geen spreektijd had met betrekking tot het vorige onderwerp, wil ik nog een vraag stellen over de bevordering van democratie. Ik zou graag van u weten hoeveel geld er in het financieringsinstrument voor de bevordering van democratie en mensenrechten in de wereld feitelijk werd uitgegeven zonder toestemming van de regeringen van de landen in kwestie.

Ik wil ook nog iets zeggen over waarnemingsmissies bij verkiezingen: op dat vlak zijn we niet consequent en soms zelfs laf. Nadat delen van de Commissie en enkele lidstaten hadden aangedrongen op een waarnemingsmissie voor de verkiezingen in Ethiopië en het verslag van het hoofd van de waarnemingsmissie vervolgens niet kon worden voorgesteld in Addis Abeba, werd het in Brussel doodgezwegen. Mijn vraag is: waar blijft uw openlijk protest? U hebt nu de gelegenheid om iets te zeggen over deze kwestie.

Ioan Mircea Paşcu (S&D). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, in zowel het nieuwe strategische concept als de verklaring na afloop van de top wordt luid en duidelijk erkend dat de EU een belangrijke en daarom onontbeerlijke partner van de alliantie is. De internationale uitdagingen waarmee de NAVO en de EU worden geconfronteerd, hun gelijktijdige aanwezigheid in een aantal oorlogsgebieden en, daarnaast, de toenemende complementariteit van hun respectieve rollen, vereisen dat de betrekkingen tussen de twee organisaties worden versterkt.

In dat verband en rekening houdend met de noodzakelijke samenwerking in oorlogsgebieden en de onvermijdelijke herziening van de Berlijn Plus-overeenkomsten, verwachten de beide organisaties concretere resultaten van de gesprekken tussen de vicevoorzitter van de Commissie/hoge vertegenwoordiger en de secretaris-generaal, in overeenstemming met hun respectieve mandaten en, wat dit betreft, is het tijd om vindingrijk te zijn en de juiste politieke compromissen te sluiten om de huidige mechanische impasse te doorbreken en de beide organisaties in staat te stellen om hun echte samenwerkingspotentieel te bereiken.

Willy Meyer (GUE/NGL). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw Ashton, u weet heel goed dat mijn fractie tegen het bestaan van de NAVO is.

Mijn fractie is daar volkomen tegen omdat we er onder meer geen voorstanders van zijn dat enig land in de wereld – of een groep landen, zoals de militaire alliantie die de NAVO is – geweld kan gebruiken zonder uitdrukkelijk mandaat daartoe van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties.

In 1999 heeft de NAVO tijdens de NAVO-top van Washington in dat strategisch concept de mogelijkheid opgenomen om geweld te gebruiken zonder dat er een mandaat van de Veiligheidsraad is. Dat is een achteruitgang en een frontale aanval op het internationaal recht dat na de twee wereldoorlogen met zoveel moeite tot stand is gekomen.

Daarom zijn we het niet eens met deze filosofie, zijn we het niet eens met de NAVO en zijn we het niet eens met welk land dan ook dat zich het recht toe-eigent om geweld te gebruiken zonder dat dat uitdrukkelijke mandaat er ligt.

Bovendien heeft het direct effect op wat civiele antwoorden waren op problemen die onveiligheid creëren, zoals de georganiseerde criminaliteit, terrorisme, enz. Dat waren nooit zaken waarop een militair antwoord nodig was, maar daar was altijd een civiel

antwoord op nodig, vanuit de internationale politieruimte, vanuit de justitiële ruimte. Daarom vinden wij het niet nodig om er nu een militair antwoord op te geven, zoals dat ook geldt voor de risico's van het gebruik van natuurlijke hulpbronnen of van ongecontroleerde, massale migratiebewegingen. Die behoeven ook geen militair antwoord.

Honger en armoede zijn de belangrijkste doodsoorzaak in de wereld – het belangrijkste massavernietigingswapen – en die kun je met een militaire macht van het type NAVO niet bestrijden.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de vraag is of we gelukkig zijn met de uitkomst van Lissabon, en ik heb een zeer gemengd antwoord. Het is onvoldoende, al is de richting goed. Hadden we meer mogen verwachten? Ik denk van wel, maar als je het vergelijkt met waar we twee, drie of vier jaar geleden stonden, is dit een grote verbetering.

Er is duidelijk sprake van onbenut potentieel in de relaties tussen de twee, maar we horen meer woorden dan we daden zien, en we hebben juist meer daden dan woorden nodig. Op dit moment wordt er veel gesproken over toenadering, maar dat zijn verklaringen en geen concrete stappen.

Tegelijkertijd vullen de twee elkaar in toenemende mate aan. De EU beschikt over bepaalde deskundigheid en over bepaalde capaciteiten. De Unie is meer gespecialiseerd in het uitoefenen van zachte macht, de NAVO meer in harde, militaire macht, en beide partijen ontwikkelen zich. De EU heeft een lange weg afgelegd sinds Saint-Malo om haar rol op het gebied van veiligheid en defensie te bevestigen, en de NAVO heeft op haar beurt erkend dat ze haar zuiver militaire domein moet uitbreiden met een zachtere dimensie en heeft de besluiten daarover al genomen. Vandaar dat beide organisaties naar elkaar toegroeien, vandaar dat de complementariteit toeneemt. Waarom zouden we dat niet gebruiken?

Het echte struikelblok is de relatie tussen Turkije en Cyprus en het onopgeloste probleem van Cyprus. De rol van de Unie is om de leiding te nemen, om initiatieven te nemen, om de NAVO voorstellen te doen over manieren om nauwer samen te werken, om van woorden over te gaan op daden. Ik geef als voorbeeld de recente brief van de ministers van Buitenlandse Zaken van Polen, Duitsland en Frankrijk, waarop mevrouw Ashton heeft gereageerd, als een goed startpunt in de goede richting.

Nauwere samenwerking tussen de EU en de NAVO op basis van politieke wil aan beide zijden en versterking van het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid, maar er is ook een rol voor en een karwei te klaren in de hoofdsteden van de lidstaten van de NAVO en de EU.

Ana Gomes (S&D). – (PT) Mevrouw de Voorzitter, hetgeen er is gesteld in het Strategisch Concept van de NAVO, dat is aangenomen in Lissabon, met betrekking tot de doctrine van de nucleaire ontmoediging is niet nieuw, maar oud. De alliantie besloot nucleaire wapens in stand te houden als laatste afschrikmiddel. Ironisch genoeg is dit strijdig met oproepen van president Obama voor een kernwapenvrije wereld en voor de ontwapening die is beloofd op de laatste Herzieningsconferentie van het NPT.

De alliantie zou het voorbeeld moeten geven; op deze manier wordt de nucleaire proliferatie echter niet tegengehouden, maar helaas bevorderd. En in tijden van financiële crisis onttrekt het middelen die nodig zijn voor andere dreigingen waarmee we geconfronteerd worden. Wat hebben we aan kernbommen in onze strijd tegen terrorisme zonder adres of afzender,

tegen de piraten in de Indische Oceaan, tegen de georganiseerde misdaad, cyberaanvallen of chemische en biologische aanvallen?

De Raad van de Europese Unie gaf deze week een verklaring uit over de noodzaak om de inspanningen tegen nucleaire proliferatie te vergroten. Mevrouw Ashton, welke plannen hebt u om deze koers te varen binnen de NAVO waar 21 van de 28 bondgenoten tevens leden van de Europese Unie zijn? En wat hebt u te zeggen tegen de twee kernmachten die lid zijn van de Europese Unie en die het meest tegen de pogingen tot veranderingen van de Strategische Raad van de NAVO waren in relatie tot deze existentiële vraag voor de gehele mensheid?

Takis Hadjigeorgiou (GUE/NGL). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, barones Ashton, ik denk dat we in een absurde wereld leven en dat u bent uitgekozen om er een rol in te spelen, om die irrationele absurditeit enigszins af te zwakken. Zoals iedereen al heeft opgemerkt, heeft de oorlog in Afghanistan meer dan driehonderd miljard Amerikaanse dollar gekost. De kosten om de armoede in Afghanistan uit te roeien, komen overeen met de kosten van vijf dagen oorlog. De kosten van een week aan militaire acties volstaan om zesduizend scholen draaiende te houden. Met driehonderd miljard Amerikaanse dollar had men tweehonderdduizend scholen kunnen bouwen. Datzelfde geld had gebruikt kunnen worden om dertigduizend ziekenhuizen te bouwen. Als u de optelsom maakt, zult u het zien. Ik heb het hier over ziekenhuizen die elk tien miljoen dollar kosten.

Hebben we nog meer informatie nodig om in te zien dat we in een absurde wereld leven? Als we dit geld hadden verdeeld onder alle Europese gezinnen die onder de armoedegrens leven, hadden we genoeg geld gehad om elk gezin te helpen. Dat is toch ongelooflijk? Tweeduizend driehonderdvijfenvijftig euro voor elk van de zevenentwintig miljoen gezinnen.

Waar leidt deze absurde weg naartoe? Hij leidt naar de NAVO. Ik wil daarom barones Ashton, die binnen de Europese Unie een leiderspositie bekleedt, ertoe uitnodigen om een rol te spelen als katalysator in een proces dat ertoe zal leiden dat die organisatie van binnenuit gebouwd wordt.

Arnaud Danjean (PPE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw Ashton, ik deel uw mening over de top in Lissabon, die ons heeft verblijd met de geboorte van een nieuw en over het geheel genomen bevredigend strategisch concept, hoewel we tegelijkertijd in alle eerlijkheid moeten vaststellen dat de vader van deze tekst, de relatie tussen de Europese Unie en de NAVO, slechts een armetierige is gezien het potentieel van dit strategisch partnerschap, dat van veel meer ambitie zou moeten getuigen.

U hebt terecht gewezen op de successen en vorderingen op capaciteitsgebied. U hebt uiteraard gewezen op de successen in Afghanistan, waar we compromissen weten te bereiken. Maar het stemt niet tot tevredenheid dat wij, op Bosnië na, geen structurele politieke dialoog met de NAVO voeren. Wij weten allemaal dat Turkije het probleem is. Dat probleem moeten we serieus, maar natuurlijk ook pragmatisch gaan aanpakken, en ik hoop dat de inspanningen die u samen met secretaris-generaal Rasmussen levert, hun vruchten zullen afwerpen.

De kwestie van de duplicatie wordt vaak van stal gehaald als argument om de zwakheden van de Europese Unie naar voren te halen en de ambities van de Europese Unie te temperen. Dit probleem bestaat in feite helemaal niet omdat er in onze lidstaten niet twee legers zijn, een NAVO-leger en een leger van de Europese Unie. Elk land heeft één strijdmacht, en het

is het land zelf dat ervoor kiest om zijn strijdkrachten onder de vlag van de NAVO of die van de Europese Unie in te zetten. Laten we onszelf dus niet langer bang maken met die vermeende duplicatie.

Nog even iets over complementariteit: die is essentieel maar moet slim worden toegepast. Ik zou niet graag willen dat complementariteit een absoluut gebod wordt waarbij de Europese Unie het Rode Kruis zou worden van een strijdmacht die de signatuur van de NAVO zou dragen. De Europese Unie moet haar militaire capaciteit behouden, militaire ambities houden en ook ambities houden op het vlak van het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid (GVDB), zoals verwoord in de brief van het driemanschap Frankrijk, Duitsland en Polen.

Teresa Riera Madurell (S&D). – (ES) Mevrouw de Voorzitter, geachte afgevaardigden, de top van Lissabon is zeker nuttig geweest om de NAVO te moderniseren en aan te passen aan de nieuwe veiligheidsuitdagingen.

We moeten verwelkomen dat in het nieuwe strategisch concept nieuwe uitdagingen worden geformuleerd, zoals de bestrijding van terrorisme, het tegengaan van de proliferatie van massavernietigingswapens, de bescherming tegen cyberaanvallen en energieveiligheid.

Ook moet worden verwelkomd dat in het nieuwe strategisch concept wordt gewezen op de noodzaak om de strategische relatie tussen de NAVO en de Europese Unie te versterken. Een duidelijke werkverdeling moet echter nog worden gemaakt om ervoor te zorgen dat deze relatie efficiënt zal zijn en om geen dubbel werk te doen in tijden van crisis.

Het Verdrag van Lissabon betekent een stap vooruit in het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid, die we nu moeten consolideren. Het doel is duidelijk: de Europese Unie moet civiele en militaire capaciteit kunnen vrijmaken om haar internationale verantwoordelijkheden op zich te kunnen nemen, en het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid moet een belangrijke bijdrage leveren aan de Atlantische veiligheid.

Maar wat nog niet duidelijk is, is hoe die samenwerking met de alliantie zal worden georganiseerd om werkelijk effectief te zijn. Het zou heel nuttig zijn, mevrouw Ashton, als u ons daar iets meer over zou kunnen vertellen.

Krzysztof Lisek (PPE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw Ashton, vandaag is tijdens dit debat de vraag gesteld waarom wij in het Europees Parlement, een EU-instituut, praten over de NAVO-Top. Het antwoord ligt voor de hand. Het merendeel van de lidstaten van de Europese Unie is ook lid van de NAVO, dus de Europese Unie, dat zijn wij en de meerderheid van de NAVO, dat zijn wij ook.

Het is daarom goed om op te merken dat de ontwikkeling van de samenwerking tussen de Europese Unie en de NAVO een van de belangrijkste agendapunten was tijdens de top in Lissabon. De besluiten van de NAVO-Top en ook de verklaringen van bijvoorbeeld de president van de Verenigde Staten bevestigen dat de NAVO het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid niet bestrijdt, maar eerder op zoek is naar samenwerking die beide partijen voordelen biedt. Ook wij moeten daarom zoeken naar samenwerking in plaats van zinloze concurrentie en dure, elkaar overlappende structuren, zeker in de huidige financiële crisis. Ik hoop dat de besluiten van de NAVO-Top en de hier aangehaalde brief van de ministers van Buitenlandse Zaken van Frankrijk, Duitsland en Polen ons, de Europese Unie, beweegt tot een serieus debat over het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid.

Polen - ik ben afgevaardigde uit Polen - zal u, mevrouw Ashton, tijdens het Poolse voorzitterschap zeker steunen bij deze werkzaamheden. Wij moeten de mechanismen en kansen benutten die het Verdrag van Lissabon ons aanreikt. Dat is voor ons een grote uitdaging. Tot slot wil ik nog vermelden dat ik ingenomen ben met de verklaring van de NAVO dat zij openstaat voor samenwerking met Rusland, en dat in diezelfde verklaring de bereidheid van de NAVO wordt onderstreept om nieuwe landen zoals Georgië toe te laten.

Kyriakos Mavronikolas (S&D). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de Europese Unie is een unieke en essentiële partner van de NAVO. Zoals het in het document over het nieuwe strategisch concept wordt gesteld, kunnen en moeten de NAVO en de Europese Unie een complementaire en elkaar wederzijds versterkende rol spelen bij het ondersteunen van de internationale vrede en veiligheid.

Een actieve en effectieve Europese Unie draagt bij tot de algehele veiligheid van het Euro-Atlantisch gebied. Daarom moeten gunstigere omstandigheden worden ontwikkeld door het strategisch partnerschap te versterken in een geest van volledige wederzijdse openheid, transparantie, complementariteit en respect voor de autonomie en institutionele integriteit van beide organisaties.

Ook moeten we erop wijzen dat nauwe samenwerking tussen de EU en de NAVO van vitaal belang is en dat deze samenwerking verder moet worden ontwikkeld zonder dat het beginsel van autonome besluitvorming wordt aangetast, en met respect voor de nucleaire status van enkele EU-lidstaten.

Ernst Strasser (PPE). – (DE) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw Ashton, dames en heren, op de NAVO-Top werd duidelijke vooruitgang geboekt. Het is goed dat dit hier wordt besproken. Nieuwe strategische elementen zoals civiele crisisbeheersing en cyberverdediging zijn stappen in de goede richting. Met name voor kleine, neutrale landen zoals Oostenrijk is de versterking van het partnerschap tussen de NAVO en de Europese Unie van doorslaggevend belang. De ontwikkeling van militaire capaciteiten door meer synergie, door minder overlapping, door samenwerking op defensiematerieelgebied helpt alle lidstaten, maar met name de kleine.

Er is echter nog werk voor de boeg, veel werk zelfs, met name voor ons. Europa moet zichzelf wat huiswerk geven en verzekeren dat het dat huiswerk maakt. Het initiatief van de Franse, Duitse en Poolse ministers van Buitenlandse Zaken is een stap in de juiste richting. We hebben op middellange termijn een Europese defensiearchitectuur nodig die militaire samenwerking tussen de EU-lidstaten bevordert, een verbinding vormt tussen civiele en militaire samenwerking tussen de EU, de VN en de NAVO, en de eigen Europese defensiestructuren stapsgewijs opbouwt. Het moet ons doel zijn om in de wereld een belangrijke veiligheidspartner te worden. Daar moeten we aan werken.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Mevrouw de Voorzitter, op de top van Lissabon is een nieuw perspectief op de veiligheidsstrategie van de alliantie geschetst. In praktische termen werden drie belangrijke doelstellingen verwezenlijkt: er werd een nieuw strategisch concept aangenomen, een nieuwe aanpak van Afghanistan opgezet, en niet te vergeten: de betrekkingen met de Russische federatie kregen een nieuwe impuls.

Ik meen dat de belangrijkste uitkomst de integratie van het antiraketschild in het nieuwe strategische concept is geweest. Roemenië heeft sinds de top in Boekarest in 2008 gepleit voor de instelling van een dergelijk schild. Dit geeft aan dat mijn land een passende visie

heeft en een aanzienlijke bijdrage zal leveren aan de uitvoering van het verdedigingssysteem. Tegelijkertijd heeft Roemenië het opendeurbeleid gesteund, dat speciaal is gericht op versterking van de betrekkingen van de NAVO met Georgië en Oekraïne.

Ik juich ook het feit toe dat de NAVO het strategische belang van het Zwarte Zeegebied opnieuw heeft bevestigd, gezien de veiligheidsrisico's die er overheersen. Ze hebben in het bijzonder betrekking op de onopgeloste conflicten in Transnestrïe en Georgië. Wat dat betreft meen ik dat de alliantie in haar kennisgevingen aan Rusland eensgezind moet zijn. De Russische federatie moet de goede bedoelingen die zij kenbaar heeft gemaakt met daden bekrachtigen, aangezien zij een grote verantwoordelijkheid draagt ten aanzien van de oostgrens van Roemenië en de NAVO. Ik moet benadrukken dat de NAVO zich als gevolg van de politieke verklaring die is aangenomen heeft verplicht tot de handhaving van de territoriale integriteit van de republiek Moldavië en Georgië.

Georgios Koumoutsakos (PPE). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, de historische NAVO-Top in Lissabon betekende een keerpunt voor de toekomst van de alliantie. Achtentwintig geallieerden hebben belangrijke beslissingen genomen, een nieuwe defensiedoctrine aangenomen, de basis gelegd voor een nauwere samenwerking met Rusland, de kwestie van het antiraketschild opgehelderd, een actieplan voor Afghanistan goedgekeurd en het belang van samenwerking met de Europese Unie bevestigd.

Dat is echter de algemene en optimistische kijk op de situatie. We mogen niet vergeten dat deze teksten, als resultaat van een consensus, beantwoorden aan de kleinste gemene deler van standpunten en meningen. We weten allemaal dat het dreigingsniveau in de wereld van na de Koude Oorlog kan variëren en op verschillende manieren kan worden opgevat. Oost-Europese landen hebben een andere kijk op de betrekkingen met Rusland, en Turkije ziet het kernprogramma van Iran in een ander licht. We weten ook dat Ankara een diplomatieke oorlog heeft gevoerd om te voorkomen dat daarnaar verwezen zou worden in de Lissabon-tekst. Ankara houdt er ook een andere visie op de samenwerking met het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid op na, omdat het samenwerking met één Europese partner en lidstaat van de Unie wil uitsluiten. Dat alles vergroot het belang van het gemeenschappelijk veiligheids- en defensiebeleid alleen nog maar, uiteraard binnen het kader van de samenwerking tussen Europa en de NAVO.

Daarom ben ik van mening dat de Europese Unie de nieuwe kansen die het Verdrag van Lissabon ons biedt, met het behoud van de beslissingsbevoegdheden, ten volle moet benutten. We moeten het internationale profiel en de internationale aanwezigheid van de Unie versterken. We hebben een sterker Europa nodig, voor een sterke Atlantische alliantie.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Mevrouw de Voorzitter, ik ben het eens met het standpunt van de hoge vertegenwoordiger over de Lissabon-top. Het was echt een belangrijk keerpunt en een belangrijk moment. De trans-Atlantische betrekkingen zijn de sleutel tot veiligheid en ontwikkeling in de wereld, maar de Europese Unie moet waar nodig ook haar eigen stem en eigen structuren handhaven. De eerder vermelde kostenbesparingen zullen voortkomen uit deze samenwerking, zowel op het vlak van uitrusting als op het vlak van civiele beslissingen, zonder dat de NAVO-alliantie daarvoor gewijzigd hoeft te worden of kan worden. Europa moet zijn eigen defensie- en veiligheidssystemen hebben en met zijn eigen stem kunnen spreken, want alleen dan kan het de problemen, zoals het probleem met Turkije of andere problemen met leden van de NAVO of derde landen die er een andere visie op de betrekkingen met Rusland op nahouden, aanpakken. Ik denk bovendien niet dat het probleem met Rusland een moeilijke kwestie is. Ik denk dat het een kwestie is die

Europa wel kan afhandelen, net zoals de Amerikaanse zijde die op haar manier afhandelt. Misschien kan Europa ze zelfs nog doeltreffender afhandelen.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de uitbreiding van de NAVO kan worden gezien als een van de weinige echte succesverhalen van het tijdperk na de Koude Oorlog. Het momentum voor verdere uitbreiding is echter verzwakt. De NAVO heeft zich aarzelend getoond om een opening naar Georgië en Macedonië te maken. De militaire bijdragen zijn op alarmerende wijze afgenomen. Heel weinig NAVO-leden voldoen aan het criterium van 2 procent defensie-uitgaven, en de alliantie heeft al meer dan een decennium geen serieuze militaire oefeningen meer gehouden. De laatste grootste oefening, die was bedoeld om aan te tonen dat de Verenigde Staten snel troepen naar Europa konden overbrengen, vond zeventien jaar geleden plaats. Het is waar dat de Sovjet-Unie is ingestort, maar de geloofwaardigheid en het potentieel van de NAVO zijn nog steeds gebaseerd op de militaire kracht van de Verenigde Staten. Het is van cruciaal belang dat de militaire organen van de NAVO goed geïntegreerd blijven en dat militaire bevelhebbers uit Amerika en Europa samen kunnen oefenen.

Alleen met een veel nauwere en meer gedecideerde trans-Atlantische samenwerking zullen de EU en de NAVO het komende decennium een democratische internationale agenda kunnen uitvoeren waarmee de uitdagingen van een multilaterale wereld het hoofd kunnen worden geboden.

Ik wil ook een opmerking maken over de conclusies van de NAVO-Rusland-Raad. Daarin wordt opgeroepen tot een gemoderniseerd partnerschap op basis van wederzijds vertrouwen, transparantie en voorspelbaarheid. Dat kan worden opgevat als een verklaring van goede wil. We weten echter dat in de militaire doctrine van Rusland de uitbreiding van de NAVO in de "achtertuin" van Rusland nog steeds wordt gezien als agressie en als een rechtvaardiging voor preventieve militaire aanvallen en invallen op buitenlands grondgebied.

De grote militaire oefeningen die in het najaar van 2009 zijn gehouden in het noordwesten van Rusland, dicht bij de Baltische staten, waren bedoeld als voorbereiding voor een invasie van deze landen als tegenaanval, naar we mogen aannemen naar aanleiding van acties van de NAVO. Positief is dat de NAVO eindelijk noodplannen voor de defensie van de Baltische staten heeft gemaakt, zoals WikiLeaks heeft onthuld.

Rusland is Georgië binnengevallen en heeft twee autonome gebieden van Georgië praktisch geannexeerd. Onlangs nog zijn in deze afgescheiden entiteiten Russische raketten afgeschoten, en Rusland blijft op grote schaal spioneren in alle westerse landen. En wanneer deze spionnen worden ontmaskerd, heeft het Westen het gevoel dat het in verlegenheid is gebracht, niet Rusland, dat zijn spionnen openlijk de hoogste staatsonderscheidingen toekent.

Het hameren van Rusland op gelijkheid in de betrekkingen met de NAVO en op een soort gezamenlijke besluitvorming is prematuur en brengt het risico met zich mee van een Russisch veto op NAVO-besluiten en verdere uitbreiding.

Katarína Neveďalová (S&D). – (SK) Op de top in Lissabon bevestigde de NAVO haar rol als hoeder van de veiligheid in de Euro-Atlantische ruimte en onderkende zij tevens dat zij voor nieuwe uitdagingen staat.

Voor de uitvoering van deze taak is een uitgebreid netwerk van strategische partnerschappen het meest geschikte instrument, of dat nu partnerschappen met staten zijn of met internationale organisaties. De NAVO moet dus bereid zijn een politieke dialoog aan te

gaan met alle potentiële partners die ons gezamenlijke streven naar vrede en stabiele internationale betrekkingen met ons delen.

Naar mijn stellige overtuiging is samenwerking met Rusland een cruciaal strategisch partnerschap. De NAVO dient de praktische samenwerking uit te diepen om zo mede een dam op te werpen tegen moderne bedreigingen als het internationale terrorisme, piraterij, mensenhandel en de handel in verdovende middelen. De NAVO dient te worden voorzien van voldoende financiële, militaire en menselijke middelen om haar rol te kunnen vervullen. Maar het is tevens van groot belang dat deze middelen op een zo doeltreffend mogelijke wijze worden ingezet, en dat eerst en vooral om te zorgen voor vrede.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Mevrouw de Voorzitter, ik ben blij dat ik vóór mijn Luxemburgse collega, de heer Goerens, aan de beurt ben, want anders had dat afgedaan aan mijn fundamentele punt dat de leden die hier het afgelopen halfuur het woord hebben gevoerd, voornamelijk uit Zuidoost-Europa afkomstig zijn, waaruit u kunt opmaken dat de vraagstukken van veiligheid, de NAVO en de relatie tussen de NAVO en de Europese Unie voor ons net even belangrijker zijn dan voor andere landen.

Precies om die reden wil ik graag zeggen dat de deelnemers aan de top van Lissabon een kans voorbij hebben laten gaan om een principiële en besluitvaardiger standpunt in te nemen over de wensen van twee landen in Zuidoost-Europa, Macedonië en Bosnië en Herzegovina, om hun veiligheid te versterken door toe te treden tot ten minste een van beide organisaties, de EU of de NAVO.

Toen wij op het punt stonden lid te worden van deze twee organisaties, zeiden we dat elk van beide volstond. De NAVO heeft de kans om vergissingen die de Europese Unie heeft begaan, te herstellen. Ik denk dat we daar rekening mee moeten houden.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Mevrouw de Voorzitter, dank u wel dat u mij de gelegenheid geeft het woord te voeren. De discussie van vandaag gaat over de samenwerking tussen de NAVO en de Unie. Mevrouw Ashton heeft hier een positief oordeel gepresenteerd, maar ik vind dat behoorlijk voorbarig. Mijn collega-afgevaardigden uit Polen, de heer Saryusz-Wolski en de heer Lisek, hebben eerder het woord gevoerd, en ik ben het volledig eens met hun inschatting.

Dit is slechts het begin van een bijzonder lange weg. In verband hiermee wil ik wijzen op drie pragmatische aspecten die getuigen van onze gezamenlijke vooruitgang. Het eerste betreft de gezamenlijke defensieve planning van de NAVO en de Europese Unie. Het is duidelijk dat hier meer gedaan kan worden. Het tweede zou de samenwerking van de inlichtingendiensten moeten betreffen – ook hier is vooruitgang te boeken. Het derde en laatste aspect betreft het functioneren van de gevechtsgroepen. Wij moeten ons afvragen of die op dit moment een toegevoegde waarde leveren.

Charles Goerens (ALDE). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik zou mevrouw Ashton een vraag willen stellen over het Europa van de defensie, die ook aan de NAVO raakt.

Het Verdrag van Lissabon biedt de lidstaten van de Europese Unie de mogelijkheid om nauwer samen te werken op defensiegebied, voor zover zij dat willen uiteraard. Of dat nu "gestructureerde samenwerking" of "versterkte samenwerking" heet, doet er op zich niet zoveel toe.

Kan mevrouw Ashton mij zeggen of bij een aantal landen al plannen voor deze samenwerking bestaan, en zo ja, aan welke criteria moet worden voldaan om daaraan te mogen deelnemen?

Catherine Ashton, *vicevoorzitter van de Commissie/hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid.* – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik wil iedereen die aan dit zeer brede debat heeft bijgedragen nogmaals bedanken. Als u mij toestaat, wil ik ingaan op enkele van de belangrijkste punten die aan de orde zijn gesteld en zal ik proberen u ten minste een begin van een antwoord te geven.

Het eerste dat ik wil opmerken is dat ik wil zoeken naar manieren om vooruitgang te boeken in de relatie tussen de EU en de NAVO, maar dat ik de politieke problemen die de kern van dit vraagstuk vormen niet onderschat. Mijn doel is om praktische en pragmatische manieren te vinden waarop een versterkte samenwerking tot een betere ondersteuning van onze mensen op de grond kan leiden. De mensen die het echte werk doen, de mensen die de operaties uitvoeren, zijn de mensen die ik het meest in gedachten heb als ik nadenk over hoe we kunnen samenwerken. Maar dat doe ik ook in de wetenschap dat ik 27 lidstaten vertegenwoordig, en ik werk samen met de lidstaten die het meest bij deze vraagstukken zijn betrokken en die er het meest mee te maken hebben.

We zetten de nodige stappen om dat doel zo spoedig mogelijk te bereiken. Maar ik onderschat de uitdagingen niet en ben altijd geïnteresseerd in ideeën om dit te verwezenlijken.

Ik aanvaard dat we ook zorgvuldig willen kijken naar wat we zelf doen en dat we ons ervan willen vergewissen dat wat we doen complementair is en dat we geen werk doen dat anderen al doen. De gebieden waarop we actief zijn, zijn ook in zeer hoge mate complementair. De voorbeelden die eerder zijn genoemd, zijn Ocean Shield langs de kust van Somalië en onze werkzaamheden in het kader van Operatie Atalanta.

De geachte afgevaardigden die het gebied hebben bezocht, weten dat het een enorm uitgestrekt zeegebied is waar veel ruimte is voor complementaire activiteiten en heel weinig risico op dubbel werk, en de diensten werken dan ook heel goed samen. Commandant Howes, die op dit moment de leiding heeft over Operatie Atalanta, heeft tijdens een bijeenkomst met de ministers van Defensie precies dit punt naar voren gebracht: dat er veel verbindingen in de communicatie zijn, maar dat enorm veel werk heel goed samen kan worden gedaan.

De heer Gahler heeft een aantal punten aan de orde gesteld die geen verband hielden met dit debat, en ik wil hem voorstellen om een korte nota over deze punten te schrijven. Dan zal ik daar graag nog eens op terugkomen. Maar ik wil vanavond niet de tijd van het Parlement opgebruiken aan onderwerpen die geen verband houden met dit debat.

Met betrekking tot de vragen over de raketafweersystemen is er, voor zover ik het kan beoordelen, in die onderhandelingen over het nieuwe strategisch concept van de NAVO een balans gevonden tussen de raketafweersystemen en het nucleaire standpunt van de NAVO. Het is duidelijk dat de NAVO haar nucleaire afschrikking zal willen handhaven bij het nastreven van het doel van een kernwapenvrije wereld dat ze voor zichzelf heeft vastgesteld.

Dat is de aanpak die we nu kiezen, maar we nemen natuurlijk niet deel aan alle aspecten van de NAVO, om redenen die in dit Huis goed worden begrepen. We hebben bijvoorbeeld niet deelgenomen aan de bijeenkomsten van de NAVO-Rusland-Raad, dus ik kan geen

commentaar geven op wat daar is besproken. Ik kan alleen commentaar geven op de conclusies van die raad.

Wat betreft START moet de door de Verenigde Staten en Rusland geboekte vooruitgang op het gebied van demilitarisering worden verwelkomd. Naar mijn mening zal dit de weg plaveien voor een betere coördinatie met de NAVO, wat zeker een doel van de secretaris-generaal zelf was.

Tot slot de gestructureerde samenwerking. Wat zal er gebeuren, wat wordt er gedaan? Het is aan de lidstaten om met ideeën te komen. Er zijn al voorbeelden van lidstaten, zoals het Verenigd Koninkrijk en Frankrijk, of de brief die ik heb ontvangen van de landen van de Weimardriehoek, die hebben gekeken naar manieren waarop de samenwerking kan worden versterkt, mede door middel van het Europees Defensieagentschap, waarin we de mogelijkheid hebben om te proberen die synergieën te ontwikkelen.

Ik hoop en verwacht daar in de toekomst meer voorbeelden van te zien, vooral tijdens de komende voorzitterschappen, met name het Poolse voorzitterschap, dat zich wil richten op defensievraagstukken. Ik kan de geachte afgevaardigde geen voorbeelden geven waaruit zou blijken dat er een mogelijkheid is om mee te doen, maar ik hoop dat er doelstellingen zullen worden voorgesteld die het mogelijk maken om in deze economische crisis onze middelen zo effectief mogelijk te gebruiken.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Ágnes Hankiss (PPE), *schriftelijk.* – (HU) Tijdens het beraad van de ministers van de NAVO-lidstaten in oktober 2008 verklaarde John Craddock, leider van de Europese strijdkrachten van de NAVO: „De inval van Rusland in Georgië heeft de NAVO ertoe bewogen haar veronderstellingen met betrekking tot de veiligheid van de lidstaten te herzien.” Is deze verklaring nu na de top van Lissabon eigenlijk nog wel geldig? De overeenkomst met Rusland is een doelmatige politieke stap die de versterking van onze veiligheid kan dienen. Ze leidt evenwel onontkoombaar tot ernstige morele en strategische problemen. Wil de NAVO in het belang van de samenwerking een deel van de vertegenwoordiging en bescherming van de democratische denkbeelden opgeven waarop de Euro-Atlantische alliantie is gebaseerd en die op talrijke punten in scherpe tegenstelling staan met de Russische opvatting van democratie?

Misschien is het ook overbodig dat we uitdrukkelijk herinneren aan de intimidatie en mishandeling van mensen en aan de onopgehelderde omstandigheden rond de dood van journalisten en advocaten in Rusland; bovendien zou het moeilijk zijn om de recente aanbeveling van Russische kant van WikiLeaks-oprichter Assange voor de Nobelprijs niet als een provocatief gebaar te beschouwen. Zullen de kansen van de landen die willen toetreden negatief worden beïnvloed indien Rusland gekant is tegen hun toekomstige NAVO-lidmaatschap? De vraag is: houden de leiders van de NAVO rekening met de kwetsbaarheid en de tot op heden openstaande, onopgeloste aangelegenheden van bepaalde lidstaten in verband met Rusland? De historische koers van verzoening en overeenstemming moet in ieder geval worden toegejuicht. Terzelfder tijd moet de historische verantwoordelijkheid van de NAVO duidelijk tot uitdrukking komen ten aanzien van de vraag welke grootmacht ze legitimeert uit hoofde van de in het belang van het antiraketprogramma gesloten overeenkomst, en waartegen ze, onze gemeenschappelijke Europese waarden getrouw, fel gekant is.

Nuno Teixeira (PPE), *schriftelijk*. – (PT) De NAVO-Top die in Lissabon is gehouden, maakte een eind aan het strategisch veiligheidsconcept dat van kracht was vanaf het tijdperk van de Koude Oorlog. De implementatie van deze nieuwe veiligheidsstrategie vertegenwoordigt de overgang van de traditionele verdediging van de lidstaten van de Atlantische alliantie naar een concept van mondiale veiligheid in de eenentwintigste eeuw.

De uitdagingen die het nieuwe strategische veiligheidsconcept benadrukt, omvatten nauwe samenwerking met de diverse internationale instellingen, hetzij gouvernementele of niet-gouvernementele instellingen en de versterking van partnerschappen, in het bijzonder met Rusland. Naast de instelling van politieke kanalen, zijn de operationele vragen met betrekking tot de capaciteiten en de structuur van de NAVO zelf aangepast aan de nieuwe mondiale dreigingen. Het is ook van belang nadruk te leggen op het aannemen van een overgangsplan van de missie van de NAVO in Afghanistan, met als doel dat de Afghaanse autoriteiten de leiding nemen in aangelegenheden van nationale veiligheid. Ik acht deze nieuwe strategische visie, die de richtsnoeren creëert waarop de internationale relaties van de lidstaten gebaseerd moeten zijn, van het grootste belang

Niki Tzavela (EFD), *schriftelijk*. – (EN) Voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog is Rusland uitgenodigd om deel te nemen aan het raketschildproject, wat voor de alliantie niets minder dan een mijlpaal is. Het antwoord van Rusland laat nog op zich wachten, maar er is in aanleg sprake van een echt partnerschap met de VS, waarbij beide partijen rond de tafel moeten gaan zitten. Dit project heeft ook behoefte aan ruimhartige financiële steun van Europese zijde, wat niet gemakkelijk zal worden gezien de defensiebezuinigingen in Europa.

Tot slot zal Afghanistan de komende jaren de grote politieke lakmoesproef worden voor de NAVO. De VS haastten zich om Rusland te verzekeren dat de raketten in feite niet op hen waren gericht. Het was cruciaal voor de VS om Rusland niet te provoceren, en het bewijs dat die intentie er niet was, werd geleverd door ook Rusland uit te nodigen voor deelname aan het raketschildproject. Voorts waren de VS zo slim om de naam Iran achterwege te laten of, beter gezegd, om tegemoet te komen aan de wensen van Turkije, dat zich dreigde terug te trekken als zijn buurland (Iran) genoemd zou worden. Het probleem is dat slechts 21 van de 27 EU-lidstaten deel uitmaken van de NAVO, wat de ontwikkeling van de Europese defensie op de tocht zet.

18. Situatie in Ivoorkust (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is de verklaring van de vicevoorzitter van de Commissie/hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid over de situatie in Ivoorkust.

Catherine Ashton, *vicevoorzitter van de Commissie/hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, de situatie in Ivoorkust is uiterst precair nu er mensenlevens op het spel staan – van Ivoiriaanse burgers, maar ook van veel Europeanen die in Ivoorkust wonen en werken.

Het gaat hier om belangrijke zaken, niet alleen de rol van Ivoorkust in Afrika, maar ook de grote inspanningen van de internationale gemeenschap in de afgelopen tien jaar om naar een oplossing van de crisis toe te werken en het land stabiel te maken. De presidentsverkiezingen stonden al een paar jaar op de rol. En uiteindelijk is het op het conto te schrijven van het Ivoiriaanse volk, het door de internationale gemeenschap ondersteunde

werk van de Verenigde Naties en, in het bijzonder moet ik zeggen, van de Europese Unie en de bemiddelaar, president Blaise Compaore van Burkina Faso, dat deze verkiezingen uiteindelijk plaats konden vinden.

Alle kandidaten waren het vooraf eens geworden over de spelregels van de verkiezing, zoals de bijzondere rol die was weggelegd voor de speciale vertegenwoordiger van de secretaris-generaal van de VN, de heer Choi, bij het bevestigen van de verkiezingsuitslag. Er is een Europese verkiezingswaarnemingsmissie naar het land gestuurd onder leiding van de heer Cristian Preda, lid van het Europees Parlement. Ik bedank hem voor zijn werkzaamheden en ik heb begrepen dat hij zo dadelijk het woord zal voeren. De missie kwam tot de slotsom dat de omstandigheden waaronder de verkiezingen plaatsvonden, democratisch genoemd kunnen worden. Mijn dank en felicitaties gaan uit naar de heer Preda en zijn team, voor hun moed en voor hun excellente werk, dat onder moeilijke omstandigheden gedaan moest worden.

De uitslag werd bekendgemaakt door de onafhankelijke kiescommissie en bevestigd door de speciale vertegenwoordiger van de secretaris-generaal van de VN. Voorzitter Barroso en ik hoorden bij de eersten die president Ouattara feliciteerden met zijn overwinning. De internationale gemeenschap heeft hem unaniem als winnaar erkend. De boodschap van ECOWAS en de Afrikaanse Unie is volstrekt helder. De heer Ouattara is de wettige president van Ivoorkust. De verklaring van de Paritaire Parlementaire Vergadering ACS-EU van 3 december laat evenmin iets aan duidelijkheid te wensen over.

We roepen alle politieke krachten in Ivoorkust op de verkiezingsuitslag te respecteren, blijk te geven van verantwoordelijkheidsbesef en af te zien van geweld. Alle inspanningen moeten nu gericht zijn op een vreedzame machtsoverdracht. VN-resoluties voorzien in gerichte maatregelen tegen degenen die obstructie plegen tegen de vreedzame overgang en de verkiezingen.

Afrikaanse instellingen hebben al sancties getroffen tegen Ivoorkust. Voor wat betreft die gerichte maatregelen is ook de EU bereid haar verantwoordelijkheid te nemen, wat we deze week duidelijk hebben aangegeven in de Raad met de EU-ministers van Buitenlandse Zaken, maar we zijn daarnaast ook bereid om maatregelen te treffen ter ondersteuning van de wettig gekozen autoriteiten.

De ontwikkelingen in Ivoorkust worden op de voet gevolgd door tal van partijen en de publieke opinie, met name in Afrika en dan vooral in de buurlanden, waarvan vele zich ook in een postconflictsituatie met een moeizame overgang naar de democratie bevinden. De uitkomst van de huidige constitutionele crisis in Ivoorkust zal een krachtig signaal doen uitgaan naar alle krachten op het Afrikaanse continent, zowel de voor- als de tegenstanders van democratie.

De reactie van de Europese Unie op de crisis is cruciaal. Als belangrijke speler binnen de internationale gemeenschap zal onze rol en onze geloofwaardigheid als wereldwijd pleitbezorger van de democratie toenemen als ons optreden kan bijdragen tot een vreedzame machtsoverdracht overeenkomstig de wil van de bevolking van Ivoorkust, die zich duidelijk heeft uitgesproken in vrije en eerlijke verkiezingen.

Cristian Dan Preda, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, mevrouw Ashton, ik was inderdaad in Ivoorkust om leiding te geven aan deze verkiezingswaarnemingsmissie van de Europese Unie.

Allereerst wil ik nadrukkelijk wijzen op de moed en betrokkenheid van de waarnemers uit 26 landen, meer dan 100 mensen, 120 waarnemers, die ter plekke waren en bewonderenswaardig werk hebben geleverd. Zij hebben in de eerste plaats vastgesteld dat de Ivoriaanse burgers vrijwel unaniem zeiden: "Wij zijn moe". Dat was het trefwoord, het alsmaar terugkerende refrein om eigenlijk te zeggen dat de verkiezingen gezien werden als het eind van de politieke crisis. Iedereen wilde dat daar met deze verkiezingen een eind aan zou komen.

Er is één uitzondering: scheidend president Gbagbo, die weigerde de macht af te staan en zich met de vorming van een hem welgezinde constitutionele raad, die de voor zijn tegenstander gunstige uitslag simpelweg ongeldig heeft verklaard, het instrument heeft verschaft om deze crisis te laten voortduren. Daardoor is er nu, in plaats van kalmte en een uitweg uit de crisis, sprake van een nóg ingewikkelder crisis, met een evenwicht dat al zeer broos was en dat nu uitloopt op het begin van een confrontatie.

Ik wil hieraan toevoegen dat het echt heel moeilijk wordt om die confrontatie te voorkomen. We hoeven maar te kijken naar wat er zowel bij de eerste als de tweede stembusgang is gebeurd in de kazernes. Wij kunnen jammer genoeg spreken van een uiterst delicate situatie.

Ik sluit niet af zonder mijn grote waardering uit te spreken voor de vastberadenheid van de hoge vertegenwoordiger, voor haar inzet om dit dossier tot een goed einde te brengen.

Ik zou haar het volgende willen vragen, daar mij ter ore is gekomen dat de Raad op zeer korte termijn restricties heeft aangekondigd: wanneer zullen die maatregelen naar verwachting worden aangenomen?

Véronique De Keyser, *namens de S&D-Fractie*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, ik wil eerst mijn collega de heer Preda en zijn team feliciteren met hun opmerkelijke werk, maar ook mevrouw Ashton, hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid, vanwege de vastberadenheid die zij samen met de gehele internationale gemeenschap heeft getoond bij het volgen van deze verkiezingen. Voor al diegenen onder ons die zonder meer hechten aan dit buitengewone instrument dat verkiezingswaarnemingsmissie heet om de democratie in een land vooruit te helpen, is het feit dat er eindelijk een even snelle als standvastige *follow-up* is na een poging om een verkiezingsuitslag onrechtmatig naar eigen hand te zetten, hartverwarmend, en wij hopen dat dit ook het geval zal zijn in andere situaties, mocht dat, hoe betreurenswaardig dan ook, geboden zijn.

Ik zou ook willen zeggen – omdat ik dat namelijk vaak te horen heb gekregen – dat president Ouattara niet de kandidaat van Europa is. De gehele internationale gemeenschap is in beweging gekomen, wat uitzonderlijk is: de Afrikaanse Unie, de Economische Gemeenschap van West-Afrikaanse Staten (ECOWAS), de Verenigde Naties, Europa, enz., spreken met één stem, wat overigens ook een historische mijlpaal is.

Wel ben ik uiteraard enigszins bezorgd over het feit dat de heer Ouattara zijn aanhangers de straat op wil sturen omdat ik dat niet als een vreedzame oplossing zie, groepen die tegenover elkaar staan. En ik zou willen verwijzen naar een document waar op dit moment in ACS-verband aan wordt gewerkt en dat al is besproken tijdens de laatste ACS-vergadering in Kinshasa, die overigens door sommigen van ons werd bijgewoond. Het document met de bijzondere titel "Uitdagingen voor de toekomst van de democratie en eerbiediging van de grondwettelijke orde" wordt opgesteld door een Afrikaanse en Europese vertegenwoordiger. Naast een groot aantal sterk juridisch getinte zaken omvat het document

drie pagina's die zijn gewijd aan het delen van de macht wanneer een der partijen zich die onrechtmatig probeert toe te eigenen. Deze drie pagina's met adviezen wijzen de weg om een bloedbad te voorkomen. Want het zou best eens kunnen dat de mogelijkheden om zo'n bloedbad te voorkomen niet op straat liggen, maar juist gelegen zijn in onderhandelingen met als doel het delen van een bepaalde vorm van macht – de winnaar moet dan wel erkend zijn, waartoe de nodige druk moet worden uitgeoefend.

Ik kan u dit document aanraden. Het is zeer instructief en heeft mij duidelijk gemaakt dat de Afrikaanse politieke cultuur misschien dan wel geen democratie kent, maar wel onderhandelingen.

Marielle De Sarnez, *namens de ALDE-Fractie*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, het is nog maar een paar uur geleden dat de aanhangers van Ouattara optrokken naar het regeringsgebouw en het gebouw van de staatsradio en -televisie, en ik wil hier blijk geven van mijn bezorgdheid omdat de risico's van botsingen en confrontaties even groot als reëel zijn.

Onze voornaamste verantwoordelijkheid vanavond is om op te roepen tot kalmte en dialoog. Maar die verantwoordelijkheid ligt ook bij de belangrijkste Ivoriaanse leiders. Zowel de scheidende als de gekozen president moeten alles in het werk stellen om het opnieuw oplaaien van het geweld te voorkomen in een land dat al genoeg heeft geleden, jarenlang. Dat is mijn eerste boodschap.

Mijn tweede boodschap: vanaf het begin hebben de internationale gemeenschap, Europa zeer zeker, maar ook de Afrikaanse Unie, met één stem gesproken. Zij hebben zich ingezet voor het respecteren van de verkiezingsuitslag. Deze druk moet blijven, en de voorziene sancties moeten worden toegepast. Laurent Gbagbo moet zijn nederlaag erkennen. Alassane Ouattara moet onvermoeibaar werken aan de verzoening van zijn volk. En wij mogen geen seconde verslappen totdat de situatie is gestabiliseerd.

Hoge vertegenwoordiger, ik dank u bij voorbaat voor het uitdragen van deze boodschappen, in het bijzonder vanavond.

Isabelle Durant, *namens de Verts/ALE-Fractie*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, net zoals mijn voorgangers betreur ook ik uiteraard de ernst van de actuele situatie, de acute politieke crisis, maar ook het risico van botsingen in de komende uren. Daarom verwelkom ik natuurlijk het eensgezinde standpunt van de gehele internationale gemeenschap, en ik denk dat we, afgezien van de noodzaak om de democratie recht te doen, niet alleen de verantwoordelijkheid hebben om de Ivorianen te sparen, maar ook om een niet mis te verstaan signaal af te geven dat verandering van regime in Afrika mogelijk is. Want los van de kwestie van de Ivorianen zelf, hun veiligheid en de spanningen die het land op dit moment in hun greep houden en die dagen, zo niet maanden kunnen aanhouden, raken vraagstukken als deze ook de buurlanden. Op een gegeven moment zullen er ook weer verkiezingen zijn in die buurlanden, waar het probleem van de machtsoverdracht van een vertrekkende naar een nieuwe president ook kan gaan spelen.

Volgens mij is het van het allerhoogste belang dat de democratische machtswisseling in Ivoorkust – niet alleen omdat de mensen daar al genoeg hebben geleden, maar ook omdat dit een voorbeeld zal zijn voor de buurlanden, waarbij ik natuurlijk aan Congo denk, dat komend jaar, 2011, waarschijnlijk een periode van verkiezingen zal doormaken – zonder ook maar enigszins vooruit te willen lopen op de uitkomst, vreedzaam en via onderhandelingen haar beslag kan krijgen, met steun van de internationale gemeenschap

en in elk geval weerstand biedend aan iedereen die deze gelegenheid zou willen aangrijpen om bloedbaden te veroorzaken of, op zijn minst, de burgerbevolking in gijzeling te nemen.

Ik sta positief tegenover uw verklaringen over de manier om de komende weken de ontwikkelingen te volgen en druk te blijven uitoefenen om de vrede te bewaren.

Elie Hoarau, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (FR) Mevrouw de Voorzitter, beste collega's, de actuele ernstige crisis in Ivoorkust houdt ons allen sterk bezig.

Het spreekt voor zich dat het besluit van de constitutionele raad van dit land om in strijd met de kieswet de verkiezingsuitslag, die officieel door de onafhankelijke kiescommissie is bekendgemaakt, ongeldig te verklaren, unaniem is veroordeeld door de internationale gemeenschap.

De Europese Unie, de VN, de Afrikaanse Unie, de Paritaire Parlementaire Vergadering ACS-EU, de Economische Gemeenschap van West-Afrikaanse Staten (ECOWAS) en weldra ook het Europees Parlement natuurlijk, eisen dat de officiële bekendmaking van de verkiezingsuitslag en de installatie van de nieuwe president van de republiek, die als zodanig is erkend door de onafhankelijke kiescommissie, een door de VN erkend orgaan, worden gerespecteerd.

Alle politieke fracties van het Europees Parlement hebben zich in een gezamenlijke verklaring achter deze fundamentele punten geschaard. Ook hebben zij ertoe opgeroepen elk risico van toenemende spanningen in het land weg te nemen aangezien die tot een burgeroorlog zouden kunnen leiden, wat voor Ivoorkust een humanitaire, sociale en economische ramp zou zijn die uiteraard koste wat het kost moet worden voorkomen.

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Mevrouw de Voorzitter, barones Ashton, dames en heren, democratie is een waarde waarover niet kan worden onderhandeld, wat ook geldt voor de wensen van het volk: de volwassenheid van een democratie hangt samen met de mate van deelname, vertegenwoordiging en volkssoevereiniteit. Wat er in Ivoorkust plaatsvindt – en wat waarnemers objectief hebben aangetoond – brengt grote schade toe aan een verkiezingsproces dat al lang afgerond had moeten zijn.

Het volk heeft een duidelijke en ondubbelzinnige keuze gemaakt, maar de oude president, Gbagbo, heeft nog steeds niet plaatsgemaakt voor zijn opvolger Ouattara. Dit is onacceptabel voor het Europees Parlement en voor iedereen die in rechtvaardigheid gelooft.

De grondwettelijke raad heeft de oude president middels politieke manipulatie tot winnaar uitgeroepen, die Ivoorkust daardoor helaas nog steeds vertegenwoordigt. Deze situatie dreigt te leiden tot spanningen en rellen die moeilijk in de hand kunnen worden gehouden. De Fractie van de Europese Volkspartij (Christen-Democraten) kan niet aanvaarden dat de stem van het volk via dit soort duistere machtsspelletjes wordt ondermijnd.

Daarom willen wij dat de Ivorianen, die in vrijheid een keuze hebben gemaakt, weer geregeerd wordt door de man die zij met een grote meerderheid hebben gekozen. De VN helpen ons hierbij. Natuurlijk willen wij dat deze crisis binnen afzienbare tijd kan worden bezworen, en we vertrouwen erop dat barones Ashton haar gezag zal aanwenden en optreedt, zodat Europa hierover met gezag en prestige kan spreken in het hoogste internationale forum.

Kader Arif (S&D). – (FR) Mevrouw de Voorzitter, hoge vertegenwoordiger, beste collega's, de verkiezingen in Ivoorkust hebben onlangs plaatsgevonden.

De internationale gemeenschap stond toe dat die jarenlang door het regime van Laurent Gbagbo vooruit zijn geschoven. Door dit herhaaldelijke uitstel waren sommigen van ons zich al bewust van de problemen waar we nu mee zitten, maar wij hoopten diep van binnen dat de geest van de democratie de overhand zou krijgen in een land dat al te zeer heeft geleden onder vruchteloze en onacceptabele confrontaties, met name rondom de vraag wat nu precies de Ivoiriaanse nationaliteit inhoudt.

De internationale gemeenschap, en dan vooral de Europese Unie rond mevrouw Ashton en via mijn collega Preda, heeft zich ervoor ingespannen om deze verkiezingen zo goed, transparant en gewelddoos mogelijk te laten verlopen, waarvoor zij lof verdient.

Gezien de rust en het respect tussen de kandidaten bij de verkiezingscampagne koesterden wij de hoop dat de uitslag door alle partijen gerespecteerd zou worden. Helaas wordt de langs democratische weg tot stand gekomen uitslag nu verworpen door de scheidende president.

Net zoals mijn collega's zal ik mij morgen in de stemming uitspreken vóór een oproep aan de heer Gbagbo om te accepteren dat wat in zijn ogen een hem ongunstig gezind lot of een machinatie is, in werkelijkheid niets anders is dan de wil van de meerderheid van zijn burgers. En hij kan sowieso niet aan de macht blijven zonder daarbij afbreuk te doen aan een deel van zijn eigen achtergrond als militant, daar hij zich er, wonend in Europa, op liet voorstaan dat hij degene was die in zijn land vrijheid en democratie had gebracht.

De vertegenwoordiger van de Verenigde Naties in Ivoorkust heeft zich moedig van zijn taak gekweten en de verkiezingsuitslag bekendgemaakt.

Als eerste ondervoorzitter van de Paritaire Parlementaire Vergadering ACS-EU hecht ik eraan te onderstrepen dat onze vergadering op 3 december in Kinshasa een verklaring heeft aangenomen waarin het besluit van de constitutionele raad van Ivoorkust om de uitslag ongeldig te verklaren, krachtig wordt veroordeeld.

Deze verklaring komt boven op het heldere en niet mis te verstane standpunt van de leiders van de lidstaten van de Economische Gemeenschap van West-Afrikaanse Staten (ECOWAS) en de Afrikaanse Unie. Het regime van de heer Gbagbo wordt momenteel niet gewenst door de burgers, niet gesteund door de buurlanden en evenmin geaccepteerd door de internationale gemeenschap. Het is dan ook tijd dat hij de overwinning van Alassane Ouattara, de democratisch gekozen president van Ivoorkust, erkent, die zo snel mogelijk in de gelegenheid moet worden gesteld om de verantwoordelijkheid op zich te nemen die hem door zijn volk is toevertrouwd.

Mevrouw de Voorzitter, hoge vertegenwoordiger, beste collega's, ik sluit af met het verzoek aan het adres van de Europese Unie om zich van haar taak te kwijten en Laurent Gbagbo en zijn onwettige regering met alle haar ter beschikking staande middelen duidelijk te maken dat het spelletje uit en over is. Wij zullen niet toestaan dat Ivoorkust door zijn halsstarrigheid in chaos vervalt.

Charles Goerens (ALDE). - (FR) Mevrouw de Voorzitter, zonder het ego van de heer Gbagbo zou Ivoorkust een bron van inspiratie zijn voor alle ontwikkelingslanden die streven naar democratie.

Bij de recente verkiezingen heeft het Ivoiriaanse volk immers blijk gegeven van een zeer grote mate van politieke volwassenheid. Bovendien zijn de internationale instellingen, de Verenigde Naties voorop, nauwelijks onder de indruk van de ultieme machinaties van een

slecht verliezer. De heer Gbagbo moet het veld ruimen. Dat is de enige manier om nog iets van zijn waardigheid te behouden.

De Europese Unie heeft tot nu toe naar behoren gereageerd, met name wat betreft de doelgerichte toepassing van sancties. Deze moeten immers niet het volk treffen, dat zich op voorbeeldige wijze heeft uitgesproken, maar de heer Gbagbo en zijn naaste omgeving.

Ik wil mevrouw Ashton het volgende vragen: welke maatregelen wilt u nemen als de situatie verder verslechtert en het gebruik van geweld een bedreiging gaat vormen voor de Ivorianen en de in Ivoorkust wonende expats? En is de capaciteit van ECOWAS en de Afrikaanse Unie in uw ogen voldoende om dit probleem op te lossen?

Niccolò Rinaldi (ALDE). - (IT) Mevrouw de Voorzitter, barones Ashton, dames en heren, de situatie in Ivoorkust is een test voor ons, een test waarbij wij niet mogen falen.

Het is vooral een test voor de Europese Unie, omdat we een gestolen overwinning op geen enkele manier mogen erkennen en omdat we gelet op deze enorme verkiezingsfraude absoluut niet mogen stoppen de leiders van Ivoorkust zoveel mogelijk onder druk te zetten. Daarnaast mag geen enkele euro die van de Europese belastingbetalers afkomstig is belanden bij of zelfs maar worden doorgegeven via een illegale regering die zelfs de meest elementaire beginselen van de democratie met voeten treedt. Ivoorkust moet zich dit goed in de oren knopen.

Ivoorkust is ook een test voor de Afrikaanse Unie, die de test op een interessante manier doorstaat, door zich tot nu toe zeer standvastig en eensgezind te tonen, op een manier die tien of vijftien jaar geleden nog ondenkbaar zou zijn. Dit laat zien dat de situatie in Ivoorkust niet mag worden gebruikt om terug te grijpen op oude, stereotiepe denkbeelden over zwart Afrika dat niet klaar is voor de democratie.

Hoewel er elk moment een algemene toestand van geweld kan ontstaan, wat catastrofaal zou zijn, doorstaat ook de Ivoriaanse samenleving deze moeilijke test: het land koos in meerderheid voor de hervormer Ouattara en lijkt de les van de grote Ivoriaanse schrijver Ahmadou Kourouma te hebben geleerd, die in 1998 een boek publiceerde met de veelzeggende titel "En attendant les votes des bêtes sauvages" (Totdat de wilde beesten gaan stemmen), waarin dit verhaal wordt verteld door een democratische en zeer Ivoriaanse bril.

Elena Băsescu (PPE). - (RO) Mevrouw de Voorzitter, de verkiezingen in Ivoorkust hebben geleid tot een unieke situatie, nu beide kandidaten in de presidentsverkiezingen de zege hebben opgeëist en ieder van hen een premier heeft benoemd. Er is slechts één legitieme president: president Ouattara. Ik ben van mening dat alle politieke krachten de wil van het volk moeten eerbiedigen zoals deze tot uiting is gekomen in de uitslag van de op 28 november gehouden verkiezingen. Daarvoor is des te meer reden omdat de VN, de verkiezingscommissie en tal van Europese staten de oppositieleider als de rechtmatige winnaar hebben erkend.

Tegelijkertijd valt het te betreuren dat EU-waarnemers werden geïntimideerd, waardoor de missie moest worden beëindigd. De politieke instabiliteit heeft al een aanzienlijke weerslag. De Afrikaanse Unie heeft recent besloten het land uit te sluiten van alle activiteiten van de organisatie. Daarnaast is er het risico dat de burgeroorlog die in 2002 woedde, wordt hervat.

Ivoorkust kan tussen twee trajecten kiezen: één waarin democratie wordt behouden en vooruitgang wordt geboekt en één dat afzondering van de Afrikaanse gemeenschap inhoudt.

Catherine Ashton, *vicevoorzitter van de Commissie/hoge vertegenwoordiger van de Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid*. – (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik houd het kort omdat volgens mij alles wat ik zou willen zeggen al prima is verwoord. Mijnheer Preda, nogmaals mijn dank aan u en uw team voor uw moed en uw werk tijdens de verkiezingen. Ik heb grote waardering voor u.

Ik wil nog snel even twee punten aanstippen. Uiteraard heb ik voortdurend in contact gestaan met Ban Ki-moon. Wij spraken elkaar meteen al aan het begin van de crisis en zeiden hoe afschuwelijk de situatie was, en we spraken af om volledig samen te werken. Ik heb ook de verzekering gegeven dat de EU-vertegenwoordigers ter plaatse niet aan hun lot worden overgelaten: zoals ook verwacht mag worden, hebben we noodplannen om hun veiligheid te waarborgen.

Ik wil ook even ingaan op de vraag over de sancties. Ik denk dat de lijst binnen een paar dagen gereed zal zijn. We willen hier zo snel mogelijk mee verdergaan en zoveel mogelijk druk op de ketel houden. Er bestaat een reële kans op geweld en een reël risico van verwarring en onduidelijkheid over wat er nu precies gaande is. We moeten een uiterst vastberaden en helder standpunt innemen, en zo nauw mogelijk samenwerken met de internationale gemeenschap om de druk onverminderd hoog te houden en te doen wat nodig is om toe te werken naar een bevredigende oplossing. Ik ben bijzonder dankbaar voor de steun die er in dit Parlement voor ons werk bestaat.

De Voorzitter. Tot besluit van het debat zijn er zes ontwerp-resoluties ingediend, overeenkomstig artikel 110, lid 4, van het Reglement. ⁽²⁾

Het debat is gesloten.

De stemming vindt donderdag 16 december 2010 om 12.00 uur plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Katarína Neveďalová (S&D), *schriftelijk*. – (SK) Waarde collega's, twee presidentskandidaten hebben zich uitgeroepen tot winnaar en op 4 december de eed afgelegd. Het is toch onbestaanbaar dat presidentsverkiezingen in één land twee winnaars opleveren. De situatie in Ivoorkust is al met al uiterst explosief geworden. We weten allemaal heel goed dat het land dat al jaren met grote onrust kampt, uiterst gemakkelijk in een burgeroorlog kan verzanden, net zoals in 2002 toen er na een gewelddadige staatsgreep grootschalige gewelddadigheden plaatsvonden.

De internationale gemeenschap, namens ons vertegenwoordigd door de Europese Unie, dient dan ook, alvorens in te grijpen, eerst heel goed na te denken wat ze wil doen, want wat ze er ook doet, het zal van grote invloed zijn op de bevolking van het land.

Ik ben het dan ook volledig eens met mevrouw Ashton. Het enige middel dat de EU ter beschikking staat, is het opleggen van sancties om degenen die een vredelievende wisseling van de wacht van de politieke elite in de weg staan, te straffen. De sancties moeten helpen de wil van het volk van Ivoorkust tot uitvoer te brengen. We mogen daarbij echter de

(2) Zie notulen.

bevolking als zodanig niet vergeten en moeten proberen haar veiligheid te verbeteren, zodanig dat zij in een vrij en democratisch land kan leven.

VOORZITTER: MIGUEL ANGEL MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Ondervoorzitter

19. Controle door de lidstaten op de uitoefening van de uitvoeringsbevoegdheden door de Commissie (debat)

De Voorzitter. – Aan de orde is het verslag (A7-0355/2010) van József Szájer, namens de Commissie juridische zaken, over het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de voorschriften en algemene beginselen die van toepassing zijn op de wijze waarop de lidstaten de uitoefening van de uitvoeringsbevoegdheden door de Commissie controleren [COM(2010)0083 - C7-0073/2010- 2010/0051(COD)].

József Szájer, rapporteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het is nog maar een jaar geleden dat het Verdrag van Lissabon in werking trad, het Verdrag dat voorziet in grote veranderingen in de delegatie van bevoegdheden door het Europees Parlement en de Raad aan de Commissie.

Een paar maanden terug bespraken we in dit Parlement mijn verslag over gedelegeerde handelingen. We hebben het over gedelegeerde handelingen als het Parlement en de Raad bevoegdheden delegeren, maar van nu af aan kunnen we die gedelegeerde bevoegdheden, anders dan voorheen, ook te allen tijde intrekken. We kunnen een termijn stellen, we kunnen wijzigingen aanbrenge en we kunnen een veto uitspreken als de Commissie afwijkt van wat de wetgever wilde.

Binnen de context van onderhavige verordening discussiëren we op basis van artikel 291 van het Verdrag, en hebben we het over uitvoeringshandelingen. Bij uitvoeringshandelingen ligt de situatie iets anders. Hier zijn het namelijk de lidstaten die hun rechten uitoefenen met betrekking tot de vraag hoe de uiteenlopende wetgeving van de Europese Unie ten uitvoer te leggen. Er is dus een duidelijk verschil.

De nieuwe verordening en het nieuwe systeem van gedelegeerde handelingen geven ons zeer ruime bevoegdheden. Vanuit het Parlement gezien verandert onze invloed aanzienlijk, met name op bepaalde wetgevingsterreinen.

Op uitvoeringsgebied hebben wij als Parlement, als wetgever, het recht om te regelen hoe de uitvoeringsprocedure voor de lidstaat moet verlopen.

Volgens mij heeft het Parlement na lange onderhandelingen terecht het standpunt ingenomen dat we hier nogmaals willen bevestigen, en wil het Parlement terecht duidelijke toezeggingen van de Raad én de Commissie dat zijn rechten worden gerespecteerd. Na slepende onderhandelingen hebben we zeer significante vooruitgang geboekt op dit terrein, dat (met nadruk op niet alleen) niet alleen invloed en effect heeft op uitvoeringshandelingen, maar ook op gedelegeerde handelingen.

Zelfs in geval van uitvoeringshandelingen heeft het Parlement het recht van toetsing gekregen en behouden, wat betekent dat we op basis van het akkoord met de andere instellingen beschikken over een procedure die we kunnen toepassen.

Mijn voornaamste prioriteit was dat we die belangrijke posities wisten te behouden. Hier speelt ook nog een ander onderwerp, namelijk dat er andere discussies gaande zijn in dit Parlement uit hoofde van andere commissies – met name de Commissie internationale handel, de Commissie ontwikkelingssamenwerking en de Commissie buitenlandse zaken – en ook tussen het Parlement en de Raad over de wetgeving inzake de financiële instrumenten en of, en zo ja hoe, die gereguleerd moeten worden.

Wat ik in dit kader wilde bereiken, was dat deze verordening niet op die discussie vooruit moet lopen. We willen steun bieden aan onze collega's die strijden voor onze positie in een belangrijke discussie met de Raad, zodat we uiteindelijk tot samenwerking met de Raad kunnen overgaan.

En tot slot, omdat mijn tijd erop zit, wil ik de Commissie en de Raad bedanken voor hun flexibiliteit bij de onderhandelingen. Ik begrijp dat het heel moeilijk was om een akkoord te bereiken in de Raad. Ik denk dat dit de deal is die het Parlement wilde, een deal waar alle leden mee kunnen leven, vooral omdat die niet alleen gaat over de tekst die we nu bespreken, maar we verwachten wel van de Commissie en de Raad dat ze willen meegaan in de gemeenschappelijke benadering van deze belangrijke onderwerpen. We verwachten ook verklaringen waaruit onomstotelijk blijkt dat er van de kant van de Commissie een duidelijk engagement is voor het op één lijn brengen van het resterende deel van het acquis communautaire. Met deze als bijlage bij mijn verslag gevoegde tekst zouden alle leden van dit Parlement uit de voeten moeten kunnen.

Maroš Šefčovič, *ondervoorzitter van de Commissie* . – (EN) Mijnheer de Voorzitter, we hebben vanochtend een zeer goed debat gehad over het burgerinitiatief, en vanavond bespreken we het zeer belangrijke onderwerp comitologie. Ik denk dat het een heel goed teken is dat we hier, nu het Verdrag van Lissabon in werking is getreden, de laatste hand leggen aan de belangrijkste onderdelen van de wetgeving die nodig zijn voor de volledige tenuitvoerlegging ervan.

De verordening inzake uitvoeringshandelingen zal significante gevolgen hebben voor de wijze waarop de Commissie Europees recht in de toekomst ten uitvoer legt. De verordening zal zeer sterk van invloed zijn op het vermogen van de EU om in het belang van haar burgers uitvoering te geven aan haar beleid. Toen we ons voorstel presenteerden, hebben we de voornaamste doelstelling ervan uiteengezet, namelijk dat er nieuwe regels moeten komen die voorzien in een systeem voor de vaststelling van uitvoeringshandelingen door de Commissie dat eenvoudiger, doelmatiger, transparanter en volledig in overeenstemming met het Verdrag is.

Hoe zijn we gekomen tot de doelstellingen in de voorstellen die we dadelijk gaan bespreken? Net als voorheen is de controleregeling waarin de verordening voorziet, gebaseerd op comitologie, wat wil zeggen dat de Commissie ontwerpmaatregelen indient bij comités bestaande uit vertegenwoordigers van de lidstaten. Maar anders dan bij het huidige systeem heeft de Raad als zodanig geen mogelijkheid tot interventie.

Zoals het Verdrag duidelijk maakt, is het alleen aan de lidstaten, en niet aan de Raad, om de uitoefening van de uitvoeringsbevoegdheden door de Commissie te controleren. Bovendien voorziet de verordening erin dat alle speciale procedures verdwijnen en dat alle uitvoeringsmaatregelen waaronder die inzake handel – diverse maatregelen zoals antidumpingmaatregelen of compenserende maatregelen – onder de verordening vallen. Dit betekent een echte revolutie op het terrein van de handelspolitiek.

We willen eenvoudigere procedures. De nieuwe verordening zal dus niet alleen slechts twee procedures bieden – een raadplegings- en een onderzoeksprocedure – in plaats van vier, maar de verordening zal ook voorzien in automatische aanpassing van de bestaande comitologieprocedures. De nieuwe procedures zullen vanaf dag één gelden voor alle bestaande wetgeving. Dit doet uiteraard niets af aan de aard van de aan de Commissie verleende bevoegdheden in het kader van de basisbesluiten.

De Commissie heeft in een verklaring toegezegd om het hele acquis te herzien om het te kunnen aanpassen aan de regeling van gedelegeerde handelingen, voor zover dat juridisch vereist is, en ik weet hoe belangrijk dit voor het Parlement is. We hebben tot nu toe 153 handelingen gevonden die voorafgaand aan het Verdrag van Lissabon niet aan medebeslissing zijn onderworpen en op grond waarvan bevoegdheden aan de Commissie worden verleend die moeten worden omgezet in gedelegeerde bevoegdheden. Daarnaast zijn er 299 handelingen die eerder waren aangepast aan de regelgevingsprocedure met toezicht, die nu moet worden herzien in het licht van de bepalingen inzake gedelegeerde handelingen van het Verdrag. Maar we streven ernaar om vóór het eind van de huidige zittingsperiode van het Parlement alle bestaande wetgeving volledig te hebben aangepast aan de nieuwe bepalingen van het Verdrag van Lissabon.

Dit betekent volledige omzetting. U weet hoe ambitieus deze doelstelling is, en daarom ben ik heel blij dat de Belgische minister de heer Chastel mij vriendelijk verzocht heeft de plannen en de verklaring van het voorzitterschap aan dit Parlement over te brengen.

In de verklaring staat dat het voorzitterschap zich bewust is van de ambitieuze intenties van de Commissie in dit opzicht; het juicht deze intenties toe en steunt de doelstellingen. Het bevestigt dat het bereid is alles in het werk te stellen om ervoor te zorgen dat deze omzetting zo snel mogelijk wordt afgerond zodra de voorstellen van de Commissie zijn ingediend. Het voorzitterschap is bereid om op loyale wijze met het Parlement en de Commissie samen te werken om deze doelstellingen te bereiken.

Natuurlijk willen we dat deze verklaring officieel schriftelijk wordt vastgelegd, maar ik denk dat we de zeer coöperatieve geest en collegiale benadering van het Belgisch voorzitterschap moeten toejuichen.

We willen een efficiënter systeem. De rol van de Commissie krachtens de Verdragen komt dan ook volledig tot uiting in de nieuwe regels – met slechts één betreurenswaardige uitzondering waar ik nog op terugkom – omdat alleen een gekwalificeerde meerderheidsstem tegen de ontwerpuitvoeringshandeling in het comité kan verhinderen dat de Commissie de handeling aanneemt.

Die ene uitzondering die ik zojuist noemde, waarbij de Commissie een expliciet positief advies van het comité nodig heeft voordat ze de ontwerpuitvoeringshandeling mag aannemen, heeft betrekking op definitieve multilaterale vrijwaringsmaatregelen inzake handel. Hoewel op dit gebied slechts een beperkt aantal handelingen wordt aangenomen, waren we op institutionele gronden tegen deze uitzonderingen aangezien we liever een volledige aanpassing aan de nieuwe regels hadden gezien.

Ik wilde dit institutionele punt hier graag naar voren brengen, hoewel dit voor de wetgever uiteindelijk de enige basis voor het compromis was en daar zijn we blij mee. We willen een systeem dat transparanter is; de hele procedure wordt in volledige transparantie uitgevoerd.

De bij de comités ingediende documenten worden allemaal tegelijk naar het Europees Parlement en de Raad gestuurd. Deze twee instellingen hebben toetsingsrecht op voet van volledige gelijkheid. Zodra ze vinden dat een ontwerpuitvoeringshandeling de verleende bevoegdheden overschrijdt, mogen ze dat op elk gewenst moment tijdens de procedure aan de Commissie kenbaar maken; als wij onze bevoegdheid overschrijden, hebt u het recht ons daar nadrukkelijk op te wijzen.

Kortom, alles bij elkaar biedt de tekst een zeer goed resultaat voor Europa. De communautaire methode wordt duidelijk versterkt, en de toetsingsbevoegdheid van het Parlement wordt op alle terreinen duidelijk uitgebreid.

De nieuwe verordening voorziet er bijvoorbeeld in dat de Commissie in sommige gevallen verplicht is om de zaak in een comité van beroep te bespreken. Maar dit comité is dan een normaal comitologiecomité onder voorzitterschap van de Commissie en gebonden aan dezelfde regels. Alleen een gekwalificeerde meerderheid tegen het ontwerpdocument van de Commissie kan dan voorkomen dat de Commissie het aanneemt.

Als de nieuwe comitologieverordening vandaag door het Europees Parlement wordt goedgekeurd, zal deze zeer binnenkort, al op 1 maart 2011, van kracht worden, en dat is zeer goed nieuws. Het nieuwe juridische kader moet zo snel mogelijk in werking treden, en ik hoop dat we parallel hiermee samen kunnen nadenken over de scheidslijn tussen de gedelegeerde bevoegdheden en de uitvoeringsbevoegdheden van de Commissie. Deze hebben we niet alleen nodig om verdere conflicten te vermijden wanneer we voorstellen voor de nieuwe wetgeving bespreken, maar ook om de aanpassingsoperatie te stroomlijnen.

Tot besluit dank ik de rapporteur, de heer Szájer, voor al het werk dat hij heeft verricht tijdens het onderhandelingsproces, en alle fracties voor hun samenwerking en de flexibiliteit die ze hebben getoond. Een laatste woord van dank gaat naar het Belgische voorzitterschap dat een opmerkelijk resultaat heeft geboekt door dit dossier door de Raad te krijgen en tot dit bijzonder moeilijke compromis te komen. Ik ben van mening dat wat we dadelijk gaan bespreken en morgen hopelijk goedkeuren, heel goed nieuws is voor Europa.

Gay Mitchell, rapporteur voor advies van de Commissie ontwikkelingssamenwerking. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik dank de rapporteur, de heer Szájer, voor zijn inspanningen en voor zijn verslag.

Na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon worden de huidige bepalingen inzake comitologie vervangen door gedelegeerde handelingen en uitvoeringshandelingen krachtens de artikelen 290 en 291, zoals werd uitgelegd, maar ik maak me veel zorgen over de rol van de Commissie bij de tenuitvoerlegging van de genomen besluiten met betrekking tot het Verdrag van Lissabon.

Ik meen dat ik de commissaris zojuist hoorde zeggen dat de Commissie ernaar streeft dit aan het eind van deze zittingsperiode van het Parlement te doen. Dat duurt nog drieënhalft jaar en het is slechts een streven! We hebben het hier niet over een bewonersvereniging; dit is het Parlement! Als de Raad ergens bij betrokken is, geldt dat ook voor het Parlement. Als Parlements lid – en ik vind het heel vervelend om dit te moeten zeggen – heb ik het idee dat de Commissie, in plaats van als bemiddelaar tussen de Raad en het Parlement op te treden, vaak te veel naar de kant van de Raad neigt, terwijl het Parlement, met zijn grote aantal leden, snel verdeeld is en soms veel te gemakkelijk zijn goedkeuring geeft aan wat een gezamenlijk standpunt van de Raad en de Commissie is.

Ik moet ten eerste benadrukken dat het Parlement zich, naar mijn mening, niet onder druk moet laten zetten om in dit kader de voorgestelde tekst in eerste lezing volledig goed te keuren. Het belangrijkste is dat we tot een eerlijk compromis komen dat dit Parlement en de burgers die we vertegenwoordigen de best mogelijke keuze biedt, terwijl we tegelijkertijd nota nemen van wat onze collega, de heer Szájer, zei. Als dat betekent dat we moeten wachten op een overeenkomst in tweede lezing, zo zij het. Zoals ik al zei, de regel moet zijn dat als de Raad ergens bij betrokken is, het Parlement er dan ook bij betrokken is. We zijn in dit opzicht medebesluitvormers, medewetgevers.

Als rapporteur voor advies van de Commissie ontwikkelingssamenwerking vind ik dat het van het grootste belang is dat we de onafhankelijkheid van het Parlement bewaken en dat de Commissie beide instellingen respecteert. Ik ben er niet zeker van dat dit "compromis" daarvoor zorgt.

Saïd El Khadraoui, rapporteur voor advies van de Commissie vervoer en toerisme . – (EN) Ik wil om te beginnen de rapporteur danken voor het werk dat hij heeft afgeleverd in dit complexe en zeer technische, maar ook zeer belangrijke dossier voor onze toekomstige werkzaamheden.

Voor onze Commissie vervoer en toerisme was de oude comitologieprocedure met de vier verschillende mogelijkheden geen onbekende, en wij zijn al een hele tijd vertrouwd met hoe om te gaan met uitvoeringsbesluiten. Maar met betrekking tot de aanpassingen ingevolge het Verdrag van Lissabon wil ik zeggen dat wij de compromissen die de rapporteur met de Raad heeft onderhandeld, ondersteunen. Er zijn echter twee zaken waarvoor wij uw aandacht vragen.

Ten eerste willen wij een maximale doorstroming van informatie naar het Parlement en een maximale betrokkenheid van het Parlement, ook bij de voorbereiding van beslissingen van het comité.

Ten tweede wil ik het belang benadrukken van een goede aanpak van de overgangperiode, waarbij wij de Commissie vragen om bij de omschakeling van de in het acquis bestaande comitologieprocedure op de nieuwe gedelegeerde en uitvoeringshandelingen genereus te zijn in het voordeel van het Parlement, wanneer een keuze tussen beide procedures voor discussie vatbaar kan zijn.

En dat betekent dus ook niet alleen bij de omzetting, maar ook bij de toepassing van het huidige acquis in afwachting van de omzetting.

Danuta Maria Hübner, rapporteur voor advies voor de Commissie regionale ontwikkeling . – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik maak me zorgen dat afwijzing van de opname van gedelegeerde handelingen in financiële instrumenten wellicht een gevaarlijke precedent schept voor ander beleid. Het leidt ook tot interinstitutioneel wantrouwen, en we maken ons allemaal zorgen om deze situatie.

De komende voorstellen inzake het wetgevingspakket voor regionaal beleid na 2013 vergen mogelijk toepassing van uitvoeringshandelingen, maar misschien ook gedelegeerde handelingen. We kunnen het a priori uitsluiten van gedelegeerde handelingen niet aanvaarden. Hierover moet van geval tot geval door de medewetgevers worden onderhandeld.

Dit standpunt is mijns inziens politiek en juridisch consistent, en ik geloof dat de Raad en de Commissie dit standpunt met het Parlement delen. Er liggen ongetwijfeld enige moeilijke

jaren voor ons. Het is onze plicht als Europese instellingen het beste uit ons beleid te halen en door onnodige conflicten en procedures te vermijden, kunnen we ons effectiever van deze gezamenlijke taak kwijten.

Paolo De Castro, *rapporteur voor advies van de Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, als voorzitter van de Commissie landbouw en plattelandsontwikkeling ben ik om verschillende redenen diep teleurgesteld over de inhoud van het verslag-Szájer, waarover morgen gestemd wordt.

In de eerste plaats is geen enkele rekening gehouden met de amendementen die mijn commissie unaniem heeft goedgekeurd – ik herhaal: unaniem – ook al is het GLB een van de beleidsterreinen waar de meeste besluiten worden vastgesteld via de comitologieprocedure, en is het daarmee een van de beleidsterreinen die bij de omzetting van wetgeving het meest te maken krijgt met het Verdrag van Lissabon.

In de tweede plaats zal het Parlement gelet op de tekst van artikel 10 geen enkele mogelijkheid hebben om druk uit te oefenen op of te onderhandelen met de Raad over de aanpassing van het GLB aan het Verdrag van Lissabon.

We weten dat de Raad al heeft aangegeven niet akkoord te willen gaan met de aan het Europees Parlement gedelegeerde handelingen en dat de Raad er met de aanneming van deze verordening geen enkel belang meer bij heeft om de onderhandelingen voort te zetten, omdat de automatische omzetting – die enkel geldt voor uitvoeringshandelingen en niet voor gedelegeerde handelingen – niet aan tijdsbeperkingen onderhevig is, omdat het een overgangperiode betreft.

Daarom heb ik samen met enkele collega's een amendement ingediend waarmee de automatische omzetting daadwerkelijk tijdelijk van aard wordt, en ik roep u allen op dit amendement te steunen om de rol van het Europees Parlement te versterken. Er is geen enkele reden om in eerste lezing tot overeenstemming te komen over zo'n gevoelig dossier, waarin de regels voor de omzetting van het Verdrag voor de komende jaren worden vastgesteld. Daarom hebben we het recht, nee, de plicht om deze tekst, die betrekking heeft op zo'n belangrijk onderwerp, zoveel mogelijk te verbeteren en in tweede lezing te beoordelen, zonder te zwichten voor de chantage van de Raad, die de onderhandelingen over dit onderwerp stil dreigt te leggen om ervoor te zorgen dat wij deze slechte overeenkomst accepteren.

Dit onderwerp is na de begroting het belangrijkste onderwerp waarover wij ons moeten uitspreken, omdat het de machtsverhoudingen tussen de Europese instellingen herdefinieert. In dit Parlement moeten we onze rechten doen gelden, want wij zijn democratisch gekozen en vertegenwoordigen alle Europese burgers.

Antolín Sánchez Presedo, *rapporteur voor advies van de Commissie economische en monetaire zaken*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, geachte afgevaardigden, het Verdrag van Lissabon heeft voor substantiële veranderingen in de ontwikkeling en uitvoering van de communautaire wetgeving gezorgd door onderscheid te maken tussen gedelegeerde handelingen en uitvoeringshandelingen. Het oude recht voorzag alleen in uitvoeringsmaatregelen.

De voorliggende verordening is onmisbaar voor een ordelijke overgang van het oude naar het nieuwe systeem en voor een adequaat gebruik van de uitvoeringsbevoegdheden die door het Verdrag van Lissabon aan de Commissie zijn toegekend. De verordening versterkt het beginsel van democratie omdat het recht van controle van het Parlement wordt erkend,

de transparantie groter wordt door middel van het jaarverslag en een herzieningsclausule wordt opgenomen om de verordening te perfectioneren op basis van de opgedane ervaringen. Om al deze redenen komt dit voorstel tegemoet aan de eisen die de Commissie economische en monetaire zaken eraan had gesteld.

Op het gebied van de financiële diensten zal de verordening bijdragen aan het vergroten van de rechtszekerheid en de effectiviteit van de wetgeving. De verordening vormt een aanvulling op de doelstelling van de omnibusrichtlijn om de bevoegdheden die in het oude kader aan de Commissie waren toegekend en die verenigbaar zijn met het huidige kader te beperken tot een periode van drie jaar vanaf de inwerkingtreding van het nieuwe Verdrag. Ook worden voorzieningen getroffen om ervoor te zorgen dat de technische uitvoeringsnormen in de nieuwe toezichtstructuur en in de sectorale regelgeving op het gebied van de financiële diensten uiteindelijk kunnen worden aangenomen.

Om al deze redenen heb ik als rapporteur voor advies van de Commissie economische en monetaire zaken een positief oordeel over dit verslag en feliciteer ik de heer Szájer.

En gebruikmakend van de generositeit van de Voorzitter, wil ik u allen prettige feestdagen en een gelukkig nieuw jaar wensen.

Klaus-Heiner Lehne, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, er is een aantal verduidelijkingen nodig, ook hier in het plenum, in verband met debatten die hebben plaatsgevonden in de fracties, in de Conferentie van voorzitters, en in sommige gevallen in de commissies, en die aanleiding hebben gegeven tot misverstanden.

Ten eerste gaat het er bij deze verordening niet om te bepalen wat gedelegeerde handelingen overeenkomstig artikel 290 en wat uitvoeringshandelingen overeenkomstig artikel 291 zijn. Dat bepaalt deze verordening absoluut niet. Dat bepaalt het basisbesluit. Met andere woorden, de wetgeving zelf legt de machtigingsgrondslag vast op basis van artikel 290 of 291, indien daarin is voorzien. De verordening gaat uitsluitend over de procedure in het geval van artikel 291.

Mijn tweede punt betreft de kritiek op artikel 10. Ook artikel 10 betreft uitsluitend de procedure en niets anders. De Commissie heeft in dit verband nog eens voor alle duidelijkheid verklaard dat ze vanzelfsprekend van plan is om, in het kader van de aanpassing van de wetgeving, alle bestaande rechtshandelingen uit de periode van voor het Verdrag van Lissabon te herzien en nieuwe voorstellen voor te leggen aan de wetgevers – Parlement en Raad. Dat is nogmaals versterkt in vergelijking met het vorig interinstitutioneel akkoord.

Het enige wat nu echt nieuw is, is de procedure voor buitenlandse handel. Ik geef toe dat het compromis dat het Belgische voorzitterschap tot stand heeft weten te brengen, een beetje bureaucratisch is. Dat lijdt geen twijfel. Het was echter de enige mogelijke oplossing in het licht van de twee blokkerende minderheden in de Raad.

Voor mij gaat het bij deze kwestie om het maken van een afweging. We moeten, zoals de rapporteur heeft gezegd, een afweging maken van wat het Parlement heeft onderhandeld. We hebben een toetsingsprocedure voor uitvoeringshandelingen waarin het Verdrag helemaal niet voorziet. Dat is een enorme stap voorwaarts, met name met het oog op de betrokkenheid van het Parlement, en gaat verder dan het Verdrag. Wanneer een afweging wordt gemaakt, is het duidelijk dat dit onze steun verdient. Daarom ben ik voor het verslag zoals het nu voorligt, zonder amendementen. We zullen in de eerste lezing niet meer

kunnen bereiken dan we in een latere bemiddelingsprocedure binnen onafzienbare tijd zouden kunnen bereiken.

Eva Lichtenberger, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (DE) Mijnheer de Voorzitter, de verordening die vandaag wordt besproken, heeft in de Commissie lange tijd niet al te veel aandacht gekregen. Maar nu aan het einde, nu de resultaten op tafel liggen, zijn sommigen in dit Parlement wakker geworden. Een aantal van hen is helaas niet komen opdagen voor dit debat, en dat is jammer, want het zou zeer interessant zijn geweest om hun mening te horen.

Als voormalig lid van de Conventie herinner ik mij de geest van de Conventie zeer duidelijk. In de Conventie werd op vele gebieden zeer duidelijk opgeroepen om het Europees Parlement bepaalde rechten te verlenen om te verzekeren dat het ook in de context van de instellingen en ten aanzien van de burgers geloofwaardig bleef.

Ondanks de eisen van de Conventie gebeurde er niets. Dankzij de extreem moeilijke onderhandelingen die het Belgische voorzitterschap met de Raad voerde, kon belangrijke vooruitgang worden geboekt. Ik herinner aan wat de heer Lehne heeft gezegd: het ging met name om de permanente mogelijkheid om te toetsen of de Commissie haar bevoegdheden te buiten is gegaan.

Natuurlijk zijn enkele regelingen, zoals die met betrekking tot internationale handelsovereenkomsten, niet bepaald ideaal, maar desondanks kan ik instemmen met het resultaat. Ik bedank het Belgische voorzitterschap, dat zich echt heeft ingezet om resultaten te boeken, en ik bedank onze rapporteur, die met zijn hart en zijn verstand heeft onderhandeld.

Raffaele Baldassarre (PPE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, commissaris, dames en heren, met de stemming van morgen over het verslag-Szájer maken we de weg vrij voor een nieuw instrument – de uitvoeringshandelingen – dat in het Verdrag van Lissabon is vastgesteld.

Hiermee kunnen we de oude comitologieprocedure vereenvoudigen. Met deze maatregel komt er meer transparantie tijdens de besluitvormingsprocedure en wordt vastgelegd hoe de lidstaten de uitoefening van de uitvoeringsbevoegdheden door de Commissie controleren. Het fundamentele belang van de verordening heeft ertoe geleid dat de wetgevingsprocedure erg complex is geworden op interinstitutioneel niveau, maar ook in het Parlement zelf, waar de betrokkenheid van alle commissies, hoewel die aan de late kant kwam, hopelijk leidt tot overeenstemming in eerste lezing.

Ik complimenteer de rapporteur, de heer Szájer, met het feit dat hij de primaire doelstellingen van het Europees Parlement heeft gehaald. Ik doel op de garanties om de huidige comitologieprocedure in overeenstemming te brengen met de nieuwe procedure, het recht van controle van het Parlement en de Raad, de oprichting van een comité van beroep onder voorzitterschap van de Commissie en de opneming van een evaluatieclausule waarmee de doelmatigheid van de procedure kan worden beoordeeld.

Ik wil tot slot nog wat zeggen over de laatste hindernis bij de onderhandelingen: de opneming van de gemeenschappelijke handelspolitiek in de werkingssfeer van de toekomstige verordening. Hoewel in de definitieve overeenkomst is bepaald dat antidumpingmaatregelen gedurende een overgangsfase van achttien maanden kunnen worden aangenomen met een gewone meerderheid van stemmen, is na die periode een gekwalificeerde meerderheid vereist. Ik ben ervan overtuigd dat deze oplossing, die voortvloeit uit een moeizaam compromis, zowel het bedrijfsleven als de Commissie

tevreden stelt, omdat technische besluiten niet meer worden blootgesteld aan gevaarlijke politisering.

Gianluca Susta (S&D). - *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik ben het volledig oneens met de laatste sprekers. Persoonlijk vind ik dat deze maatregel schadelijk is voor de prioriteiten van het Parlement en indruist tegen de geest van het Verdrag van Lissabon.

We zullen in zo'n 70 procent van de gevallen al in eerste lezing overeenstemming bereiken met de Raad, maar ik snap niet waarom we dat in alle haast ook willen doen met deze zeer delicate maatregel, omdat het hier gaat om de uitvoering van het Verdrag van Lissabon, waarmee wij meer bevoegdheden hebben gekregen, vooral met betrekking tot de handelspolitiek. Juist met betrekking tot de opening van antidumpingprocedures stappen wij af van objectieve rechtszekerheid en laten wij de lidstaten een maatregel treffen waarin onderonsjes tussen de Commissie en de lidstaten dreigen te resulteren.

Daarom geloof ik dat we hiermee een stap achteruit zetten, wat ook geldt voor de automatische omzetting zonder tijdsbeperkingen van de comitologieprocedure in de huidige procedure voor de landbouw waarmee de rol van het Parlement wordt versterkt.

Ik geloof daarom niet dat het verstandig is om zo gehaast in eerste lezing met de Raad tot overeenstemming te komen, omdat we daarmee het risico lopen bij het Hof van Justitie te belanden.

Maroš Šefčovič, *ondervoorzitter van de Commissie.* - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, ik dank iedereen voor alle bijdragen, waaruit wel blijkt hoe complex de kwestie is waarover we ons buigen.

Staat u mij toe om op enkele opmerkingen te reageren. Wat betreft de herziening en ons voornemen om ons daar in het kader van alle relevante handelingen voor in te zetten, kunnen we stellen dat het hier om een bijzonder ambitieus plan gaat. Ik heb er tijdens de besprekingen over onze kaderovereenkomst met de heer Lehne over gesproken: er moeten 299 plus 153 handelingen worden aangepast. Als we zeggen dat we het binnen deze zittingsperiode willen doen, is dat volgens mij een zeer ambitieus plan. Als we zeggen dat het "onze" ambitie is, doel ik op de drie instellingen, omdat hier duidelijk loyale samenwerking tussen ons allen voor nodig is.

Ik verzeker de heer Mitchell ervan dat de Commissie het grootste respect heeft voor het Parlement.

Ik wil graag één alinea uit de aan het voorstel gehechte ontwerpverklaring van de Commissie naar voren halen. Ik zal de alinea voorlezen: "Gedurende deze aanpassingsoperatie zal de Commissie het Europees Parlement regelmatig op de hoogte houden van de ontwerpuitvoeringsmaatregelen inzake deze instrumenten, die in een later stadium gedelegeerde handelingen moeten worden." Ons streven naar transparantie en duidelijkheid is absoluut helder. Ik wil hier in dit Parlement ook graag bevestigen dat we het Parlement van alle mogelijke informatie zullen voorzien. Het Parlement ontvangt alle informatie op hetzelfde moment als de comités, dus we zullen ons uiterste best doen om het Parlement ook tijdens deze procedure op de hoogte te houden.

Ik denk dat ik de heer Lehne moet bedanken omdat hij de situatie tijdens het debat heeft verduidelijkt. Waar we het vandaag over hebben, zijn uitvoeringshandelingen, en deze verordening loopt op geen enkele manier vooruit op de vraag of we in de toekomst gebruik moeten maken van gedelegeerde handelingen of uitvoeringshandelingen.

Wat de omzetting betreft: ik meen dat de heer De Castro hier niet aanwezig was toen ik de gemeenschappelijke verklaring van het Belgische voorzitterschap voorlas, waarin werd gewezen op het grote belang van loyale samenwerking als we dit ambitieuze doel van volledige omzetting de komende jaren willen bereiken. Ik denk dat het een geruststellend idee is dat het niet alleen in het belang van het Parlement is, maar ook in het belang van de Commissie en de Raad om vaart te maken. Ik denk dat dit heel duidelijk is, en ik weet zeker dat we deze overeenkomst zullen respecteren.

Wat de politisering van antidumpingmaatregelen of compenserende maatregelen betreft, denk ik dat we het tegenovergestelde zullen zien. U kent immers het huidige systeem: een gewone meerderheid van de vertegenwoordigers van de lidstaten kan een voorstel van de Commissie blokkeren. Dat zal in de toekomst veel moeilijker worden omdat er dan een gekwalificeerde meerderheid van de vertegenwoordigers van de lidstaten nodig is om een voorstel te blokkeren. Ik denk dus dat wat we hier doen, de benadering van de EU en de positie van de Commissie tijdens de handelsbesprekingen versterkt, precies zoals voorzien in het Verdrag van Lissabon.

Als u mij toestaat, zal ik afronden door het belang van juridische zekerheid inzake deze kwestie te onderstrepen, want wanneer het gaat over gevoelige kwesties zoals handel, antidumpingmaatregelen en compenserende maatregelen, hebben we natuurlijk vaste procedures en een duidelijke visie op rollen en verantwoordelijkheden nodig. Het Parlement heeft het heel duidelijke toetsingsrecht nodig waarin het Verdrag van Lissabon voorziet, en we hebben de juridische zekerheid nodig om op dit zeer belangrijke wetgevingsgebied te kunnen handelen. U weet hoe vaak deze maatregelen in diverse internationale fora worden betwist.

Ik zou er derhalve bij de geachte afgevaardigden voor willen pleiten om deze voorstellen zonder amendement te steunen. Ik ben namelijk van mening dat ze de positie van de Europese Unie in de wereld zeer ten goede zullen komen.

József Szájer, *rappporteur*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik dank iedereen voor zijn bijdrage, zowel nu als gedurende de negen maanden dat we aan deze kwestie hebben gewerkt.

Om te beginnen een procedurele kwestie. Veel collega's hebben hun bezorgdheid uitgesproken over het feit dat we onder druk van de Raad overhaast tot een akkoord in eerste lezing proberen te komen. Zowel de Commissie als de Raad alsook verschillende collega's die bij de onderhandelingen betrokken waren, kunnen bevestigen dat er sprake was van druk in tegenovergestelde richting. Het waren het Parlement en ikzelf die tegen de Raad zeiden dat de hele zaak zonder akkoord wel eens uiteen zou kunnen vallen.

De beide andere instellingen gaven duidelijk aan ons te steunen omdat ze, zoals de heer Šešćovič zojuist opmerkte, net als het Parlement voor de stabiliteit van het Verdrag van Lissabon zijn. Hoe later we akkoord gaan, des te later we een dergelijke verordening aannemen en des te langer de oude comitologieprocedure – waar we een hekel aan hebben vanwege de vele problemen die deze met zich meebrengt – van kracht blijft. Vanuit dat oogpunt is negen maanden een hele tijd, waarin twee lezingen kunnen plaatsvinden. Er was sprake van volledige transparantie; verschillende collega's kunnen dat bevestigen.

Ik ben de afgelopen negen maanden zes keer bij de Conferentie van commissievoorzitters geweest en heb ook ontmoetingen gehad met schaduwrapporteurs en coördinatoren van alle commissies. Ik was degene die besloot voor een akkoord te gaan omdat aan al onze

wensen tegemoet werd gekomen. Misschien vinden de Raad en de Commissie het niet leuk, maar we hebben in alles onze zin gekregen.

Wat doet een rapporteur wanneer alles waar ik en de verschillende commissies om verzochten, wordt ingewilligd, ook al is het misschien niet in de door ons gewenste vorm? De heer De Castro heeft gelijk. Zijn verzoeken komen niet terug in de vorm van de tekst van deze verordening, maar het gaat hier om uitvoeringshandelingen en die heeft de Commissie toegezegd. Ik heb eerder met een dergelijke omzetting te maken gehad – de omnibus – en de Commissie deed toen dezelfde toezeggingen, die op enkele kleine uitzonderingen na werden nagekomen. In die zin had ik het idee dat ik op deze belofte kon vertrouwen, en als de Commissie haar belofte niet nakomt, zal ik protesteren en nakoming eisen, zoals de heer De Castro doet.

In die zin is er geen druk. De druk kwam van mij. Door goede samenwerking tijdens diverse moeilijke onderhandelingen hebben we een akkoord bereikt over iets wat ik het Parlement zonder enige reserves kan aanbevelen.

Ik dank iedereen van harte, met name de collega's die aan dit zeer moeilijke proces hebben deelgenomen. Ik bied het grote publiek mijn excuses aan voor het feit dat wat wij bespreken, niet te volgen is, maar ik kan stellig zeggen dat de transparantie en de Parlementaire controle van EU-kwesties enorm zullen verbeteren als deze verordening eenmaal is aangenomen.

De Voorzitter. – Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 149)

Vital Moreira (S&D), *schriftelijk.* – (PT) Dit wetgevingsinitiatief over de controle van de "uitvoeringsbesluiten" van de Commissie is opgelegd door het Verdrag van Lissabon, waardoor deze materie valt onder de wetgevende bevoegdheid van het Europees Parlement. Het gaat hier onbetwistbaar om overwegend positieve wetgeving, de bestaande situatie in aanmerking genomen.

Diverse aspecten blijven echter buiten de integrale naleving van het Verdrag van Lissabon. Onder de negatieve aspecten vallen er twee op. In de eerste plaats ontbreekt een uiterste termijn voor de verplichte aanpassing van de ontelbare bestaande situaties aan het nieuwe systeem en aan het Verdrag van Lissabon. Daarom heb ik een amendement ingediend dat een dergelijke clausule introduceert. In de tweede plaats, en dat is het belangrijkste, zijn de voorziene afwijkende bepalingen in het geval van de handelsbeschermingsmaatregelen onacceptabel (vooral de antidumping- en antisubsidiemaatregelen, evenals de vrijwaringmaatregelen), volgens welke de lidstaten de Commissie indringender zullen kunnen controleren. Zij bemoeilijken daardoor de toepassing van die maatregelen en maken politisering mogelijk. Deze maatregelen zijn essentieel om de Europese ondernemingen te beschermen tegen de concurrentie van import die van dergelijke onwettige voordelen profiteert.

Er bestaat geen grondwettelijke of politieke basis voor deze discriminatoire behandeling van handelsbeschermingsmaatregelen, die de capaciteit van de Commissie (en de Unie) ondermijnt om de Europese industrie tegen externe oneerlijke concurrentie op de eigen interne Europese markt te verdedigen.

20. Agenda van de volgende vergadering: zie notulen

21. Sluiting van de vergadering

(De vergadering wordt om 20.50 uur gesloten)